២៤ មេរៀនដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅ

«ជីវិតគ្រួសារ របស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ»

ដោយលោកគ្រូ Ajith Fernando

មេរៀននេះជាធនធានសម្រាប់និស្សិតនៃ វិទ្យាស្ថានគ្រូគង្វាលរតនគិរី

ហើយមិនមែនសម្រាប់ប្រើប្រាស់ជាសាធារណៈទេ

(ដកស្រង់ និងរៀបចំដោយ J.D. Crowley)

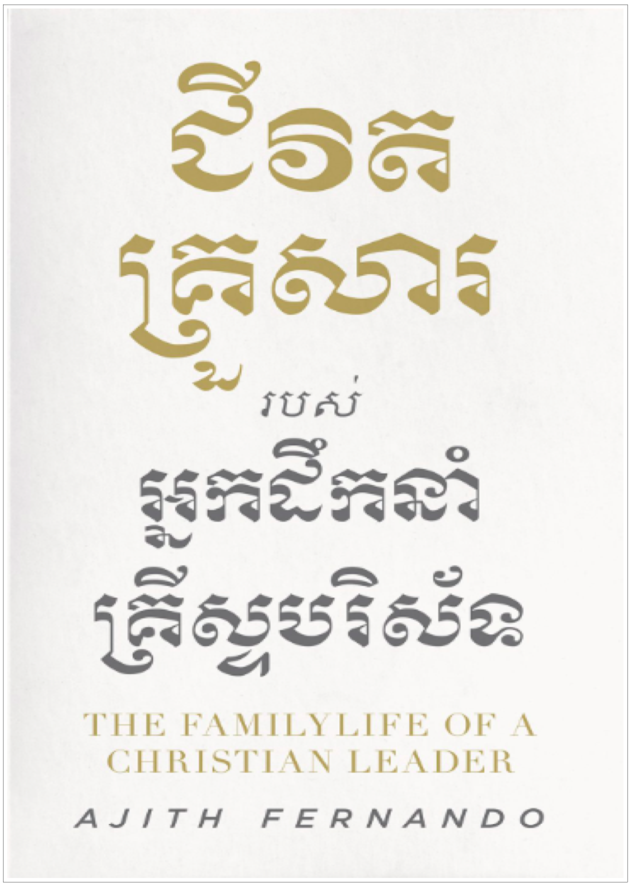

24 Lessons Adapted from the Book

The Family Life of a Christian Leader

by Dr. Ajith Fernando

These lessons have been prepared as an educational resource for the students of Ratanakiri Pastors Institute, and are not for publication or general distribution.

Adapted and Prepared by J.D. Crowley (jamesdcrowley@gmail.com) with permission from PlovPit.com

24 Lessons adapted from ...

The Family Life of a Christian Leader

English Edition © 2016 by Ajith Fernando

English Edition Published by Crossway

1300 Crescent Street

Wheaton, Illinois 60187, USA

ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ

រក្សាសិទ្ធិ © ២០២៣ ដោយ Crossway

Khmer Edition © 2023 by Crossway

រក្សាសិទ្ធិគ្រប់បែបយ៉ាង។ យើងមិនអនុញ្ញាតឲ្យសៀវភៅនេះមានការបោះពុម្ពផ្សាយឡើងវិញ, ថតទុកក្នុងប្រព័ន្ធម៉ាស៊ីនកុំព្យូទ័រ, ឬចែកចាយបន្តរួមបញ្ចូលទាំង ការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធអេឡិចត្រូនិក, បច្ចេកទេសថតចម្លង, ការថតទុកជាឯកសារសំឡេង។ល។ ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីម្ចាស់កម្មសិទ្ធិដើមដែលនៅប្រទេសអាមេរិកឡើយ។

ផលិតដោយ៖ អង្គការសកម្មភាពកម្ពុជា resources@actioncambodia.org

ប្រអប់សំបុត្រលេខ ១១៧៨ រាជធានីភ្នំពេញ, ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

បកប្រែដោយ៖ លោក ឈាង បូរ៉ា

ជំនួយការបកប្រែ៖ លោក វែល ណាថាន

ពិនិត្យផ្ទៀងផ្ទាត់ដោយ៖ លោក ទេព រ៉ូ, លោក ខែម បូឡុង, លោក ឯក ធីម៉ូថេ និងលោក ឯក សត្យា

ថ្លែងអំណរគុណចំពោះ៖ លោកស្រី កែវ សិរីវុឌ្ឍី, លោកស្រី ឡូញ ស្រីរដ្ឋ, និងលោកស្រី ថាវ ប៊ុនរី

អ្នករចនាអត្ថបទភាសាខ្មែរ៖ លោក វ៉ើល ណាថាន និងលោក ខែម បូឡុង

យើងខ្ញុំបានរក្សាអក្ខរាវិរុទ្ធនៃសម្រង់ខគម្ពីរដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបកប្រែចាស់ឆ្នាំ១៩៥៤, ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធកែសម្រួលឆ្នាំ២០១៦, ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន (គខប), ព្រះគម្ពីរគ្រិស្តបរិស័ទខ្មែរ (គគខ), ក៏ដូចជាអសាធារណនាមមួយចំនួន ប៉ុន្តែសំណេរនៅក្នុងអត្ថបទទាំងមូល យើងខ្ញុំបានខិតខំព្យាយាមគោរពតាមអក្ខរាវិរុទ្ធនៃវចនានុក្រមខ្មែររបស់សម្ដេចសង្ឃរាជ ជួន ណាត។

ប្រសិនបើលោកអ្នកចង់ជាវសៀវភៅនេះ សូមចូលទៅកាន់គេហទំព័រ៖ familylife.plovpit.com

បោះពុម្ពលើកទី១ ចំនួន 2000 ក្បាល គ.ស. ២០២៣។

ISBN-13: 978-9924-566-06-9

សូមសំគាល់៖ ដើម្បីកែសម្រួលសៀវភៅនេះទៅជា២៤មេរៀនខ្លីៗ ព័ត៌មានមួយចំនួនពីសៀវភៅដើមមិនត្រូវបានរួមបញ្ចូលទេ ហើយមានព័ត៌មានមួយចំនួនដែលត្រូវបានបន្ថែមផងដែរ។ ព័ត៌មានណាដែលត្រូវបានបន្ថែម គឺបានសរសេរដោយអក្សរទ្រេត។

អារម្ភកថា

សៀវភៅខ្ញុំភាគច្រើនកើតចេញផ្ទាល់ពីព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្ញុំ និងការដែលខ្ញុំខំព្យាយាមឆ្លើយតប ដោយមានមូលដ្ឋានលើព្រះគម្ពីរ ចំពោះចំណុចពិបាកៗដែលខ្ញុំជួបប្រទះក្នុងព័ន្ធកិច្ច។ ហើយការនោះក៏ជាការពិតសម្រាប់សៀវភៅនេះផងដែរ។ ប៉ុន្មានឆ្នាំកន្លងមកនេះ ខ្ញុំបានចំណាយពេលជាច្រើនក្នុងការផ្តល់ប្រឹក្សាដល់ដៃគូជីវិតមុន និងក្រោយពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលភាគច្រើនពួកគាត់បម្រើក្នុងព័ន្ធកិច្ច ខ្លះពេញពេល ហើយខ្លះទៀតស្ម័គ្រចិត្ត។ ហើយខ្ញុំក៏បានជួយមើលថែគ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួនដែលជាអ្នកដឹកនាំ និងជាគ្រូគង្វាល ដែលបានចែកចាយជាមួយនឹងខ្ញុំអំពីជីវិតគ្រួសាររបស់ពួកគាត់ផងដែរ។

ខ្ញុំបានរៀបការអស់រយៈពេល៣៩ឆ្នាំ ហើយការនោះក៏បានបង្រៀនខ្ញុំជាច្រើន។ នៅប្រទេសកម្ពុជា អ្នករៀនបើកបរត្រូវមានស្លាក ឬក៏តែម «រៀនបើកបរ» នៅលើដំបូល សងខាង និងពីមុខពីក្រោយឡាន ដែលពួកគាត់កំពុងតែបើកបរ រហូតដល់ពេលដែលគាត់ទទួលបានប័ណ្ណបើកបរ។ ខ្ញុំត្រូវលើកឡើងថា ទោះបីខ្ញុំបានរៀបការអស់រយៈពេល៣៩ឆ្នាំហើយក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំនៅបន្តបើកបរជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ខ្ញុំដែលមានស្លាក «រៀនបើកបរ» ដែរ។ មានចំណុចជាច្រើនដែលខ្ញុំសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនេះគឺជាចំណុចដែលខ្ញុំបានរៀនសូត្រពីកំហុសរបស់ខ្ញុំ។ មានចំណុចមួយចំនួនគឺជាចំណុចដែលយើងត្រូវតយុទ្ធជាមួយ អស់ពេលពេញមួយជីវិតដែលត្រង់នេះយើងត្រូវប្រើប្រាស់ព្រះគុណដ៏គ្រប់គ្រាន់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ខ្ញុំពិតជាអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់មែន ដែលទ្រង់បានប្រទានមកខ្ញុំនូវប្រពន្ធដែលអត់ធ្មត់ ហើយក៏បានទទួលយកខ្ញុំ ដែលមានពេញទៅដោយភាពទន់ខ្សោយ។ គាត់គឺជាហេតុផលចម្បងផ្នែកខាងមនុស្ស ដែលយើងទាំងពីរនាក់មានភាពអរសប្បាយក្នុងជីវិតគ្រួសារ។ ខ្ញុំជឿជាក់ថា មូលហេតុមួយដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានមកយើងនូវជីវិតគ្រួសារដែលអរសប្បាយគឺ ដើម្បីឲ្យយើងអាចជួយគ្រួសារផ្សេងៗទៀត ដែលកំពុងតែតយុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ ការអរសប្បាយរបស់យើងក៏កើតចេញពីការតយុទ្ធផងដែរ—គឺការតយុទ្ធដែលមានការទ្រទ្រង់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ ខ្ញុំបានបង្រៀនគ្រីស្ទបរិស័ទដែលភាគច្រើនជាអ្នកដឹកនាំនូវគោលការណ៍ព្រះគម្ពីរដែលទ្រទ្រង់ការពារផ្ទះគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលមានដូចជា អាទិភាពចម្បងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សេចក្តីស្រឡាញ់ អំណរ និងភាពរួបរួមគ្នា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្នុងព័ន្ធកិច្ចផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ខ្ញុំ ក៏ខ្ញុំបានប្រឈមមុខនឹងចំណុចពិបាកៗ ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលខ្ញុំបានបង្រៀនផងដែរ។ ឧទាហរណ៍៖ ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញគ្រួសារដែលមិនសូវសប្បាយចិត្តជាច្រើន ហើយឪពុកម្តាយហាក់ដូចជាមានការប្តេជ្ញាចិត្តជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ និងគោលការណ៍ព្រះគម្ពីរ។ ខ្ញុំក៏បានដោះស្រាយចំណុចមិនធម្មតាទាំងនេះ ហើយស្វែងរករបៀបដែលយើងអាចឆ្លើយតបចំពោះវា ដោយយោងតាមព្រះគម្ពីរ។

ដូច្នេះ លោកអ្នកនឹងឃើញថា បន្ទាប់ពីការពិភាក្សាលើការបញ្ជាក់អះអាងចម្បងណាមួយអំពីជីវិតគ្រួសារ នោះខ្ញុំក៏បានដាក់បញ្ចូលនូវការពិភាក្សាដែលឆ្លុះបញ្ចាំងចេញពីព្រះគម្ពីរ និងការអនុវត្តមួយចំនួនអំពីរបៀបឆ្លើយតបចំពោះការលំបាកៗនៃការបញ្ជាក់អះអាងនោះ។ បន្ទាប់ពីជំពូកអំពីព្រះជាម្ចាស់ក៏មានជំពូកអំពីការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនផងដែរ។ ការពិភាក្សារបស់យើងលើប្រធានបទស្រឡាញ់ក៏រាប់បញ្ចូលនូវការពិភាក្សាលើភាពស្មុគស្មាញនៃការស្រឡាញ់ផងដែរ។ ការពិភាក្សាលើការរួមដំណេកក៏មាននូវការពិភាក្សាទាក់ទងទៅនឹងបញ្ហានៃការរួមដំណេកផងដែរ។ បន្ទាប់ពីជំពូកអំណរ យើងក៏មានមួយជំពូកអំពីការខកចិត្ត និងការឈឺចាប់

ហើយបន្ទាប់ពីជំពូកនៃការរួបរួមគ្នា យើងក៏មានមួយជំពូកលើការឈ្លោះគ្នាដោយស្រឡាញ់ផងដែរ។ ហើយក៏មានការត្រាស់ហៅឲ្យមានការសប្បាយចិត្តជាមួយនឹងកូនៗ និងការត្រាស់ហៅមួយទៀតក្នុងការដាក់វិន័យកូនៗ។

សៀវភៅព្យាយាមមានមូលដ្ឋានយ៉ាងរឹងមាំលើព្រះគម្ពីរ ហើយខណៈពេលនោះក៏ព្យាយាមអនុវត្តព្រះបន្ទូលក្នុងកាលៈទេសៈជាក់ស្តែងនៅក្នុងផ្ទះ។ លោកអ្នកនឹងឃើញថា ខ្ញុំមិនគ្រាន់តែវែកញែកលើខគម្ពីរដែលលើកឡើងចំៗលើបញ្ហាទាក់ទងនឹងគ្រួសារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំក៏យកគោលការណ៍មូលដ្ឋានព្រះគម្ពីរនៃអាកប្បកិរិយា ហើយព្យាយាមអនុវត្តចំណុចទាំងនោះនៅក្នុងជីវិតគ្រួសារដែរ។ ការនេះគាំទ្រការទទួលស្គាល់ថា ប្រសិនបើយើងអនុវត្តជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ យោងតាមព្រះគម្ពីរ យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នៅឯផ្ទះ នោះយើងនឹងឈានទៅដល់ការដែលមានផ្ទះសំបែងដែលពេញទៅដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ អំណរ និងភាពបរិសុទ្ធ តាមផែនការដ៏ល្អរបស់ព្រះ។

ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណដល់អស់អ្នកដែលបានចែកចាយដំណើររឿងជីវិតរបស់ពួកគាត់ជាមួយនឹងខ្ញុំ ហើយក៏បានជួយឲ្យខ្ញុំមានការយល់ដឹងកាន់តែល្អប្រសើរ អំពីជីវិតរស់នៅនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ភ្លៀវភ្លា។ ហើយខ្ញុំក៏ចង់ថ្លែងអំណរគុណដល់គ្រូគង្វាលជាច្រើន និងអ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលបានលើកទឹកចិត្តឲ្យខ្ញុំសរសេរចុះនូវប្រធានបទ ដែលខ្ញុំបានណែនាំនៅឯសិក្ខាសាលាអំពីគ្រួសារ។ ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណជាពិសេសទៅកាន់លោក Andrew Sunder Singh ដែលជាប្រធានគណៈកម្មការ Youth for Christ គាត់បានជំរុញជាច្រើនដងឲ្យខ្ញុំសរសេរសៀវភៅដូចនេះ ដែលកំពុងមានតម្រូវការ។ ខ្ញុំក៏ចង់ថ្លែងអំណរគុណដល់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំឈ្មោះ Nelun និង Nirmali and Asiri ដែលជាកូនៗរបស់យើង ពួកគាត់បានបង្រៀនអំពីជីវិតគ្រួសារដល់ខ្ញុំច្រើនជាងអ្នកផ្សេងៗទៀត។ ពួកគាត់បានបង្ហាញអំពីការអនុវត្ត ដែលមានការយោងតាមព្រះគម្ពីរ ទាក់ទងនឹងការអត់ធ្មត់ជាមួយនឹងប្តី និងឪពុកដែលមានចំណុចខ្សោយជាច្រើន។ ខ្ញុំបានពិគ្រោះយោបល់ជាមួយនឹងប្រពន្ធខ្ញុំ ទាក់ទងនឹងសៀវភៅនេះ ច្រើនជាងសៀវភៅផ្សេងៗទៀតដែលខ្ញុំបាននិពន្ធ ហើយការពិចារណារបស់គាត់ក៏បន្ថែមគុណសម្បត្តិជាច្រើនទៀតក្នុងសៀវភៅនេះ។ ខ្ញុំក៏ចង់ថ្លែងអំណរគុណដល់ឪពុកម្តាយខ្ញុំ ដែលបានបង្ហាញថា មនុស្សពីរនាក់ដែលមិនមានភាពស៊ីគ្នាទាល់តែសោះ ក៏ជាមនុស្សដែលមិនព្រមបោះបង់គ្នាចោល ក៏អាចផ្តល់ជូនដល់កូនៗរបស់ខ្លួននូវផ្ទះដែលមានភាពអរសប្បាយ និងសុវត្ថិភាពក្នុងការធំធាត់ឡើងក្នុងគ្រប់ផ្លូវ ជាពិសេសក្នុងផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដល់ថ្នាក់ថាកូនទាំងប្រាំរបស់ពួកគាត់ (ទាំងអស់ជាអ្នកជឿ ហើយមានចិត្តចង់បម្រើព្រះ) ទទួលឥទ្ធិពលពីជីវិតរបស់ពួកគាត់ ក្នុងជីវិតរបស់កូនៗ។

នៅពេលដែលខ្ញុំចាប់ផ្តើមរៀបចំជាស៊េរីនៃការបង្រៀនដែលជាលទ្ធផលមាននៅក្នុងសៀវភៅនេះ មិនមានសៀវភៅណាដែលជួយខ្ញុំច្រើនជាងសៀវភៅ «ព្រះជាម្ចាស់ ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារ៖ សង់មូលដ្ឋានគ្រឹះព្រះគម្ពីរជាថ្មី» ("God, Marriage, and Family: Rebuilding the Biblical Foundation") និពន្ធដោយលោក Andreas J. Köstenberger ជាមួយនឹងលោក David W. Jones។[1] សៀវភៅដ៏ល្អមួយក្បាលនេះផ្តល់ជូននូវមូលដ្ឋានគ្រឹះ យោងតាមព្រះគម្ពីរ សម្រាប់ទិដ្ឋភាពខុសៗគ្នា ទាក់ទងនឹងជីវិតរស់នៅក្នុងគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើល ហើយក៏ខ្មាសត្រង់ថា មិនសូវបានលើកជាសម្រង់សម្តីប៉ុន្មានទេចេញពីសៀវភៅនោះ។ ខ្ញុំគិតថាមូលហេតុគឺដោយសារខ្ញុំបានទទួលគោលការណ៍ជាច្រើនចេញពីព្រះគម្ពីរតាមរយៈសៀវភៅនោះ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំក៏បានស្វែងរកការអនុវត្តផ្ទាល់ខ្លួនតាមគោលការណ៍ទាំងនោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ខ្ញុំបានជំពាក់គុណសៀវភៅនេះយ៉ាងខ្លាំង។ ហើយខ្ញុំក៏ចង់ប្រាថ្នាសរសេរចុះនូវការដឹងគុណរបស់ខ្ញុំទៅកាន់លោក Greg Bailey ដែលធ្វើការនៅក្រុម Crossway គាត់ជាអ្នកឯកទេសកែសម្រួលសៀវភៅនេះ។

ខ្ញុំជឿជាក់ថា អំណោយដ៏ល្អបំផុតមួយដែលយើងអាចឲ្យដល់ក្រុមជំនុំលើពិភពលោកសព្វថ្ងៃនេះគឺ ការមានការយល់ដឹងលើជីវិតគ្រួសារ ដែលមានសុខភាពល្អ ហើយចេះអនុវត្តយ៉ាងពេញទី។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើយើងចង់ផ្តល់វិភាគទានទៅកាន់ជាតិសាសន៍យើងដាច់ខាតជាដំបូងយើងត្រូវអនុវត្តដោយខ្លួនឯងផ្ទាល់សិន! ខ្ញុំសូមអធិស្ឋានថា សៀវភៅនេះនឹងជួយបម្រើមនុស្សជាច្រើននាក់ ជាប្រភពនៃការលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគាត់ឲ្យគ្រាប់តាមរបៀបនៃការរស់នៅក្នុងគ្រួសារ តាមព្រះគម្ពីរ។

មេរៀនទី១

តើព្រះជាម្ចាស់សំខាន់បំផុតក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់អ្នកឬ?

ម៉ាថាយ ១៩:៦

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២១ ដល់ ៣១ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

បងប្អូនអើយ សម្រាប់រយៈពេលប្រាំមួយខែខាងមុខ យើងនឹងសិក្សាពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែងអំពីក្រុមគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ។ លោកបណ្ឌិត អាជីត ហ្វឺនេនដូ (Ajith Fernando) អ្នកដឹកនាំគ្រិស្តបរិស័ទមកពីប្រទេសស្រីលង្កា (នៅជាប់ប្រទេសឥណ្ឌា) បានសរសេរសៀវភៅដ៏មានប្រយោជន៍មួយដែលមានឈ្មោះថា «ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ(The Family Live of a Christian Leader)»។ សៀវភៅនេះត្រូវបានបកប្រែជាភាសាខ្មែរ ដោយ PlovPit.com ហើយអាចទិញនៅការិយាល័យ Action International (#D6 ផ្លូវ ៤២ PA1 សែនសុខ ភ្នំពេញ)។ ផែនការរបស់យើងគឺប្រើសៀវភៅនេះ ដើម្បីជួយយើងបង្រៀនអ្នកពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែងអំពីគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ។ តោះចាប់ផ្តើម!

សេចក្តីផ្តើម៖ នៅពេលដែលដៃគូជីវិតណាមួយរៀបចំពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ពួកគេពិនិត្យមើលចំណុចជាច្រើន៖ តើត្រូវអញ្ជើញនរណាខ្លះ? តើពួកគាត់គួរស្លៀកពាក់យ៉ាងដូចម្តេច? តើអ្នកណានឹងតុបតែងព្រះវិហារ? តើអ្នកណានឹងលេងភ្លេង អធិប្បាយ ហើយផ្សំផ្គុំពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាផ្លូវការ? តើអ្នកណានឹងចុះហត្ថលេខាធ្វើជាសាក្សី? តើនឹងមានពិធីជប់លៀង ឬក៏គ្រាន់តែមានអាហារសម្រន់នៅព្រះវិហារបន្ទាប់ពីកម្មវិធី? ទាំងនេះគឺជាចំណុចសំខាន់ៗដែលត្រូវគិតគូ។ **ក៏ប៉ុន្តែ មានដៃគូជីវិតតិចណាស់ ដែលគិតដោយយកចិត្តទុកដាក់អំពីពាក្យសច្ចាដែលពួកគាត់នឹងធ្វើនៅចំពោះព្រះជាម្ចាស់។**

ការសំខាន់បំផុតក្នុងជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកគឺព្រះជាម្ចាស់ គឺការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់អ្នកទាំងពីរចំពោះព្រះជាម្ចាស់ និងការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការប្រទានពរដល់អ្នក និងគ្រួសារអ្នក។ ដូច្នេះ វាគឺជាការចាំបាច់ណាស់ដែលយើងត្រូវលើកឡើងនូវចំណុចមួយចំនួនទៀត អំពីតួនាទីរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតគ្រួសាររបស់យើងក្នុងការចាប់ផ្តើមមេរៀនទាំងនេះ។

១. ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យឲ្យជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើងបានជោគជ័យ

អាន យ៉ូស្វេ ២៤:១៥ ៖ «តែឯអញ និងពួកគ្រួអញ យើងទាំងអស់គ្នានឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះយេហូវ៉ាតែមួយប៉ុណ្ណោះ»។ *នៅក្នុងខនេះ លោកយ៉ូស្វេបានប្រកាសនៅចំពោះមុខអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថា ទាំងគាត់និងក្រុមគ្រួសារទាំងមូលនឹងបម្រើព្រះអម្ចាស់ជាមួយគ្នា។* ប៉ុន្តែ សំខាន់ជាងការសម្រេចចិត្តរបស់គ្រួសារយើងក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់ នោះគឺការសម្រេចព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ក្នុងការប្រទានពរដល់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសាររបស់យើង។

សូមស្តាប់អំពីអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលអំពីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅ ***ម៉ាថាយ ១៩:៦*** ៖ «ដូច្នេះ កុំឲ្យអ្នកណាពង្រាត់មនុស្ស ដែលព្រះទ្រង់បានផ្សំផ្គុំគ្នាឡើយ»។ ប្រយោគនេះបានក្លាយជាការប្រកាសដ៏ចម្បងមួយនៅក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍គ្រីស្ទបរិស័ទ។

យ៉ាងណាក៏ដោយ ការសន្យាទៅវិញទៅមករបស់ប្តីប្រពន្ធ ជាគន្លឹះមួយនៃការជោគជ័យក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ការសន្យាទាំងនេះជាផ្នែកមួយ ក្នុងកិច្ចសន្យាដែលធ្វើនៅថ្ងៃនោះ គឺកិច្ចសន្យាដែលមានព្រះជាម្ចាស់ជាភាគីសំខាន់ជាងគេ។ *សេចក្តីសន្យាទាំងនោះបានបង្កើត កិច្ចសន្យាមួយរវាងអ្នក គ្រួសារអ្នក និងព្រះជាម្ចាស់។* នៅថ្ងៃនោះ ព្រះបានយាងមកដើម្បីប្រទានពរ បញ្ជាក់ និងការពារអាពាហ៍ពិពាហ៍។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលនៅក្នុងម៉ាថាយ ១៩:៦ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា ដោយសារព្រះបានភ្ជាប់គូស្វាមីភរិយាជាមួយគ្នា នោះគ្មានមនុស្សណាត្រូវបំបែកពួកគេឡើយ។ នៅពេលដែលព្រះបានភ្ជាប់ប្តីប្រពន្ធនោះ ទ្រង់អាចផ្តល់ឲ្យពួកគេនូវព្រះគុណ ដើម្បីរស់នៅជាមួយគ្នា និងកសាងក្រុមគ្រួសារដ៏ល្អមួយ។

២. ព្រះបានសន្យានឹងជួយប្តីប្រពន្ធ នៅពេលមានទុក្ខលំបាក

ព្រះដែលបានធ្វើឲ្យប្តីប្រពន្ធក្លាយជាសាច់តែមួយ ក៏ប្រទានអំណាចឲ្យពួកគេរស់នៅជាមួយគ្នារហូតដល់ស្លាប់ដែរ។ ប្រាកដណាស់ ដៃគូជីវិតនោះអាចនឹងប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាពិបាកៗ ដែលហាក់បីដូចជាមិនអាចដោះស្រាយបានទាល់តែសោះ។ ប៉ុន្តែ ចំណុចពិតដែលថា ព្រះជាម្ចាស់បានចងភ្ជាប់ពួកគាត់ជាមួយគ្នាក៏ផ្តល់ជូនពួកគាត់នូវទំនុកចិត្តដែលថា ព្រះអង្គក៏មានសមត្ថភាពថែរក្សាពួកគាត់ទុកជាមួយគ្នាផងដែរ។ ពួកគាត់ត្រូវខំយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហារបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែពួកគាត់អាចធ្វើដូច្នោះបានដោយមានទំនុកចិត្តថា ប្រសិនបើពួកគាត់ស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះជាម្ចាស់នឹងជួយពួកគាត់ឲ្យដោះស្រាយបាន។ ដូច្នេះ ពួកគាត់មិនគួរនិយាយអំពីការលែងលះគ្នាទាល់តែសោះ។ ពួកគាត់ក៏មិនត្រូវប្រាប់បុគ្គលណាផ្សេងទៀត ដែលមិនមែនជា

ដៃគូជីវិតរបស់ខ្លួនថា «អ្នកជាមនុស្សដែលខ្ញុំគួរបានរៀបការជាមួយវិញ»។ ពាក្យបែបនេះបង្ហាញថាដៃគូមិនជឿថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងជួយឲ្យពួកគាត់មានជោគជ័យក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ខ្លួនឡើយ។

ការជឿគឺជាមូលដ្ឋានមួយនៃជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយមានការអនុវត្តក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិត។ ទាក់ទងនឹងការអនុវត្តក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ យើងជឿជាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់បានដៅចំណាំការតាំងសេចក្ដីសន្យាជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ក៏នឹងជួយរក្សាឲ្យជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើងមានសុវត្ថិភាព និងលូតលាស់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ជំនឿនេះជួយឲ្យយើងមានកម្លាំងតយុទ្ធឲ្យបានគ្រួសារដែលមានសុភមង្គលដោយមិនចុះចាញ់នៅពេលដែលបញ្ហាកាន់តែធំ ឬក៏កាន់តែពិបាកមកដល់។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានជំនឿនឹងបដិសេធមិនព្រមចុះចាញ់សេចក្ដីល្បួង ដោយអស់សង្ឃឹម ឬក៏អាណិតខ្លួនឯងនៅពេលដែលមានបញ្ហានោះឡើយ។ តាមរយៈការទុកចិត្តលើសមត្ថភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ពួកគាត់តយុទ្ធដោយមានជំនឿសម្រាប់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយមានការបន្ទាបខ្លួន ដោយដឹងថា អាកប្បកិរិយានៃអំពើបាបរបស់ពួកគាត់ អាចរារាំងការព្យាបាលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

អាន រ៉ូម ៨:២៨ ការធានាថាព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្ដេជ្ញាព្រះទ័យទ្រង់ចំពោះគ្រួសាររបស់យើង គឺធំជាងគ្រប់បញ្ហាទាំងអស់ដែលយើងប្រឈមមុខ។ ការពិតនេះក៏ជាប្រភពនៃសន្តិភាពដ៏ខ្ពស់ និងពេញទៅដោយសុវត្ថិភាពផងដែរ។ ព្រះគម្ពីរសន្យាថា «គ្រប់ការទាំងអស់ផ្សំគ្នា សម្រាប់សេចក្ដីល្អដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ» (រ៉ូម ៨:២៨)។ នេះគឺជាការធានាដែលយើងនឹងយកមកប្រើប្រាស់ក្នុងគ្រប់វិបត្តិដែលជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសាររបស់យើងជួបប្រទះ។ យើងជឿថា ព្រះជាម្ចាស់អាចប្ដូរវិបត្តិអាក្រក់ណាមួយឲ្យទៅជាអ្វីដែលល្អបាន។

ឧទាហរណ៍ពីជីវិតរបស់លោកគ្រូគង្វាលអាជីត៖ ក្នុងការចាប់ផ្ដើមជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគាត់ *លោកគ្រូគង្វាលអាជីត និងប្រពន្ធរបស់គាត់ បានសម្រេចចិត្តថា ពួកគាត់នឹងគោរពតាមការដាស់តឿនរបស់សាវកប៉ុលដែលមានប្រសាសន៍ថា* «កុំឲ្យសេចក្ដីកំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ» (អេភេសូរ ៤:២៦)។ ដូច្នេះនៅពេលដែលពួកគាត់មិនឯកភាពគ្នា នោះពួកគាត់នឹងមិនចូលគេង លុះត្រាតែពួកគាត់បានដោះស្រាយវាសិន ហើយស្ដារឡើងវិញនូវការរួបរួមគ្នា។ គាត់បាននិយាយថា គាត់និងប្រពន្ធរបស់គាត់ មានចរិតលក្ខណៈខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ ដូច្នេះពួកគាត់ត្រូវចំណាយពេលពីរបីឆ្នាំ ដើម្បីបន្សាំខ្លួនជាមួយគ្នា។ ជាលទ្ធផល ក្នុងឆ្នាំដំបូងៗនោះ ពួកគាត់មាន «ការឈ្លោះគ្នាដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់» ជាច្រើនដង រហូតដល់យប់ជ្រៅ ទាល់តែពួកគាត់រកដំណោះស្រាយបាន។ គាត់និយាយថា គាត់បានរៀនមេរៀនដ៏

សំខាន់មួយក្នុងអំឡុងពេលនោះ។ គាត់ប្រើមាត់របស់គាត់ និយាយទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់គាត់ ហើយប្រើត្រចៀករបស់គាត់ ស្តាប់នាង។ ប៉ុន្តែ នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់បានអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ដូចនេះ៖ «ឱព្រះអង្គអើយ! ឱព្រះអើយ! សូមជួយពួកយើងផង!»។

អាន ភីលីព ៤:៦-៧ ចំណេះដឹងដែលថា ព្រះជាម្ចាស់មានចំណែកក្នុងបញ្ហារបស់យើង ផ្លាស់ប្តូរទស្សនៈរបស់យើងទាំងស្រុងលើវា។ ក្នុងជម្រៅចិត្ត យើងទទួលបទពិសោធន៍នូវ «សេចក្តីសុខសាន្តរបស់ព្រះ ដែលហួសលើសពីអស់ទាំងគំនិត» (ភីលីព ៤:៧) ដែលកើតឡើងជាលទ្ធផលនៃការដែលយើងឲ្យ «សេចក្តីអធិស្ឋាន នឹងពាក្យទូលអង្វរ ទាំងពោលពាក្យអរព្រះគុណផង» (ខ៦)។ នៅកូល៉ុស ៣:១៥ មានបន្ទូលថា សេចក្តីមេត្រីរបស់ព្រះ «ត្រួតត្រាក្នុងចិត្ត»។ ជាលទ្ធផល ការពិតនោះបានបន្ធូរបន្ថយការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់យើង។ តើយើងអាចនិយាយពាក្យអាក្រក់ទៅកាន់ដៃគូជីវិត ឬក៏កូនៗរបស់យើង ឬក៏ប្រើប្រាស់ពាក្យជេរប្រមាថគ្នាយ៉ាងម៉េចកើត ខណៈពេលដែលព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែគង់នៅទីនោះ ជាផ្នែកមួយនៃការសន្ទនាគ្នា? ហេតុអ្វីបានជាយើងភ័យខ្លាច នៅពេលដែលយើងមានសេចក្តីសុខសាន្តដោយដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើង ដើម្បីជួយឲ្យយើងទទួលបានដំណោះស្រាយ? <u>ការដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់បានប្តេជ្ញាព្រះទ័យទ្រង់ ចំពោះជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់យើង នឹងជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងលើអាកប្បកិរិយារបស់យើង ក្នុងការប្រឈមមុខជាមួយនឹងបញ្ហាដែលយើងជួបប្រទះ</u>។

៣. ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យគ្រួសារទាំងមូលរបស់យើងប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះព្រះ

យើងដឹងហើយថា សេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ធំបំផុតរបស់អ្នកដឹកនាំដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទសម្រាប់សមាជិកនៃគ្រួសាររបស់យើង គឺឲ្យពួកគាត់ក្លាយជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយដើរតាមទ្រង់។ បំណងព្រះទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់សាសន៍អីស្រាអែលក៏ជាសេចក្តីប្រាថ្នារបស់យើងសម្រាប់គ្រួសារយើងដែរ៖ «ឱបើសិនជាគេមានចិត្តយ៉ាងនោះជាដរាបទៅអេះ ដើម្បីឲ្យគេបានកោតខ្លាចដល់អញ ហើយកាន់តាមគ្រប់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់អញ ប្រយោជន៍ឲ្យគេ និងពួកកូនចៅគេ បានសប្បាយនៅជារៀងរាបដរាបទៅ» (ចោទិយកថា ៥:២៩)។

ការអនុវត្តន៍ និងការសន្និដ្ឋាន

ការអនុវត្តន៍ទី ១៖ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គឺឲ្យអ្នកជឿរៀបការនឹងអ្នកជឿ

អាន ២កូរិនថូស ៦:១៤ នោះហើយគឺជាការចាំបាច់ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទពិតប្រាកដក៏ត្រូវរៀបការជាមួយនឹងគ្រីស្ទបរិស័ទពិតប្រាកដផងដែរ។ លោក អែសរ៉ាបាន រិះគន់ជាចំហយ៉ាងខ្លាំងក្លា នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរអែសរ៉ា ជំពូក៩ និង១០ អំពីការរៀបការជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលមិនដើរតាមព្រះជាម្ចាស់។ ការរិះគន់នេះជាការព្រមានយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរចំពោះយើងដែរ។ តែគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនបានប្រព្រឹត្តដូចនោះរួចទៅហើយ។ ពួកគេសម្រេចចិត្តមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយរៀបការជាមួយនឹងអ្នកមិនជឿ «ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ ឬក៏ការបង្ខំពីឪពុកម្តាយ»។ ប៉ុន្តែ អរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ដែលទ្រង់មិនបានបោះបង់ចោលអស់អ្នកដែលបានកែប្រែចិត្តចេញពីការសម្រេចចិត្តខុសនេះឡើយ។ សាវ័ក ប៉ុល បង្រៀនថា បុគ្គលដែលបានរៀបការជាមួយនឹងអ្នកមិនជឿគួរបន្តនៅស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងដៃគូជីវិតខ្លួន (១កូរិនថូស ៧:១២-១៣)។ គាត់ថែមទាំងបានលើកឡើងថា ដោយសារអ្នកជឿ នោះដៃគូជីវិតដែលមិនមែនជាអ្នកជឿក៏ទទួលបានភាពបរិសុទ្ធម៉្យាង ដែលជាលទ្ធផលនាំឲ្យកូនៗដែលកើតក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះបានបរិសុទ្ធដែរ។ (ខ ១៤)

ការអនុវត្តន៍ទី ២៖ ចូររស់នៅក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងស្រស់ស្អាតនៅចំពោះមុខសមាជិកគ្រួសាររបស់អ្នក។

សាវ័ក ពេត្រុស បង្ហាញអំពីរបៀបដ៏សំខាន់ក្នុងការដែលគ្រីស្ទបរិស័ទព្យាយាមនាំដៃគូជីវិតរបស់ខ្លួនដែលមិនមែនជាអ្នកជឿទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់បាន បង្ហាញថា ភាពស្អាតស្អំនៃការរស់នៅរបស់ពួកគាត់ គឺខ្លាំងជាងពាក្យពេចន៍ ដើម្បីនាំដៃគូជីវិតដែលមិនមែនជាអ្នកជឿឲ្យភ្ញាក់ដឹងខ្លួន។ **សូមអាន ១ពេត្រុស ៣:១-២** «ពួកស្រីៗ ត្រូវចុះចូលចំពោះប្តីខ្លួនបែបដូច្នោះដែរ ដើម្បីបើមានអ្នកណា ដែលមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ តាមព្រះបន្ទូល នោះប្រពន្ធនឹងទាញចិត្តមកបាន ដោយសារកិរិយាល្អ ក្រៅពីព្រះបន្ទូល ដោយអ្នកនោះឃើញកិរិយាបរិសុទ្ធ ដែលប្រពន្ធប្រព្រឹត្តយ៉ាងកោតខ្លាចដល់ព្រះ»។ ហើយគាត់ក៏បន្តបង្ហាញអំណាចនៃជីវិតដែលស្រស់ស្អាត **អាន ១ពេត្រុស ៣:៤** «គឺតែងចំពោះមនុស្សលាក់កំបាំងក្នុងចិត្តវិញ ដោយគ្រឿងដ៏មិនចេះពុករលួយរបស់វិញ្ញាណសំឡូត ហើយរម្យទម នោះឯងជាសេចក្តី ដែលមានតម្លៃវិសេសនៅចំពោះព្រះ»។ សព្វថ្ងៃនេះ មានការផ្តោតយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការឲ្យមនុស្សមានភាពស្រស់ស្អាត នៅពេលដែលពួកគាត់នៅក្រៅផ្ទះរបស់ខ្លួន *(ឧទាហរណ៍ តាម អ៊ីស្តាក្រាម ហ្វេសបុក ឬ តិកុ)*។ នៅត្រង់នេះសាវ័ក ពេត្រុស កំពុងតែបង្រៀនថា ការ

បំពេញចិត្តដៃគូជីវិតយើងក្នុងការបង្ហាញអាកប្បកិរិយា គឺសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ កណ្ឌគម្ពីរបទចម្រៀងសាឡូម៉ូនក៏បានសរសើរភាពស្រស់ស្អាតខាងរាងកាយខាងក្រៅដែរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏នៅក្នុងចំណុចនោះ ទាំងប្តី និងប្រពន្ធក៏ត្រូវស្អាតសម្រាប់គ្នាផងដែរ មិនមែនសម្រាប់ឲ្យលោកីយ៍ខាងក្រៅឃើញនោះទេ។ របៀបមានគ្រួសារដែលយោងតាមព្រះគម្ពីរគឺពិតជាផ្ទុយគ្នាពីប្រពៃណីមែន! គោលដៅចម្បងរបស់យើងក្នុងការមានភាពស្រស់ស្អាត គឺដើម្បីនាំឲ្យដៃគូជីវិតរបស់យើងមានអំណរ!

ឧទាហរណ៍៖ លោក រុដនី «ជីបស៊ី» ស្មិត (Rodney “Gypsy” Smith) ដែលជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អម្នាក់ (ឆ្នាំ១៨៦០-១៩៤៧) បានបម្រើបេសកកម្មវេស្លី (Wesleyan) មួយរយៈនៅឯទីក្រុងមែនឆិស្ទ័រ ប្រទេសអង់គ្លេស។ មានស្ត្រីម្នាក់ក្នុងព័ន្ធកិច្ចនោះតែងតែសុំឲ្យគេអធិស្ឋានឲ្យប្តីគាត់ឈ្មោះ ចន កែប្រែចិត្តជឿ។ តែគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ដែលស្ត្រីម្នាក់នោះក៏ងាយច្រឡោតខឹងផងដែរ។ ពេលខ្លះ នៅពេលដែលប្តីរបស់គាត់ហៀបនឹងចុះចូលចំពោះព្រះគ្រីស្ទ គាត់តែងតែធ្វើឲ្យប្តីរបស់គាត់ខឹង ដោយការច្រឡោតខឹងរបស់គាត់។ ប្តីរបស់គាត់តែងតែនិយាយថា «ម៉ារា អូនអើយ! ប្រសិនបើសាសនាអូនបែបនេះ នោះបងមិនចង់បានទេ»។ ក្រោយមក គាត់ក៏បានសូមអភ័យទោស ហើយសូមឲ្យប្តីគាត់អត់ទោសគាត់ ប៉ុន្តែប្តីក៏បានប្រើប្រាស់ជាទម្លាប់នូវការច្រឡោតខឹងរបស់ប្រពន្ធគាត់ជាលេសមិនដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ។

មានថ្ងៃមួយលោកគ្រូ ស្មិត បាននិយាយជាមួយនឹងស្ត្រីនោះដោយស្មោះត្រង់ ហើយបានប្រាប់គាត់ថា គាត់ត្រូវយកឈ្នះលើការច្រឡោតខឹង។ គាត់បានធានាថា ព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រទាននូវព្រះគុណដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យមានសមត្ថភាពទប់ទម្លាប់គាត់។ ដោយទុកចិត្តព្រះជាម្ចាស់ គាត់បានប្តេជ្ញាចិត្តចាប់ផ្តើមជំពូកថ្មីក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ ការនោះបានកើតឡើងនាពេលមួយដែលពួកគាត់កំពុងតែជូសជុលផ្ទះរបស់ខ្លួន។ លោកស្រី ម៉ារា ទើបតែដាក់កម្រាលព្រំ និងអំពូលពិដានថ្មី ដែលគាត់បានព្យួរនៅផ្ទះ។ ដោយមិនបានដឹងអំពីអំពូលថ្មីនោះលោក ចន បានមកផ្ទះដោយលីអ្វីមួយលើស្មាគាត់។ ពេលដែលគាត់ចូលបន្ទប់ គាត់ក៏បានប៉ះអំពូលថ្មី ហើយវាក៏បានធ្លាក់បែក។

លោក ចន បានត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ការឆ្លើយតបធម្មតារបស់ប្រពន្ធគាត់ ពាក្យពេចន៍កំហឹងឥតល្ហែ និងការនិយាយរិះគន់ខ្លាំងៗ។ ប៉ុន្តែ ជំនួសការប្រឈមមុខនឹងការឆ្លើយតបតាមធម្មតា លោក ចន មានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដែលមិនឮអ្វីសោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រពន្ធ

របស់គាត់បានមើលពីកាំជណ្ដើរ ហើយគ្រាន់តែនិយាយថា៖ «មិនអីទេបង! មិនអីទេ។ យើងអាចទិញអំពូលថ្មីមួយទៀត»។

ដោយមានការភាន់ភាំង និងមានការភ្ញាក់ផ្អើលលោក ចន ក៏បានមើលទៅកាន់គាត់ «ម៉ារា អូនកើតអីហ្នឹង?»។ គាត់បានឆ្លើយយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ថា «ឱបងអើយ! អូនបានជឿលើព្រះយេស៊ូវ ដើម្បីឲ្យទ្រង់ព្យាបាលអូននូវការច្រឡោតខឹង»។

ដោយនៅមានការភ្ញាក់ផ្អើល និងការឆ្លើយតបដែលមិននឹកស្មានដល់របស់ប្រពន្ធគាត់លោក ចន បានបន្លឺថា «អើ បើព្រះអង្គបានព្យាបាលអូន ឥឡូវសូមចុះមកក្រោម ហើយអធិស្ឋានសម្រាប់បង ដ្បិតនោះជាអ្វីដែលបងចង់បានដែរ។ ប្រសិនបើសាសនារបស់អូន មានអំណាចល្មមគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីព្យាបាលការច្រឡោតខឹងរបស់អូន នោះបងក៏ចង់បានសាសនានោះដែរ»។ បន្ទាប់ពីបានអធិស្ឋានអស់ជាច្រើនឆ្នាំសម្រាប់ប្ដីគាត់ នៅថ្ងៃនោះឯងលោក ចន ក៏បានកែប្រែចិត្ត។[១]

ការអនុវត្តន៍ទី ៣៖ ចូរអធិស្ឋានសម្រាប់គ្រួសាររបស់អ្នក

អមជាមួយនឹងភាពបរិសុទ្ធ និងជីវិតដែលស្រស់ស្អាត ការអធិស្ឋានក៏ជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការនាំឲ្យសមាជិកគ្រួសារទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ គ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ឈ្មោះ អេប៉ាប្រាស ទំនងជាបុគ្គលដែលបាននាំដំណឹងល្អទៅកាន់ទីក្រុងកូឡុស (កូឡុស ១:៧)។ គាត់បាននៅជាមួយនឹងសាវ័ក ប៉ុល នៅពេលដែលសាវ័ក ប៉ុល សរសេរសំបុត្រទៅកាន់ក្រុមជំនុំកូឡុស។ **សូមអានអំពីអេប៉ាប្រាសនៅក្នុង កូឡុស ៤:១២**៖ «អ្នកអេប៉ាប្រាស ជាបាវបម្រើនៃព្រះគ្រីស្ទ ដែលមកពីពួកអ្នករាល់គ្នា គាត់សូមជម្រាបសួរមកអ្នករាល់គ្នាដែរ គាត់ខំប្រឹងអធិស្ឋានជានិច្ច ឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានឈរជាគ្រប់លក្ខណ៍ ហើយពេញខ្នាត តាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះគ្រប់ជំពូក»។ ឪពុកខាងវិញ្ញាណនេះកំពុងតែខំប្រឹង ឬក៏ «តយុទ្ធ» ក្នុងការអធិស្ឋានសម្រាប់បងប្អូនក្រុមជំនុំកូឡុសដែលជាអ្នកជឿ ខណៈពេលដែលគាត់នៅឃ្លាតពីពួកគេ។ ដូចគ្នាផងដែរ ក្រោយពីសាវ័កប៉ុលបានលើកឡើងនូវទុក្ខព្រួយដ៏ខ្លាំង អំពីសាសន៍ខ្លួនឯង គឺសាសន៍យូដា ដែលមិនទាន់បានទទួលសេចក្ដីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៩:១-៣) គាត់ មានប្រសាសន៍ក្នុងគម្ពីរ **រ៉ូម ១០:១** ថា «បងប្អូនអើយ បំណងចិត្តខ្ញុំ និងសេចក្ដីដែលខ្ញុំអង្វរដល់ព្រះ ឲ្យសាសន៍អ៊ីស្រាអែល នោះគឺឲ្យគេបានសង្គ្រោះ»។ យើងត្រូវជឿថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រើប្រាស់ការអធិស្ឋានជាមធ្យោបាយមួយដើម្បីនាំឲ្យមនុស្សទទួលបានសេចក្ដីសង្គ្រោះ។ ជាទូទៅ មានសង្គ្រាមដ៏ធំកំពុងកើតឡើងសម្រាប់ព្រលឹងនៃសមាជិកគ្រួសារយើង។ ទោះបើពេលខ្លះយើងមិនអាចនិយាយទៅកាន់ពួកគាត់អំពីព្រះជាម្ចាស់បាន ក៏យើងអាចនិយាយទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់អំពីពួកគាត់បានដែរ។

ឧទាហរណ៍៖ *ពីររយឆ្នាំមុន* លោកបណ្ឌិត ចន ស្កូដ័រ (John Scudder) ចេញពីប្រទេសអាមេរិក មកប្រទេសស្រីលង្កា (Sri Lanka) ដើម្បីធ្វើជាបេសកជន ហើយបន្ទាប់មកក៏បានទៅប្រទេសឥណ្ឌា។ កូនទាំងប្រាំពីរនាក់របស់គាត់ក៏បានក្លាយជាបេសកជនផងដែរ។ លោក ចន បានមានប្រសាសន៍ថា អ្នកម្ដាយនៃកូនទាំងប្រាំពីរនាក់របស់គាត់ គឺលោកស្រី ហ៉ារីអាត (Harriet) បានអធិស្ឋានឲ្យកូនគាត់ចូលនគរព្រះ។ ប្រពន្ធគាត់មានទម្លាប់ចំណាយពេលនៅថ្ងៃខួបកំណើតកូននីមួយៗ ដោយការតមអាហារ និងអធិស្ឋានឲ្យកូននោះ។ *យើងទាំងអស់គ្នាដែលជាឪពុកម្ដាយគួរតែធ្វើតាមគំរូនៃការអធិស្ឋាននេះ។*

ឪពុកម្ដាយដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែបង្កើតរបៀបណាមួយ ដើម្បីអធិស្ឋានឲ្យកូនៗរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែបង្កើតទម្លាប់ ដែលនឹងធានាថាយើងនឹងអធិស្ឋានសម្រាប់កូនៗរបស់យើង។ នៅពេលដែលឪពុកម្ដាយអធិស្ឋានជាមួយគ្នា ការអធិស្ឋានសម្រាប់កូនៗរបស់ខ្លួនក៏ត្រូវតែមានចំណែកដោយមិនអាចរំលងបាន ក្នុងពេលនៃការអធិស្ឋាននោះ។ សាវ័ក ប៉ុលបានអធិស្ឋានសម្រាប់លោក ធីម៉ូថេ ដែលជាកូនខាងឯវិញ្ញាណរបស់គាត់«ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ» (២ធីម៉ូថេ ១:៣) ។ ដូចគ្នាដែរ យើងក៏ត្រូវអធិស្ឋានសម្រាប់កូនយើង ខាងសាច់ឈាមផង ហើយខាងព្រលឹងវិញ្ញាណផង ទាំងគ្រួសាររបស់គេដែរ។ យើងគួរអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគាត់ជាប្រចាំថ្ងៃ ទំនងជាច្រើនដងក្នុងមួយថ្ងៃទៀត។ នៅពេលដែលកូនៗរបស់យើងចាកចេញពីផ្ទះ របៀបមួយដែលយើងអាចបំពេញតួនាទីជាឪពុកម្ដាយ គឺតាមរយៈការអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគាត់។ យើងអាចតាមដានកាលវិភាគរបស់កូន តាមរយៈការអធិស្ឋានរបស់យើង ហើយលើកនូវតម្រូវការរបស់ពួកគាត់ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់។ ហើយប្រសិនបើពួកគាត់មិនទាន់បានកែប្រែចិត្តនៅឡើយ នោះយើងអាចអធិស្ឋានសូមឲ្យពួកគាត់បានសង្គ្រោះ។

មេរៀនទី២

តើគ្រួសាររបស់អ្នក ជាគ្រួសារលោកិយ ឬគ្រួសារអធិស្ឋាន?

យ៉ូស្វេ ២៤:១៥ «តែឯអញ និងពួកគ្រួអញ យើងទាំងអស់គ្នានឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះយេហូវ៉ាតែមួយប៉ុណ្ណោះ»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៣២ ដល់ ៤២ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន យ៉ូស្វេ ២៤:១៥ «តែឯអញ និងពួកគ្រួអញ យើងទាំងអស់គ្នានឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះយេហូវ៉ាតែមួយប៉ុណ្ណោះ»

សេចក្តីផ្តើម៖ យើងត្រូវបង្ហាញពីភាពគោរពព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង។ ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា «ចូរស្វែងរកនគរ នឹងសេចក្ដីសុចរិតនៃព្រះជាមុនសិន ទើបគ្រប់របស់ទាំងនោះ នឹងបានប្រទានមកអ្នករាល់គ្នាថែមទៀតផង» (ម៉ាថាយ ៦:៣៣)។ ពាក្យនេះគឺសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គ្នា ដែលមានរួមទាំងអ្នកដឹកនាំដែរ។ គោលការណ៍នៃការប្រឹក្សារបស់សាវ័ក ប៉ុល ទៅកាន់កូនៗទាក់ទងទៅនឹងការមើលថែឪពុកម្ដាយដែលមានវ័យចំណាស់—«នោះត្រូវឲ្យកូនចៅនោះរៀនឲ្យចេះគោរពប្រតិបត្តិ ដល់ពួកផ្ទះខ្លួនជាដើម» (១ ធីម៉ូថេ ៥:៤)—ក៏ទាក់ទងទៅនឹងឪពុកម្ដាយផងដែរ។ នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំអនុវត្តជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន ការនេះនាំឲ្យមានទំនុកចិត្តក្នុងការដឹកនាំ និងព័ន្ធកិច្ចរបស់ពួកគាត់។ យើងជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ លើកទឹកចិត្តឲ្យសមាជិកគ្រួសាររបស់យើងមានការប្ដេជ្ញាចិត្តទាំងស្រុងចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ហើយសមាជិកក្រុមជំនុំនឹងឃើញការនេះដែរ។ លោកយ៉ូស្វេជាអ្នកដឹកនាំដ៏ល្អ។ ក្នុងការថ្លែងការ ដ៏ល្បីរបស់លោក យ៉ូស្វេ ទៅកាន់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់បានទូន្មានឲ្យរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គមានការប្ដេជ្ញាចិត្តទាំងស្រុងចំពោះព្រះជាម្ចាស់៖ «ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ចូរកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយគោរពប្រតិបត្តិដល់ទ្រង់ដោយចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយពិតប្រាកដចុះ ចូរលះចោលអស់ទាំងព្រះដែលពួកឰយុកោឯងបានគោរពប្រតិបត្តិ នៅខាងនាយទន្លេ ហើយនៅស្រុកអេស៊ីព្ទនោះចេញ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះយេហូវ៉ាវិញ» (យ៉ូស្វេ ២៤:១៤)។ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់លើបញ្ហាប្រឈមនោះ ដោយបញ្ជាក់ពីការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់លោកផ្ទាល់ក្នុងការធ្វើដូចគ្នា ជាមួយនឹងក្រុមគ្រួសាររបស់លោក៖ «តែឯអញ នឹងពួកគ្រួអញ យើងទាំងអស់គ្នានឹងគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះយេហូវ៉ាតែមួយប៉ុណ្ណោះ» (ខ១៥)។

១. ចូរការពារប្រឆាំងនឹងការល្បួង ដែលធ្វើតាមលោកិយនេះ។

អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនៅតែងាយធ្លាក់ចូលក្នុងសេចក្តីល្បួង ទាក់ទងនឹងការសម្រេចចិត្តសម្រាប់គ្រួសារ ដែលទទួលឥទ្ធិពលពីស្តង់ដាលោកីយ៍ ហើយប្រព្រឹត្តិល្មើសនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ កុំភ្លេចថា បើយើងដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងប្រទាននូវអ្វីៗដែលយើងត្រូវការ ដើម្បីឲ្យជីវិតល្អប្រសើរឡើង។ ចូរប្រយ័ត្នកុំឲ្យយើងមានមហិច្ឆតាសម្រាប់ខ្លួនឯង និងសម្រាប់កូនៗរបស់យើង ដែលទំនងជានឹងនាំយើង ហើយនិងពួកគាត់មានភាពអន់ថយក្នុងជីវិតខាងឯវិញ្ញាណ។ នៅក្រោមឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីប្រាថ្នា សម្រាប់ជោគជ័យលើផែនដីនេះ យើងក៏ទំនងជាភ្លេចសំណួរនានារបស់ព្រះយេស៊ូវ៖ «ដ្បិតបើមនុស្សណានឹងបានលោកីយ៍ទាំងមូល តែបាត់ព្រលឹងទៅ នោះតើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នកនោះ ឬតើមនុស្សនឹងយកអ្វីទៅដូរ ឲ្យបានព្រលឹងខ្លួនវិញ?» (ម៉ាថាយ ១៦:២៦)។

យើងមិនអាចសន្មតថាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំនឹងប្រតិបត្តិតាមជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទជាស្វ័យប្រវត្តិជាមួយនឹងគ្រួសាររបស់ពួកគាត់បានឡើយ។ សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំលើកឡើងនូវឧទាហរណ៍មួយចំនួន ដែលបញ្ជាក់នូវចំណុចលំបាកៗមួយចំនួនដែលអ្នកដឹកនាំប្រឈមមុខជាមួយ។

ក. ការល្បួងដែលកើតចេញពីការអប់រំ៖ នៅពេលដែលកូនកំពុងរៀន ដើម្បីត្រៀមប្រលង ហើយត្រូវការការណែនាំពិសេសខ្លះៗ តើឪពុកម្តាយឲ្យគាត់ទៅរៀនគួរបន្ថែម ដែលជាន់គ្នានឹងម៉ោងថ្វាយបង្គំនៅថ្ងៃអាទិត្យ—ជាថ្ងៃនៃព្រះអម្ចាស់ឬទេ? ឬអ្នកអត់ឲ្យកូនចូលរួមក្រុមយុវជននៅឯព្រះវិហារ ពីព្រោះគាត់ត្រូវការរៀនឬ?។ តើកូនរបស់អ្នកក៏យល់ឃើញថា ការសិក្សាសំខាន់ជាងសុខភាពខាងឯវិញ្ញាណឬ?។

> **ឧទាហរណ៍៖** លោកគ្រូគង្វាល ឌី. អិល. មូឌី (D. L. Moody) បានមានប្រសាសន៍ថា «ប្រសិនបើខ្ញុំស្លាប់យប់នេះ ខ្ញុំនឹងជ្រើសរើសឲ្យកូនខ្ញុំមានសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ជាជាងមានលុយរាប់លានដុល្លារ។ ចំពោះខ្ញុំ វាហាក់បីដូចជាថា ប្រសិនបើយើងមានមហិច្ឆតាខ្ពស់ពេកក្នុងការឲ្យពួកគាត់មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ជាជាងបង្រៀនពួកគាត់ឲ្យមានជីវិតដែលពួកគាត់នឹងរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច។»[២]

ខ. ការល្បួងដែលមកពីថវិការ៖ សូមលើកឧទាហរណ៍អំពីការថ្វាយដង្វាយរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដៃគូជីវិតដែលមានវ័យក្មេងមួយគូកំពុងតែរៀបចំទិញផ្ទះ។ ពួកគាត់បានសន្សំលុយអស់ជាច្រើនឆ្នាំ ដើម្បីធ្វើការនោះ។ ពួកគាត់ក៏បានរកឃើញផ្ទះ ដែលជាប្រភេទផ្ទះដែលពួកគាត់ចង់បាន ធ្វើជាផ្ទះរបស់ខ្លួន។ ពួកគាត់ក៏បានគិតចំនួនទឹកលុយដែលពួកគាត់ត្រូវបង់ថ្លៃប្រាក់កម្ចី ដែលពួកគាត់នឹងត្រូវខ្ចី ដើម្បីទិញផ្ទះនោះ។ ពួកគាត់ក៏ឃើញ

ថា មានតែមធ្យោបាយមួយដែលពួកគាត់អាចនឹងមានសមត្ថភាពបង់ថ្លៃប្រាក់ការកម្ចី គឺពួកគាត់ត្រូវកាត់បន្ថយការថ្វាយដង្វាយទៅកាន់ព័ន្ធកិច្ចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងជួយអ្នកក្រីក្រ។ នេះនឹងប៉ះពាល់ការដាក់ដង្វាយរបស់ពួកគាត់ ដែលកាលពីមុនពួកគាត់ធ្លាប់រាប់ថា ជាការប្ដេជ្ញាចិត្តដែលមិនអាចចរចាបាន។ នេះនឹងប៉ះពាល់ដល់ក្មេងពីផ្ទះអ្នកក្រីក្រម្នាក់ ដែលពួកគាត់បានសម្រេចចិត្តជួយឧបត្ថម្ភការរៀនសូត្រ ដោយជួយចេញថ្លៃយ៉ាងក្រាស់ជាប្រចាំខែ។ តើពួកគាត់នឹងបោះបង់ចោលផ្ទះដោយក្តីស្រមៃមួយនេះ ដោយបន្តនៅឧបត្ថម្ភទៀតដែរឬទេ? ការថ្វាយដង្វាយជាផ្នែកមួយនៃការចំណាយ ដ៏ជាមូលដ្ឋានមួយរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលមិនអាចចរចាបាន បើអ៊ីចឹងតើគូជីវិតនេះ នឹងសម្រេចចិត្តអត់ទិញផ្ទះនេះវិញឬ?

គ. ការល្បួងដែលកើតចេញពីការកម្សាន្ត៖ *វាជាការទាក់ទាញខ្លាំងណាស់សម្រាប់ទាំងឪពុកម្ដាយ និងកូន ឲ្យចំណាយពេល ជាពិសេសពេលល្ងាចរបស់ពួកគេមើលវីដេអូនៅលើទូរសព្ទរបស់ពួកគេ ឬលេងអ៊ីនធឺណិត។* ប៉ុន្តែវាជារឿងដ៏សំខាន់ណាស់ដែលគ្រួសារ មិនអនុញ្ញាតឲ្យការប្រើទូរស័ព្ទរបស់គេ ធ្វើឲ្យរំខានពេលវេលានៃការអធិស្ឋានជាគ្រួសារ ឬក៏សកម្មភាពណាផ្សេងទៀតដែលសំខាន់ ដែលមានដូចជាការជួបជុំគ្នានៅព្រះវិហារ ឬក៏ការជួបជុំក្រុមតូច។ ការទៅសួរសុខទុក្ខអ្នកជំងឺនៅមន្ទីរពេទ្យ *គឺសំខាន់ជាងការចំណាយពេលមើលរឿងនៅទូរស័ព្ទ។* ពេលខ្លះក៏អាចមានអ្នកមកលេងផ្ទះរបស់អ្នក ខណៈពេលដែលអ្នកកំពុងតែមើលយូធូបបានពាក់កណ្តាលសាច់រឿងដែលអ្នកចូលចិត្ត។ *គ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទគួរសម្រេចចិត្តទុកទូរស័ព្ទចោល ហើយទទួលភ្ញៀវទាំងអស់គ្នា។* នៅពេលដែលកូនៗឃើញអំពីការដែលឪពុកម្ដាយលះបង់ដូច្នោះ នោះពួកគាត់នឹងឃើញថាមានអ្វីខ្លះសំខាន់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន។

ឃ. ការល្បួងទាក់ទងនឹងភាពខុសគ្នានៃវណ្ណៈ: ឪពុកម្ដាយក៏បានធ្វើខុសនោះដែរ នៅពេលដែលពួកគេបដិសេធជម្រើសរបស់កូនប្រុសខ្លួន ទាក់ទងនឹងការជ្រើសរើសគូស្រករជីវិត ពីព្រោះនាងកើតចេញពីគ្រួសារដែលគេរាប់ថា មានវណ្ណៈអន់ជាងខ្លួនក្នុងសង្គម។ នារីនោះគឺជាគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ល្អម្នាក់ ហើយក៏សមនឹងគាត់គ្រប់ចំណុច។ ប៉ុន្តែ ទស្សនៈនៃវណ្ណៈសង្គមបានធ្វើឲ្យគ្រួសារនោះខ្វាក់មើលមិនឃើញគន្លឹះគោលការណ៍ព្រះគម្ពីរមួយ។ ការសម្រេចចិត្តប្រឆាំងនឹងគោលការណ៍គ្រីស្ទបរិស័ទ នោះគឺបានបង្ហាញថា៖ ចំពោះគ្រួសារនេះវណ្ណៈសង្គមសំខាន់ជាងព្រះជាម្ចាស់ និងគោលការណ៍នានារបស់ទ្រង់ទៅទៀត។

២. ក្រុមគ្រួសារដែលអធិស្ឋាននឹងអាចយកឈ្នះលើលោកិយ

សញ្ញាមួយដែលបញ្ជាក់ច្បាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់ខ្ពង់ខ្ពស់ជាងគេនៅក្នុងគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺការអធិស្ឋាន។ តែការអធិស្ឋានមិនកើតឡើងដោយឯងៗនោះទេ។ យើងត្រូវតែធ្វើឲ្យវាកើតឡើង។ នៅត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំចង់

សរសេរ «សូមរកពេលអធិស្ឋាន» ប៉ុន្តែខ្ញុំនិយាយវិញថា «សូមញែកពេលដើម្បីអធិស្ឋាន»។ យើងត្រូវតែសង្វាតដេញតាម យ៉ាងសកម្ម ក្នុងការផ្ដល់អាទិភាពនៃការអធិស្ឋាននៅផ្ទះ ហើយញែកពេលវេលាដើម្បីការនោះដែរ។

ក. ការអធិស្ឋានជាបុគ្គល ប្រភេទនៃការអធិស្ឋានដ៏សាមញ្ញបំផុតនៅក្នុងផ្ទះគឺ ការអធិស្ឋានតែម្នាក់ឯងដោយផ្ទាល់ជាសម្ងាត់។ នេះគឺជាបរិបទដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រើប្រាស់ នៅពេលដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យចង់បង្រៀនអំពីការអធិស្ឋានដ៏ពិត។ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា «តែឯអ្នក កាលណាអធិស្ឋាន នោះត្រូវឲ្យចូលទៅក្នុងបន្ទប់ ហើយបិទទ្វារ រួចអធិស្ឋានដល់ព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់គង់នៅទីលាក់កំបាំងចុះ» (ម៉ាថាយ ៦:៦)។ ក្នុងអំឡុងពេលនេះ ដូចដែលខ្ញុំបានលើកឡើងនៅខាងលើ យើងអធិស្ឋានសម្រាប់សមាជិកគ្រួសារយើង។ ទម្លាប់នៃការដែលបុគ្គលនៅតែឯង ហើយអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាចំណុចសម្គាល់មួយអំពីផ្ទះ ដែលជាផ្ទះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

> **ឧទាហរណ៍៖** កាលពីលោកគ្រូគង្វាលអាជីតនៅក្មេង ហើយបានទៅនៅផ្ទះតាយាយរបស់គាត់ ពេលខ្លះគាត់ត្រូវការប្រើប្រាស់បន្ទប់ទឹកនៅពេលព្រឹកព្រលឹមមុនថ្ងៃរះ។ គាត់ត្រូវដើរកាត់បន្ទប់យាយតាគាត់ ហើយគាត់ក៏តែងតែឃើញយាយរបស់គាត់កំពុងលុតជង្គង់អធិស្ឋាន នៅក្បែរគ្រែរបស់គាត់ដោយគ្របក្បាល។ គាត់ក៏បានឃើញអ្នកម្ដាយរបស់គាត់ធ្វើបែបដូចគ្នាផងដែរ គាត់តែងតែឃើញគាត់លុតជង្គង់ជារៀងរាល់ព្រឹក។

ការអធិស្ឋានគឺជាការងារដ៏សំខាន់បំផុតដែលយើងធ្វើនៅលើផែនដីនេះ។ កូនៗរបស់យើងនិងទទួលស្គាល់ការនេះ នៅពេលដែលពួកគាត់មើលឃើញភាពម៉ឹងម៉ាត់ដែលយើងធ្វើ ទាក់ទងនឹងការអធិស្ឋាន។ ការនេះលើកទឹកចិត្តឲ្យពួកគាត់គោរព និងថ្វាយព្រះកិត្តិយសដល់ព្រះជាម្ចាស់។

ជារឿយៗ អ្នកម្ដាយដែលមានកូនតូចៗមានការពិបាកក្នុងការញែកពេលវេលាសម្រាប់ការអធិស្ឋាន។ ពួកគាត់ត្រូវតែប្រើប្រាស់ការច្នៃប្រឌិតរបស់ខ្លួនក្នុងការរកពេលវេលាដែលសមរម្យ។

> **ឧទាហរណ៍៖** មានពេលមួយ លោកគ្រូគង្វាលអាជីត បានសួរមិត្តភក្តិរបស់គាត់ម្នាក់ដែលមានវ័យក្មេង ដែលមានកូនតូចៗពីរនាក់ អំពីរបៀបដែលប្រពន្ធរបស់គាត់ញែកពេល ដើម្បីអធិស្ឋាន។ គាត់បានប្រាប់លោកគ្រូគង្វាលអាជីតថា នៅពេលដែលកូនៗរបស់គាត់គេងពេលថ្ងៃ ភ្លាមនោះប្រពន្ធរបស់គាត់នឹងឆក់យកឱកាស ដើម្បីមានពេលតែម្នាក់ឯងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។

ឧទាហរណ៍មួយទៀត៖ មានស្ត្រីម្នាក់បានចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងលើអ្នកជិតខាងរបស់គាត់។ អ្នកជិតខាងនោះជាម្ដាយដែលមានកូនច្រើន ដែលហាក់បីដូចជាថា គាត់មានអត្តចរិតដែលបង្ហាញថា គាត់មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងស្និទ្ធស្នាលជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ ស្ត្រីម្នាក់នោះក៏បានសួរអ្នកជិតខាងរបស់គាត់អំពីរបៀបដែលគាត់អាចធ្វើការនោះបាន។ អ្នកជិតខាងនោះក៏បានចង្អុលអាវចុងភៅដែលគាត់តែងតែពាក់។ គាត់បានលើកឡើងថា នៅពេលដែលគាត់អង្គុយលើកៅអីជាក់លាក់ណាមួយ ហើយយកអាវចុងភៅគ្របក្បាលគាត់ នោះកូនៗដឹងថា គាត់កំពុងតែអធិស្ឋាន។ មានច្បាប់មួយនៅក្នុងផ្ទះដែលថា កូនៗត្រូវតែនៅស្ងៀមនៅពេលនោះ។

កូនៗត្រូវតែដឹងថា ឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួនញែកពេលអធិស្ឋាន ពីព្រោះចំពោះពួកគាត់ព្រះជាម្ចាស់សំខាន់។ ដោយអចេតនា ពួកគាត់យល់គំនិតនៃការអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួនថា ជាអាទិភាពដ៏សំខាន់មួយនៃជីវិត។ ការនេះនឹងក្លាយជាការលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគាត់ឲ្យក្លាយជាមនុស្សដែលអធិស្ឋានផងដែរ។ មានពេលមួយ «ទ្រង់កំពុងតែអធិស្ឋាននៅកន្លែង១ លុះទ្រង់ឈប់ហើយ នោះសិស្សម្នាក់ទូលថា "ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់បង្រៀនយើងខ្ញុំ ឲ្យចេះអធិស្ឋានផង ដូចជាលោកយ៉ូហានបានបង្រៀនដល់សិស្សលោកដែរ"» (លូកា ១១:១)។ សំណួរនោះក៏បានបណ្ដាលឲ្យព្រះយេស៊ូវបង្រៀនពួកគាត់អំពីការអធិស្ឋាននៃព្រះអម្ចាស់ (ខ២-៤)។ ការដែលពួកសិស្សឃើញព្រះយេស៊ូវអធិស្ឋានផ្ទាល់ខ្លួននៅកន្លែងស្ងាត់ ក៏បានជំរុញឲ្យពួកគាត់ប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាមនុស្សដែលអធិស្ឋានផងដែរ។

ខ. ការអធិស្ឋានជាក្រុមគ្រួសារ ដប់បួនជំពូកដំបូងនៃកណ្ឌគម្ពីរកិច្ចការផ្ដល់ជូនយើងនូវការឃើញខ្លះៗនៃជីវិតក្រុមជំនុំសម័យដំបូង។ មានការលើកឡើងអំពីការអធិស្ឋាន២២ដងនៅក្នុងជំពូកទាំងនោះ ហើយការអធិស្ឋានភាគច្រើនគឺជាការអធិស្ឋានជុំគ្នា។ ប្រសិនបើការអធិស្ឋានជុំគ្នាសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងជីវិតក្រុមជំនុំ ដាច់ខាតវាក៏ត្រូវតែសំខាន់ណាស់សម្រាប់ក្រុមគ្រួសារដែរ។ ទម្លាប់នៃការដែលដៃគូជីវិតអធិស្ឋានជាមួយគ្នាឲ្យបានទៀងទាត់ និងការដែលឪពុកម្ដាយអធិស្ឋានជាមួយនឹងកូនៗរបស់ខ្លួន គឺជាទិដ្ឋភាពដ៏សំខាន់មួយនៃអត្តសញ្ញាណនិងភាពនឹងនរក្នុងគ្រួសារ។ យើងក៏គួរអធិស្ឋានជាមួយគ្នានៅឯកម្មវិធីគ្រួសារពិសេសៗ ហើយនៅពេលណាដែលគ្រួសារប្រឈមមុខនឹងភាពលំបាកដែរ។ ក្រុមគ្រួសារគួរតែយល់ថា ការអធិស្ឋានគឺមិនមែនគ្រាន់តែជាក្បួននោះទេ តែផ្ទុយទៅវិញ គឺជាទិដ្ឋភាពដ៏សំខាន់មួយនៃការអនុវត្តន៍។ ការអធិស្ឋានមុនចាប់ផ្ដើមចេញដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ ឬក៏មុនសមាជិកគ្រួសារណាម្នាក់ចេញដំណើរសម្រាប់កម្មវិធីសំខាន់ណាមួយ ក៏ជាការជួយនាំព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ដំណើរ ឬក៏កម្មវិធីនោះដែរ។ វាក៏ជាការបង្ហាញថា ព្រះជាម្ចាស់គឺជាអង្គដែលយើងទទួលជំនួយ ក្នុងពេលវេលាដ៏សំខាន់ៗដែរ។

ឧទាហរណ៍៖ កាលកូនប្រុសរបស់លោកគ្រូគង្វាលអាជីតនៅវ័យជំទង់ គាត់បានលេងកីឡានៅសាលារៀន។ លោកគ្រូគង្វាលអាជីត មានទម្លាប់អធិស្ឋានជាមួយកូនប្រុសរបស់គាត់ មុនគាត់ចេញទៅប្រកួត។ មានថ្ងៃមួយ គាត់បានឌុបកូនទៅកន្លែងប្រកួត ប៉ុន្តែគាត់បានភ្លេចអធិស្ឋានជាមួយកូន។ ដល់ពេលដែលគាត់កំពុងតែបើកបរ នោះកូនបានសួរគាត់ថា «តើប៉ាអាចអធិស្ឋានឲ្យកូនបានទេ?»។ កូនប្រុសរបស់គាត់បានដឹងថា ការថ្វាយការប្រកួតទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៃជីវិតគាត់។

នៅពេលដែលកូនៗធំធាត់ឡើង ពួកគាត់នឹងមិនភ្លេចថា អត្តសញ្ញាណ និងសុវត្ថិភាពរបស់គាត់ក្នុងនាមជាកូន មានការវេចខ្ចប់ក្នុងការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលខ្លះ នៅពេលដែលពួកគាត់កំពុងឆ្លងកាត់វ័យបះបោរ ហើយមានការល្បួងចង់បោះបង់ជំនឿចោល អនុស្សាវរីយ៍នៃពេលវេលាដ៏ល្អទាំងនោះជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ បែបជាគ្រួសារ នឹងធ្វើឲ្យពួកគាត់មានការពិបាកក្នុងការបោះបង់ជំនឿដែលខ្លួនធ្លាប់មានតាំងពីក្មេងចោល។ ទោះបើពួកគាត់បានបោះបង់ចោលអស់មួយរយៈក៏ដោយ ក៏អនុស្សាវរីយ៍ទាំងនោះអាចកេះឲ្យគាត់ត្រឡប់បែរទៅរកព្រះជាម្ចាស់វិញដែរ។ ខ្ញុំប្រាកដថា លោកអ្នកក៏ស្គាល់កូនៗដែលបានបែរចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគាត់ក៏នៅស្នើសូមឲ្យឪពុកម្តាយខ្លួនអធិស្ឋានឲ្យពួកគាត់ ពេលដែលពួកគាត់មានតម្រូវការពិសេស។

ការអនុវត្តន៍

យើងក៏មិនគួរភ្លេចលើកឡើងថា ការអធិស្ឋានជាគ្រួសារមិនគួរជាការធ្វើឡើងបែបក្រឹត្យវិន័យនិយម ជាបន្ទុក ឬក៏ជាការស្មុគស្មាញដែរ។ ឪពុកម្តាយត្រូវព្យាយាមធ្វើឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពដែលខ្លួនអាចធ្វើបាន ក្នុងការប្រើប្រាស់ការច្នៃប្រឌិត ដើម្បីធ្វើឲ្យមានការចាប់អារម្មណ៍ និងសប្បាយ៖ ជាអ្វីមួយដែលសប្បាយ ដែលឪពុកម្តាយ និងកូនៗធ្វើជាលក្ខណៈគ្រួសារ។ ពេលអធិស្ឋាន យើងគួរព្យាយាមបង្កើតរបៀបឲ្យកូនៗមានចំណែក ក្នុងរបៀបដែលមានន័យ។

ឧទាហរណ៍៖ នៅពេលដែលកូនៗរបស់លោកគ្រូគង្វាលអាជីតនៅវ័យក្មេង ជាដំបូងគ្រួសារពិភាក្សាអំពីចំណុចដែលពួកគេគួរអធិស្ឋាន។ បន្ទាប់មកឪពុកម្តាយតែងតែសួរថា «តើអ្នកណានឹងអធិស្ឋានអំពីចំណុចណា?» ហើយពួកគេនឹងចែកពាក្យអធិស្ឋានក្នុងចំណោមសមាជិកគ្រួសារ។ វាគឺជាការអនុវត្តដែលជួយឲ្យកូនៗមានចំណែកក្នុងពេលអធិស្ឋាន។ ពិតណាស់ តម្រូវការរបស់កូនៗគឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយពេលអធិស្ឋាន។ ចំណុចដែលថាពួកគាត់ដឹងថា អាចលើកឡើងនូវសំណូមពរទាំងនោះមកកាន់គ្រួសារ ហើយអធិស្ឋានសម្រាប់សំណូមពរទាំងនោះ ក៏បានក្លាយជាប្រភពដ៏ចម្បងមួយនៃសុវត្ថិភាពសម្រាប់ពួកគាត់ផងដែរ។

វាជាការដ៏ប្រសើរក្នុងការដែលបុគ្គលណាម្នាក់យកទំនួលខុសត្រូវ ក្នុងការប្រាកដថាឲ្យមានការជួបជុំគ្នា។ នៅពេលដែលកូនៗនៅក្មេងនៅឡើយ ឪពុក ឬក៏ម្ដាយគួរយកទំនួលខុសត្រូវលើតួនាទីនេះ។ ខណៈពេលដែលកូនៗកាន់តែធំពេញវ័យឡើង ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេអាចទទួលទំនួលខុសត្រូវនេះ។ គោលការណ៍នេះក៏សំខាន់សម្រាប់ដៃគូជីវិតដែលមិនមានកូន ឬក៏កូនៗបានចាកចេញពីផ្ទះហើយផងដែរ។ គួរឲ្យសោកស្ដាយណាស់ សព្វថ្ងៃនេះដៃគូគ្រីស្ទបរិស័ទមិនមានពេលវេលាទៀងទាត់ ដើម្បីអធិស្ឋានជាមួយគ្នា។ ការនេះត្រូវតែមានការផ្លាស់ប្ដូរ! មិនថា ប្ដីឬក៏ប្រពន្ធ ពួកគាត់ត្រូវតែប្រាកដថាឲ្យមានពេលវេលាអធិស្ឋាន។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន

ចំណុចចម្បងនៃជំពូកនេះគឺថា ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជាភាគីក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារយើងគឺជាចំណុចដ៏សំខាន់បំផុត។ ព្រះអង្គគឺជាដៃគូចម្បងដែលបានប្ដេជ្ញាព្រះទ័យក្នុងការតាំងសេចក្ដីសញ្ញាអាពាហ៍ពិពាហ៍ ព្រះអង្គជាអង្គដែលជួយយើងបំពេញសេចក្ដីសន្យានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយធ្វើក្នុងគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់យើង។ ទាក់ទងនឹងចំណែកយើង ដាច់ខាតយើងត្រូវតែមានការប្ដេជ្ញាចិត្តជាមួយព្រះជាម្ចាស់ និងគោលការណ៍របស់ទ្រង់។ បរាជ័យក្នុងការប្ដេជ្ញាចិត្តនឹងនាំឲ្យយើងធ្លាក់ក្នុងផ្លូវនៃការបំផ្លាញខ្លួនឯង។ នៅពេលដែលគ្រួសារស្ថិតក្រោមការវាយប្រហារ នៅពេលដែលបណ្ដាញសង្គម និងផ្នែកជាច្រើននៃវប្បធម៌ហាក់បីដូចជាកំពុងធ្វើសង្គ្រាមទាស់ប្រឆាំងនឹងការយល់ដឹង យោងតាមព្រះគម្ពីរអំពីជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែបន្តមានចំណាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំង ចំពោះការណែនាំ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមក។

មេរៀនទី៣

ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន គឺជាគន្លឹះចម្បងមួយនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏ល្អ ភាគ ១

លូកា ៩:២៣

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៤៣ ដល់ ៥១ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន លូកា ៩:២៣

សេចក្តីផ្តើមៈ នៅក្នុងពីរមេរៀនមុន យើងបានលើកឡើងថា ការប្តេជ្ញាព្រះទ័យ និងការមានចំណែករបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងគ្រួសារ ធានាទៅកាន់គ្រីស្ទបរិស័ទជាប់លាប់ថា នឹងមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារដែលពេញដោយអំណរ។ បើដូច្នោះមែន ហេតុអ្វីបានជាមានគ្រីស្ទបរិស័ទដែលជាអ្នកដឹកនាំជាច្រើនមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមិនមានសុភមង្គល ហើយថែមទាំងមានជម្លោះជាច្រើនទៀតផង? ក្នុងមេរៀនទាំងប៉ុន្មាននេះ យើងនឹងលើកឡើងនូវចំណុចជាច្រើនដែលនឹងផ្តល់ជាចម្លើយលើសំណួរទាំងនោះ ប៉ុន្តែជាដំបូងយើងសូមលើកឡើងនូវការអនុវត្តមួយ ដែលសំខាន់ សម្រាប់ឲ្យទីលំនៅគ្រីស្ទបរិស័ទមានសុភមង្គល។ តាមពិតទៅវាគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទទាំងមូល ប៉ុន្តែសូម្បីតែគ្រីស្ទបរិស័ទដែលជាអ្នកដឹកនាំក៏មានការជំពប់ដួល ក្នុងការតភ្ជាប់ជាមួយនឹងវាដែរ។

១. ការមិនចង់លះបង់បំណងចិត្តខ្លួន (សម្លាប់របៀបចាស់) គឺជាមូលហេតុចម្បងនៃជម្លោះ

លោកគ្រូគង្វាល អាជីត ហ្វឺនេនដូ បាននិយាយថា «បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានរៀបការអស់រយៈពេល៣៩ឆ្នាំកន្លងទៅ និងបានចំណាយពេលជាច្រើនម៉ោងដើម្បីប្រឹក្សាគូស្វាមីភរិយាផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំក៏ចាប់ផ្តើមសង្កេតឃើញថា ចំណុចទូទៅដែលដកចេញនូវអំណរ និងសន្តិភាពនៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង គឺការបដិសេធមិនព្រមលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន។ បញ្ហានេះក៏ឃើញកើតមាននៅក្នុងក្រុមជំនុំទូទៅដែរ។ មូលហេតុជាក់ស្តែងសម្រាប់ជម្លោះជាច្រើនក្នុងក្រុមជំនុំ គឺមិនមែនបញ្ហាដែលមើលឃើញនោះទេ។ បញ្ហាជាក់ស្តែងទំនងជាទាក់ទងទៅនឹង

គោលជំនឿ ជីវិតខាងឯវិញ្ញាណ យុទ្ធសាស្ត្រ ផ្នែករដ្ឋបាល ឬក៏ទាក់ទងទៅនឹងបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ប៉ុន្តែ ជាទូទៅ ភាពអាត្មានិយម ដែលមិនចេះផ្លាស់ប្ដូរគំនិតគឺជាសាំងចាក់បញ្ឆេះជម្លោះ»។

ក. គោលដៅរបស់យើងក្នុងការខ្វែងគំនិតគ្នាក្នុងគ្រួសារ គឺជាការរួបរួម មិនមែនជាជ័យជំនះទេ ។ នៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ឬក៏នៅក្នុងក្រុមជំនុំ នៅពេលមានជម្លោះ ឬក៏ការមិនឯកភាពគ្នាកើតឡើង គោលបំណងដែលយើងចង់បាន មិនមែនជាការទទួលបានជ័យជម្នះនោះទេ ប៉ុន្តែជាការរួបរួមនៅក្រោមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់វិញ។ ភាគីទាំងអស់គួរតយុទ្ធចង់បានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយនៅពេលដែលពួកគេរកឃើញព្រះហឫទ័យ នោះពួកគាត់គួរចុះចូលក្រោមព្រះហឫទ័យនោះ។ ប៉ុន្តែជម្លោះជាច្រើន ទោះបើយើងនិយាយថា យើងចង់បានព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ដោយ ក៏តាមពិតទៅអ្វីដែលយើងពិតជាចង់បាន គឺមិនមែនថ្វាយព្រះកិត្តិយសទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែគឺចង់ឲ្យខាងយើងឈ្នះ ឲ្យខាងយើងប្រើប្រាស់អំណាច សិទ្ធិ ឬក៏ឥទ្ធិពល ដើម្បីឲ្យឈ្នះវិញ។ មនុស្សតូចតាចចង់បានជ័យជម្នះតូចតាច ហើយពួកគាត់ក៏បានភ្លេចអំពីប្រយោជន៍រួម ក្នុងការដែលពួកគេព្យាយាមយកឈ្នះ។ វាជាការងាយស្រួលណាស់ក្នុងការអនុញ្ញាតឲ្យការប្ដេជ្ញាចិត្តរបស់យើងចំពោះខ្លួនឯង យកឈ្នះលើការងាយស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ រហូតដល់ថ្នាក់ថា យើងមិនព្យាយាមចុះចូលក្រោមព្រះហឫទ័យនោះ។ នៅពេលដែលមនុស្សយើងអាម៉ាស់មុខ ពីព្រោះពួកគាត់មានអារម្មណ៍ថា អំណាចរបស់ខ្លួន ឬក៏ឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួនត្រូវបានកាត់បន្ថយ ឬក៏មានអារម្មណ៍ថា ខាងគេបានចាញ់ នោះជាទូទៅពួកគេភ្លេចគោលការណ៍គ្រីស្ទបរិស័ទ ក្នុងការឆ្លើយតបរបស់ខ្លួនក្នុងកាលៈទេសៈនោះ។ ការឆ្លើយតបរបស់ពួកគាត់កាន់តែធ្វើឲ្យបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរ។ បើនិយាយតាមភាសាព្រះគម្ពីរទៅគឺថា ពួកគាត់បានបដិសេធមិនព្រមលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោល។

ខ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះមួយ នៃការអនុវត្តន៍ក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ វាគឺជាផ្នែកចម្បងមួយនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវ ឲ្យធ្វើជាសិស្ស «បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ ត្រូវឲ្យអ្នកនោះលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ទាំងផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនរាល់តែថ្ងៃ ហើយមកតាមខ្ញុំចុះ» (លូកា ៩:២៣)។ ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន និងការលីឈើឆ្កាងគឺជាការអនុវត្តប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ សាវ័ក ប៉ុល អង្វរយើង «ឲ្យបានថ្វាយរូបកាយទុកជាយញ្ញបូជារស់ ហើយបរិសុទ្ធ ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ជាការគោរពនៃអ្នករាល់គ្នា ដែលមានទំនង» (រ៉ូម ១២:១)។ ក្នុងរចនាសម្ពន្ធចាស់នៃការថ្វាយយញ្ញបូជា គេបានយកសត្វទៅបូជា។ ឥឡូវនេះ យើងថ្វាយជីវិតរបស់យើង[១] ហើយយើងក៏ធ្វើការនោះម្ដងហើយម្ដងទៀតផងដែរ។ ខណៈពេលដែលយើងកំពុងរស់នៅ យើងក៏កំពុងតែស្លាប់ដែរ។ នេះមិនមែនគ្រាន់តែជាក្បួនពិធីសាស្ត្រនោះទេ។ វាគឺជាករណីនៃការស្លាប់ជាប្រចាំថ្ងៃ។ ទាក់ទងទៅនឹងគាត់ផ្ទាល់សាវ័ក ប៉ុល មានប្រសាសន៍ថា «ខ្ញុំ

បានជាប់ឆ្កាងជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែខ្ញុំរស់នៅ មិនមែនជាខ្ញុំទៀត គឺជាព្រះគ្រីស្ទទ្រង់រស់ក្នុងខ្ញុំវិញ» (កាឡាទី ២:២០)។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ យើងប្រឈមមុខក្នុងពេលវេលាដែលឆន្ទៈរបស់យើងប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយដឹងថា ការគិតគូរ និងរបៀបរបស់យើងមានការខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ពីគំនិត និងផ្លូវរបស់ព្រះអង្គ (អេសាយ ៥៥:៨-៩) នោះយើងគួរទូលសូមព្រះជាម្ចាស់ជាប្រចាំថ្ងៃ អំពីអ្វីដែលព្រះអង្គសព្វព្រះទ័យឲ្យយើងលះអាល័យ។ ប្រសិនបើយើងមិនលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនក្នុងផ្ទះសំបែងអាចនាំឲ្យខ្វះសុភមង្គលនៅក្នុងផ្ទះ។

២. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន (សម្លាប់របៀបចាស់) ជួយធ្វើឲ្យគ្រួសារមានសុភមង្គល

តោះ! ចូរមើលឧទាហរណ៍មួយចំនួនដែលបង្ហាញថាការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន គឺជាគន្លឹះក្នុងការបង្កើតឲ្យគ្រួសាររបស់លោកអ្នកមានសុភមង្គលៈ

ក. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន (សម្លាប់របៀបចាស់) ដោយគ្រប់គ្រងអណ្ដាតរបស់អ្នក។ នេះជាការបង្ហាញពីជីវិតរបស់គ្រូគង្វាល អាជីត គាត់បាននិយាយថា «ជាធម្មតា ខ្ញុំតែងតែធ្វើការដល់យប់ជ្រៅ ដូច្នេះនៅពេលដែលខ្ញុំក្រោកពីគេងនៅពេលព្រឹក ខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនស្វាង ហើយនៅតែងងុយគេង។ ក្នុងនាមខ្ញុំជាជនជាតិស្រីលង្កាដ៏ពិតប្រាកដម្នាក់ផង ខ្ញុំចូលចិត្តញ៉ាំតែ នៅពេលដែលខ្ញុំក្រោកពីព្រលឹម។ ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំគឺជាម្នាក់ដែលចូលចិត្តក្រោកពីព្រលឹម ហើយគាត់ក៏ក្រោកមុនខ្ញុំទៅទៀត។ គាត់ក្រោកឆុងតែរបស់ខ្ញុំដាក់ចូលក្នុងដបតូច។ អ្វីដែលខ្ញុំត្រូវធ្វើមុនគេនៅពេលខ្ញុំក្រោកពីគេងនោះ គឺដើរទៅផ្ទះបាយ ដើម្បីយកតែរបស់ខ្ញុំ។ ចុះប្រសិនបើខ្ញុំឃើញថា គាត់មិនបានឆុងតែឲ្យខ្ញុំទេ? ការឆ្លើយតបដំបូងរបស់ខ្ញុំទំនងជាការធុញ។ ហើយខ្ញុំក៏ប្រហែលជាបញ្ចេញអារម្មណ៍ធុញនោះ។ (ខ្ញុំធ្វើអ៊ីចឹង សូម្បីតែខ្ញុំដឹងថា គ្រួសារអត់បានរៀបចំឲ្យ ដោយមានមូលហេតុត្រឹមត្រូវ)។ ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ ខ្ញុំត្រូវលះអាល័យ នៃចរិករបស់ខ្ញុំដែលឆាប់ធុញ។

(មានគេសម្ភាសន៍បុគ្គលម្នាក់ដែលបានរៀបការអស់រយៈពេល៥០ឆ្នាំ ទាក់ទងទៅនឹងគន្លឹះដែលនាំឲ្យមានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គាត់ដែលមានភាពអរសប្បាយ។ គាត់បានឆ្លើយតបថា ជារៀងរាល់ថ្ងៃតែងតែមានអ្វីមួយដែលគាត់មិនបាននិយាយ។[២] គាត់បានលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោលជាប្រចាំថ្ងៃ»។

ខ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន ដោយនិយាយធម្មតាជាមួយប្ដី ឬប្រពន្ធជំនួសឲ្យការឈ្លោះប្រកែកគ្នា។

ឧទាហរណ៍ ប្រពន្ធក៏អាចរងការឈឺចាប់ដោយសារតែពាក្យសម្ដីដែលប្ដីរបស់ខ្លួននិយាយនៅមុខកូនៗរបស់គាត់នៅតុបាយ (ជាទង្វើដែលមិនមានប្រាជ្ញារបស់ប្ដី)។ ហើយប្រពន្ធក៏អាចឆ្លើយតបដោយមានកំហឹង នៅ

មុខកូនៗផងដែរ។ ហើយគាត់ក៏អាចឆ្លើយតបដោយកំហឹងទៅវិញ ដែលនឹងក្លាយដូចជាល្បែងពីងប៉ុងនៃការឈ្លោះគ្នា ដោយមានការតបទៅតបមកនៅឯតុបាយ។ កូនៗក៏មានការក្រៀមក្រំឈឺចាប់ នៅពេលឃើញឪពុកម្ដាយពួកគេឈ្លោះគ្នាដូចនោះ។ ក្នុងរាល់ជំហាននៃល្បែងនេះ មិនថាប្ដីឬក៏ប្រពន្ធ ទាំងពីរអាចបញ្ឈប់ការតបត ដោយមិនវាយបកវិញ។ ប្រាកដណាស់ ពួកគាត់ត្រូវតែនិយាយអំពីចំណុចនេះ ដែលបានបណ្ដាលឲ្យមានការមិនពេញចិត្តគ្នា ប៉ុន្តែតុញ៉ាំបាយមិនមែនជាកន្លែងធ្វើដូច្នោះនោះទេ ហើយបរិយាកាសនៃការសន្ទនាក៏មិនគួរបន្តទៅមុខទៀតដែរ។ អស់អ្នកដែលច្រឡោត នៅពេលខឹង នឹងតែងតែបញ្ចេញសម្ដីដែលមិនល្អ—ដែលកាលនោះនាំឲ្យពួកគាត់ក្លាយជាមនុស្សមិនសប្បុរសដែរ។ **គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានប្រាជ្ញានឹងជ្រើសរើសលះអាល័យទំនោរធម្មជាតិរបស់គាត់ចោល ហើយចេះផ្អាកពេលក្នុងការឈ្លោះគ្នា រហូតដល់មានពេលវេលា និងទីកន្លែងដែលសមរម្យ ហើយឲ្យអារម្មណ៍បានស្ងប់សិន ដើម្បីឲ្យការសន្ទនាប្រកបដោយការសមហេតុសមផល។**

គ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន ***<u>ដោយប្រាប់ប្ដីឬប្រពន្ធរបស់អ្នកអំពីផែនការរបស់អ្នក</u>។*** *លោកគ្រូគង្វាល អាជីតបានឲ្យឧទាហរណ៍នេះអំពី របៀបដែលគាត់បានរៀនទំនាក់ទំនងផែនការរបស់គាត់ជាមួយប្រពន្ធ៖ គាត់បាននិយាយថា* «ដូចដែលការសិក្សា និងការរៀបចំមេរៀនតែងតែជាបញ្ហាសម្រាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំតែងតែអង្គុយនៅតុរបស់ខ្ញុំដើម្បីសិក្សា និងរៀបចំរហូតដល់នៅសល់ពេលពីរទៅបីនាទីមុនពេលខ្ញុំត្រូវចេញទៅការិយាល័យ ឬការណាត់ជួបប្រជុំរបស់ខ្ញុំ។ ជាញឹកញាប់ ខ្ញុំតែងតែចំណាយពេលសិក្សាយូរពេក។ ហើយបន្ទាប់មក ខ្ញុំក៏ស្លៀកពាក់យ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់តាមដែលអាចធ្វើបាន ហើយចេញពីផ្ទះយ៉ាងលឿន។ ក្នុងអំឡុងឆ្នាំរៀបការដំបូងៗ ខ្ញុំតែងតែភ្លេចប្រាប់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំថា «បងចេញទៅហើយ»។ បើតាមអ្វីដែលខ្ញុំចាំបាន នេះមិនមែនជាបញ្ហាអ្វីទេនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្ញុំ ដែលបានធំធាត់ឡើង។ ប៉ុន្តែ នេះមិនមែនជារបៀបដែលប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំបានធំធាត់ឡើងនោះទេ។ ជាញឹកញាប់ គាត់តែងតែមានការអន់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំង នៅពេលដែលគាត់ឃើញថា ប្ដីមិននៅផ្ទះ។ ខ្ញុំក៏ត្រូវរៀនផ្លាស់ប្ដូរទម្លាប់របស់ខ្ញុំ ហើយប្រាប់គាត់មុនពេលដែលខ្ញុំចេញទៅក្រៅ។ ពេលខ្លះ ខ្ញុំភ្លេចហើយបានចេញទៅដោយមិនបានប្រាប់គាត់ ទោះបីជាខ្ញុំគ្មានចេតនាធ្វើបែបហ្នឹងក៏ដោយ។ យើងមិនទាន់មានទូរស័ព្ទប្រើនៅឡើយទេ នៅគ្រាដំបូងៗរបស់យើង។ ដូច្នេះ ខ្ញុំត្រូវត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ដើម្បីនិយាយពាក្យ «បងទៅហើយ» ហើយបន្តដំណើររបស់ខ្ញុំទៅមុខទៀត! ខ្ញុំត្រូវលះអាល័យភាពស្រណុករបស់ខ្លួនចោល ក្នុងការស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ ដូចដែលខ្ញុំគួរតែធ្វើ»។

ឃ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន ***<u>ដោយទុកសមាជិកគ្រួសារឯទៀតជាមុន</u>។*** ឧទាហរណ៍ មានឪពុកម្នាក់បានត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ដោយអស់កម្លាំងយ៉ាងខ្លាំង ហើយចង់ចូលគេងឲ្យបានឆាប់។ កូនស្រីរបស់គាត់នឹងទៅកម្ម

វិធីជប់លៀងខួបកំណើតមួយនៅយប់នោះ ហើយបានសួរគាត់ថា តើគាត់អាចជួយទៅយកនាងមកផ្ទះវិញនៅប្រហែលពាក់កណ្តាលយប់បាន ឬក៏អត់។ គាត់បានរអ៊ូក្នុងចិត្ត នៅពេលដែលឮកូនស្នើសុំដូច្នេះ ប៉ុន្តែគាត់លះអាល័យបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ក្នុងការគេង ហើយក៏យល់ព្រមក្នុងការទៅយកកូនស្រីរបស់គាត់។ តាមពិតទៅ ការយល់ព្រមជាមួយសំណើកូនស្រីរបស់គាត់ គឺជាអ្វីដែលល្អបំផុតដែលឪពុកអាចធ្វើបាន។ ខ្ញុំបានធ្វើការនេះជាញឹកញាប់ជាមួយកូនៗរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំក៏តែងតែសប្បាយចិត្តដែលអាចជួយពួកគេបាន នៅក្នុងរបៀបនេះ។ មានចំណុចស្រស់ស្អាតអំពីការលះអាល័យតិចតួច ដោយក្តីស្រឡាញ់ ដែលបានធ្វើឡើងសម្រាប់អ្នកដែលយើងស្រឡាញ់។ សុភមង្គលគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ធំបំផុតសម្រាប់ផ្ទះរបស់អ្នក។ វាមានតម្លៃយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការលះអាល័យការគេងបន្តិចបន្តួច ដើម្បីទទួលបានសុភមង្គលនៅក្នុងរបៀបនេះ។

ឧទាហរណ៍មួយទៀត៖ មានម្តាយម្នាក់ស្រឡាញ់ការងាររបស់គាត់ ហើយក៏ធ្វើវាបានយ៉ាងល្អដែរ សម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ គាត់ក៏ស្រឡាញ់គ្រួសារដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឲ្យគាត់ដែរ។ ថ្មីៗនេះ គាត់បានចាប់ផ្តើមឃើញថា កូនៗរបស់គាត់មានបន្ទុក ដោយសារការងាររបស់គាត់បានរារាំងគាត់មិនឲ្យមានពេលគ្រប់គ្រាន់ តាមដែលពួកគាត់ត្រូវការ។ បើគាត់សម្រាកពីរបីឆ្នាំពីការងាររបស់គាត់ វាហាក់បីដូចជា ធ្វើឲ្យគាត់បាត់បង់ឱកាសឡើងតំណែង នៅកន្លែងធ្វើការ។ ប៉ុន្តែ គាត់ក៏បានសម្រេចចិត្តឈប់ ដោយលះអាល័យបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ចោល សម្រាប់អំណរដែលគាត់មានក្នុងការងាររបស់គាត់ និងគោលដៅដែលមានហេតុផលរបស់គាត់ក្នុងការឡើងតំណែង។

ឧទាហរណ៍មួយទៀត៖ ឱកាសដ៏ល្អមួយបានមកដល់ប្តី ក្នុងការចេញទៅទទួលការរៀនសូត្រ នៅប្រទេសក្រៅអស់រយៈពេលបីខែ។ ឱកាសនោះនឹងជួយឲ្យគាត់ឡើងតំណែងក្នុងការងាររបស់គាត់ ហើយក្នុងការងារដែលគាត់ស្រឡាញ់ និងធ្វើសម្រាប់ជាសិរីល្អដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែ ពីរអាទិត្យមុនគាត់ត្រូវចេញទៅ ប្រពន្ធរបស់គាត់ក៏បានឆ្លងវីរុសមួយ ដែលធ្វើឲ្យប្រពន្ធគាត់អស់កម្លាំង។ គ្រូពេទ្យបានប្រាប់ថា ប្រហែលជាពីរបីអាទិត្យទៀតទើបគាត់អាចចាប់ផ្តើមមានកម្លាំងឡើងវិញ។ ប្តីក៏ឃើញថា ប្រពន្ធរបស់ខ្លួននឹងមានការពិបាកក្នុងការនៅមើលថែផ្ទះ ដោយមិនមានគាត់នៅជាមួយ។ គាត់ក៏បានលះបង់បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនក្នុងការទទួលបានការបង្ហាត់បង្រៀនបន្ថែម ដើម្បីឲ្យគាត់អាចជួយប្រពន្ធរបស់គាត់បាន។ ហើយអ្នកផ្សេងទៀតទៅទទួលការបង្ហាត់បង្រៀនជំនួសគាត់។

ង. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន ដោយសុខចិត្តសុំទោសជាមុន។ ឧទាហរណ៍ ដៃគូមួយគូកំពុងតែជជែកគ្នាអំពីជម្លោះដែលកំពុងកើតឡើងនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគាត់។ ខណៈពេលដែលពួកគាត់កំពុងតែជជែកគ្នាមិនយូរមិនឆាប់ ពួកគាត់ក៏បានឃើញយ៉ាងច្បាស់លាស់ថា ទាំងពីរនាក់បានធ្វើខុស ក្នុងការបង្កើតឲ្យមាន

ជម្លោះនេះ។ លក្ខណៈជាគ្រីស្ទបរិស័ទគឺថា ពួកគាត់ទាំងពីរនាក់នឹងសូមទោសគ្នាទៅវិញទៅមក ទាក់ទងនឹងចំណុចខុសដែលពួកគាត់បានប្រព្រឹត្តឡើង។ ប៉ុន្តែ ការធ្វើបែបនោះនឹងបង្ហាញពីការអាម៉ាស់ និងហាក់បីដូចជាថាម្ខាងបានឈ្នះ។ ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគាត់ត្រូវការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន មានការបន្ទាបខ្លួន ហើយសូមការអភ័យទោសជាមុនសិន។ ហើយជាទូទៅ បន្ទាប់ពីនោះ ម្នាក់ទៀតក៏នឹងសូមអភ័យទោសផងដែរ។ នៅពេលក្រោយ យើងនឹងបង្ហាញថា អ្នកដែលមិនសូមទោសគេ គឺជាមនុស្សទន់ខ្សោយ។ កម្លាំងដ៏ខ្លាំងបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងគឺជាការស្ថិតនៅក្រោមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ការមិនបានសុំទោសរារាំងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការចូលមកជីវិតរបស់យើង។ ដែលនោះធ្វើឲ្យយើងក្លាយជាមនុស្សទន់ខ្សោយ ដោយគ្មានសេចក្តីអំណរក្នុងការរស់នៅក្រោមព្រះគុណរបស់ព្រះអង្គ។

នៅមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងមើលអំពីរបៀបជាច្រើនទៀត ក្នុងការលះអាល័យខ្លួនឯង។

មេរៀនទី៤

ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន គឺជាគន្លឹះចម្បងមួយនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏ល្អ ភាគ ២

រ៉ូម ៨:១៣ កូឡូស ៣:៥

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៥១ ដល់ ៥៩ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន រ៉ូម ៨:១៣ និង កូឡូស ៣:៥

សេចក្តីផ្តើម៖ នៅមេរៀនមុនយើងបានរៀនថា ការសម្លាប់បំណងប្រាថ្នាចាស់របស់អ្នក គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃការអនុវត្តន៍ក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ វាគឺជាផ្នែកចម្បងមួយនៃការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះយេស៊ូវទាក់ទងនឹងការធ្វើជាសិស្ស «បើអ្នកណាចង់មកតាមខ្ញុំ ត្រូវឲ្យអ្នកនោះលះកាត់ចិត្តខ្លួនឯង ទាំងផ្ទុកឈើឆ្កាងខ្លួនរាល់តែថ្ងៃ ហើយមកតាមខ្ញុំចុះ» (លូកា ៩:២៣)។ ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន និងការលីឈើឆ្កាងគឺជាការអនុវត្តប្រចាំថ្ងៃសម្រាប់ជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ សាវ័ក ប៉ុល អង្វរយើង «ឲ្យបានថ្វាយរូបកាយទុកជាយញ្ញបូជារស់ ហើយបរិសុទ្ធ ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះ ជាការគោរពនៃអ្នករាល់គ្នា ដែលមានទំនង» (រ៉ូម ១២:១)។

នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានឃើញឧទាហរណ៍ជាច្រើននៃស្ថានភាពដែលយើងត្រូវឆ្កាងសម្លាប់ទម្លាប់ និងគំនិតរបស់យើង ហើយឆ្លើយតបតាមវិធីថ្មីចំពោះការលំបាក។ នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងបន្តអនុវត្តសេចក្តីពិតនេះចំពោះស្ថានភាពបន្ថែមទៀត ដើម្បីរៀនពីរបៀបដែលយើងអាចនាំមកនូវសន្តិភាពដល់ផ្ទះរបស់យើង ដោយការឆ្កាងសម្លាប់ទម្លាប់ និងបំណងប្រាថ្នាចាស់របស់យើង។

ច. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន <u>ដោយមិនរំឭកប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នកពីកំហុសពីមុន។</u> ឧទាហរណ៍ថា ប្រពន្ធបានប្រព្រឹត្តការមិនល្អមួយ។ គាត់បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយក៏ទទួលបានការអត់ទោសពីព្រះជាម្ចាស់ និងពីប្តីរបស់ខ្លួន។ ពួកគាត់បានចាប់ផ្តើមទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគេជាថ្មីម្តងទៀតដោយឈរយ៉ាងមាំនៅក្រោមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ ជាច្រើនខែបានកន្លងផុតទៅ ពួកគាត់កំពុងប្រឈមមុខនឹងជម្លោះ ហើយកំពុងជជែកគ្នាយ៉ាងក្តៅគគុក។ ប្តីដឹងថា ប្រសិនបើគាត់លើកឡើងអំពីកំហុសប្រពន្ធរបស់គាត់ពីអតីតកាល នោះគាត់នឹងអាចមានខ្សែលើ។ (**អាន យេរេមា ៣១:៣៤**) ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានអត់ទោស

ហើយក៏បំភ្លេចចំពោះអំពើបាបរបស់យើងដែរ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទដែលបានអត់ទោសបាបឲ្យគេ ក៏ត្រូវប្រព្រឹត្ត ដូចដែលគាត់បានភ្លេចអំពើបាបទាំងនោះដែរ។ ប្តីបានលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនដោយទប់ទល់នឹងសេចក្តីល្បួង ក្នុងការលើកឡើងនូវបញ្ហាចាស់ៗ មកដាក់ក្នុងការជជែកគ្នានោះ។

ឆ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន <u>ដោយបដិសេធមិនមើលរូបអាសអាភាស និងដោយការស្វែងរកមិត្តម្នាក់ដើម្បីធ្វើជាដៃគូទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នក</u>។ ឧទាហរណ៍ថា ប្តីបានសង្កេតឃើញថា ខ្លួនបានវង្វេងចូលមើលគេហទំព័រដែលមិនត្រឹមត្រូវ ហើយចម្អែតការស្កប់ចិត្តរបស់ខ្លួនតាមរយៈអ្វីដែលគាត់បានមើល។ ការនេះនឹងបំផ្លាញទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់គាត់ ហើយជាលទ្ធផល ប្រពន្ធបានប្រែទៅជាមិនគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការរួមដំណេកចំពោះគាត់ ដោយសារការកុហក និងប្រភពនៃការរួមដំណេក ដែលបំផ្លាញការស្កប់ចិត្តចោល ដែលមាននៅលើបណ្តាញអ៊ីនធឺណិត។ ក៏ត្រូវតែប្តេជ្ញាចិត្តក្នុងការសម្លាប់សេចក្តីប្រាថ្នារបស់គាត់ ក្នុងការមើលរូបអាសអាភាស ដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ និងប្រពន្ធរបស់គាត់ (មិនមែនគ្រាន់តែលើបណ្តាញអ៊ីនធឺណិត ប៉ុន្តែក៏លើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ និងផ្ទាំងប៉ាណូដែរ)។ ដោយសារអ៊ីនធឺណិតគឺជាអន្ទាក់ ខ្ញុំបានសង្កេតឃើញថា ការមានអាប់រារាំងបណ្តាញអ៊ីនធឺណិតខ្លាំង និងកម្មវិធីពិនិត្យគ្រប់គ្រង គឺជាការល្អ។ ខ្ញុំមានមិត្តភក្តិម្នាក់ដែលគាត់ជួយមើលការខុសត្រូវលើជីវិតខ្ញុំទទួលបានការរាយការណ៍អំពីគេហទំព័រដែលខ្ញុំចូលមើលជាប្រចាំអាទិត្យ។

ជ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន <u>ដោយការពារបេះដូងរបស់អ្នកពីទំនាក់ទំនងមិនសមរម្យ</u>។ ឧទាហរណថា ស្ត្រីដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់បានបង្កើតទំនាក់ទំនង និងភាពកកក់ក្តៅជាមួយនឹងអ្នកធ្វើការម្នាក់ដែលជាមនុស្សប្រុស នៅកន្លែងធ្វើការ។ ពួកគេធ្វើការជាមួយគ្នាច្រើន ហើយនិយាយជាមួយគ្នាអំពីរឿងជាច្រើនដែរ។ ពួកគាត់ចូលចិត្តចំណាយពេលជាមួយគ្នា ហើយក៏ឃើញថា ពួកគាត់ចំណាយពេលជាមួយគ្នា នៅពេលតម្រង់ជួរញ៉ាំបាយថ្ងៃ និងពេលផ្សេងទៀត។ មិនយូរមិនឆាប់ ស្ត្រីនោះក៏ឃើញថា គាត់កំពុងតែចាប់ផ្តើមមានបំណងប្រាថ្នាក្នុងការនៅជាមួយនឹងបុរសនោះ ហើយក៏ចាប់ផ្តើមប្រាប់បុរសនោះអំពីរឿងផ្ទាល់ខ្លួនអំពីជីវិតគាត់។ ស្ត្រីនោះឃើញថា គាត់មានការស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការប្រាប់ប្តីរបស់គាត់អំពីចំណុចលម្អិតនៃទំនាក់ទំនងរបស់គាត់ជាមួយនឹងបុរសម្នាក់នោះ។ ពិតណាស់ នោះគឺជាចំណុចសម្គាល់នៃគ្រោះថ្នាក់ដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។ វាជារឿងធម្មតាទេ ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទចាប់អារម្មណ៍នឹងអ្នកណាម្នាក់ជាងមនុស្សឯទៀត។ ប៉ុន្តែ វាគឺជារឿងដ៏ងាយស្រួលណាស់ ក្នុងការទៅហួសព្រំដែន ហើយបង្កើតទំនាក់ទំនងដែលមិនសមរម្យជាមួយនឹងមនុស្សបែបនោះ។ គ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលត្រាប់តាមព្រះគម្ពីរនឹងលះអាល័យសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ក្នុងការនៅជាមួយនឹងមនុស្សបែបនោះរាល់

ពេល ហើយនឹងជ្រើសរើសបោះបង់ភាពសប្បាយរីករាយចោលនៃការនៅក្បែរគាត់។ និយាយអញ្ចឹង សព្វថ្ងៃនេះ បណ្តាញសង្គមដូចជា ហ្វេសបុក (Facebook) កំពុងតែបង្កើតទំនាក់ទំនងមិនសមរម្យដូចនេះ។

ឈ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន <u>ដោយមានចិត្តស្លូតអត់ធ្មត់ ទោះបីជាអ្នកស្ថិតក្នុងភាពតានតឹងក៏ដោយ</u>។ **អាន ១កូរិនថូស ១៣:៤** ឧទាហរណ៍ ប្តីម្នាក់កំពុងមានពេញទៅដោយសំពាធនៅកន្លែងធ្វើការ។ គាត់រវល់ខ្លាំងមែនទែន ហើយក៏មិនបានគេងគ្រប់គ្រាន់តាមអ្វីដែលគាត់ត្រូវការដែរ។ ជាលទ្ធផល គាត់ឆាប់ខឹង ហើយងាយនឹងទទួលបានការរំខានមែនទែន ជាពិសេសនៅផ្ទះ។ គាត់កត់សម្គាល់ឃើញថា បញ្ហាមួយនេះគឺដោយសារតែមានសំពាធពីការងាររបស់គាត់។ ការនេះបានជាស់តឿនគាត់ក្នុងការដែលគាត់អាចនឹងធ្វើអ្វីមួយដែលមិនគប្បី។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលគាត់មានសេចក្តីល្បួងក្នុងការច្រឡោតនឹងប្រពន្ធ ឬកូនៗរបស់ខ្លួន គាត់ក៏បានលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន អំពីបំណងប្រាថ្នាមួយនោះដោយដឹងខ្លួន ហើយជ្រើសរើសដោយមិនសម្តែងឲ្យឃើញពីសកម្មភាពរបស់គាត់ទេ។

ញ. ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន <u>ដោយបដិសេធផ្នត់គំនិតរបស់លោកិយ</u>។ **អាន រ៉ូម ១២:២** ឧទាហរណ៍ថា ម្តាយបានសម្រេចចិត្តថា កូនរបស់គាត់គួរយកប្រពន្ធដែលមានលក្ខណៈដូចម្តេចរួចហើយ។ គាត់មានបញ្ជីមួយដែលមានរៀបរាប់ពីលក្ខណសម្បត្តិ ដែលកូនក្រមុំរបស់កូនប្រុសគាត់ត្រូវតែមាន។ កូនប្រុសរបស់គាត់បានលង់ស្នេហ៍ជាមួយនារីដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ល្អម្នាក់ ប៉ុន្តែស្រ្តីនោះមិនមាននូវគ្រប់ចំណុចដូចដែលម្តាយរបស់កូនប្រុសនោះបានទាមទារនោះទេ។ គាត់មានស្បែកខ្មៅពេក ម្តាយបានចាត់ទុករូបរាងរបស់គាត់ថា មិនស្អាតផ្នែករូបរាងខាងក្រៅ។ គ្រួសាររបស់កូនស្រីនោះមិនមានជីវភាពធូរធារដូចគ្រួសាររបស់គាត់ ហើយគាត់ក៏មិនទទួលបានការរៀនសូត្រគ្រប់គ្រាន់ ដូចអ្វីដែលម្តាយកូនប្រុសនោះចង់ឲ្យប្រពន្ធរបស់កូនគាត់មានដែរ។ ម្តាយនោះក៏មានការតូចចិត្តដែលគាត់មិនបានចូលរួមយ៉ាងសកម្មក្នុងការសម្រេចចិត្តដ៏សំខាន់របស់កូនប្រុសគាត់ក្នុងការស្រឡាញ់មិត្តស្រីរបស់គាត់។ តើគាត់នឹងធ្វើអ្វី? គ្មានមូលហេតុពីគម្ពីរ ដែលនាំឲ្យគាត់បដិសេធការជ្រើសរើសរបស់កូនប្រុសគាត់នោះទេ។ គាត់ត្រូវតែលះអាល័យបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យកូនប្រុសរបស់គាត់អាចរៀបការដោយមានសុភមង្គលជាមួយនារីល្អនេះ។

ការបដិសេធមិនព្រមលះអាល័យខ្លួនយើងគឺជាចំណុចសម្គាល់នៃភាពកម្សោយរបស់យើងផ្ទាល់។ មនុស្សយើងចូលចិត្តប្រកាន់ខ្ជាប់ជាមួយគំនិតរបស់ខ្លួន ហើយខ្លាចក្នុងការចុះចូលជាមួយអ្នកដទៃ ដើម្បីទទួលបានការល្អប្រសើរជាងនេះ។ ពួកគេគិតថា ការចុះចូលនោះវាជាសញ្ញានៃការបរាជ័យ។ ជាការគួរឲ្យសោកស្តាយដោយសារភាពរឹងចចេសរបស់ខ្លួន ពួកគេធ្វើឲ្យអ្នកដទៃទៀតឈឺចាប់។ ប្តីប្រពន្ធ និងកូនរបស់ពួកគាត់ក៏មានស្នាមជាំក្នុងចិត្តតាមរយៈការបដិសេធមិនចុះចូលបំណងរបស់ខ្លួន ដើម្បីទទួលបានប្រយោជន៍ល្អប្រសើរជាង

នោះ។ ពួកគាត់អាចជាមនុស្ស «សុចរិត» ប៉ុន្តែពួកគាត់ក៏បានក្លាយជាមនុស្សដែលមានចិត្តមិនសប្បុរសវិញ។ កូនៗដែលធ្វើឲ្យឪពុកម្តាយឈឺចាប់ តាមរយៈភាពរឹងរូសដែលមានពេញទៅដោយកំហឹងរបស់ខ្លួន ព្រោះគេចង់ធ្វើតាមចិត្ត ក៏ត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា ពួកគាត់ក៏ក្លាយជាមនុស្សដែលមិនសប្បុរសដែរ។ ប្តីៗដែលប្រើប្រាស់សម្តីឈឺចាប់ទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន នៅពេលដែលពួកគេធុញក៏បានក្លាយជាប្តីមិនសប្បុរសដែរ។ ទង្វើបែបនេះត្រូវតែបញ្ឈប់ភ្លាម! (**អាន អេភេសូ ៤:៣២**)

គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់នោះទេ! ពួកគាត់ត្រូវរៀនថា ការធ្វើបែបនោះគឺពួកគាត់កំពុងតែធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់មិនសប្បាយព្រះទ័យ ហើយក៏កំពុងតែបំផ្លាញខ្លួនឯងផ្ទាល់ និងអ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំងផងដែរ។ នៅចុងបញ្ចប់ វាគឺជាចំណុចដែលថា តើយើងស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ និងសមាជិកគ្រួសារយើងល្មមដល់ថ្នាក់ថាហ៊ានចុះចូលឆន្ទៈរបស់ខ្លួន និងបោះបង់ចំណុចទាំងនោះខ្លះចោល ដែលយើងមិនចង់បោះបង់ចោលដែរឬទេ។ ពេលខ្លះ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានជំនឿស៊ប់នឹងមានការពិបាកទាក់ទងនឹងចំណុចនេះ។ ពួកគាត់ទំនងជាអ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទជាអចិន្ត្រៃយ៍មែន ប៉ុន្តែពួកគាត់ជាមនុស្សដែលមិនបរិសុទ្ធ។ ពួកគាត់មិនគួរមានតំណែងជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងក្រុមជំនុំទេ។

យើងមានជំនួយជាច្រើន!

ក. មិត្តភក្តិជាគ្រីស្ទបរិស័ទនឹងជួយយើង។ យើងត្រូវតែបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់ថា ការលះអាល័យខាងឯសាច់ឈាមរបស់ខ្លួនឯង គឺមិនមែនជាអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបានដោយកម្លាំងខ្លួនឯងនោះទេ។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគុណដល់យើងក្នុងការធ្វើវា។ របៀបមួយដែលព្រះអង្គធ្វើការនេះ គឺព្រះអង្គប្រទានឲ្យយើងមានមិត្តភក្តិដើម្បីជួយយើងនៅពេលដែលយើងមានតម្រូវការ។ ២ធីម៉ូថេ ២:២២ ចែងថា «ចូរឲ្យរត់ពីសេចក្តីស្រើបស្រាលរបស់ក្មេងៗចេញ ហើយដេញតាមសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្រី <u>ជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីចិត្តដ៏បរិសុទ្ធវិញ</u>» ការមានអ្នកជួយមើលខុសត្រូវជីវិតរបស់យើងអាចជួយឲ្យយើងកត់ត្រាលើអាកប្បកិរិយារបស់យើងក្នុងចំណុចទន់ខ្សោយ ដែលមានដូចជាការងាយខឹង និងការប្រើប្រាស់អ៊ីនធឺណិតក្នុងរបៀបមិនត្រឹមត្រូវ។ មិត្តភក្តិ និងអ្នកដឹកនាំដែលយើងឲ្យតម្លៃអាចផ្តល់ជាប្រឹក្សាដល់យើងបាន។ អ្នកស្តាប់ដែលមានការយល់ដឹងអាចងាយឃើញឫសគល់នៃបុព្វហេតុដែលបណ្តាលឲ្យមានការមិនព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងគ្រួសារ ដែលអ្នកកំពុងស្ថិតក្នុងបញ្ហានោះមើលមិនឃើញ។ នៅពេលដែលគ្រប់យ៉ាងមើលទៅស្រអាប់ នោះអ្នកដទៃអាចជួយយើងឲ្យមើលឃើញអ្វីៗនោះក្នុងពន្លឺ និងបើកផ្លូវសម្រាប់យើងក្នុងការបន្តទៅមុខទៀត ដើម្បីស្វែងរកដំណោះស្រាយដោយមានប្រសិទ្ធភាពដែរ។

ខ. ព្រះជាម្ចាស់នឹងជួយអ្នក។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតនោះគឺថា ព្រះជាម្ចាស់ជួយយើងដោយប្រទានឲ្យយើងមានសមត្ថភាព និងកម្លាំងក្នុងការលះអាល័យសាច់ឈាមយើងចោល។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «តែបើសម្លាប់អំពើរបស់រូបសាច់ចេញ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណ» (**រ៉ូម ៨:១៣**)។ ព្រះវិញ្ញាណមានវត្តមានក្នុងការជួយយើងឲ្យអាចធ្វើការនេះបាន។ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា យើងមានបញ្ហា។ យើងត្រូវតែអធិស្ឋាន ហើយទូលសូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ជួយយើង។ ព្រះជាម្ចាស់អាចជួយបានដោយផ្តល់ដំណោះស្រាយរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងគឺ យើងត្រូវតែស្ម័គ្រចិត្តលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោល។ ព្រះអង្គប្រទានកម្លាំងដល់យើងក្នុងការធ្វើវា។ ព្រះជាម្ចាស់អាចធ្វើការយ៉ាងអស្ចារ្យបានជាមួយអស់អ្នកដែលស្ម័គ្រចិត្តផ្លាស់ប្តូរ ដើម្បីឲ្យព្រះអង្គអាចធ្វើនូវអ្វីដែលព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យធ្វើជាមួយពួកគេ។

(សម្គាល់៖ ពេលខ្លះ បញ្ហាក៏មានភាពស្មុគស្មាញខ្លាំងជាងការគ្រាន់តែត្រូវលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនទៅទៀត។ ហើយក៏អាចមានកត្តាផ្សេងទៀត ដែលបង្កឲ្យមានការឆ្លើយតប ដូចដែលបានពណ៌នាខាងលើ។ របួសដែលមិនទាន់បានទទួលការព្យាបាលពីមុនៗក្នុងជីវិត អាចនាំឲ្យបុគ្គលណាម្នាក់ឆ្លើយតបក្នុងរបៀបហួសហេតុ នៅពេលដែលកំពុងឆ្លងកាត់ការពិបាក។ ឧទាហរណ៍៖ អ្នកដែលធ្លាប់ទទួលទារុណកម្មដោយគ្មានក្តីមេត្តាករុណា ហើយទទួលការឈឺចាប់កាលគាត់នៅក្មេង អាចនឹងមិនងាយចុះសម្រុងគ្នា នៅពេលឈ្លោះគ្នា ដោយសារធ្លាប់មានអ្នកផ្សេងកេងប្រវ័ញ្ចក្នុងកាលៈទេសៈដូចនោះ។ ឬការបន្ទោសខ្លួនអំពីអំពើបាបដែលធ្លាប់បានប្រព្រឹត្តមុនឬក្រោយរៀបការអាចនាំឲ្យពួកគាត់មានការលំបាកក្នុងការទទួលខ្លួនឯងដែរ ដែលជាលទ្ធផលនាំឲ្យពួកគាត់ជំទាស់ជាមួយនឹងអស់អ្នកក្នុងគ្រួសារ ដែលកំពុងតែព្យាយាមស្រឡាញ់ពួកគាត់។ មានក្មេងៗមួយចំនួនបានធំធាត់ឡើងជា «ក្មេងទម្រើស» ដែលទទួលបានសឹងតែគ្រប់អ្វីៗដែលពួកគាត់ទារ ប្រសិនបើពួកគាត់ស្រែកយំខ្លាំងល្មម។ នៅពេលដែលពួកគាត់ពេញវ័យ ពួកគាត់ក៏មានការពិបាកក្នុងការបោះបង់ចោលសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ពីព្រោះពួកគាត់មិនមានជំនាញក្នុងការរស់នៅដោយមិនទទួលបានការបំពេញសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន។ យើងនឹងឆ្លើយតបលើបញ្ហាទាំងនោះនៅពេលក្រោយ ក្នុងមេរៀននេះ។ ប៉ុន្តែ សូម្បីតែចំពោះអស់អ្នកណាដែលប្រឈមមុខនឹងពិការភាពដូចនេះ ក៏ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅមានភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការព្យាបាល និងធ្វើឲ្យពួកគាត់មានអាកប្បកិរិយាដែលចេះកោតខ្លាចព្រះដែរ)។

សេចក្តីសន្និដ្ឋានៈ

ចូរជឿថា ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន នឹងនាំមកនូវសេចក្តីអំណរ

គន្លឹះដ៏សំខាន់មួយ ដើម្បីពិចារណា គឺទាក់ទងទៅនឹងអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានលើកឡើង អំពីផលផ្លែដោយការលះកាត់ខ្លួនឯងចោល។ ភ្លាមៗបន្ទាប់ពីពេលដែលព្រះយេស៊ូវត្រាស់ហៅឲ្យលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោល ហើយ

លើឈើឆ្កាង ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា «ដ្បិតអ្នកណាដែលចង់ឲ្យរួចជីវិត នោះនឹងបាត់ជីវិតទៅ តែអ្នកណាដែលបាត់ជីវិត ដោយព្រោះខ្ញុំ នោះនឹងបានជីវិតវិញ» (លូកា ៩:២៤)។ ការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោល ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ គឺមិនមែនជាអ្វីដែលនឹងធ្វើឲ្យយើងមានការឈឺចាប់នោះទេ។ វាគឺជាផ្លូវឆ្ពោះទៅកាន់ជីវិត។ វាគឺជាចំណុចដ៏ល្អប្រសើរបំផុត ដែលយើងអាចធ្វើបានក្នុងដំណើរ និងអំណរនៃជីវិតរបស់យើង។ សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា នៅពេលដែលយើង «បានថ្វាយរូបកាយ [របស់យើង] ទុកជាយញ្ញបូជារស់» នោះយើងបាន «ស្គាល់» ថា «បំណងព្រះហឫទ័យនៃព្រះ» គឺ «ល្អ ស្រួលទទួល ហើយគ្រប់លក្ខណ៍ផង» (រ៉ូម ១២:១-២)។ យើងត្រូវតែជឿលើការនេះ—ថាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺល្អឥតខ្ចោះ។ ប្រសិនបើយើងជឿ នោះយើងនឹងទទួលយកនូវការប្រថុយនៃការលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោល ដោយទទួលស្គាល់ថាយើងបានប្រព្រឹត្តខុស ហើយសូមអភ័យទោស ដោយដឹងថាព្រះជាម្ចាស់នឹងថែរក្សាយើង ដោយសារយើងបានឈានដោយស្តាប់បង្គាប់។

ពិតណាស់ យើងក៏អាចធ្លាប់មានបទពិសោធន៍នៃការមិនសប្បាយចិត្ត ហើយមានពេញដោយការឈឺចាប់ទាក់ទងទៅនឹងការបោះបង់អ្វីមួយចោល។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បង្គាប់ឲ្យយើងធ្វើអ្វីមួយ នោះគឺដោយសារតែវាជាការដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់យើង។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលយើងលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន យើងធ្វើការនោះដោយជឿថា បំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺល្អបំផុតសម្រាប់យើង។ ហើយប្រសិនបើយើងមិនទទួលជឿលើព្រះជាម្ចាស់ទេ នោះមិនថាយើងលះបង់បំណងចិត្តខ្លួន ឬក៏អត់នោះក៏យើងនឹងបាត់បង់សន្តិភាព និងសេចក្តីអំណររបស់យើងជាមិនខានឡើយ។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ព្រះនៃសេចក្តីសង្ឃឹម [នឹង] ប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានគ្រប់អស់ទាំងសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីសុខសាន្តដ៏ពោរពេញ ដោយសារសេចក្តីជំនឿ» (រ៉ូម ១៥:១៣)។ ដូចនៅក្នុងគ្រប់ចំណុចទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ជំនឿគឺជាផ្លូវនាំទៅកាន់ជ័យជម្នះ។ យើងជឿលើការល្អនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយធ្វើការសម្រេចចិត្តដែលមើលទៅហាក់បីដូចជាការលះបង់ ដោយគ្រាន់តែដឹងថាការសម្រេចចិត្តទាំងនោះកំពុងតែនាំយើងទៅកាន់ផ្លូវនៃការទទួលបានការប្រទានពរ។

មេរៀនទី៥

ផ្ទះដែលឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយឥតគិតថ្លៃ
ភាគ១

១កូរិនថូស ១៣ៈ៤-៧

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៦១ ដល់ ៦៩ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ១កូរិនថូស ១៣ៈ១-៧

សេចក្តីផ្តើមៈ ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញឲ្យយើងដឹងថា សេចក្តីស្រឡាញ់ជាលក្ខណសម្បត្តិដ៏សំខាន់មួយរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ នៅ ១កូរិនថូស ១៣:១-១៣ សាវ័ក ប៉ុល បានពណ៌នាសេចក្តីស្រឡាញ់ជាលក្ខណសម្បត្តិដ៏សំខាន់បំផុតនៃអត្តចរិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ប្រសិនបើដូច្នោះមែន <u>សេចក្តីស្រឡាញ់ក៏ត្រូវតែជាលក្ខណៈសម្បត្តិដ៏សំខាន់ជាងគេក្នុងផ្ទះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ</u>ដែរ។ វាពិតជាសំខាន់ណាស់ដែលដំបូន្មានដំបូងគេបង្អស់ដែលបានបង្គាប់ទៅកាន់ប្តីទាំងឡាយ ទាក់ទងទៅនឹងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺថា ត្រូវឲ្យពួកគាត់ស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួនៈ

> **អេភេសូរ ៥:២៥**, បុរសរាល់គ្នាអើយ ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធខ្លួនដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានស្រឡាញ់ដល់ពួកជំនុំ ហើយបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសផង។
>
> **កូឡូស ៣:១៩** ពួកប្រុសៗ អើយ ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធចុះ កុំឲ្យមានចិត្តជិនឆ្អន់ឡើយ។

លោកគ្រូគង្វាល អាជីត ប្រាប់ថា មានគំនិតទូទៅមួយសម្រាប់ប្រជាជននៅប្រទេសស្រីលង្កាថា គូរស្រករដែលស្រឡាញ់គ្នា គួរតែរីករាយជាមួយគ្នាឲ្យបានច្រើន តាមដែលពួកគេអាចធ្វើបាន មុនពេលដែលពួកគេរៀបការ ពីព្រោះបន្ទាប់ពីនោះមក ទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគាត់នឹងប្រែជាល្វឹងជូរចត់ ហើយផ្កាភ្លើងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏នឹងចាប់ផ្តើមអស់ពន្លឺដែរ។ **យើងជំទាស់គំនិតមួយនេះយ៉ាងពេញទំហឹង**! យើងគាំទ្រថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានការអនុវត្តនៅក្នុងផ្ទះ ដឹកនាំឲ្យមានជាលទ្ធផលនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលពេញទៅដោយអំណរ ជាទីកន្លែងដែលសេចក្តីស្រឡាញ់នោះនឹងនៅបន្តជាថ្មី ពេញមួយជីវិតលើផែនដីនេះ។ ក្នុងមេរៀននេះ និងមេរៀនក្រោយៗ យើងនឹងពិនិត្យមើលការអនុវត្តនៃការឃើញសេចក្តីស្រឡាញ់ថា ជាលក្ខណសម្បត្តិចម្បងក្នុងផ្ទះគ្រីស្ទបរិស័ទ។

១. សេចក្ដីស្រឡាញ់ជាគោលដៅរបស់យើង មិនមែនការឈ្នះទេ!

នៅ១កូរិនថូស ១៤:១ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកទឹកចិត្តឲ្យក្រុមជំនុំកូរិនថូស «ដេញតាមសេចក្ដីស្រឡាញ់»។ កិរិយាសព្ទក្នុងភាសាក្រេកដែលគេបានបកប្រែថា «ដេញតាម» (ដីអូខូ “diōkō”) គឺជាពាក្យដែលមានអត្ថន័យខ្លាំងមួយ «ដេញតាម រត់តាម ឬក៏ប្រមាញ់»។ ការស្រឡាញ់គឺជាមហិច្ឆតាដ៏ធំមួយក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ វាគឺជាអ្វីមួយដែលយើងដេញតាម។ នេះគឺជាផ្លូវដោះស្រាយក្នុងជីវិតគ្រួសារ។ យើងសម្លឹងរកឱកាសស្រឡាញ់សមាជិកនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់យើង។

ក. នៅពេលសេចក្ដីស្រឡាញ់ឈ្នះ គឺយើងទាំងអស់គ្នាឈ្នះ។ យើងអាចហៅផ្លូវដោះស្រាយនៃទំនាក់ទំនងគ្រួសារជាច្រើនថា ជាការសុខចិត្ត *ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរបៀបដែលយើងចង់ឈ្នះនៅពេលយើងតថ្លៃនៅទីផ្សារ*។ មនុស្សជាច្រើនឈានចូលកាលៈទេសៈនេះ ដែលមានអាកប្បកិរិយាដូចតទៅ៖ «ខ្ញុំនឹងទៅដល់កម្រិតនេះ តែមិនលើសពីនេះទេ»។ «ក្នុងរបៀបណាមួយ ខ្ញុំត្រូវតែធ្វើឲ្យគាត់ឯកភាពលើចំណុចនេះ ហើយខ្ញុំនឹងប្រើប្រាស់ជំនាញនៃការបញ្ចុះបញ្ចូលរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីសម្រេចការនោះ»។ ឬក៏ «អូខេ ខ្ញុំនឹងឯកភាពដោយមិនសប្បាយចិត្ត ដើម្បីឲ្យគាត់នៅស្ងៀម»។ គេបានរាប់ការទទួលបានអ្វីមួយពីអ្នកដទៃថា ជាការទទួលបានជ័យជម្នះលើមនុស្សម្នាក់នោះ។ គេបានរាប់ការឲ្យអ្វីមួយទៅកាន់អ្នកដទៃថា ជាការព្រមផ្ដល់ឲ្យដោយសុខចិត្ត។ នៅក្នុងគ្រួសាររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ពិតប្រាកដ មិនមានអ្នកឈ្នះ ហើយក៏មិនមានអ្នកចាញ់ដែរ។ យើងបានឈ្នះទាំងអស់គ្នា ប្រសិនបើយើងបានយល់ស្របទៅលើអ្វីមួយយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ហើយប្រសិនបើយើងបានបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូច្នេះ យើងសួរសំណួរដូចនេះថា៖ «តើខ្ញុំអាចជួយកាត់បន្ថយបន្ទុកការងាររបស់ប្រពន្ធខ្ញុំដោយរបៀបណា?» «តើខ្ញុំអាចធ្វើអ្វីខ្លះបាន ដើម្បីឲ្យប្ដីខ្ញុំមានអំណរនៅថ្ងៃនេះ?» ឬក៏ថា «តើខ្ញុំអាចបង្ហាញប្រពន្ធខ្ញុំបានដោយរបៀបណាថា ខ្ញុំពិតជាមានអំណរនៅពេលដែលខ្ញុំបាននៅក្បែរគាត់?» ការស្រឡាញ់សមាជិកនៅក្នុងគ្រួសារយើង គឺជាមហិច្ឆតានៅក្នុងជីវិតយើង ហើយក៏ជារង្វាស់នៃភាពជោគជ័យរបស់យើងដែរ។

ខ. សេចក្ដីស្រឡាញ់ផ្ទាល់ គឺជាគោលដៅ។ គន្លឹះដ៏សំខាន់មួយក្នុងការយល់ដឹងដោយយោងតាមព្រះគម្ពីរគឺថា សេចក្ដីស្រឡាញ់គឺជាគោលដៅនៅក្នុងខ្លួនវាផ្ទាល់ មិនមែនគ្រាន់តែជាមធ្យោបាយឆ្ពោះទៅរកគោលដៅផ្សេងនោះទេ។ ដែលនោះមានន័យថា នៅពេលដែលយើងបានស្រឡាញ់ នោះយើងក៏បានសម្រេចគោលបំណងរបស់យើងហើយដែរ (ដូចអ្វីដែលកណ្ឌគម្ពីរ ១កូរិនថូស ១៤:១ បានលើកឡើងដែរ)៖ «ចូរដេញតាមសេចក្ដីស្រឡាញ់ចុះ»។ យើងមិនស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យយើងអាចទទួលបានអ្វីមួយសម្រាប់ខ្លួនយើងនោះទេ។ នៅពេលដែលយើងបានស្រឡាញ់ នោះយើងក៏បានទទួលគ្រប់ទាំងអស់ដែលយើងចង់បានដែរ៖ គឺធ្វើជា

មនុស្សដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់។ ការស្រឡាញ់ គឺជាចលនានៃជីវិតរបស់យើង ជារបៀបនៃការរស់នៅ និងជាបំណងប្រាថ្នារបស់យើង។ យើងសប្បាយចិត្តក្នុងការស្រឡាញ់ ឯលទ្ធផលដែលយើងទទួលបាន គឺជាចំណុចសំខាន់បន្ទាប់បន្សំទេ។

គ. កុំប្រើសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីទទួលនូវអ្វីដែលអ្នកចង់បាន។ ផ្លូវដោះស្រាយនៃទំនាក់ទំនងគ្រួសារដោយមានការ«សុខចិត្ត» ស្រដៀងនឹងយុទ្ធសាស្រ្តនៃការតថ្លៃ ដែលយើងឃើញនៅក្នុងរឿងទូរទស្សន៍ ឬក៏ក្នុងបណ្តាញសង្គម។ នៅក្នុងរបៀបនេះ ភាគីម្ខាងប្រើប្រាស់ភាពប៉ិនប្រសប់ទៅលើភាគីម្ខាងទៀត ដោយយើងបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់គេ ដើម្បីឲ្យគេធ្វើតាមអ្វីដែលយើងចង់បាន។ នាង ដេលីឡា បានធ្វើបែបនេះទៅកាន់លោក សាំសុន។ ប៉ុន្តែ ជាញឹកញាប់ វាមានកលល្បិចខ្លាំងជាងភ្លើងរបស់នាង ដេលីឡា សម្រាប់ភាពគ្រេកគ្រអាលរបស់លោក សាំសុន ទៅទៀត។ បុរសម្នាក់អាចឲ្យផ្កាទៅកាន់ប្រពន្ធខ្លួន ដើម្បីឲ្យនាងមានអារម្មណ៍ល្អក្នុងការឯកភាពទៅលើអ្វីមួយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់អាចឲ្យផ្កាដែលជាការបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ចំពោះនាងតែប៉ុណ្ណោះ។ ឧទាហរណ៍មួយទៀត ស្រ្តីម្នាក់អាចអនុញ្ញាតឲ្យប្តីខ្លួនមើលការប្រកួតកីឡានៅលើទូរទស្សន៍ ពីព្រោះគាត់ចង់បបួលប្តីឲ្យទិញខោអាវថ្មីឲ្យ។ ឬក៏គាត់អាចឲ្យប្តីគាត់មើលការប្រកួតដោយសារគាត់ស្រឡាញ់ប្តីរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ ហើយរីករាយក្នុងការឃើញប្តីកំពុងសប្បាយជាមួយអ្វីដែលគាត់ចូលចិត្ត។

ក្នុងផ្ទះដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ មានការសហការគ្នានៃការស្រឡាញ់ដែលកើតចេញពីបទពិសោធន៍ជាច្រើននៃការស្រឡាញ់ដែលមានសេរីភាព ការលះបង់ និងការផ្តល់ជូនដោយមានអំណរ។ ទង្វើនៃការស្រឡាញ់មិនមែនជាការធ្វើឡើងដោយគ្រាន់តែសុខចិត្ត ដែលមានចិត្តទើសទាល់នោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណោយដែលផ្តល់ជូនដោយមានចិត្តសប្បាយវិញ។ យើងដើរតាមម្ចាស់ដែលបានប្រាប់ឲ្យយើងដើរពីរយោជន៍បន្ថែមនៅពេលដែលមានគេបង្ខំឲ្យលីបន្ទុកដើរមួយយោជន៍ (ម៉ាថាយ ៥:៤១)។ មិនមែន «ការធ្វើដើម្បីសោយរាជ្យ» នៅផ្ទះនេះនោះទេ! ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាការ៖ «មានអំណរក្នុងការបម្រើ»។

> **ឧទាហរណ៍៖** ជាទូទៅ ប្រពន្ធលាងចាននៅពេលយប់។ នៅយប់មួយ បន្ទាប់ពីពេលញុំាអាហារពេលល្ងាចហើយ គាត់បានជាប់និយាយទូរស័ព្ទជាមួយម្តាយរបស់គាត់យ៉ាងយូរ។ ប្តីរបស់គាត់បានលះបង់ការមិនមើលកម្មវិធីយ៉ាងល្អមួយនៅលើប៉ុស្ត៏ទូរទស្សន៍ ហើយបែរជាបានទៅលាងចាន ខណៈពេលដែលប្រពន្ធកំពុងតែនិយាយទូរស័ព្ទជាមួយម្តាយគាត់—មិនមែនធ្វើឡើងដោយការទើសទាល់ចិត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសប្បាយចិត្ត ដែលជាការបង្ហាញអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់។ ឬក៏ថា កូនប្រុសម្នាក់បានមកដល់ផ្ទះ ហើយឃើញម្តាយគាត់កំពុងគេងដោយឈឺ

ក្បាលផង។ អាហារពេលល្ងាចមិនទាន់បានធ្វើនៅឡើយ។ ភ្លាមៗនោះ កូនប្រុសក៏ចាប់ផ្ដើមរៀបចំអាហារពេលល្ងាច ទោះបើគាត់មិនចូលចិត្តធ្វើម្ហូបក៏ដោយ។

ឃ. ត្រូវប្ដេជ្ញាចិត្តចំពោះសុភមង្គល និងសេចក្ដីរីករាយរបស់អ្នកដទៃនៅក្នុងផ្ទះ។ អាកប្បកិរិយា និងទង្វើបែបនោះក៏នឹងជះឥទ្ធិពល ដោយមានចំណុចសម្គាល់ លើបរិយាកាសនៅក្នុងផ្ទះជាមិនខាន។ មានការជះពន្លឺ និងអំណរនៅពេលដែលសមាជិកគ្រួសារដឹងថា គ្រប់គ្នាបានប្ដេជ្ញាចិត្តចំពោះសុភមង្គល និងអំណររបស់អ្នកដទៃ។ នៅពេលដែលមានសមាជិកគ្រួសារណាម្នាក់ ដែលជាទូទៅគាត់មានចិត្តសប្បុរស តែមានការធ្វេសប្រហែសម្ដង ហើយមិនបំពេញការងាររបស់គាត់ ការថ្លោះធ្លោយនោះមិនសូវជាបញ្ហាខ្លាំងប៉ុន្មានទេ។ អ្នកផ្សេងទៀតនៅក្នុងផ្ទះដឹងថា អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តខុសក៏នៅមានការប្ដេជ្ញាចិត្តចំពោះសុភមង្គលរបស់ពួកគាត់ ហើយការថ្លោះធ្លោយនោះមិនមែនជាការប្រព្រឹត្តិធម្មតានោះទេ។ ទាក់ទងនឹងប្រពន្ធ និងម្ដាយដែលមានសេចក្ដីស្រឡាញ់ កណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតបានលើកឡើងថា «កូនរបស់នាងទាំងប៉ុន្មាន ក្រោកឈរឡើងគោរពដល់ម្ដាយ ថាជាអ្នកមានពរ ប្ដីក៏ក្រោកឈរឡើងសរសើរដល់នាងដែរ» (៣១:២៨)។ ក្នុងគ្រួសារដែលមានការផ្ដល់ឲ្យសេចក្ដីស្រឡាញ់ដោយសេរី ក៏មានការដឹងគុណដែរ។

២. សេចក្ដីស្រឡាញ់ និងការមិនស្កប់ចិត្ត គឺជាសត្រូវនឹងគ្នា

ក. សមាជិកគ្រួសារដែលមិនស្កប់ចិត្តនឹងមិនដែលមានសុភមង្គលឡើយ។ ប្រសិនបើសមាជិកម្នាក់តែងតែស្ម័គ្រចិត្តស្រឡាញ់ម្នាក់ទៀតដោយមានការលះបង់ តែបុគ្គលម្នាក់ទៀតតែងតែព្យាយាមយកអ្វីដែលគាត់ចង់បានពីអ្នកនោះ នោះគំរូនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ នៅពេលដែលមនុស្សតែងតែចង់ទទួលបាននូវអ្វីដែលពួកគេចង់បាន នោះពួកគេទំនងជាអាចនឹងសប្បាយចិត្តមួយរយៈពេល ប៉ុន្តែមិនយូរមិនឆាប់ ពួកគេនឹងចង់បានថែមទៀត។ មនុស្សបែបនោះនឹងមិនចេះសប្បាយចិត្តទេ ហើយដៃគូជីវិតរបស់ពួកគេនឹងមានការពិបាកជាមួយនឹងការខកចិត្ត ក្នុងការព្យាយាមស្រឡាញ់ជាមិនខាន។ ព្រះគម្ពីរចែងថា «ឯសេចក្ដីស្រឡាញ់តែងតែអត់ធ្មត់ ហើយក៏សប្បុរស សេចក្ដីស្រឡាញ់មិនចេះឈ្នានីស មិនចេះអួតខ្លួន ក៏មិនដែលមានចិត្តធំផង មិនដែលប្រព្រឹត្តបែបមិនគួរសម មិនដែលរកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន មិនរហ័សខឹង មិនប្រកាន់ទោស» (១កូរិនថូស ១៣:៤,៥)។

ខ. ការស្កប់ចិត្តនាំមកនូវភាពសុខសាន្តដល់ចិត្តរបស់យើង នៅពេលដែលយើងមិនអាចកែប្រែស្ថានការណ៍បាន។ ពេលខ្លះ មនុស្សមិនស្កប់ចិត្ត មិនមានការសប្បាយចិត្ត ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលមិនអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន។ ប្ដី

ម្នាក់មិនអាចផ្លាស់ប្តូរការងាររបស់គាត់ ដោយសារតែមានអ្វីមួយចំនួនអំពីការងារនោះដែលប្រពន្ធរបស់គាត់មិនចូលចិត្តនោះទេ។ ប្រពន្ធដែលកំពុងឈឺក៏មិនអាចធ្វើឲ្យខ្លួនបានជាប្រសើរឡើងវិញ ដើម្បីបំពេញចំណង់ចិត្តខាងឯផ្លូវភេទរបស់ប្តីបាននោះដែរ។ គ្រួសារមួយក៏មិនអាចផ្លាស់ប្តូរទីលំនៅទៅកាន់ផ្ទះដែលធំជាងមុន នៅកន្លែង «ល្អប្រសើរ» ជាងមុនបាននោះទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនមានចំណូលគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការផ្លាស់ប្តូរទេនោះ។ *ការស្កប់ចិត្តនាំមកនូវសន្តិភាពក្នុងស្ថានភាពទាំងអស់នេះ។*

គ. ការស្កប់ចិត្តដឹកនាំទៅលក្ខណៈរបស់ព្រះ និងដល់សេចក្តីសុខសាន្តក្នុងផ្ទះ។ ការស្កប់ចិត្តគឺជាគន្លឹះមួយដែលត្រូវដើរទន្ទឹមគ្នាជាមួយនឹងការកោតខ្លាចព្រះ ហើយសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា ការដែលចំណុចទាំងពីររួមផ្សំគ្នាគឺជាប្រយោជន៍ដ៏ធំ (១ធីម៉ូថេ ៦:៦)។ ដោយសរសេរផ្ញើចេញពីគុកសាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «ខ្ញុំនិយាយដូច្នេះ មិនមែនដោយខ្ញុំខ្វះខាតទេ ដ្បិតខ្ញុំបានរៀនឲ្យមានសេចក្តីសន្តោសក្នុងសណ្ឋានគ្រប់យ៉ាង» (ភីលីព ៤:១១)។ លោក យ៉ូហាន-បាទីស្ទ បានប្រាប់ពួកទាហានដែលបានមករកគាត់ថា «ចូរស្កប់ចិត្តតែនឹងប្រាក់ខែរបស់អ្នករាល់គ្នាប៉ុណ្ណោះ» (លូកា ៣:១៤)។ កណ្ឌគម្ពីរ ហេព្រើរ ១៣:៥ បានផ្តល់ជូននូវចំណុចគន្លឹះនៃការស្កប់ចិត្ត៖ «ចូរឲ្យកិរិយាដែលអ្នករាល់គ្នាប្រព្រឹត្ត បានឥតលោភឡើយ ឲ្យស្កប់ចិត្តនឹងរបស់ដែលមានហើយប៉ុណ្ណោះចុះ ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលថា “អញនឹងមិនចាកចេញពីឯង ក៏មិនបោះបង់ចោលឯងឡើយ”»។ ដាច់ខាត យើងត្រូវតែដឹងឲ្យគ្រប់ពេលថា យើងក៏អាចស្រឡាញ់របស់នៃលោកីយ៍នេះខ្លាំងពេកបានដែរ។ នៅពេលដែលយើងលះបង់ចោលការស្រឡាញ់លុយកាក់ នោះមានន័យថា យើងបានចាប់ផ្តើមឈានក្នុងជំហានដ៏សំខាន់នៃផ្លូវនៃការមានជីវិតស្កប់ចិត្ត។ ប៉ុន្តែ ខគម្ពីរនេះលើកឡើងថា គន្លឹះគឺជាសេចក្តីពិតដែលថា ព្រះយេស៊ូវគង់នៅជាមួយយើង។ ព្រះអង្គ ធ្វើឲ្យបំណងប្រាថ្នាដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់យើងមានការស្កប់ចិត្ត។ ប្រសិនបើព្រះអង្គដកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាចំពោះលោកីយ៍ចេញពីជីវិតយើង ហើយបំពេញឲ្យយើងមានចំណង់ចិត្តលើព្រះអង្គ នោះមានន័យថា យើងបានក្លាយជាមនុស្សដែលចេះស្កប់ចិត្តហើយ។ ដូច្នេះ ខបន្ទាប់ក៏បានលើកឡើងថា «យើងរាល់គ្នាអាចនឹងនិយាយ ដោយក្លាហានថា “ខ្ញុំមិនព្រមខ្លាចឡើយព្រោះព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ជាជំនួយខ្ញុំ តើមនុស្សនឹងធ្វើដល់ខ្ញុំជាយ៉ាងណាបាន”» (ហេព្រើរ ១៣:៦)។

ជាថ្មីម្តងទៀត ដោយសរសេរផ្ញើចេញពីគុកសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងអំពីរបៀបនៃការមានព្រះយេស៊ូវ ថាជាការចេះស្កប់ចិត្តខ្លាំងជាងការមានគ្រប់ទាំងកិត្តិយសទាំងអស់នៅផែនដីនេះ ដែលគាត់ត្រូវតែបោះបង់ចោលនៅពេលដែលគាត់បានក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ បន្ទាប់ពីបានរាយចុះនូវកិត្តិយសទាំងនេះហើយ គាត់បានលើកឡើងថា «ហើយខ្ញុំក៏រាប់គ្រប់ទាំងអស់ទុកដូចជាខាតដែរ ដោយព្រោះសេចក្តីដែលប្រសើរជាង គឺដោយស្គាល់

ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃខ្ញុំ ដែលដោយយល់ដល់ទ្រង់ ខ្ញុំបានខាតគ្រប់ទាំងអស់ ហើយបានរាប់ទាំងអស់ទុកដូចជាសំរាម ប្រយោជន៍ឲ្យបានព្រះគ្រីស្ទវិញ» (ភីលីព ៣:៨)។

ជាការដ៏គួរឲ្យសោកស្ដាយ ខ្ញុំធ្លាប់បានឃើញមនុស្សជាច្រើននាក់ ដែលមើលទៅហាក់បីដូចជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានការប្ដេជ្ញាចិត្ត ដោយមានបំណងចិត្តចង់បម្រើព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងខ្លាំង តែទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ពួកគាត់នៅតែជាមនុស្សដែលមិនមានការស្កប់ចិត្ត និងសប្បាយចិត្តដែរ។ ហើយជាលទ្ធផល ផ្ទះរបស់ពួកគាត់គឺជាកន្លែងដែលមិនសប្បាយ។ តើលោកអ្នកជាមនុស្សដែលសប្បាយចិត្តដែរឬទេ? តើលោកអ្នកជាមនុស្សដែលសប្បាយចិត្តក្នុងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូវដែរឬទេ? ឱបងប្អូនមិត្តអ្នកអានជាទីស្រឡាញ់អើយ! ព្រះយេស៊ូវគឺជាទីស្កប់ចិត្តដ៏លើសលប់ទៅទៀត! សូមរៀនពឹងផ្អែកលើព្រះអង្គដូចដែលកូនក្មេងម្នាក់ពឹងផ្អែកលើឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួនចុះ។ ក្នុងទំនាក់ទំនងដែលមានសុវត្ថិភាពបែបនេះជាមួយព្រះគ្រីស្ទ នោះលោកអ្នកនឹងមានការស្កប់ចិត្តមិនខាន។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន៖ ចូរស្វែងរកសេចក្ដីស្កប់ចិត្ត!

សូមកុំអនុញ្ញាតឲ្យបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់លោកអ្នក ដកលោកអ្នកចេញពីការមានអំណរ ក្នុងការក្លាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានការស្កប់ចិត្តឡើយ។ សូមតយុទ្ធឲ្យបានសេចក្ដីអំណររបស់ព្រះអម្ចាស់ចុះ! សូមស្វែងរកការប្រឹក្សា ឬក៏ជំនួយពីអស់អ្នកដែលលោកអ្នកគោរព និងទុកចិត្តក្នុងការជួយឲ្យលោកអ្នកឈានដល់កន្លែងដែលសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដកចេញនូវស្រទាប់នៃការឈឺចាប់ ក្នុងជីវិតរបស់លោកអ្នក ដែលរារាំងលោកអ្នកមិនឲ្យមានអំណរ។ ព្រះយេស៊ូវប្រទានការស្កប់ចិត្ត។ តាមរយៈការស្កប់ចិត្តរបស់ទ្រង់ នោះលោកអ្នកនឹងមានកម្លាំងក្នុងការប្រឈមមុខនឹងការលំបាកនៃទុរគតភាព ដែលលោកអ្នកនឹងដកបទពិសោធន៍ជាមួយនៅឯផ្ទះ ហើយលោកអ្នកក៏នឹងមានសេរីភាពនៃការផ្ដល់តម្លៃយ៉ាងខ្ពស់ ទាក់ទងនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលដៃគូជីវិតលោកអ្នកបង្ហាញ។ ការនោះនឹងនាំមកនូវការបំពេញចិត្តដល់ដៃគូជីវិតរបស់លោកអ្នក ហើយធ្វើឲ្យពួកគាត់មានសេចក្ដីអំណរយ៉ាងខ្លាំង ក្នុងការដែលពួកគាត់ស្រឡាញ់ ដោយមានការលះបង់ចិត្ត។

មេរៀនទី៦

ផ្ទះដែលឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយឥតគិតថ្លៃ ភាគ២

១កូរិនថូស ១៣:៤-៧

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៦៩ ដល់ ៧៨នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ១កូរិនថូស ១៣:៤-៧ ម្តងទៀត

នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានរៀនថា ការខ្វះការស្កប់ស្កល់ គឺជាសត្រូវដ៏ធំនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងគ្រួសារ។ ហេតុអ្វីបានជាគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើននាក់មិនសប្បាយចិត្ត? នេះជាឧបសគ្គមួយចំនួន ដែលរារាំងការស្កប់ស្កល់ដែលត្រូវសារភាព និងប្រែចិត្ត៖

- មិនបានអត់ទោសដល់អ្នកណាម្នាក់ដែលបានធ្វើឲ្យលោកអ្នកឈឺចាប់
- មិនព្រមទទួលស្គាល់ថា ព្រះជាម្ចាស់អាចបំផ្លាស់បំប្រែបទពិសោធន៍នៃការមិនល្អរបស់លោកអ្នកឲ្យទៅជាអ្វីមួយដែលល្អ ដើម្បីកុំឲ្យយើងនៅចាត់ទុកការនោះថាជា «បទពិសោធន៍មិនល្អ» ទៀតឡើយ
- បន្តអនុញ្ញាតឲ្យជីវិតរបស់លោកអ្នកនៅមានភាពស្រអាប់ឥតឈប់ឈរ តាមរយៈអ្វីដែលមិនល្អ ដែលអ្នកផ្សេងធ្លាប់ធ្វើដាក់លោកអ្នក
- មិនព្រមលះបង់បំណងចិត្តខ្លួនចោល ដល់ថ្នាក់ថា លោកអ្នកមិនព្រមបើកចំហជីវិតខ្លួនជាប្រចាំថ្ងៃ ក្នុងការបោះបង់ចោលនូវអ្វីដែលលោកអ្នកចង់បាន ឬក៏ធ្វើ។
- មានការអាម៉ាស់មុខចំពោះអតីតកាល រូបរាងខាងក្រៅ និងប្រវត្តិគ្រួសាររបស់ខ្លួន ឬក៏ការខ្វះខាតក្នុងផ្នែកសិក្សាអប់រំ។ ជាទូទៅ អ្វីដែលមនុស្សយើងព្យាយាមលាក់បាំងតែងតែមានរបៀបមួយដែលជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងទៅលើអារម្មណ៍ និងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគាត់។

- ការបដិសេធមិនព្រមទទួលយកបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃដៃគូជីវិត ការបដិសេធមិនព្រមអត់ធ្មត់ក្នុងភាពកម្សោយ និងការមានអំណរក្នុងការជឿថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យលោកអ្នកមានជីវិតដែលចុះសម្រុងគ្នា ទោះបីជាមានភាពកម្សោយទាំងនោះក៏ដោយ។
- បដិសេធន៍មិនព្រមជឿថា ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាសព្វព្រះហឫទ័យចង់ឲ្យលោកអ្នកទទួលបានការល្អបំផុត និងព្រមទាំងប្រទានការល្អបំផុតដល់លោកអ្នក ប្រសិនបើលោកអ្នកស្តាប់បង្គាប់ព្រះអង្គ។

ដើម្បីឲ្យគ្រួសារមានសុភមង្គល លោកអ្នកត្រូវតែជាមនុស្សសប្បាយ និងស្កប់ចិត្ត ដែលរីករាយជាមួយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ខ្លួន និងមានការស្កប់ចិត្តនៅក្នុងសេចក្តីពិតដែលថា ព្រះអង្គនឹងថែរក្សាលោកអ្នក ហើយប្រទានដល់លោកអ្នកនូវអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដែលលោកអ្នកត្រូវការសម្រាប់បំពេញជីវិតនេះ។ ហើយផ្លូវទៅកាន់អំណរនេះក៏កាន់តែមានភាពងាយស្រួលតាមរយៈដៃគូជីវិត ដែលបន្តស្រឡាញ់ភាគីម្ខាងទៀត ដោយមិនអាស្រ័យលើអារម្មណ៍មិនល្អរបស់គាត់ ឬក៏ការមិនស្កប់ចិត្តរបស់គាត់ឡើយ។ ការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងរបៀបផ្សេងៗគ្នា ពីដៃគូជីវិតដែលពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ នឹងជួយដកចេញនូវស្រទាប់នៃការឈឺចាប់ ដែលភាគីម្ខាងទៀតបានឆ្លងកាត់។ ការទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនោះ នឹងជួយឲ្យបុគ្គលនោះបើកចំហចិត្ត ទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូណ៌របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប្រសិនបើអ្នកមានដៃគូដែលមានស្នាមជាំឈឺចាប់ សូមកុំឈប់ស្រឡាញ់គាត់!

សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទកើតចេញពីការសម្រេចចិត្តស្រឡាញ់

នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ ខ្ញុំនឹងបង្ហាញពីរបៀបដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដាក់សម្ពាធលើយើងដោយជំរុញឲ្យយើងឆ្លើយតបដោយមានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្រប់ពេលវេលា។

> **ឧទាហរណ៍៖** ជាឧទាហរណ៍នៅពេលដែលកូនប្រុសណាម្នាក់មកដល់ផ្ទះពីសាលា គាត់ស្រែកថា «ម៉ាក់! ម៉ាក់!»។ ម្តាយរបស់គាត់កំពុងមានតែមានភាពតានតឹង ពីព្រោះគាត់មានការជាប់រវល់យ៉ាងខ្លាំង ក្នុងការរៀបចំអាហារពេលល្ងាចសម្រាប់ភ្ញៀវដែលមកលេងនៅថ្ងៃនោះ។ ការឆ្លើយតបដោយអចេតនារបស់គាត់ទៅកាន់កូនប្រុសរបស់គាត់គឺ ចង់ឆ្លើយតបដោយភ្លាមៗដោយក្តីមួហ្មងថា៖ «ស្អីគេ?»។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងគាត់ក៏បានជំរុញឲ្យគាត់ឆ្លើយតបក្នុងរបៀបមួយផ្សេងទៀត។ គាត់ឆ្លើយតបដោយមានការ

ដាស់តឿនពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ចេះគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ខ្លួនឯង ហើយនិយាយយ៉ាងសុភាពថា «មានការអ្វីកូនសម្លាញ់?»។ កូនប្រុសក៏បានប្រាប់ម្ដាយដោយក្ដីរីករាយថា «គ្រូបង្វឹកបានជ្រើសរើសកូនឲ្យចូលក្នុងក្រុមកីឡាហើយ!»។ ដោយឮដំណឹងនោះ អ្នកម្ដាយក៏បានស្រែកហ៊ោដោយមានអំណរជាមួយនឹងកូនប្រុសរបស់គាត់។ ចុះប្រសិនបើគាត់ធ្វើតាមទំនោរចិត្តធម្មជាតិក្នុងការឆ្លើយតប ដោយមិនអើពើលើការដាស់តឿនពីសេចក្ដីស្រឡាញ់នោះ? បើបែបនោះមែន នោះគាត់នឹងធ្វើឲ្យកូនប្រុសរបស់គាត់ឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង ហើយក៏បាត់បង់ឱកាសក្នុងការមានអំណរក្នុងគ្រួសារផងដែរ។

ការជ្រើសរើសស្ដាប់បង្គាប់ព្រះ បើកចំហសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ការស្ដាប់បង្គាប់គឺជាកូនសោដើម្បីបើកទ្វារជោរជន់នៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចដែលយើងបានលើកឡើង នៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់មិនមានការខ្វះខាតនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់នោះទេ ប៉ុន្តែយើងអាចរារាំងលំហូរនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ដោយការមិនស្ដាប់បង្គាប់។ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាការស្រឡាញ់ដោយសម្រេចចិត្ត។ វាមិនកើតឡើងតែឯកឯងនោះទេ។ យើងធ្វើឲ្យវាកើតឡើងតាមរយៈការស្ដាប់បង្គាប់។ វាមិនមែនជារឿងធម្មជាតិទេ ក្នុងការដែលយើងស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងសម្រេចចិត្តស្រឡាញ់ពួកគេ។ ការសម្រេចចិត្តរបស់យើងក្នុងការស្ដាប់បង្គាប់ធ្វើឲ្យសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះអង្គមានសកម្មភាពឡើង ហើយយើងរកបានកម្លាំងក្នុងការធ្វើបែបនោះ។

នេះគឺជាសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលព្រះជាម្ចាស់មានសម្រាប់យើង។ នៅ រ៉ូម ៥:៨ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «តែឯព្រះ ទ្រង់សម្ដែងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ដល់យើងរាល់គ្នាឲ្យឃើញច្បាស់ ដោយព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើងរាល់គ្នា»។ ការនេះនាំយើងចូលទៅកាន់ចំណុចស្នូលនៃការយល់ដឹងអំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ *ដូចជាព្រះបានសម្រេចព្រះទ័យស្រឡាញ់យើង យើងក៏ត្រូវ* ធ្វើការសម្រេចចិត្តក្នុងការស្រឡាញ់ សូម្បីតែនៅពេលដែលយើងមិនមានទំនោរបែបធម្មជាតិក្នុងការធ្វើដូចនោះក៏ដោយ ហើយនៅពេលដែលអ្នកដែលទទួលសេចក្ដីស្រឡាញ់នោះ ហាក់បីដូចជាមិនស័ក្តិសមក្នុងការទទួលបានសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់យើងដែរ។

តោះ! ចូរយើងមើលឧទាហរណ៍មួយចំនួនអំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទនៅក្នុងគ្រួសារ។

១. សេចក្ដីស្រឡាញ់ពីព្រះគឺ និយាយដោយគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក។ សូមអាន ១កូរិនថូស ១៣:៥ សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា សេចក្ដីស្រឡាញ់ «មិនដែលប្រព្រឹត្តបែបមិនគួរសម»។ ប៉ុន្តែ ជារឿយៗ ការសន្ទនានៅក្នុងគ្រួសារមិនសូវជាការគួរសមនោះទេ។ នៅក្នុងគ្រួសារ វាហាក់បីដូចជាកន្លែងមួយដែលពិបាក

ក្នុងការអនុវត្តភាពគួរសមណាស់។ គេរំពឹងថាឲ្យយើងត្រូវមានភាពគួរសមនៅកន្លែងការងារ និងនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់យើង។ ដូច្នេះ យើងក៏មានភាពគួរសមនៅកន្លែងនោះ ទោះបើជាយើងមានអារម្មណ៍ថា យើងចង់ ឬក៏មិនចង់ក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនចាំបាច់ត្រូវធ្វើពុតដូចនោះនៅផ្ទះទេ ដូច្នេះកូនៗក៏មានទំនោរបែបធម្មជាតិក្នុងការមិនមានភាពគួរសម នៅពេលដែលនិយាយទៅកាន់ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ហើយឪពុកម្តាយក៏ធ្វើបែបនេះនៅពេលនិយាយគ្នានៅផ្ទះដែរ។ គ្រួសារទាំងអស់ត្រូវការដំបូន្មានដ៏ល្អរបស់សាវ័ក ប៉ុល៖ «ចូរឲ្យពាក្យសម្តីរបស់អ្នករាល់គ្នាបានប្រកបដោយព្រះគុណជានិច្ច» (កូឡុស ៤:៦)។ ទោះបើជាធម្មតា យើងប្រហែលជាមិនចូលចិត្តនិយាយគួរសម និងដោយមានការគោរពនៅផ្ទះក៏ដោយ ក៏យើងនៅអាចសម្រេចចិត្តធ្វើបែបនោះដោយស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់បានដែរ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានកម្លាំងឲ្យយើងអាចធ្វើការនោះ។

២. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះគឺ គិតអំពីអ្នកដទៃ។ អាន រ៉ូម ១២:១០ ឧទាហរណ៍ថា មានប្តីម្នាក់ដែលគិតច្រើនពេកពីបញ្ហានៅកន្លែងការងាររបស់គាត់។ គាត់គិតអំពីវាគ្រប់ពេលវេលា។ មានថ្ងៃមួយនៅផ្ទះ ខណៈពេលដែលគាត់កំពុងគិតអំពីបញ្ហានេះ ហើយក៏កំពុងឆ្លើយសារជាច្រើន គាត់ក៏ប្រញាប់ទៅផ្ទះបាយ ដើម្បីយកទឹកមួយកែវ ហើយក៏បានដើរកាត់ប្រពន្ធរបស់គាត់ ដែលកំពុងអង្គុយនៅឯតុបាយនោះ។ មានអ្វីមួយបានដាស់តឿនគាត់ឲ្យឈប់ ហើយឱបប្រពន្ធរបស់គាត់មួយសិន។ ការធ្វើបែបនេះគឺជាការបង្វែរអារម្មណ៍ចេញពីអ្វីដែលគាត់កំពុងតែផ្តោតលើ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏គាត់បានស្តាប់សម្លេងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយសម្រេចចិត្តចំណាយពេលមួយទៅពីរនាទីនៅជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់សិនដែរ។

៣. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះគឺ នៅតែស្មោះត្រង់ចំពោះប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នក។ សូមអាន ម៉ាថាយ ៥:២៨ មានបុរសម្នាក់នៅឯការិយាល័យមួយចាប់ផ្តើមជជែកគ្នាលេងជាមួយស្ត្រីគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ ដែលបានរៀបការរួចហើយ ហើយការជជែកគ្នានោះក៏បានក្លាយជាការចែចង់គ្នា។ ដំបូង គាត់ពេញចិត្តនឹងការយកចិត្តទុកដាក់ដែលបុរសនេះផ្តល់ឲ្យគាត់ណាស់។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់មក សេចក្តីស្រឡាញ់ពីបានប្រាប់គាត់ថា ការពេញចិត្តបែបនេះគឺអាចមានតែជាមួយប្តីរបស់គាត់តែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ហើយគាត់ក៏បដិសេធទំនោរធម្មជាតិរបស់គាត់ក្នុងការលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសន្ទនាបែបនោះ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ក៏បានបង្ហាញដោយសមរម្យថា គាត់មិនមានចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការបន្តសន្ទនាបែបនេះទៀតទេ។ គាត់បានប្តេជ្ញាចិត្តថា គាត់នឹងស្វែងរកការស្កប់ចិត្តបែបនេះតែជាមួយនឹងប្តីរបស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ។

៤. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះគឺ បង្ហាញពីការអត់ធ្មត់ចំពោះកម្សោយរបស់ប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នក។ អាន ១កូរិនថូស ១៣:៤ មានប្តីម្នាក់ ដែលឲ្យតម្លៃលើជំនាញ និងភាពរហ័សរហួន ហើយគាត់បានរៀបការជាមួយនឹងស្ត្រីម្នាក់

កោតខ្លាចព្រះ ប៉ុន្តែធ្វើការយឺតយ៉ាវ។ ជាញឹកញាប់ គាត់ក៏ច្រឡោតចិត្ត ព្រោះមិនចេះអត់ធ្មត់។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្រឡាញ់បានធ្វើឲ្យគាត់សម្រេចចិត្តថា គាត់ត្រូវតែកាត់ពាក្យដែលគាត់ហៀបនឹងនិយាយចេញមកពីមាត់របស់គាត់ចោល។ ផ្ទុយទៅវិញ ប្តីក៏បានផ្តោតលើចំណុចល្អៗជាច្រើនរបស់គាត់ ហើយក៏បាន «រាប់អាន [នាង] ឲ្យលើសជាងខ្លួន [គាត់] ដោយចិត្តសុភាពវិញ» (ភីលីព ២:៣)។ គាត់បានសម្រេចចិត្តប្តូរការមើលងាយ ទាក់ទងនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់ប្រពន្ធគាត់ជាមួយនឹងការគោរពលើចំណុចល្អៗវិញ។

> **ឧទាហរណ៍ពីលោកគ្រូគង្វាលអាជីត៖** គាត់ថា «ខ្ញុំតែងតែមានបញ្ហាជាមួយភាពភ្លេចភ្លាំង និងការមិនចេះប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ខ្ញុំ។ បញ្ហាមួយនេះក៏ចាប់ផ្តើមកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅៗ នៅពេលដែលខ្ញុំកាន់តែចាស់ទៅៗ។ ខ្ញុំចំណាយពេលជាច្រើនក្នុងការស្វែងរកកូនសោ វ៉ែនតា ទូរស័ព្ទ និងកូនសៀវភៅកត់ចំណាំរបស់ខ្ញុំជាដើម។ ខ្ញុំតែងតែភ្លេចយកទូរស័ព្ទរបស់ខ្ញុំទៅជាមួយ នៅពេលដែលខ្ញុំទៅក្រៅ។ ខ្ញុំតែងតែត្រឡប់មកផ្ទះវិញដោយភ្លេចទិញអ្វីដែលខ្ញុំបានសន្យានឹងប្រពន្ធខ្ញុំថា ខ្ញុំនឹងទិញឲ្យគាត់។ នេះគឺជារឿងដែលពិបាកសម្រាប់ប្រពន្ធខ្ញុំ។ ច្រើនដង់គាត់ត្រូវជួយខ្ញុំក្នុងការខំស្វែងរកអ្វីដែលខ្ញុំកំពុងតែព្យាយាមរក មុនចេញទៅក្រៅ។ ខ្ញុំធ្លាប់ប្រាប់ប្រពន្ធថា ប្រសិនបើយើងចង់ នោះយើងអាចច្នៃផ្ទះយើងឲ្យក្លាយជាកន្លែងធ្វើសង្គ្រាមក៏បាន រាល់ពេលណាដែលយើងមានការឆ្លើយតបខ្លាំងៗពេលប៉ះទង្គិចគ្នា។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា «ឯសេចក្តីស្រឡាញ់តែងតែអត់ធ្មត់» (១កូរិនថូស ១៣:៤)។ ដូច្នេះ យើងក៏បានសម្រេចចិត្តថា នឹងមិនបង្ហាញការមិនចេះអត់ធ្មត់ ដែលមានក្នុងយើង។ មានចំណុចជាច្រើនដែលយើងអាចនឹងមានអំណរជាមួយនឹងគ្នាបាន ដែលនាំឲ្យយើងមិនគួរទើសចិត្តគ្នាលើចំណុចទន់ខ្សោយរបស់យើងរៀងៗខ្លួនឡើយ»។

៥. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះគឺ បង្ហាញចំពោះប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នកថា អ្នកកំពុងគិតអំពីគាត់។ (សូមអាន ភីលីព ២:៣ ម្តងទៀត វាពិតជាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការដែលដៃគូជីវិតភ្លេចឲ្យតម្លៃគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយមើលរំលងការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក។ លោក អេជ. ណូរម៉ែន រ៉ាយត៍ (H. Norman Wright) ផ្តល់យោបល់ដល់ដៃគូជីវិតថា «សូមចំណាយពេលបួននាទីដំបូងជាមួយគ្នា (ព្រឹក ល្ងាច។ល។) ទុកជាពេលវេលាល្អសម្រាប់ស្តារគ្នា និងបញ្ជាក់អះអាងអំពីការពេញចិត្តគ្នាជាប្រចាំថ្ងៃ»។ យើងត្រូវតែឆ្លៀតពេល ដើម្បីប្រាប់ដៃគូជីវិតយើង ក្នុងរបៀបណាមួយដែលបង្ហាញថា គាត់គឺជាមនុស្សដ៏សំខាន់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង៖ ឧទាហរណ៍ ការឱបប្តី ឬប្រពន្ធនៅពេលដែលយើងជួបគ្នានៅពេលព្រឹក ឬការសួរនាំអំពីការដែលគាត់គេងពីយប់មិញ ឬក៏អំពីការងារនៅឯការិយាល័យ ឬផ្ទះនៅថ្ងៃនេះ ឬ

ទូរស័ព្ទរកគាត់សួរនាំអំពីសុខទុក្ខគាត់ក្នុងអំឡុងពេលដែលយើងកំពុងតែរវល់៖ ទាំងនេះគឺជារបៀបនៃការបញ្ជាក់អំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់។

ឧទាហរណ៍មួយទៀតពីលោកគ្រូគង្វាលអាជីត អំពីការទុកប្រពន្ធជាអាទិភាព៖ គាត់បាននិយាយថា «ធម្មតានៅពេលដែលខ្ញុំធ្វើដំណើរទៅឆ្ងាយ ខ្ញុំផ្ញើសារទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំពីរបីដងក្នុងមួយថ្ងៃ តាមបណ្ដាញសង្គម ឬតេលេក្រាម ដើម្បីឲ្យគាត់ដឹងថា ខ្ញុំកំពុងធ្វើអ្វី ហើយថាខ្ញុំក៏កំពុងតែគិតអំពីគាត់ដែរ។ មានមនុស្សមួយចំនួននិយាយថា «ខ្ញុំមិនចាំបាច់ធ្វើដូចនេះទេ ពីព្រោះគាត់ដឹងហើយថា ខ្ញុំកំពុងគិតអំពីគាត់រួចហើយ»។ ទោះបើថាការនោះជាការពិតមែន ការឆ្លៀតពេលញឹកញាប់ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់នឹងជួយឲ្យសេចក្ដីស្រឡាញ់នៅថ្មី និងមានភាពអរសប្បាយ។

៦. សេចក្ដីស្រឡាញ់ពីព្រះគឺ យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះឪពុកម្ដាយវ័យចំណាស់។ សូមអាន និក្ខមនំ ២០:១២

នៅក្នុងខនេះព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅឲ្យមើលថែឪពុកម្ដាយចាស់ជរា និងសមាជិកក្នុងគ្រួសារ។ ពេលខ្លះមនុស្សចាស់នឹងមិនអាចឆ្លើយតបមកកាន់សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់យើង ពីព្រោះពួកគាត់មានការភ្លេចភ្លាំង ឬក៏ពិការភាពខាងឯរូបកាយ។ អ្នកខ្លះ ដែលមានដូចជាជំងឺបាត់ការចងចាំ មានលក្ខណៈខុសគ្នាឆ្ងាយណាស់ពីលក្ខណៈរបស់គាត់ពីមុនដែលយើងស្គាល់ ពីព្រោះអាកប្បកិរិយា និងលក្ខណសម្បត្តិរបស់ពួកគាត់មានការផ្លាស់ប្រែទាំងស្រុង។ ការជួយពួកគាត់ហាក់បីដូចជាមិនមានប្រសិទ្ធភាពទាល់តែសោះ។ ដូច្នេះ យើងស្រឡាញ់ពួកគាត់ដោយមិនរំពឹងថា នឹងទទួលបានឆ្លើយតបបែបវិជ្ជមានពីពួកគាត់។ យើងធ្វើដូច្នោះ ពីព្រោះនេះគឺជាអ្វីដែលកូនៗធ្វើសម្រាប់ឪពុកម្ដាយ ដែលមានវ័យចាស់ជរារបស់ខ្លួន។ ទំនងនេះប្រហែលមកពីមានគ្រីស្ទបរិស័ទមានការល្បួងក្នុងការមើលរំលងតួនាទីនេះហើយ បានជាសាវ័ក ប៉ុល ប្រើប្រាស់ភាសាខ្លាំងៗក្នុងកន្លែងដែលគាត់លើកឡើងអំពីការមើលថែស្ត្រីមេម៉ាយ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា «បើមានអ្នកណា ដែលមិនផ្គត់ផ្គង់ឲ្យពួកញាតិសន្ដានខ្លួន គឺឲ្យពួកអ្នកផ្ទះខ្លួនជាដើម អ្នកនោះឈ្មោះថាបានបោះបង់ចោលសេចក្ដីជំនឿហើយ ក៏អាក្រក់ជាងមនុស្សដែលមិនបានជឿទៅទៀត» (១ធីម៉ូថេ ៥:៨)។

ការសន្និដ្ឋាន

ការស្រឡាញ់សមាជិកនៅក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងនឹងនៅតែបន្តមានការពិបាក។ នៅមានចំណុចជាច្រើនដែលយើងត្រូវបន្តរៀនក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ហើយយើងក៏នឹងនៅតែបន្តរៀនទៀត ខណៈពេលដែលយើងរស់នៅលើផែនដីនេះ។ ដូច្នេះ យើងក៏នឹងប្រើប្រាស់មេរៀនបន្ទាប់នេះ ដើម្បីមើលនូវចំណុចលម្អិតមួយចំនួនទៀតអំពីអត្ថន័យនៃការស្រឡាញ់គ្រួសាររបស់យើង។

មេរៀនទី៧

ប្ដី ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន!
ប្រពន្ធ ចូរគោរពប្ដីរបស់ខ្លួន!
ភាគ១

អេភេសូ ៥:២២-២៣

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៧៩ ដល់ ៨៧ នៃជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អស់មួយជីវិត យើងនឹងបន្តរៀនស្រឡាញ់គ្រួសាររបស់យើងក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ជាការប្រពៃណាស់ ព្រះគម្ពីរបានផ្ដល់ឲ្យយើងនូវការណែនាំជាច្រើនអំពីការនេះ។ នៅក្នុងជំពូកនេះ យើងនឹងមើលជាមួយគ្នាអំពីការណែនាំទាំងនោះ។

យើងអាចសង្ខេបគន្លឹះនៃការបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរអំពីតួនាទីរបស់ប្ដី និងប្រពន្ធបានដូចនេះថា៖ **ប្ដីត្រូវតែស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួនដោយមានការលះបង់ ហើយប្រពន្ធគួរតែចុះចូលដោយមានការគោរពចំពោះប្ដីរបស់ខ្លួនដែរ។**

១. ប្ដី ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធខ្លួន

អាន អេភេសូ ៥:២៥-៣០

កណ្ឌគម្ពីរ អេភេសូរ ៥:២៥ បានចែងថា «បុរសរាល់គ្នាអើយ ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធខ្លួន ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានស្រឡាញ់ដល់ពួកជំនុំ ហើយបានប្រគល់ព្រះអង្គទ្រង់ជំនួសផង» ខ២៨ មានចែងថា «ត្រូវឲ្យប្ដីស្រឡាញ់ប្រពន្ធបែបយ៉ាងនោះឯង គឺដូចជាស្រឡាញ់រូបកាយរបស់ខ្លួនដែរ អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រពន្ធខ្លួន នោះក៏ឈ្មោះថាស្រឡាញ់ដល់ខ្លួនឯងហើយ»។ ខដំបូងបានបង្ហាញថា ប្ដីទាំងអស់គួរហ៊ានប្ដូរជីវិតជំនួសប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ នៅពេលដែលប្រពន្ធឮបែបនោះ នោះគាត់ទំនងជាអាចនិយាយដូចនេះថា៖ «សូមកុំឲ្យប្ដីរបស់ខ្ញុំស្លាប់សម្រាប់ខ្ញុំអី។ អ្វីដែលខ្ញុំចង់បានគឺសាមញ្ញជាងនេះខ្លាំងណាស់។ គឺគ្រាន់តែសូមឲ្យគាត់និយាយលេងជាមួយខ្ញុំនៅពេលដែលគាត់ត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានអត់ធ្មត់ពេញមួយថ្ងៃជាមួយកូនៗដ៏សែនខូចរបស់ខ្ញុំ!»។ តាមពិតទៅ អាចជាសេចក្ដីស្លាប់ម្យ៉ាងរបស់ប្ដី ក្នុងការដែលគាត់និយាយលេងជាមួយនឹងប្រពន្ធគាត់នៅ

ពេលនោះ! ប្រសិនបើគាត់មានភាពតានតឹង ដោយសាររវល់ខ្លាំងនៅកន្លែងធ្វើការ នោះគាត់ទំនងជាមិនមានទំនោរក្នុងការសន្ទនាជាមួយនឹងប្រពន្ធគាត់ ក្នុងមួយរំពេចដែលគាត់ទើបតែបានមកដល់ផ្ទះ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ទំនងជាចង់សម្រាកនៅលើគ្រែ ឬក៏មើលទូរទស្សន៍ខ្លះសិន។ សេចក្តីស្រឡាញ់ធ្វើឲ្យគាត់សម្លាប់សេចក្តីប្រាថ្នានោះចោល ហើយនិយាយលេងជាមួយប្រពន្ធគាត់វិញ។

ក. កុំរឹងរូស តែត្រូវគោរពប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ កណ្ឌគម្ពីរកូឡុស ព្រមានប្តីៗ អំពីការជិនឆ្អន់។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ពួកប្រុសៗអើយ ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធចុះ កុំឲ្យមានចិត្តជិនឆ្អន់ឡើយ» (កូឡុស ៣:១៩)។ ដោយផ្តល់មតិយោបល់លើខគម្ពីរនេះលោក វ៉ារិន វាស្ប៊ី (Warren Wiersbe) បានលើកឡើងថា៖ «ភាពជាមេមិនមែនជាការប្រើអំណាចផ្តាច់ការ ឬក៏ជាថៅហ្វាយនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ជាការដឹកនាំដែលពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។» ផ្ទុយពីការមានចិត្តជិនឆ្អន់—គឺការឲ្យតម្លៃ—យើងក៏ឃើញនៅក្នុងដំបូន្មានរបស់សាវ័ក ពេត្រុស៖ «រីឯប្តីរាល់គ្នាក៏ដូច្នោះដែរ ត្រូវរស់នៅជាមួយប្រពន្ធរបស់ខ្លួនដោយយល់ថា មនុស្សស្រីជាភាជនៈដែលខ្សោយជាង ហើយចូរផ្តល់កិត្តិយសដល់នាងទុកជាអ្នករួមទទួលមរតកព្រះគុណនៃជីវិត ដើម្បីកុំឲ្យមានអ្វីមកបង្អាក់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អ្នករាល់គ្នាឡើយ» (១ពេត្រុស ៣:៧)។

ខ. កុំប្រើកម្លាំងដើម្បីឲ្យប្រពន្ធរបស់ខ្លួនចុះចូល។ គ្មានកន្លែងណានៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលមានចែងថា ប្តីគួរតែបង្ខំឲ្យប្រពន្ធចុះចូលខ្លួនដោយកម្លាំងនោះទេ។ ការចុះចូលគឺជាអ្វីមួយដែលប្រពន្ធសប្បាយចិត្តក្នុងការឲ្យដល់ប្តីដែលស្រឡាញ់ និងប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគាត់ដោយការគោរព។ នៅពេលដែលភាពអាត្មានិយម និងការមានចិត្តជិនឆ្អន់ចូលមក នោះទំនាក់ទំនងក៏បានក្លាយទៅជាការរំលោភបំពាន។ ជារឿងដ៏គួរឲ្យក្រៀមក្រំណាស់ដែលការនេះបានកើតឡើងជាច្រើនដងពេក រហូតបណ្តាលឲ្យមនុស្សយើងមានការបះបោរទាស់ប្រឆាំងនឹងគំនិតទាំងមូល នៃការដែលមនុស្សស្រីគួរចុះចូល។ នេះមិនមែនជាចម្លើយនោះទេ! ចម្លើយដែលស្របតាមព្រះគម្ពីរគឺត្រូវឲ្យប្តីស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ហើយប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគាត់ដោយមានកិត្តិយស។ សាវ័ក ពេត្រុស បានប្រាប់ទៅកាន់ប្តីទាំងឡាយថា ប្រសិនបើពួកគេធ្វើដូចនេះ នោះ «សេចក្តីអធិស្ឋាន» របស់យើង «[នឹង] មិនត្រូវបានរារាំងនោះទេ» ព្រះជាម្ចាស់នឹងមិនឆ្លើយតបសេចក្តីអធិស្ឋានរបស់អស់អ្នកដែលមិនស្រឡាញ់ និងផ្តល់កិត្តិយសដល់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួននោះឡើយ!

ការស្រឡាញ់ដែលផ្តល់កិត្តិយស គឺជារបៀបដែលប្តីនាំឲ្យមានភាពពេញលេញដល់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ មនុស្សស្រីទទួលបានភាពពេញលេញតាមរយៈការទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់។ នោះគឺជារបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតពួកគាត់មក។ លោកគ្រូគង្វាលអាជីត បានសួរប្រពន្ធបុគ្គលិកស្រីរបស់គាត់មួយចំនួនអំពីរបៀបដែល

ពួកគាត់ចង់ឲ្យប្តីរបស់ខ្លួនបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ពួកគាត់។ នេះគឺជាចម្លើយមួយចំនួនដែលគាត់ទទួលបាន។ ពួកនាងបាននិយាយថា «ខ្ញុំចង់ឲ្យប្តីខ្ញុំ...

- ជឿលើខ្ញុំ»។
- និយាយល្អពីខ្ញុំ ហើយមិននិយាយពីភាពពកម្សោយរបស់ខ្ញុំនៅមុខអ្នកដទៃ ជាពិសេសនៅមុខគ្រួសាររបស់គាត់»។
- ចង្អុលបង្ហាញពីចំណុចអវិជ្ជមានរបស់ខ្ញុំដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដោយមិនមានការស្រែកគំហកដាក់ខ្ញុំ»។
- និយាយជាមួយខ្ញុំដោយសុភាពនៅពេលដែលគាត់អន់ចិត្តនឹងខ្ញុំ»។
- ឲ្យតម្លៃ ហើយសរសើរអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ»។
- ជួយការងារផ្ទះ ជាពិសេសជួយមើលកូនៗ ការគ្រាន់តែនិយាយមិនគ្រប់គ្រាន់នោះទេ»។
- ស្ម័គ្រចិត្តជួយកិច្ចការកំប៉ិកកំប៉ុករបស់ខ្ញុំ»។
- ឈប់សម្រាកនៅថ្ងៃឈប់ប្រចាំសប្តាហ៍របស់គាត់ដោយមិនមានការខកខាន ហើយធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំចូលចិត្តធ្វើនៅថ្ងៃនោះ»។
- គិតអំពីសុខភាពរខាងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ »។
- សួរពីសុខទុក្ខខ្ញុំ»។
- ជួយភ្លាមនៅពេលខ្ញុំមានតម្រូវការអ្វីមួយ»។
- ចេះមើលថែខ្លួនឯង ចេះរៀបចំខ្លួន និងមានភាពស្អាតបាត»។
- ស្តាប់ខ្ញុំ និងព្យាយាមយល់ពីខ្ញុំ»។
- យល់ចិត្តខ្ញុំ»។
- ប្រាប់ខ្ញុំមុនប្រសិនបើគាត់មកផ្ទះវិញយឺត»។
- នាំខ្ញុំចំណាយពេលតែពីរនាក់នៅខាងក្រៅជាមួយគាត់»។

គ្រប់ចំណុចដែលបានសរសេរខាងលើស័ក្តិសមជាគំរូនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការផ្តល់កិត្តិយសសម្រាប់ប្តីគ្រប់រូប ដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានគាំទ្រ។ ប្តីគ្រប់រូបត្រូវតែខិតខំស្វែងរកថា តើប្រពន្ធរបស់ខ្លួនចូលចិត្តអ្វី ហើយព្យាយាមឲ្យអស់ពីលទ្ធភាពក្នុងការផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវការទាំងអស់នោះ។

ពេលខ្លះ ប្តីគិតថាប្រសិនបើពួកគាត់ផ្គត់ផ្គង់ថវិការសម្រាប់គ្រួសារ នោះគាត់បានបំពេញតួនាទីជាប្តីហើយ។ ប៉ុន្តែ មិនដូច្នេះទេ! ខ្ញុំដឹងយ៉ាងប្រាកដថា លោកអ្នកក៏ធ្លាប់ឮប្រយោគមួយនេះ «ការល្អបំផុតដែលឪពុកអាចធ្វើសម្រាប់កូនៗបាន គឺការស្រឡាញ់ម្តាយរបស់ពួកគេ»។ យើងទាំងអស់គ្នាដែលជាប្តីត្រូវតែធ្វើគ្រប់យ៉ាងដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់យើង។

២. ប្រពន្ធត្រូវចុះចូល និងផ្តល់កិត្តិយសដល់ប្តីខ្លួន

អាន អេភេសូ ៥:២២ និង ១ពេត្រុស ៣:១

ព្រះគម្ពីរបានលើកបី-បួនដងអំពីការបង្គាប់ឲ្យប្រពន្ធចុះចូលចំពោះប្តីរបស់ខ្លួន (អេភេសូរ ៥:២២, ២៤; កូឡូស ៣:១៨; ១ពេត្រុស ៣:១)។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើប្តីមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងផ្តល់កិត្តិយសដូចដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានបង្រៀននោះទេ ផែនការមួយនេះអាចនឹងមានចំណុចអវិជ្ជមានជាច្រើន។ ប្តីដែលប្រព្រឹត្តតាមព្រះគម្ពីរ គឺជាមនុស្សដែលចេះបន្ទាបខ្លួន ដែលបានរៀន «ចុះចូលចំពោះព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដឹកនាំ និងការដាក់វិន័យរបស់ក្រុមជំនុំតាមតំបន់ ទាំងអាជ្ញាធរស៊ីវិល និងនៅកន្លែងធ្វើការ»[Kostenderger and Jones]។ មនុស្សបែបនោះមានគុណសម្បត្តិក្នុងការធ្វើជាមេដឹកនាំគ្រួសារ។ ហើយនៅពេលដែលប្រពន្ធចុះចូលដោយស្ម័គ្រចិត្តក្នុងការស្រឡាញ់ភាពជាមេ នោះនឹងមានសុភមង្គល និងការព្រមព្រៀងគ្នាក្នុងជីវិតគ្រួសារជាមិនខាន។

ក. ការចុះចូលមានទាំងការគោរពប្តី។ ការស្ម័គ្រចិត្តក្នុងការចុះចូលរបស់ប្រពន្ធចំពោះប្តី ក៏ជារបៀបមួយក្នុងការបំពេញប្តីដែរ។ សាវ័ក ប៉ុល បានពន្យល់បន្ថែមអំពីការនេះនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ អេភេសូរ ៥:៣៣ ដោយគាត់បានលើកឡើងថា «ហើយប្រពន្ធត្រូវគោរពប្តី»។ ពាក្យដែលគេបានបកប្រែថា «គោរព» ក៏អាចមានន័យថា «កោតខ្លាច» ប៉ុន្តែនៅក្នុងខគម្ពីរនេះមានន័យថា «គោរព»។ មនុស្សប្រុសទទួលបានភាពពេញលេញតាមរយៈការទទួលបានការគោរព។ ការមើលងាយប្តី គឺជាការវាយប្រហារលើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ ជារឿយៗប្រពន្ធមាន «ភាពសុចរិត» ជាង ឬក៏គោរពតាមសាសនាខ្លាំងជាងគេក្នុងគ្រួសារ។ ប៉ុន្តែ គាត់ក៏អាចឈ្លើយ ឬក៏ថ្កោលទោសពេកក្នុងរបៀបដែលគាត់និយាយទៅកាន់ប្តី។ នេះមិនមែនជាលំនាំតាមព្រះគម្ពីរនោះទេ។ កណ្ឌ

គម្ពីរសុភាសិតបានលើកឡើងបីដង ទាក់ទងនឹងបទពិសោធន៍ដ៏ពិបាកក្នុងការរស់នៅជាមួយប្រពន្ធដែលចេះតែរករឿង។ ហើយនេះគឺជាឃ្លាមួយក្នុងចំណោមការលើកឡើងទាំងនេះ «ទឹកដែលស្រក់ចុះតក់ៗជានិច្ច នៅថ្ងៃភ្លៀងច្រើន ហើយស្ត្រីដែលចេះតែរករឿង នោះក៏ដូចគ្នា» (សុភាសិត ២៧:១៥; សូមមើលបន្ថែមនៅក្នុងជំពូក ២១:៩; ២៥:២៤)។ ប្ដីដែលមានប្រពន្ធដូចនោះទំនងនឹងរកវិធីគេចវេះ ដែលមានដូចជាស្រា ស្រី ធ្វើការច្រើន ឬក៏ចំណាយពេលច្រើនពេកជាមួយនឹងមិត្តភក្តិ។

ខ. ការចុះចូលទាញប្ដីដែលមិនជឿមករកព្រះយេស៊ូវ។ សាវ័ក ពេត្រុស ក៏បានផ្តល់ដំបូន្មានដល់ស្ត្រីដែលមានប្ដីដែលមិនមែនជាអ្នកជឿ ដែលចំណុចនោះក៏មានប្រយោជន៍ដល់ប្រពន្ធទាំងអស់គ្នា «ឯពួកស្រីៗ ត្រូវចុះចូលចំពោះប្ដីខ្លួនបែបដូច្នោះដែរ ដើម្បីបើមានអ្នកណា ដែលមិនព្រមស្តាប់បង្គាប់ តាមព្រះបន្ទូល នោះប្រពន្ធនឹងទាញចិត្តមកបាន ដោយសារកិរិយាល្អ ក្រៅពីព្រះបន្ទូល ដោយអ្នកនោះឃើញកិរិយាបរិសុទ្ធ ដែលប្រពន្ធប្រព្រឹត្តយ៉ាងកោតខ្លាចដល់ព្រះ» (១ពេត្រុស ៣:១-៣)។

គ. ការចុះចូល មានទាំងចាប់អារម្មណ៍ និងអ្វីដែលប្ដីចាប់អារម្មណ៍ ។ លោកបណ្ឌិត អមើសិន អែគ័រិច (Dr. Emerson Eggerichs) បានសរសេរសៀវភៅដ៏ជាជំនួយមួយក្បាលទាក់ទងទៅនឹងទំនាក់ទំនងប្ដីប្រពន្ធដែលមានចំណងជើងថា សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការគោរព (Love and Respect)។ គាត់បានលើកឡើងថា «របៀបដ៏ល្អបំផុតក្នុងការស្រឡាញ់ប្ដី គឺតាមរយៈការបង្ហាញការគោរពដល់គាត់ក្នុងរបៀបដែលប៉ះពាល់ចិត្តរបស់គាត់»។ ដូច្នេះ ប្រពន្ធត្រូវតែបង្ហាញចំណាប់អារម្មណ៍លើអ្វីដែលប្ដីខ្លួនចូលចិត្តយ៉ាងខ្លាំង ដែលមានដូចជាកីឡា នយោបាយ ឬក៏អ្វីដែលគាត់ចូលចិត្តគិត។ ទោះបើប្រពន្ធមិនចាំបាច់ក្លាយជាអ្នកជំនាញក្នុងចំណុចទាំងនេះក៏ដោយ ដោយកើតចេញពីការស្រឡាញ់ប្ដីគាត់ ក៏គាត់ព្យាយាមយល់អំពីចំណុចត្រង់នោះដែរ។

ឃ. ការចុះចូលមិនមែនមានន័យថា ចុះចូលចំពោះអំពើហិង្សាទេ។ ជាទូទៅ យើងមានទំនោរធ្វើតាមអ្វីមួយដោយស្វ័យប្រវត្តិ ដែលយើងធ្លាប់បានឃើញឪពុកម្ដាយរបស់យើងធ្វើពីមុនៗមក។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើម្ដាយស្ត្រីណាម្នាក់បាននិយាយទៅកាន់ប្ដីរបស់គាត់ដោយពាក្យគម្រោះគម្រើយ នោះកូនស្រីរបស់គាត់អាចនឹងមានទំនោរក្នុងការនិយាយបែបនោះដូចគ្នាដោយស្វ័យប្រវត្តិទៅកាន់ប្ដីដែរ។ គាត់ត្រូវតែមានមនសិការក្នុងការចងចាំថា ការនេះមិនត្រឹមត្រូវនោះទេ ហើយត្រូវមានស្មារតីក្នុងការខិតខំប្រឹងប្រែងយកឈ្នះលើទម្លាប់មួយនេះ។ ពេលខ្លះ ប្ដីក៏វាយប្រពន្ធខ្លួននៅពេលដែលគាត់ខឹង។ ដោយសារការនេះជាបញ្ហាទូទៅ សូម្បីតែបុរសដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទក៏អាចមានសេចក្តីល្បួងឲ្យចង់វាយប្រពន្ធរបស់ខ្លួននៅពេលដែលគាត់មិនសប្បាយចិត្តដែរ។ ការនេះគឺជាការអាក្រក់ខ្លាំងណាស់!។ ប្ដីទាំងអស់ត្រូវដឹងខ្លួនជាមុនអំពីគ្រោះថ្នាក់ដ៏អាក្រក់មួយនេះ ហើយត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន ដើម្បីទប់ទល់នឹងសេចក្តីល្បួងនេះ។ ប្រសិនបើប្ដីបានធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីល្បួង គាត់ត្រូវតែធ្វើអ្វីមួយ

អំពីការនេះភ្លាមៗ។ ខ្ញុំចង់ឲ្យយោបល់គាត់ថា គាត់មិនគ្រាន់តែស្វែងរកការអត់ទោសពីប្រពន្ធរបស់គាត់ដោយមានការបន្ទាបខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ឲ្យគាត់ត្រូវលន់តួជាមួយអ្នកណាម្នាក់ដែលជួយមើលខុសត្រូវលើជីវិតគាត់ផងដែរ។ ទិដ្ឋភាពនៃទំនោរនៃការច្រឡោតដូចនេះដាច់ខាតត្រូវតែមានការព្យាបាលជាក់លាក់។ វាគឺជាជំនួយក្នុងការឲ្យបុគ្គលណាម្នាក់ចូលមកមើលការខុសត្រូវលើបុរសម្នាក់នោះ តាមរយៈការដាក់ពិន័យ ឬក៏របៀបណាមួយផ្សេងទៀត។ ក្រុមជំនុំក៏ត្រូវតែលើកឡើងអំពីការនេះជាញឹកញាប់លើវេទិកាអធិប្បាយថា ជាអ្វីមួយដែលគ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវមានការអត់ឱនចិត្តបានឡើយ។

គោលគំនិតចម្បងនៃសៀវភៅរបស់លោក អែគ័រិច គឺថានៅក្នុងករណីជាច្រើនទាក់ទងនឹងជម្លោះរវាងប្ដីប្រពន្ធឫសគល់នៃបញ្ហានេះបណ្ដាលមកពីប្ដីបានបរាជ័យក្នុងការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ទៅកាន់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន និង/ឬប្រពន្ធបានបរាជ័យក្នុងការបង្ហាញការគោរពដល់ប្ដីរបស់គាត់។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលមានជម្លោះកើតឡើង ប្ដីគួរតែសួរខ្លួនឯងថា «តើខ្ញុំបានបរាជ័យក្នុងការស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ ដូចដែលខ្ញុំគួរស្រឡាញ់គាត់ដែរឬទេ?» ហើយប្រពន្ធគួរតែសួរខ្លួនឯងថា «តើខ្ញុំបានបរាជ័យក្នុងការគោរពប្ដីរបស់ខ្ញុំតាមដែលខ្ញុំគួរធ្វើមែនឬ?»។

ការអនុវត្តន៍ និងសេចក្ដីសន្និដ្ឋានៈ

សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះផ្ដល់កម្លាំងដល់យើងក្នុងការស្រឡាញ់ និងការគោរព

ការអនុវត្តន៍៖ នៅពេលណាដែលប្ដីមិនស្រឡាញ់ប្រពន្ធ ឬប្រពន្ធមិនគោរពប្ដី ជំហានដំបូងដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហានេះ គឺត្រូវលន់តួ និងប្រែចិត្តពីអំពើបាបនេះចំពោះព្រះ និងប្ដីប្រពន្ធ។ ក្នុងវប្បធម៌របស់យើង ប្ដីស្ទើរតែមិនដែលសុំការអភ័យទោសពីប្រពន្ធឡើយ។ ប្រពន្ធភាគច្រើនក៏មានអំនួតពេកក្នុងការបន្ទាបខ្លួន ហើយសុំប្ដីអភ័យទោសចំពោះការមិនគោរពប្ដី។ ប៉ុន្តែ ការលន់តួទៅវិញទៅមកជារបៀបរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ យើងធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូដែលបានបន្ទាបខ្លួន។ ចូរសុំព្រះប្រទានឲ្យអ្នកមានការបន្ទាបខ្លួន ដើម្បីសុំការអភ័យទោសពីប្ដីប្រពន្ធរបស់អ្នក។ បើអ្នកមិនអនុវត្តជំហានទីមួយនេះទេ តើអ្នកនឹងយកជំហានទីពីរ និងទីបីដើម្បីដោះស្រាយអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់អ្នកដោយរបៀបណា?

នៅក្នុងមេរៀននេះ ហើយនិងមេរៀនមុនៗ ខ្ញុំបានបង្ហាញអំពីគំរូដែលបានដកស្រង់ពីព្រះគម្ពីរអំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលគួរឲ្យកោតសរសើរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សជាច្រើននៅមានចម្ងល់ថា តើយើងអាចយកវាមកអនុវត្តបានដែរឬទេ។ តើវាពិតជាអាចទៅរួចបានទេ ក្នុងការស្រឡាញ់គ្រួសាររបស់យើងតាមរបៀបដែលព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងឲ្យធ្វើ? ចំណុចទីមួយដែលខ្ញុំត្រូវតែលើកឡើងក្នុងការឆ្លើយតបគឺថា ព្រះ

ជាម្ចាស់គឺជាអង្គដែលប្រទានកម្លាំងដល់យើងក្នុងការស្រឡាញ់ក្នុងរបៀបនេះបាន។ សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ បានផ្សាយមកសព្វក្នុងចិត្តយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងហើយ» (រ៉ូម ៥:៥)។ ពាក្យដែលគេបានបកប្រែថា «បានផ្សាយ» មានអត្ថន័យមកពីពាក្យ «ជាបរិបូរណ៍»។ មិនមានការខ្វះខាតទេចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ ដែលចូលមកក្នុងជីវិតយើងពីព្រះជាម្ចាស់។ គ្រីស្ទបរិស័ទជាអ្នកដឹកនាំដែលបានព្យាយាមធ្វើជាសមាជិកល្អក្នុងគ្រួសារ អាចលើកឡើងថា ជីវិតគឺពិបាកណាស់ ទាំងផ្នែកអារម្មណ៍ និងផ្នែករូបកាយ។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ល្មមគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការប្រទានមកយើងនូវកម្លាំង ដើម្បីឲ្យបន្តស្រឡាញ់ មិនថាពិបាកយ៉ាងណាក៏ដោយ។ មានសេចក្តីអំណរគ្រប់គ្រាន់លើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះយើង ក្នុងការរក្សាយើងឲ្យនៅមានគំនិតវិជ្ជមានអំពីជីវិតដែលរស់នៅសម្រាប់អ្នកដទៃ។

នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងសិក្សាបន្ថែមទៀត អំពីអត្ថន័យនៃការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការគោរពនៅក្នុងគ្រួសារ។

មេរៀនទី៨

ប្ដី ចូរស្រឡាញ់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន! ប្រពន្ធ ចូរគោរពប្ដីរបស់ខ្លួន! ភាគ២

អេភេសូ ៥:២២-៣៣

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៨៧ ដល់ ៩៦ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន អេភេសូ ៥:២២-៣៣ ម្ដងទៀត

សេចក្ដីផ្ដើម៖ អាថ៌កំបាំងនៃកម្លាំងក្នុងការបម្រើ (នៅផ្ទះ នៅក្នុងក្រុមជំនុំ ឬក៏នៅក្នុងសង្គម) គឺជាសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលគង់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង។ ដោយនិយាយអំពីជីវិតបម្រើរបស់គាត់ នោះសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ដ្បិតសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទបង្ខំយើងខ្ញុំ» (២កូរិនថូស ៥:១៤)។ ពាក្យដែលគេបានបកប្រែថា «បង្ខំ» (ស៊ុននីហ្គូ “sunechō”) ផ្ដល់ជាគោលគំនិតក្នុងការជំរុញឲ្យយើងមានសកម្មភាព។ សេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ជំរុញយើងឲ្យស្រឡាញ់ ហើយប្រទានដល់យើងនូវកម្លាំងក្នុងការធ្វើកិច្ចការដែលពេលខ្លះពិបាកក្នុងការស្រឡាញ់។

> **ឧទាហរណ៍៖** លោកគ្រូគង្វាលអាជីតរំឭកថា កាលកូនប្រុសរបស់គាត់នៅក្មេងនៅឡើយ ពេលខ្លះកូនបានសុំឲ្យគាត់លេងទាត់បាល់ជាមួយគាត់នៅពេលល្ងាច។ ជារឿយៗ គាត់អស់កម្លាំង ហើយចង់ធ្វើអ្វីមួយផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែ សេចក្ដីស្រឡាញ់បានជំរុញឲ្យគាត់ចេញទៅលេងជាមួយកូ។ គាត់ថា គាត់មិនដែលមានការសោកស្ដាយក្នុងការសម្រេចចិត្តទៅលេងនោះទេ ដ្បិតគាត់តែងតែមានអារម្មណ៍ថា បានស្រស់ស្រាយទាំងផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្តបន្ទាប់ពីលេងហើយ។ សេចក្ដីស្រឡាញ់បានជំរុញឲ្យគាត់លេងជាមួយកូនរបស់គាត់ ហើយសេចក្ដីស្រឡាញ់ក៏បានធ្វើឲ្យគាត់បានស្រស់ស្រាយតាមរយៈការលេងនោះដែរ។

១. ចូររៀនទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏លើសលប់របស់ព្រះសម្រាប់អ្នក។

ក. ចូរអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះបង្ហាញថា ទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកប៉ុណ្ណា។ យើងត្រូវតែស្ថិតនៅកន្លែងណាមួយក្នុងការទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់មកក្នុងជីវិតរបស់យើង ប្រយោជន៍ឲ្យយើងមានកម្លាំងក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកដទៃបាន។ ជាដំបូង យើងត្រូវតែបើកចំហខ្លួនឯងក្នុងការទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់នេះ។ នៅក្នុងមេរៀនទី១ យើងបានលើកឡើងអំពីអ្នកម្តាយម្នាក់ ដែលបាននិយាយថា ការដែលគាត់នៅជិតព្រះជាម្ចាស់មិនថា គាត់ពិបាកខ្លាំងប៉ុណ្ណាក្នុងការចិញ្ចឹមកូនជាច្រើន ដែលបានចំណាយពេលអង្គុយលើកៅអីដោយយកអៀមធ្វើម្ហូបរបស់គាត់មកទទួលលើក្បាល ដើម្បីឲ្យមានពេលអធិស្ឋាន។ ហោរា អេសាយ បានប្រាប់យើងថាការរង់ចាំព្រះជាម្ចាស់គឺជាចំណុច អាថ៌កំបាំងនៃកម្លាំង៖ «អស់អ្នកណាដែលសង្ឃឹមដល់ព្រះយេហូវ៉ាវិញ នោះនឹងមានកម្លាំងចម្រើនជានិច្ច គេនឹងហើរឡើងទៅលើ ដោយស្លាប ដូចជាឥន្ទ្រី គេនឹងរត់ទៅឥតដែលហត់ហើយនឹងដើរឥតដែលល្វើយឡើយ» (អេសាយ ៤០:៣១)។ ពេលដែលយើងចំណាយពេលនៅក្នុងព្រះវត្តមាននៃព្រះវរបិតារបស់យើងដែលពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងជោរជន់ក្នុងជីវិតយើង។ ពិតណាស់! អ្នកដឹកនាំដែលមានសមាជិកគ្រួសារ ដែលពួកគាត់ត្រូវមើលថែ មានការពិបាកក្នុងការរកពេលវេលាប្រកបជាមួយព្រះតែឯង។ លោកគ្រូគង្វាល លូត ហ្គូលស៍ (Lud Golz) បាននិយាយថា «ប្រសិនបើលោកអ្នករវល់ខ្លាំងពេក ដោយអត់ពេលអធិស្ឋាន នោះមានន័យថា លោកអ្នករវល់ខ្លាំងពេកហើយ»។

***ខ. ចូរជឿនូវអ្វីដែលព្រះគម្ពីរចែងអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះអ្នក។* (អាន ទំនុកតម្កើង ៣៥:២៧; ១៤៧:១១; ១៤៩:៤)** ខ្ញុំជឿជាក់ថា ផ្នែកមួយដ៏សំខាន់បំផុតនៃការលូតលាស់ក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺការរៀនទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏បរិបូរណ៍របស់ព្រះអង្គមកលើយើង។ យើងទទួលយកសេចក្តីពិតនេះដោយជំនឿ ដោយទទួលជឿថា អ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានចែង គឺអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែមានមនុស្សមួយចំនួនមានភាពប្រេះស្រាំយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់គិតថា ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចទទួលយកពួកគាត់បានទេ។ ចំពោះពួកគាត់ អំណរនៃការដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យជាមួយនឹងពួកគាត់ ដែលព្រះគម្ពីរបានលើកឡើងជាញឹកញាប់នោះ ពួកគាត់មិនទទួលថា ការនេះជាការពិតឡើយ (ទំនុកតម្កើង ៣៥:២៧; ១៤៧:១១; ១៤៩:៤; អេសាយ ៦២:៤; សេផានា ៣:១៧)។ ដូច្នេះ ពួកគាត់ក៏រស់នៅក្នុងភាពឈឺចាប់នៃការបដិសេធដែលពួកគាត់បានទទួលបទពិសោធន៍នៅលើផែនដីនេះ។ ជាលទ្ធផល ការនោះក៏ធ្វើឲ្យមានភាពស្រអាប់ក្នុងបទពិសោធន៍របស់ពួកគាត់ ដែលមានរួមទាំងបទពិសោធន៍របស់ពួកគាត់ក្នុងការទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ ហើយការនេះក៏ធ្វើឲ្យពួកគាត់ពិបាកបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅកាន់អ្នកដទៃ ដោយអំណរ។

គ. ពេលខ្លះបទពិសោធន៍ដ៏ឈឺចាប់នៅអតីតកាលធ្វើឲ្យពិបាកក្នុងការទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ គ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួនក៏ត្រូវការការព្យាបាលចេញពីបទពិសោធន៍នៃការឈឺចាប់ដែលបានធ្វើឲ្យពួកគាត់ប្រេះស្រាំ ហើយនិងមិនអាចមានអំណរក្នុងការទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់។ អ្នកខ្លះទៀតអាចណែនាំពួកគាត់ឲ្យអត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលធ្វើឲ្យពួកគាត់ឈឺចាប់ ហើយឲ្យទទួលយកការពិតដែលថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រើប្រាស់ការឈឺចាប់របស់ពួកគាត់នោះ ដើម្បីសម្រេចនូវអ្វីដែលល្អនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគាត់។ ការទទួលបានការព្យាបាលបែបនេះ អាចនាំឲ្យពួកគាត់មានការបើកចំហក្នុងការទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគាត់មើលជីវិតចេញពីទិដ្ឋភាពនៃការឈឺចាប់ និងកំហឹងក្នុងការទទួលបានការឈឺចាប់។ គន្លឹះនៃការទទួលការព្យាបាលនេះគឺ ការជឿលើអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានចែងអំពីទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយយើង។ គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ នៅមានមនុស្សមួយចំនួននៅតែបដិសេធមិនទទួលជឿលើការនេះ។ ពួកគាត់ចង់បន្តនៅមានកំហឹង និងការឈឺចាប់ទាក់ទងនឹងអ្វីដែលអ្នកដទៃបានប្រព្រឹត្តចំពោះពួកគាត់។ ជាលទ្ធផល ពួកគាត់ក៏ធ្វើឲ្យខ្លួនឯងឈឺចាប់ ហើយដោយគេចមិនផុតក៏បានធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់តាមរយៈទង្វើរបស់ពួកគាត់ផងដែរ ដែលកើតចេញពីការដែលពួកគាត់មិនមានអំណរក្នុងជីវិត។

ឃ. ពេលខ្លះសម្ពាធនិងការតានតឹង ធ្វើឲ្យពិបាកក្នុងការទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ មានមនុស្សមួយចំនួនក៏មិនបានឆ្លើយតបចំពោះការបារម្ភខ្វល់ខ្វាយពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់សមាជិកគ្រួសារ ពីព្រោះពួកគាត់កំពុងប្រឈមមុខនឹងសម្ពាធមិនធម្មតា និងជាលទ្ធផលក៏មានអារម្មណ៍មិនល្អ។ សម្ពាធនោះអាចបណ្តាលមកពីលក្ខខណ្ឌផ្នែករាងកាយ ដូចជាការមករដូវរបស់ស្ត្រីជាប្រចាំខែ ឬការអស់រដូវ ការមានជំងឺ ការមានបន្ទុកច្រើនខុសធម្មតាពីការងារ ឬក៏ការប្រឈមជាមួយកន្លែងការងាររបស់គាត់។ ឧទាហរណ៍ សូមគិតអំពីករណីម្តាយវ័យក្មេងម្នាក់ដែលទើបតែឆ្លងទន្លេជាមួយនឹងកូនទីពីររបស់គាត់។ ការមើលថែកូនទីមួយគឺពិបាកស្រាប់ហើយ ហើយការមើលថែកូនពីរនាក់ក៏កាន់តែពិបាកថែមទៀត។ ប្តីរបស់គាត់ព្យាយាមជួយគាត់ ប៉ុន្តែប្តីគាត់ក៏មានការឈឺចាប់ដោយប្រពន្ធមិនឲ្យតម្លៃលើការលះបង់របស់ខ្លួន។ ទោះជាយ៉ាងណាក្តី ក៏គាត់ទំនងជាកំពុងឆ្លើយតបដោយមានការគម្រោះគម្រើយទៅកាន់ប្តី ដោយសារគាត់មានបន្ទុកយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការទទួលខុសត្រូវដែលការនោះបានធ្វើឲ្យគាត់មានអារម្មណ៍មិនល្អជានិច្ច។ ប្រសិនបើប្តីខឹងប្រពន្ធដោយការឆ្លើយតបរបស់ប្រពន្ធ ការនោះនឹងកាន់តែនាំឲ្យមានបញ្ហា ដែលបណ្តាលឲ្យកាន់តែមានការឈឺចាប់ចំពោះប្រពន្ធរបស់គាត់ដែលកំពុងតែឈឺចាប់ស្រាប់ហើយ។ គាត់ត្រូវតែរៀនស៊ូទ្រាំជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់ដោយចេះអត់ធ្មត់ ដោយព្យាយាមធ្វើគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់អាចធ្វើបាន ដើម្បីជួយកាត់បន្ថយសម្ពាធរបស់ប្រពន្ធ ហើយអធិស្ឋានឲ្យគាត់មានលទ្ធភាពក្នុងការដោះស្រាយជាមួយនឹងសម្ពាធដែលគាត់កំពុងមានឲ្យបានល្អប្រសើរជាងនេះ។

ង. ពេលខ្លះ អំពើបាបរបស់យើងផ្ទាល់ អាចរារាំងការយល់ដឹងរបស់យើង អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ នៅពេលដែលយើងមិនសារភាពអំពើបាបនៅក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់យើង យើងតែងតែមានទំនោរក្នុងការប្រព្រឹត្ត ដែលកើតចេញពីពិរុទ្ធភាពដែលយើងមានចំពោះអំពើបាបនោះ។ ដូច្នេះ ជាលទ្ធផលយើងក៏បានក្លាយជាអ្នកដែលឆាប់ខឹង និងងាយកាត់ទោសគេ។ ដំណោះស្រាយគឺ យើងត្រូវ «ដើរក្នុងពន្លឺ» ដែលនេះមានន័យថា លន់តួបាបរបស់យើង ដើម្បីឲ្យ «ព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ...សម្អាតយើងរាល់គ្នាពីគ្រប់អំពើបាបទាំងអស់» (១យ៉ូហាន ១:៧)។ ជាលទ្ធផលនៃការសារភាពបែបនេះ គឺដូចដែលស្តេច ដាវីឌ បានមានបន្ទូលបន្ទាប់ពីទ្រង់បានប្រែចិត្តថា «ទូលបង្គំមានចិត្តរីករាយចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ [របស់ព្រះជាម្ចាស់]» គឺត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ហើយយើង «បានឮសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីរីករាយ» (ទំនុកតម្កើង ៥១:១២, ៨)។ ខ្ញុំបានដឹងអំពីកាលៈទេសៈ ដែលគ្រប់គ្នានៅក្នុងគ្រួសារបានដឹងហើយថា ឪពុកបានធ្វើអ្វីមួយខុស ប៉ុន្តែមិនមានអ្នកណាប្រឈមមុខជាមួយនឹងគាត់អំពីការនោះ។ ពួកគាត់បានធ្វើពុត ហាក់បីដូចជាថា មិនមានអ្វីមិនធម្មតាបានកើតឡើងអញ្ចឹង។ ប៉ុន្តែ មានភាពស្រអាប់យ៉ាងខ្លាំងនៃការមិនសារភាពអំពើបាបនៅក្នុងផ្ទះ ហើយសេរីភាពនៃការស្រឡាញ់ក៏ត្រូវបានបាត់បង់។

ប្រសិនបើលោកអ្នកមិនមានអំណរក្នុងការទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះជាម្ចាស់ និងអ្នកដទៃ សូមធ្វើអ្វីមួយដើម្បីឲ្យមានការផ្លាស់ប្រែ! ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានរបៀបជាច្រើនក្នុងការព្យាបាល។ ប្រសិនបើយើងមិនអនុញ្ញាតឲ្យព្រះជាម្ចាស់ព្យាបាលទេ នោះយើងនឹងបន្តរស់នៅដោយគ្មានសុភមង្គល ហើយដោយសារការនោះ យើងក៏នឹងនាំឲ្យគ្រួសារគ្មានសុភមង្គលដែរ។ យើងមិនគួរឱបក្រសោបកំហឹង និងអំពើបាបរបស់យើងទេ។ ការធ្វើបែបនោះនាំឲ្យអ្នកដទៃ និងយើងឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងដែរ។

២. ប្តីប្រពន្ធត្រូវរៀនថ្លឹងថ្លែងនូវទំនួលខុសត្រូវជាច្រើនរបស់ខ្លួន។

ក. ឪពុកម្តាយជាគ្រីស្ទបរិស័ទរវល់ខ្លាំងហើយ។ ព្រះជាម្ចាស់បានត្រាស់ហៅគ្រីស្ទបរិស័ទឲ្យមានតុល្យភាពក្នុងជីវិត។ នេះមិនមែនថា យើងធ្វើគ្រប់អ្វីៗឲ្យបានតែមធ្យមនោះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថា មានការស្តាប់បង្គាប់ក្នុងគ្រប់ចំណុចនៃជីវិត។ នេះគឺជាកាតព្វកិច្ចដ៏ពិបាកមួយក្នុងការអនុវត្ត នៅក្នុងពិភពលោកពេញដោយការរវល់នេះ។ ការប្តេជ្ញាចិត្តជាមួយនឹងការងារ ឬការសិក្សាឲ្យបានល្អ ខណៈពេលដែលយើងមានភាពសកម្មនៅក្នុងក្រុមជំនុំ និងធ្វើជាសមាជិកល្អនៅក្នុងគ្រួសារអាចជារឿងមួយដែលហត់នឿយណាស់។ យើងមិនអាចដឹងមុនអំពីតម្រូវការដែលនឹងមានក្នុងចំណុចទាំងនោះបានឡើយ។ ដៃគូជីវិតម្នាក់អាចខឹងនៅពេលយប់ ខណៈពេលដែលម្នាក់ទៀតកំពុងតែគេង។ ការមិនរួបរួមគ្នាក៏អាចលេចឡើង ខណៈពេលដែលកំពុងតែរវល់យ៉ាងខ្លាំង។ កូនអាចត្រូវ

ការជំនួយក្នុងការសិក្សារបស់គាត់ ក្នុងពេលដែលឪពុកម្តាយចង់មើលហ្វេសបុកជាង។ ក្នុងអំឡុងពេលនីមួយៗទាំងនេះ យើងត្រូវជំរុញខ្លួនយើង ហើយត្រូវធ្វើអ្វីដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់គ្រួសាររបស់យើង។

ខ. ចូរស្វែងរកភាពស្មោះត្រង់ចំពោះការងាររបស់អ្នក និងក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក។ មនុស្សជាច្រើនដែលខំធ្វើការនៅកន្លែងការងាររបស់គេ ឬ នៅក្រុមជំនុំ ដោយមិនបានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះគ្រួសារខ្លាំងប៉ុន្មាន ដូចដែលពួកគេគួរធ្វើនោះទេ។ ជាញឹកញាប់ យើងលើកលែងការធ្វេសប្រហែសអំពីគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដោយសរសើរពួកគេពីការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ពួកគេចំពោះកិច្ចការព្រះវិហាររបស់ពួកគេ។ តែតាមពិតទៅ ការបរាជ័យខាងគ្រួសារមកពីការខ្វះ ការគ្រប់គ្រងខ្លួន និងការមិនស្តាប់បង្គាប់តាមរបៀបរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ មនុស្សឯទៀត ដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តក្នុងការមើលថែគ្រួសាររបស់ខ្លួន មិនបំពេញការងារ ឬក៏បម្រើក្រុមជំនុំរបស់ខ្លួនដោយយកចិត្តទុកដាក់នោះទេ។ ពួកគាត់ក៏កំពុងតែគេចវេសពីកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនផងដែរ។ ភាពស្មោះត្រង់ចំពោះការងាររបស់យើងផង និងក្រុមគ្រួសាររបស់យើងផង អាចជាការលំបាកសម្រាប់ពេលខ្លះ ប៉ុន្តែនោះគឺជាអ្វីដែលយើងឱបក្រសោប ជាផ្នែកមួយនៃឈើឆ្កាង ដែលអមគ្នាជាមួយនឹងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ខ្ញុំជឿថាសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើននាក់ ការលីឈើឆ្កាងមួយរបស់ពួកគាត់គឺការរស់នៅក្នុងជីវិតដែលមានតុល្យភាព។

> **ឧទាហរណ៍មួយចំនួនៈ** ពេលខ្លះ ការបន្ទាន់ក៏ធ្វើឲ្យយើងមានភាពតានតឹងដែរ។ ឧទាហរណ៍ ដល់ល្ងាចថ្ងៃសៅរ៍ហើយ ហើយការរៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយរបស់លោកគ្រូគង្វាលសម្រាប់ថ្ងៃអាទិត្យមិនទាន់បានរួចរាល់នៅឡើយ។ ប៉ុន្តែ កូនស្រីរបស់គាត់ក៏បានធ្លាក់ខ្លួនឈឺដែរ។ គាត់ត្រូវតែយកនាងទៅមន្ទីរពេទ្យ។ ប្រពន្ធរបស់គាត់អាចយកកូនស្រីទៅមន្ទីរពេទ្យដោយមិនចាំបាច់មានគាត់ជូនទៅ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់មើលឃើញពីទុក្ខព្រួយដែលប្រពន្ធកំពុងតែមានចំពោះកូនស្រីរបស់គាត់ គាត់ក៏បានទៅជាមួយ។ ពេលដែលកូនយើងឈឺ យើងមិនអាចនិយាយថា ការមើលថែកូន យើងមិនបានគ្រោងទុកក្នុងប្រតិទិនរបស់យើងនោះបានឡើយ! យើងត្រូវតែធ្វើនូវអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើឲ្យបានរួចរាល់។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការរៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយសម្រាប់ព្រឹកថ្ងៃអាទិត្យក៏ត្រូវតែរៀបចំឲ្យបានរួចរាល់ដែរ។ គ្រូគង្វាលមិនអាចធ្វេសប្រហែសនៅចំណុចនេះបានឡើយ។ ការខាតពេលបួនម៉ោងក្នុងការរៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយមានន័យថា គាត់ក៏ត្រូវខាតពេលបួនម៉ោងក្នុងការគេងរបស់គាត់ដែរ! ប៉ុន្តែ ពេលគាត់បានត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ហើយគាត់ក៏បានធ្វើកិច្ចការដែលចាំបាច់ត្រូវធ្វើក្នុងការរៀបចំសេចក្តីអធិប្បាយបញ្ចប់ឲ្យបានល្អសម្រាប់ព្រឹកបន្ទាប់។

ខ្ញុំត្រូវបន្ថែមចំណុចមួយទៀតត្រង់ថា បុគ្គលដែលធ្លាប់សកម្មក្នុងព័ន្ធកិច្ចកាលនៅពេលគាត់នៅលីវ គឺមិនអាចបន្តសកម្មដូចមុន បន្ទាប់ពីគាត់បានរៀបការរួចហើយ។ ព័ន្ធកិច្ចជាមួយនឹងមនុស្សតម្រូវឲ្យមានការចំណាយពេលជាមួយនឹងមនុស្ស និងការញែកពេលជាច្រើនដើម្បីជជែកគ្នាឲ្យបានយូរ។ តែបន្ទាប់ពីបុគ្គលណាម្នាក់បានរៀបការហើយ គាត់ក៏ត្រូវធ្វើការនោះដោយមិនលះបង់ពេលវេលាគ្រួសារដែរ។ ឥឡូវនេះ គ្រួសារក៏ជាផ្នែកមួយនៃព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់ដែរ។ ជារឿយៗ អស់អ្នកដែលយើងធ្វើព័ន្ធកិច្ចជាមួយមិនផ្តល់តម្លៃលើការផ្លាស់ប្តូរនេះទេ។ យើងត្រូវតែធ្វើឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពក្នុងការជួយពួកគេឲ្យយល់ថា ស្ថានភាពក្រោយរៀបការខុសពីមុន។

គ. ចូរប្រយ័ត្នកុំឲ្យកិច្ចការក្រុមជំនុំសំខាន់ជាងគ្រួសារ។ មានពេលខ្លះ បុគ្គលម្នាក់ក៏អត់បានយល់ពីការនេះហើយបានចំណាយពេលយ៉ាងច្រើនសម្រាប់ព័ន្ធកិច្ច នៅក្នុងឆ្នាំដំបូងៗនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលធ្វើឲ្យគាត់មិនបានយកចិត្តទុកដាក់លើទំនួលខុសត្រូវក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់។

នៅក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលកាលពីសម័យបុរាណ វាគឺជារឿងសំខាន់ណាស់ដែលប្រុសៗដែលទើបតែរៀបការមិនមានតួនាទីទៅធ្វើសង្គ្រាម ឬក៏កាតព្វកិច្ចជាពលរដ្ឋផ្សេងៗទៀត ដែលអាចនាំឲ្យពួកគេចេញឆ្ងាយពីផ្ទះរបស់ខ្លួន។ តើមូលហេតុអ្វី? «[គឺ] ត្រូវឲ្យ [បុរស] នៅទំនេរនៅផ្ទះរយៈពេលមួយឆ្នាំ ដើម្បីឲ្យគេបានរីករាយជាមួយប្រពន្ធដែលគេបានរៀបការ» (ចោទិយកថា ២៤:៥)។ ការត្រាស់ហៅជាចម្បងរបស់បុរសជាប្តី គឺការនាំសុភមង្គលដល់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ នោះគឺជាសេចក្តីប្រាថ្នាដ៏ល្អមួយដែលប្តីទាំងអស់ត្រូវមាន។ យើងត្រូវតែបង្រៀនគ្រូគង្វាល ដែលបម្រើនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ចដោយស្ម័គ្រចិត្ត ឬពេញម៉ោងក្តីក្នុងការអនុវត្តនូវតុល្យភាពដ៏ត្រឹមត្រូវនៅក្នុងជីវិតរស់នៅ ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមក្នុងជីវិតរៀបការរបស់ពួកគេ។

ការអនុវត្តន៍ និងការសន្និដ្ឋាន៖ អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវចំណាយពេលសម្រាប់គ្រួសាររបស់ពួកគេ។

អ្នកបម្រើរបស់ព្រះជាម្ចាស់មួយចំនួន ដែលខំធ្វើការយ៉ាងខ្លាំងទាក់ទងនឹងព័ន្ធកិច្ច មិនបានផ្តល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបំពេញតម្រូវការដ៏សំខាន់ក្នុងគ្រួសារ—ដែលមានដូចជាការរក្សាផ្ទះឲ្យបានល្អ ឬក៏ប្រាកដថាឲ្យគ្រួសារមានផ្ទះរស់នៅ។ គ្រូគង្វាលម្នាក់ទំនងជារវល់ខ្លាំងដល់ថ្នាក់ថា គាត់ពន្យារពេលក្នុងការនាំប្រពន្ធរបស់គាត់ទៅជួបពេទ្យដើម្បីព្យាបាលជំងឺណាមួយ។ ទម្រាំតែដល់ពេលដែលគាត់ទៅ ពួកគាត់ក៏ឃើញថា ជំងឺនោះបានក្លាយជាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរមួយទៅហើយ ដូចជាជំងឺមហារីក ដែលត្រូវទទួលបានការព្យាបាលភ្លាមៗនៅពេលកើតឡើង។ មានកូនៗរបស់គ្រូគង្វាលជាច្រើននាក់ដែលខឹងលើការមិនយកចិត្តទុកដាក់របស់ប៉ាពួកគេ ដែល

បង្កឲ្យមានបញ្ហាធំដល់គ្រួសារដែលពាក់ព័ន្ធ។ ពេលខ្លះ បញ្ហានេះក៏បានបើកចំហឡើងនៅពេលក្រោយទៀតក្នុងជីវិត។ ដាច់ខាត យើងមិនត្រូវព្រងើយកន្តើយចំពោះការងារដែលពិបាកៗ ដែលទាក់ទងជាមួយនឹងគ្រួសារដោយសារយើងរវល់ខ្លាំងពេកជាមួយនឹងទំនួលខុសត្រូវផ្នែកព័ន្ធកិច្ច។

ការស្រឡាញ់មានផលពិបាកជាច្រើន នៅពេលដែលយើងអនុវត្តផ្ទាល់នៅផ្ទះ។ យើងកំពុងរៀនហើយរៀនទៀត អំពីតម្លៃនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ខណៈពេលដែលយើងឆ្លងកាត់ជាច្រើនឆ្នាំក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ប្រសិនបើគោលបំណងសម្រេចរបស់យើង គឺការព្យាយាមស្រឡាញ់សមាជិកគ្រួសារយើង នោះជីវិតរបស់យើងនឹងក្លាយជាដំណើរនៃការរុករកដែលមិនចេះចប់ ក្នុងសុភមង្គលនៃជីវិតគ្រួសារជាមិនខាន។ យើងមិនអាចប៉ាន់ស្មានហួសប្រមាណនូវកេរ្តិ៍ដំណែលនៃទង្វើជាច្រើននៃសេចក្តីសប្បុរសដែលមានការលះបង់ និងការគិតគូរនៅក្នុងគ្រួសារ។ មានអំណរ និងសុខសាន្តយ៉ាងអស្ចារ្យនៅពេលដែលយើងដឹងថា សមាជិកគ្រួសារពិតជាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយចង់បានអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដែរ។

មេរៀនទី៩

ការស្រឡាញ់គ្នាផ្នែកផ្លូវភេទ

១កូរិនថូស ៧:៣-៥

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ៩៧ ដល់ ១១០នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ១កូរិនថូស ៧:២-៥

សេចក្តីផ្តើមៈ នៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងសម័យដែលវប្បធម៌ផ្តោតយ៉ាងខ្លាំងទៅលើផ្នែកផ្លូវភេទ ភ្លាមនោះគេក៏គិតអំពីការរួមដំណេក។ តែគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ដែលនៅពេលមនុស្សភាគច្រើនគិតអំពីការមានអំណរខាងឯផ្នែកផ្លូវភេទ ពួកគេមិនបានគិតអំពីទំនាក់ទំនងរវាងប្តី និងប្រពន្ធនោះទេ។ លោកគ្រូគង្វាល ភីលីព រ៉ៃយកិន (Philip Ryken) បានលើកឡើងជាសម្រង់សម្តីអំពីការស្រាវជ្រាវមួយចំនួន ដែលបង្ហាញថា «ជាធម្មតាជនជាតិអាមេរិកទូទៅមើលរូបភាព ឬក៏វីដេអូផ្នែកផ្លូវភេទច្រើនជាង ១០.០០០ ដងក្នុងមួយឆ្នាំ» គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា «ដៃគូសម្តែងលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ ៩០% មានការរួមដំណេកនៅក្រៅពីជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។» ផលិតករផ្នែកទូរទស្សន៍ម្នាក់បានពន្យល់អំពីមូលហេតុនៃការមានឈុតឆាកនៃការរួមដំណេកនៅក្នុងប៉ុស្តិ៍ទូរទស្សន៍ ដែលជាទូទៅ គឺរវាងដៃគូសម្តែងដែលមិនទាន់បានរៀបការថា «តួសម្តែងដែលបានរៀបការហើយ មិនសូវជាសប្បាយប៉ុន្មានទេ។» នៅពេលដែលគេបានសម្ភាសន៍តួស្រីម្នាក់ដែលជាជនជាតិឥណ្ឌា គាត់បានឆ្លើយថា «ការមានប្តី ឬក៏ប្រពន្ធតែមួយ គឺជារឿងចម្លែកណាស់។ ការមានតែមួយ គឺគួរឲ្យធុញទ្រាន់ណាស់។»

ការឆ្លើយតបរបស់យើងចំពោះផ្នត់គំនិតបែបនេះ ត្រូវតែមិនមែនជាការមើលស្រាលលើតម្លៃនៃការរួមដំណេកនៅក្នុងចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះឡើយ ប៉ុន្តែគឺការរកការណែនាំនៅក្នុងព្រះគម្ពីរអំពីការរួមដំណេកនេះ។ ព្រះគម្ពីរបានផ្តល់សារៈសំខាន់ក្នុងការរួមដំណេក ហើយឃើញថា ជារបៀបបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់រវាងប្តី និងប្រពន្ធធំមួយ។

១. ហេតុអ្វីបានជាព្រះជាម្ចាស់បង្កើតឲ្យមានការរួមដំណេក?

ខ្ញុំមិនមានបំណងវែកញែកឲ្យស៊ីជម្រៅ ទាក់ទងនឹងការរួមដំណេកក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ក្នុងសៀវភៅនេះ ប៉ុន្តែវាក៏ជារឿងល្អក្នុងការសង្ខេបមូលហេតុមួយចំនួនដែលព្រះគម្ពីរបានលើកឡើងអំពីការរួមដំណេកដែរ។ យើងអាចលើកឡើងនូវមូលហេតុ៥យ៉ាងដូចតទៅៈ

ក. ការរួមដំណេកគឺសម្រាប់បង្កើតកូនចៅ។ មូលហេតុដែលច្បាស់លាស់ជាងគេ អំពីការរួមដំណេក គឺជាការបង្កើតកូនចៅ *គឺរៀបចំកន្លែង នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសុវត្ថភាព សម្រាប់កូន*។ បទបញ្ញត្តិមុនគេបង្អស់ដែលព្រះអាទិករបានបង្គាប់ទៅកាន់មនុស្សលោកគឺថា «ចូរបង្កើតកូនឲ្យចម្រើនជាច្រើនឡើង ឲ្យមានពេញពាសលើផែនដីចុះ» (លោកុប្បត្តិ ១:២៨)។

ខ. ការរួមដំណេកជារូបភាពនៃការរួបរួមគ្នារវាងប្តីនិងប្រពន្ធ។ មូលហេតុទីពីរទាក់ទងនឹងការរួមដំណេកគឺថា វាជាគំនិតគន្លឹះនៃការរួបរួមគ្នារវាងប្តី និងប្រពន្ធ។ នៅពេលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលថា «ដោយហេតុនោះ បានជាមនុស្សប្រុសនឹងលាចេញពីឪពុកម្តាយខ្លួន ទៅនៅជាប់នឹងប្រពន្ធវិញ ហើយអ្នកទាំង២នោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែ១សុទ្ធ» (លោកុប្បត្តិ ២:២៤)។ ប្រយោគមួយនេះដែលថា អ្នកទាំង២នោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែ១សុទ្ធ គឺជាការបញ្ជាក់អះអាងនៃការរួបរួមគ្នាខាងឯផ្លូវភេទនៅក្នុងចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយមានលើកឡើងចំនួន៦ដងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ម៉ាថាយ ១៩:៥-៦; ម៉ាកុស ១០:៧-៨; ១កូរិនថូស ៦:១៦; អេភេសូរ ៥:៣១)។ នេះជាការសង្កត់ធ្ងន់ឲ្យដឹងថា ការរួបរួមគ្នាខាងឯផ្លូវភេទមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ប្រសិនបើទំនាក់ទំនងខាងឯផ្លូវភេទជាមធ្យោបាយមួយនាំឲ្យមានការរួបរួមគ្នា នោះវាមិនមែនជាអ្វីមួយដែលគួរប្រញាប់ធ្វើពេកនោះទេ។ គូស្រករមួយមិនអាចមានរូបបកាយតែមួយបានទេ ប្រសិនបើពួកគេមិនមានគំនិត និងវិញ្ញាណតែមួយ។ ដូច្នេះ ការសន្ទនាគ្នាយូរៗ គឺជាគន្លឹះដំបូងមួយក្នុងការចូលទៅក្នុងទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទ។ ត្រូវមានការចំណាយពេលវេលានិយាយគ្នា ដើម្បីឲ្យស្គាល់អំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងក្នុងជីវិតរៀងៗខ្លួន។ លំដាប់លំដោយដំបូង គឺមានភាពតែមួយជាមួយគ្នាផ្នែកចិត្តគំនិត និងវិញ្ញាណ បន្ទាប់មកការមានភាពតែមួយផ្នែករូបកាយ។ តាមពិតទៅ ការរួមដំណេកលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការរួបរួមគ្នា។ ដោយដឹងថា ពួកគាត់មិនអាចមានអំណរផ្នែកផ្លូវភេទបាន ដោយមិនមានការរួបរួមគ្នានោះទេ ដូច្នេះគូស្រករនោះត្រូវព្យាយាមឲ្យមានការរួបរួមគ្នា។

គ. ការរួមដំណេកជាឱកាសសម្រាប់ប្តីប្រពន្ធផ្តល់ឲ្យគ្នាទៅវិញទៅមក។ មូលហេតុទីបីក្នុងការរួមដំណេកគឺថា វាជាឱកាសដើម្បីផ្តល់ឲ្យ និងការទទួលពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ ការពិភាក្សាអំពីការរួមដំណេកនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិត និងបទចម្រៀងសាឡូម៉ូនបានបង្ហាញថា សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាការផ្តល់ឲ្យ និងជាការទទួលបាននៅ

ពេលរួមដំណេក។ គូស្រករចេះរៀនពីរបៀបនាំឲ្យមានអំណរដល់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ម្នាក់ៗចេះយល់ចិត្តគ្នាទៅលើអ្វីដែលម្ខាងចូលចិត្ត និងមិនចូលចិត្ត។ ពួកគាត់និយាយគ្នាអំពីការនោះ ហើយស្វែងរករបៀបដែលពួកគាត់អាចផ្តល់ក្តីស្រឡាញ់ដល់គ្នាទៅវិញទៅមកបាន។ ការរួមដំណេកគឺជាការមានអំណរនៅពេលដែលម្នាក់មានអំណរ ហើយម្នាក់នោះក៏នាំឲ្យមានអំណរដល់ម្នាក់ទៀតផងដែរ។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺមិនមែនជាការប្រព្រឹត្តតែម្ខាងនោះទេ។ វាមានភាពពេញលេញនៅពេលដែលទាំងសងខាងមានការចែកចាយសេចក្តីអំណរជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក។

ឃ. ការរួមដំណេក គឺដើម្បីភាពរីករាយខាងរាងកាយ។ មូលហេតុទីបួនក្នុងការរួមដំណេកគឺថា វាជាការទទួលបានអារម្មណ៍រីករាយខាងឯរាងកាយ។ ភាពខ្មាសអៀនលើចំណុចនេះបាននាំឲ្យមនុស្សមួយចំនួនមើលកណ្ឌគម្ពីរបទចម្រៀងសាឡូម៉ូនថា ជារឿងប្រៀបប្រដូចវិញ ដោយពណ៌នាអំពីទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់។ សូម្បីតែមនុស្សអាចអានកណ្ឌគម្ពីរនេះក្នុងរបៀបនោះបាន តែគោលបំណងចម្បងនៃកណ្ឌគម្ពីរនេះគឺ *អបអរសាទរចំពោះការរួមដំណេករវាងប្តីប្រពន្ធ*។ ប្រធានបទនេះត្រូវតែជាប្រធានបទដ៏សំខាន់ ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបណ្តាលឲ្យតែងកណ្ឌគម្ពីរដ៏វែងមួយ ហើយបានដាក់បញ្ចូលក្នុងព្រះគម្ពីរ។ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវយល់ថា ការរួមដំណេក ជាសកម្មភាពបរិសុទ្ធ ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់។

សូម្បីតែគ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះចាត់ទុកការនិយាយបែបនេះថា ជាការមិនសមរម្យ ជាពិសេសសម្រាប់មនុស្សស្រី យើងគួរតែបញ្ជាក់ថា បំណងប្រាថ្នាក្នុងការរួមដំណេកគឺជារឿងល្អ *ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតវាមក*។ ជាការពិតណាស់ អ្នកនៅលីវត្រូវតែរៀនក្នុងការគ្រប់គ្រងអារម្មណ៍ក្នុងការមានចំណង់មួយនេះ។ គូស្រករដែលបានរៀបការរួចហើយ ត្រូវរៀនឲ្យចេះ បំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយរកភាពស្កប់ចិត្តយ៉ាងពេញទីតែជាមួយប្តីប្រពន្ធតែប៉ុណ្ណោះ។

ង. ការរួមដំណេក គឺជារូបភាពនៃទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ មូលហេតុមួយទៀតនៃទំនាក់ទំនងនឹងការរួមដំណេកគឺថា វាជាកញ្ចក់ឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់ពីបានលើកឡើងឃ្លាដែលថា «ហើយអ្នកទាំង២នោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែ១វិញ» នៅក្នុងចំណងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ (អេភេសូរ ៥:៣១) សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «សេចក្តីអាថ៌កំបាំងនេះជ្រៅណាស់ តែខ្ញុំនិយាយខាងឯព្រះគ្រីស្ទ និងពួកជំនុំវិញ» (ខ៣២)។ នៅពេលសាវ័ក ប៉ុល ប្រើប្រាស់ពាក្យ «សេចក្តីអាថ៌កំបាំង» គឺគាត់កំពុងតែនិយាយអំពីអ្វីដែលបានលាក់បាំង ដែលឥឡូវនេះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងដំណឹងល្អ។ គាត់កំពុងលើកឡើងថា មានអ្វីមួយដែលអស្ចារ្យអំពីជម្រៅនៃភាពរួមគ្នាតែមួយ ដែលយើងមានជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ រូបភាពមួយនៃការនេះ គឺការរួបរួមគ្នាខាងឯសាច់ឈាមរវាងមនុស្សប្រុស និងប្រពន្ធរបស់គាត់។ មាន

ចំណុចស្រដៀងគ្នាជាច្រើនក្នុងទំនាក់ទំនងទាំងពីរនេះ។ ទាំងពីរមានការបើកចំហ ភក្តីភាពទាំងស្រុង ការផ្តល់ជូន និងការទទួលយក ការយោគយល់ ទំនាក់ទំនង និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមានភាពរីករាយ។ វាមិនមែនជារឿងចៃដន្យនោះទេ ដែលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពាក្យ«ស្គាល់» សំដៅទៅលើការស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ផង (១សាំយ៉ូអែល ៣:៧; យេរេមា ៣១:៣៤) និងសម្រាប់ទំនាក់ទំនងខាងឯផ្លូវភេទផងដែរ (លោកុប្បត្តិ ៤:១, ១៧)។ យោងតាមព្រះគម្ពីរ របៀបមួយដែលមនុស្សយើងអាចចាប់ផ្តើមយល់អំពីទំនាក់ទំនងរវាងព្រះជាម្ចាស់ (និងព្រះគ្រីស្ទ) និងគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺតាមរយៈការមើលទៅកាន់ប្តី-ប្រពន្ធដែលមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយគ្នា។

ភាពរីករាយពេញលេញនៃការរួមដំណេក គឺរវាងមនុស្សដែលប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកអស់មួយជីវិត។ ការរក្សាទុកទស្សនៈតាមព្រះគម្ពីរលើការស្រឡាញ់គ្នាផ្នែកផ្លូវភេទ គឺជាចំណុចដ៏ពិបាកមួយក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ បណ្តាញសង្គមយើង ផ្តល់ជូននូវគំនិតនៃការមានអំណរក្នុងការរួមដំណេកក្នុងរបៀបដែលគូស្រករជាច្រើនមិនអាចទៅដល់បាន។ បណ្តាញសង្គមផ្តល់អត្ថន័យលើការរួមដំណេក ដោយផ្តោតលើអត្តចរិតខាងឯរូបកាយ ដែលមនុស្សជាច្រើននាក់មិនអាចឈោងដល់។ ដូច្នេះ យើងមានការជ្រើសរើសប្រចាំឆ្នាំសម្រាប់បុរសដែលសង្ហាជាងគេ និងនារីដែលស្អាតជាងគេនៅពិភពលោក។ ភាគច្រើន ប្តីឬក៏ប្រពន្ធរបស់យើងនឹងមិនរាប់ចូលក្នុងតារាងឈ្មោះនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទបង្រៀនយើងថា ការមានអំណរដ៏ពេញលេញនៃការរួមដំណេក គឺរវាងមនុស្សដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកអស់មួយជីវិត។ ការប្តេជ្ញានោះផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវសេរីភាពក្នុងការផ្តល់ឲ្យពួកគាត់មានអំណរយ៉ាងពេញទីបាន។ ជាទូទៅ ការអនុវត្តជាក់ស្តែងគឺឲ្យមនុស្សរៀបចំខ្លួនឲ្យបានស្រស់ស្អាត នៅពេលដែលពួកគាត់ចេញទៅក្រៅផ្ទះតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ មនុស្សជាច្រើនមិនសូវខ្វល់ខ្វាយអំពីសណ្ឋានរបស់ខ្លួនឯង នៅពេលដែលពួកគាត់នៅផ្ទះទេ។ សេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរបទចម្រៀងសាឡូម៉ូន និងកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតគឺថា ហេតុផលដ៏ចម្បងមួយក្នុងការមានភាពស្រស់ស្អាត គឺជាការផ្គាប់ចិត្តប្តី ឬប្រពន្ធខ្លួន។

កណ្ឌគម្ពីរបទចម្រៀងសាឡូម៉ូនបានបង្ហាញថាបុរស និងស្ត្រីសញ្ជឹងគិតពិចារណាទៅលើរូបរាងកាយរបស់ប្តី ឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ហើយបង្ហាញជាផ្លែផ្កានៃការគិតនោះចេញជាពាក្យសម្តី។ សូមពិនិត្យមើលការសញ្ជឹងគិតរបស់ប្តីនៅខាងក្រោមនេះ៖

> «ឱមាសសម្លាញ់អើយ ឯងស្រស់បស់ល្អ ហើយប្រិមប្រិយ គួររីករាយណាស់ហ្ន៎ កម្ពស់ឯងដូចជាដើមលម៉ើ ហើយដោះឯងដូចជាចង្កោមផ្លែលម៉ើ អញបានថា អញនឹងឡើងដើមនោះ អញនឹងចាប់ធាង

តោងឡើង សូមឲ្យដោះឯងបានដូចជាចង្កោមទំពាំងបាយជូរ ហើយក្លិនខ្យល់ដង្ហើមឯងបានដូចជាផ្លែសារី និងមាត់ឯងក្រអូបដូចជាស្រាទំពាំងបាយជូរយ៉ាងឯក» (បទចម្រៀងសាឡូម៉ូន ៧:៦-៩)។

ហើយនេះជាការសញ្ជឹងគិតរបស់ប្រពន្ធ៖

«ស្ងួនសម្លាញ់របស់ខ្ញុំសប្បុរស មានថ្ពាល់ក្រហម ទ្រង់ជាឯកអង្គក្នុងពួក១ម៉ឺននាក់ ព្រះសិរទ្រង់ល្អ ដូចជាមាសនព្វគុណ ព្រះកេសាទ្រង់រំកាញ់ ហើយខ្មៅដូចសារិកា ព្រះនេត្រទ្រង់ដូចជាព្រាបនៅមាត់ផ្លូវទឹក ដែលលាងដោយទឹកដោះ ហើយដាំក្នុងគ្រោង យ៉ាងសមល្អ ព្រះគណ្ឋៈទ្រង់ដូចជាទីដាំគ្រឿងក្រអូប ដូចជាដំណាំស្មៅមានក្លិនផ្អែមព្រះរឹមទ្រង់ដូចជាផ្កាកំភ្លឹងដែលស្រក់ទឹកក្រអូប ព្រះហស្តទ្រង់ដូចជាចិញ្ចៀនមាសដាំដោយត្បូងបេរីល ព្រះកាយទ្រង់ដូចជារចនាភ្លុកស្រោបដោយនិលរ័តន៍ ព្រះបាទទ្រង់ដូចជាសសរថ្មកែវ តម្កល់នៅលើជើងមាសនព្វគុណ ឯភាពទ្រង់មានលំអដូចជាភ្នំល្បាណូន វិសេសដូចជាដើមតាត្រៅ ព្រះឱស្ឋទ្រង់ក៏ផ្អែមក្រអូប អើ ទ្រង់គួរស្រឡាញ់ពេញទីហើយ ឱពួកកូនស្រីក្រុងយេរូសាឡិមអើយ នេះហើយជាស្ងួនសម្លាញ់ ហើយជាភឿនជីវិតរបស់ខ្ញុំ» (បទចម្រៀងសាឡូម៉ូន ៥:១០-១៦)។

ជាការពិតណាស់ ការលើកឡើងខាងលើនេះបង្ហាញឲ្យយើងដឹងថា យើងត្រូវតែរៀបចំខ្លួនឲ្យបានល្អសម្រាប់ប្ដីឬប្រពន្ធរបស់យើង។ បទគម្ពីរមុនហ្នឹងបានលើកឡើងអំពី «ក្លិនខ្យល់ដង្ហើមឯងបានដូចជាផ្លែសារី នឹងមាត់ឯងក្រអូបដូចជាស្រាទំពាំងបាយជូរយ៉ាងឯក»។ ប្រសិនបើនេះជាការពិត នេះមានន័យថា យើងត្រូវតែដុសសម្អាតធ្មេញយើងឲ្យបានស្អាតដែរ! ការសម្អាតខ្លួនឲ្យបានស្អាតបាត គឺជាគន្លឹះសំខាន់នៃទំនាក់ទំនងខាងផ្លូវភេទ!

២. ការស្រឡាញ់គ្នាខាងផ្នែកផ្លូវភេទការពារយើងពីការផិតក្បត់

ក. វាជារឿងសំខាន់ក្នុងការរួមដំណេកទៀងទាត់ជាមួយប្ដីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក។ កណ្ឌគម្ពីរ១កូរិនថូសជំពូក៧បានពិភាក្សាអំពីបញ្ហាជាច្រើន ទាក់ទងទៅនឹងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ប្រាំពីរខដំបូងនិយាយអំពីបញ្ហាដែលគូស្រករមាន ក្នុងការរក្សាទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទ។ ខ៣បានបង្គាប់ថា «ត្រូវឲ្យប្ដីប្រព្រឹត្តនឹងប្រពន្ធដោយចិត្តសប្បុរស [ខាងឯផ្នែកផ្លូវភេទ] ហើយត្រូវឲ្យប្រពន្ធប្រព្រឹត្តនឹងប្ដីក៏ដូច្នោះដែរ»(១កូរិនថូស ៧:៣)។ សាវ័កប៉ុល បានលើកឡើងទៅកាន់អស់អ្នកដែលកំពុងមានបំណងក្នុងការឈប់មានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទ ដើម្បីឲ្យបានចំណាយពេលអធិស្ឋាន ដោយបង្គាប់ថា «ដូច្នេះ កុំឲ្យបង្អត់គ្នាឡើយ លើកតែស្រុះចិត្តគ្នាក្នុង១ពេល

ដើម្បីឲ្យបានជាទំនេរនឹងអធិស្ឋាន» (ខ៥ ក)។ ប៉ុន្តែ ដូចដែលសាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ ការនេះគឺសម្រាប់តែពេលវេលាកំណត់មួយតែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់បន្តរៀបរាប់ថា «រួចត្រូវវិលមកនៅជាមួយគ្នាវិញ ក្រែងអារក្សសាតាំងល្បួងលួងអ្នករាល់គ្នា ដោយមិនចេះអត់ទ្រាំ» (ខ៥ ខ)។ ចំណុចបញ្ជិតបញ្ចៀងគឺថា គូស្រករដែលមិនមានការរួមដំណេកទៀងទាត់ទំនងជាកំពុងតែដាក់ខ្លួនក្នុងកន្លែងដែលមិនចាំបាច់ ដែលងាយធ្លាក់ក្នុងសេចក្ដីល្បួងនៃការប្រព្រឹត្តអំពើកំផិត។

ខ. ប្រសិនបើអ្នកមិនបានរួមដំណេកជាទៀងទាត់ជាមួយប្ដីប្រពន្ធរបស់អ្នកទេ អ្នកកំពុងបើកខ្លួនចំពោះសេចក្ដីល្បួងហើយ។ ខ្ញុំគិតថា សព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សតិចណាស់ដែលជៀសវាងចេញពីការមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទ ពីព្រោះពួកគាត់ចង់ចំណាយពេលតែឯងក្នុងការអធិស្ឋាន។ ហេតុផលទូទៅមួយទៀតក្នុងការមិនមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទ គឺការរវល់ និងការអស់កម្លាំង។ វាមានការពិបាកណាស់ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយសារយើងកំពុងតែរស់នៅក្នុងពិភពលោកដែលជឿនលឿន។ អ្នកខ្លះសម្រេចចិត្តមើលរូប ឬក៏វីដេអូអាសអាភាសជំនួស។ ការធ្វើបែបនោះមិនសូវមានការទាមទារប៉ុន្មាន ទាក់ទងទៅនឹងការបំពេញចិត្តដៃគូទេ ប៉ុន្តែនាំឲ្យមានការបំផ្លាញសុភមង្គលក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ មនុស្សដែលរវល់ត្រូវតែយកចិត្តទុកដាក់ដោយផ្ដល់អាទិភាពលើទំនាក់ទំនងខាងផ្លូវភេទ ក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគាត់។ ធម្មតាយើងរក្សាពេលសម្រាប់អ្វីដែលយើងគិតថា ជាការចាំបាច់។

ដោយបានប្រើប្រាស់ភាសាជាក់ស្ដែងមួយចំនួន កណ្ឌគម្ពីរ សុភាសិត ៥:១៥-២០ បានបង្ហាញពីរបៀបមួយដែលបុរសត្រូវគេចចេញពីការមានសេចក្ដីកំផិតគឺ ការស្វែងរកការពេញចិត្តផ្នែកផ្លូវភេទជាមួយ «ប្រពន្ធដែលបានគ្នាពីកាលក្រមុំកំលោះ»៖

> «ចូរផឹកទឹកពីពាងរបស់ខ្លួនឯង ព្រមទាំងទឹកដែលហូរចេញពីអណ្ដូងរបស់ខ្លួនចុះ តើគួរឲ្យរន្ធទឹកឯងហូរសាចចេញទៅក្រៅ ហើយគន្លងទឹកឯងហូរទៅក្នុងផ្លូវឬអី? ត្រូវឲ្យទុកសម្រាប់ខ្លួនឯងតែ១ប៉ុណ្ណោះ មិនមែនសម្រាប់មនុស្សដទៃជាមួយនឹងឯងផងនោះទេ សូមឲ្យរន្ធទឹកឯងបានពរ ចូរឲ្យឯងបានរីករាយចំពោះប្រពន្ធដែលបានគ្នាពីកាលក្រមុំកំលោះចុះ ប្រៀបដូចជាក្ដាន់ញីដែលគួរស្រឡាញ់ នឹងប្រើសញីសមសួន ត្រូវឲ្យដោះរបស់នាងបានបំពេញចិត្តឯងជាដរាប ហើយត្រូវឲ្យឯងឈ្លក់ចិត្តនឹងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់នាងជានិច្ចផង ដ្បិតកូនអើយ តើមានទំនងឲ្យឯងទៅឈ្លក់ចិត្តចំពោះស្ត្រីដទៃ ហើយឱបទ្រូងនៃស្ត្រីក្រៅឬអី»។

៣. ហេតុអ្វីបានជាប្ដីប្រពន្ធខានរួមដំណេកយ៉ាងទៀងទាត់ជាមួយគ្នា?

ក. បែកគ្នាឆ្ងាយដោយសារការធ្វើដំណើរ ឬការងារ។ នេះគឺជាហេតុផលមួយដែលខ្ញុំមិនគាំទ្រឲ្យគូស្រករស់នៅដាច់ឆ្ងាយពីគ្នាយូរ ដូចជាកើតមានឡើងនៅពេលដែលប្ដី ឬប្រពន្ធចេញទៅប្រទេសក្រៅ ឬតំបន់ផ្សេងដើម្បីធ្វើការងារ។ ចំពោះយើងរាល់គ្នាដែលធ្វើដំណើរច្រើន យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នកុំឲ្យមានការឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្រួសាររបស់យើងយូរពេក។

ខ. ការយល់ច្រឡំអំពីការរួមដំណេក។ ហេតុផលមួយទៀតដែលមនុស្សបរាជ័យនៅក្នុងរឿងនេះ គឺការយល់ច្រឡំថា នៅពេលដែលមានកូនពីរទៅបីនាក់ហើយ នោះពេលវេលាក្នុងការមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទគឺជារឿងកន្លងផុតហើយ។ ខ្ញុំស្គាល់គ្រួសារមួយចំនួនដែលបន្ទាប់ពីបានរៀបការដប់ទៅដប់ប្រាំឆ្នាំហើយ ប្រពន្ធក៏បានរើចេញពីបន្ទប់គេងជាមួយប្ដី ហើយទៅគេងជាមួយកូនៗវិញ។ គាត់បដិសេធក្នុងការមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទជាមួយនឹងប្ដីរបស់គាត់។ នេះគឺជាការបំពានគម្រោងការរបស់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍—ឬយើងអាចហៅការនេះបានថា ជាទំនាក់ទំនងមិនបរិសុទ្ធ ឬទំនាក់ទំនងមិនកោតខ្លាចព្រះ។

នៅក្នុងបទគម្ពីរដែលយើងបានដកស្រង់ឡើងពីកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតខាងលើនេះ អ្នកនិពន្ធបានលើកទឹកចិត្តឲ្យបុរសដែលមានវ័យចំណាស់មានការអរសប្បាយជាមួយនឹងរូបកាយរបស់ «ប្រពន្ធដែលបានគ្នាពីកាលក្រមុំកំលោះចុះ» (៥:១៨). ឃ្លាដែលថា «ត្រូវឲ្យដោះរបស់នាងបានបំពេញចិត្តឯងជាដរាប ហើយត្រូវឲ្យឯងឈ្លក់ចិត្តនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់នាងជានិច្ចផង» (ខ១៩) បានបង្ហាញដូចដែលលោក ប្រូស៍ វុលគី (Bruce Waltke) បានចង្អុលបង្ហាញថា «គុណភាពនៃសកម្មភាពផ្នែកផ្លូវភេទរបស់គាត់ តែងតែមានការស្កប់ស្កល់ចិត្ត»។ គ្រប់គូស្រករទាំងអស់គួរតែមានគោលដៅបែបនេះនៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់ខ្លួន។ យោងតាមកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិត លទ្ធផលមួយនៃការមានអំណរបែបនោះ គឺការមានសុវត្ថិភាពការពារទាស់ប្រឆាំងនឹងទំនាក់ទំនងដែលមិនស្របច្បាប់។

ការអនុវត្តន៍ និង សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ការអនុវត្តន៍១៖ ចូររក្សាភាពស្មោះត្រង់ចំពោះប្ដីប្រពន្ធរបស់អ្នក។ ព្រះគម្ពីរបានពណ៌នារហូតទៅដល់បួនដងថា ចំណងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺការដែលប្ដីប្រកាន់ភ្ជាប់ ជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់គាត់ (លោកុប្បត្តិ ២:២៤; ម៉ាថាយ ១៩:៥; ម៉ាកុស ១០:៧; អេភេសូរ ៥:៣១)។ នៅក្នុងភាសាក្រេកដែលគេបកប្រែថា «នៅជាប់» មានន័យថា «ការតោង ការបិទការ»។ ក្នុងខយោងទាំងអស់នេះ បន្ទាប់ពីបានលើកឡើងថា «ទៅនៅជាប់នឹង

ប្រពន្ធ» ខគម្ពីរបានបន្តថែងថា «ហើយអ្នកទាំង២នោះនឹងត្រឡប់ជាសាច់តែ១វិញ»។ ដូចលោកគ្រូ លីអូន ម៉ូរិស៍ (Leon Morris) បានមានប្រសាសន៍ថា «ការនេះសំដៅទៅលើសកម្មភាពផ្នែកផ្លូវភេទ ដែលនាំឲ្យប្តី និងប្រពន្ធមានការរួបរួមគ្នាក្នុងរបៀបដែលស្និទ្ធស្នាលបំផុត»។ ការរួបរួមគ្នាផ្នែកផ្លូវភេទ គឺជាការ ដែលបិទភ្ជាប់គូស្រករជាមួយគ្នា។

ការអនុវត្តន៍២៖ ចូរបង្រៀនកូនៗរបស់អ្នកថា ការរួមដំណេកគឺសម្រាប់តែអាពាហ៍ពិពាហ៍ប៉ុណ្ណោះ។ គ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនមិនបានចូលទៅកាន់ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយមានអាកប្បកិរិយាចំពោះការរួមដំណេកស្របតាមព្រះគម្ពីរនោះទេ។ នេះជាការដ៏សំខាន់ក្នុងការប្រាប់អំពីចំណុចនេះទៅកាន់យុវជនរបស់យើង។ ជារឿយៗ ពួកគាត់ទទួលបានព័ត៌មានដំបូងគេបំផុតទាក់ទងទៅនឹងការរួមដំណេកតាមប្រភពមកពីអ្នកមិនជឿដូច្នេះហើយបានជាគំនិតដែលពួកគាត់ទទួលបានក៏តែងតែមានភាពផ្ទុយគ្នាពីអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានលើកឡើងដែរ។ ហើយវាកាន់តែសំខាន់ជាងនេះទៅទៀតក្នុងការប្រាប់កូនៗរបស់យើង អំពីសេចក្តីពិតដែលថា ប្រភេទនៃការបំពេញដ៏ពេញលេញនៃការមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទ គឺសម្រាប់មនុស្សតែពីរនាក់ដែលបានប្តេជ្ញាចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់អស់មួយជីវិតនេះ ក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ការស្រាវជ្រាវខាងវិទ្យាសាស្ត្របានបង្ហាញថា គូស្រករដែលបានរៀបការហើយ ជាពិសេសអ្នកដែលបានរៀបការអស់ជាច្រើនឆ្នាំ ភាគច្រើនមានការអរសប្បាយផ្នែកទំនាក់ទំនងខាងផ្លូវភេទច្រើនជាង និងសប្បាយជាង គូរដែលគ្រាន់តែរស់នៅជាមួយគ្នាអត់បានរៀបការ។ សព្វថ្ងៃនេះ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏លោកីយ៍រាប់ការរួមដំណេកក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ថា ជារឿងធម្មតា។ នោះគឺជាសារដែលយុវជនកំពុងតែទទួលបានពីវប្បធម៌ដែលពួកគាត់កំពុងតែរស់នៅជាមួយ—ហើយអ័រម៉ូនរបស់ពួកគាត់ក៏ឯកភាពជាមួយដែរ! ខណៈពេលដែលយុវជនយើងកំពុងតែប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដូចនេះពីលោកីយ៍ នោះក្រុមជំនុំនឹងបរាជ័យដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដែរ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំមិនបង្រៀនអ្វីដែលច្បាស់លាស់ និងទៀងទាត់លើបញ្ហានេះ តាមព្រះគម្ពីរ។

មេរៀនស្ម័គ្រចិត្ត

ការប្រឹក្សាបន្ថែមអំពីទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១០៧ ដល់ ១២២ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

ព័ត៌មាន និងដំបូន្មាននៅក្នុងផ្នែកនេះប្រហែលជារសើបខ្លាំងពេកក្នុងការបង្រៀនជាសាធារណៈ ប៉ុន្តែវាអាចមានប្រយោជន៍សម្រាប់គ្រូគង្វាលក្នុងស្ថានភាពនៃការប្រឹក្សាជាឯកជន។

សម័យនេះស្ត្រីខ្លះក៏តស៊ូនឹងភាពត្រេកត្រអាលដែរ។ ពីមុន គេបានចាត់ទុកភាពត្រេកត្រអាលថា ជាបញ្ហាចម្បងមួយ ដែលបុរសតយុទ្ធ។ ការនោះត្រូវបានបង្ហាញថាជាការមិនត្រឹមត្រូវ—វាក៏ជាបញ្ហាសម្រាប់ស្ត្រីផងដែរ។

ជាទូទៅប្រពន្ធជាច្រើននាក់មិនយល់ថា ការរួមដំណេកសំខាន់ប៉ុណ្ណាសម្រាប់មនុស្សប្រុស។ លោក វិលឡឺត អេហ្វ. ហ័រលី (Willard F. Harley Jr.) បានមានប្រសាសន៍ថា «ប្រពន្ធទូទៅមិនយល់អំពីជម្រៅនៃតម្រូវការរបស់ប្ដីគាត់ទាក់ទងនឹងផ្លូវភេទ ដូចដែលប្ដីទូទៅមិនយល់អំពីជម្រៅនៃតម្រូវការរបស់ប្រពន្ធគាត់ទាក់ទងនឹងការថ្នាក់ថ្នម»។ នៅពេលដែលប្រពន្ធបដិសេធការសុំរបស់ប្ដីក្នុងការរួមដំណេក វាគឺជារឿងដ៏ធំមួយចំពោះគាត់ជាប្ដី។ ប្ដីត្រូវតែយល់អារម្មណ៍ប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ហើយក៏មិនត្រូវបង្ខំប្រពន្ធឲ្យធ្វើតាមចិត្តខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលប្ដីទទួលការបដិសេធពីប្រពន្ធរបស់ខ្លួនក្នុងការរួមដំណេក គាត់ក៏អាចស្ថិតនៅក្រោមសេចក្ដីល្បួងយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដែរ។ ប្ដីត្រូវតែអធិស្ឋានឲ្យបានច្រើន ដើម្បីយកឈ្នះលើការមួយនេះ។

ប្ដីត្រូវបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះភរិយាគ្រប់ពេល មិនមែនតែពេលដែលគាត់ចាប់អារម្មណ៍នឹងការរួមដំណេកនោះទេ។ ជារឿយៗ ប្ដីមិនបានគិតអំពី ឬថែចង់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួននៅពេលថ្ងៃនោះទេ ហើយបន្ទាប់មកស្រាប់តែសូមប្រពន្ធរបស់ខ្លួនរួមដំណេកនៅពេលយប់ភ្លាមៗ។ ប៉ុន្តែ អាកប្បកិរិយាបែបនេះមិនមែនជាការល្អក្នុងការរៀបចំសម្រាប់ការរួមដំណេកឡើយ ជាពិសេសសម្រាប់មនុស្សស្រី។ ទោះបើប្ដីអាចមានអារម្មណ៍ក្នុងរបៀបនេះក៏ដោយ ក៏មនុស្សស្រីទទួលបានការបំពេញតាមរយៈការថ្នាក់ថ្នមដែរ។ លោក អេច់. នូម៉ែន រិច បានលើកឡើងថា «ស្ត្រីមួយចំនួនបានត្អូញត្អែរថា ប្ដីរបស់ខ្លួនបង្ហាញការថ្នាក់ថ្នមទៅកាន់ពួកគាត់តែនៅពេលដែលពួកគាត់ចង់រួមដំណេកប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ និងការយកចិត្តទុកដាក់គួរតែកើតមានឡើងរៀងរាល់ថ្ងៃ មិនថាមានគោលបំណងក្នុងការរួមដំណេក ឬក៏អត់នោះទេ»។

បទពិសោធន៍និងអាកប្បកិរិយា ផ្នែកផ្លូវភេទដែលមានបញ្ហា។ ចំពោះស្ត្រីជាច្រើននាក់ ការរួមដំណេកមិនមែនជារឿងសប្បាយនោះទេ។ ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំបានប្រាប់ខ្ញុំថា ស្ត្រីមួយចំនួនដែលគាត់បានស្គាល់ បានពណ៌នាការរួមដំណេកដោយពាក្យពេចន៍ដូចជា «នៅពេលដែលប្ដីរបស់ខ្ញុំចង់រំខានខ្ញុំ...»។ ពួកគាត់រាប់វាថាជារឿងរំខាន ដែលមិនផ្ដល់ជូនការស្កប់ស្កល់ចិត្តដល់ពួកគាត់សោះ។ ដោយកំពុងសំដៅទៅលើការរួមដំណេក ស្ត្រីដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ធ្លាប់លើកឡើងថា «ប្ដីរបស់ខ្ញុំចាត់ទុកខ្ញុំដូចជាធុងដាក់សំរាមរបស់គាត់»។ ក៏ប៉ុន្តែព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញអំពីទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទថា ជាអ្វីមួយដែលទាំងប្ដី និងប្រពន្ធមានភាពរីករាយជាមួយគ្នាដែរ។ *ក្នុងពិភពលោកទាំងមូលមានតែមនុស្សម្នាក់គត់ដែលប្ដីរបស់នាងមានសិទ្ធិរួមដំណេកជាមួយ ដូច្នេះប្រពន្ធៗត្រូវរាប់ថា ជាកិត្តិយស ឬជាកិច្ចការពិសេសដែលនាងអាចជួយដល់ប្ដី។*

ដំបូន្មានសម្រាប់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបផ្លូវភេទមុនពេលរៀបការ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលបានចាប់ផ្ដើមជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយឈរលើភាពមិនត្រឹមត្រូវនៃការរួមដំណេកមុនរៀបការ សូមអនុញ្ញាតឲ្យខ្ញុំលើកឡើងថា វាមិនទាន់យឺតពេលពេកនោះទេក្នុងការផ្លាស់ប្ដូរ។ ដូចដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើ មនុស្សជាច្រើននាក់មិនមានសុភមង្គលក្នុងផ្នែកទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទជាមួយនឹងដៃគូជីវិត ដោយសារពួកគាត់ធ្លាប់មានបទពិសោធន៍នៃការរួមដំណេកមុនរៀបការ ឧទាហរណ៍ដូចជាការរំលោភបំពានផ្នែកផ្លូវភេទជាដើម។ មានការព្យាបាលរបួសបែបនេះតាមរយៈព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានសម្របសម្រួលតាមរយៈអ្នកប្រឹក្សាយោបល់ គ្រូគង្វាល អ្នកដឹកនាំ ឬមិត្តភក្ដិជាដើមដែលមានភាពឈ្លាសវៃ។ អស់អ្នកដែលធ្លាប់មានការរួមដំណេកមុនរៀបការ ទំនងជាត្រូវការការធានាយ៉ាងពិសេសថា ឥឡូវនេះខ្លួនមានភាពបរិសុទ្ធដោយសារការអត់ទោស ដែលពួកគាត់ទទួលបានតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ យ៉ាងនោះពួកគាត់អាចចាប់ផ្ដើមមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយនឹងដៃគូជីវិត។ គូស្រករនីមួយៗគួរស្វែងរកអ្នកដែលពួកគាត់អាចទុកចិត្តបាន ដែលនឹងជួយពួកគេក្នុងចំណុចនេះ។ ខ្ញុំស្គាល់គូស្រករមួយចំនួន ទោះបើមើលពីក្រៅហាក់បីដូចជាថាពួកគាត់កំពុងតែមានសុភមង្គលក៏ដោយ ក៏ពួកគាត់មិនមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទដែលត្រឹមត្រូវអស់ជាច្រើនឆ្នាំហើយ។ ជាចុងក្រោយ នៅពេលដែលពួកគាត់ចាប់ផ្ដើមមានភាពក្លាហាននិយាយអំពីការនោះជាមួយនឹងនរណាម្នាក់ នោះពួកគាត់ក៏បានឃើញថា បញ្ហានេះអាចមានដំណោះស្រាយបាន។

បញ្ហារាងកាយដែលប៉ះពាល់ដល់ទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ។ ប៉ុន្តែ មានមនុស្សមួយចំនួននឹងមិនអាចមានសមត្ថភាពមានបទពិសោធន៍ល្អក្នុងផ្នែកទំនាក់ទំនងខាងផ្លូវភេទបាន ទោះបីជាពួកគាត់ទទួលបានការជួយជ្រោមជ្រែងពីអ្នកប្រឹក្សាដ៏មានជំនាញក៏ដោយ។ ខ្ញុំសំដៅលើអស់អ្នកដែលមានដៃគូជីវិត ដែលមានបញ្ហាផ្នែករាងកាយ ឬក៏ជំងឺដែលធ្វើឲ្យការមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទមានការពិបាក ឬក៏មិនអាចទៅរួចបាន។ អ្នកខ្លះ

មិនមានសមត្ថភាពជាសះស្បើយពេញលេញ ចេញពីរបួសចាស់នោះទេ ដែលនោះដូចជាការចាប់រំលោភជាដើម។ យើងក៏អាចលើកបញ្ចូលនូវគូស្រករមួយចំនួន ដែលរស់នៅឃ្លាតពីគ្នាទាក់ទងនឹងភូមិសាស្ត្រអស់រយៈពេលយូរ។ នេះមិនមែនជារឿងស្រួលទេក្នុងវប្បធម៌ដែលពេញទៅដោយផ្នែកផ្លូវភេទ ដែលគេបានចាត់ទុកថា ការចំអែតអារម្មណ៍ផ្នែកផ្លូវភេទគឺជាសិទ្ធិមនុស្ស ដែលជាលទ្ធផលគឺជាការចាំបាច់ក្នុងការមានជីវិតដែលត្រឹមត្រូវ។ មិនថាលោកីយ៍នេះថាយ៉ាងម៉េចក៏ដោយ ក៏ការស្រាវជ្រាវបានបង្ហាញថា ការរួមដំណេកគឺមិនមែនជាចំណុចចាំបាច់ផ្នែកសាច់ឈាមនោះទេ។ ការតមពីការមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទមិនធ្វើឲ្យមនុស្សយើងមានគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ ហេតុដូច្នេះ ក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ការតមមុនរៀបការ និងភាពស្មោះត្រង់ក្រោយពេលរៀបការ គឺជាតម្លៃដ៏ខ្ពស់បំផុតមួយ។

ការសម្រេចកាមដោយខ្លួន។ ដំណោះស្រាយធម្មតាមួយដែលអ្នកដែលបានរៀបការហើយ តែមិនអាចរួមដំណេកគឺ សម្រេចកាមដោយខ្លួនឯង ដែលពួកគាត់រាប់ថា ជារបៀបមួយដែលពុំមានការខុចខាត ទាក់ទងនឹងការបន្ធូរសម្ពាធផ្នែកផ្លូវភេទ។ ពួកគាត់វែកញែកថា ព្រះគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពីការធ្វើបែបនោះឡើយ។ សូម្បីតែការនោះជាការពិត តែក៏ជាការពិតមួយដែរ ដែលការសម្រេចកាមខ្លួនឯងត្រូវមានគំនិតត្រេកត្រអាលជាមួយ ហើយគំនិតនោះព្រះគម្ពីរហាមយ៉ាងច្បាស់លាស់។ ពេលខ្លះ រូបភាពនៃការអរសប្បាយបែបនេះ នាំឲ្យបុគ្គលម្នាក់ចូលក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមិនស្អាតស្អំ ដូចជាការមើលរូប ឬក៏វីដេអូអាសអាភាស។ បន្ថែមលើនោះទៀត ជានិច្ចជាកាលវាក៏នាំមនុស្សយើងឲ្យស្វែងរកប្រភពនៃការអរសប្បាយក្រៅពីដៃគូជីវិតខ្លួនផ្ទាល់ ហើយការនោះក៏នាំឲ្យពួកគាត់ឈឺចាប់ ក៏ដូចជានាំឲ្យមានរឿងអាស្រូវក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ខ្លួនដែរ។

ចំណុចគន្លឹះក្នុងការទទួលបានជ័យជម្នះត្រង់នេះគឺ ការបដិសេធមិនព្រមចុះចូលប្រពៃណីដែលបង្រៀនថា គ្រប់គ្នាមានសិទ្ធិក្នុងការចំអែតអារម្មណ៍របស់ខ្លួនខាងផ្លូវភេទ។ ប្រសិនបើយើងទទួលយកចំណុចនេះ នោះយើងនឹងចាប់ផ្តើមមើលទម្រង់មួយណាផ្សេងទៀតនៃការចំអែតអារម្មណ៍ថា ជាផ្នែកមួយដ៏ចាំបាច់នៃការមានជីវិតពេញលេញ។ ដាច់ខាត យើងត្រូវតែប្រឆាំងនឹងអាកប្បកិរិយាបែបនេះ ដោយសារវាបំផ្លាញសុភមង្គលរបស់យើង។

ការសម្រេចអារម្មណ៍ខ្លួនឯង គឺមិនមែនជាបាបធ្ងន់ជាងគេក្នុងពិភពលោកទេ។ ប្រសិនបើបុគ្គលណាម្នាក់ចុះចូលចំពោះវា ភ្លាមនោះដាច់ខាតក៏ត្រូវតែលន់តួទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយរៀបរាប់អំពីអំពើបាបជាក់ស្តែងដែលនាំទៅកាន់ការនោះ ហើយទទួលយកការអត់ទោស និងការសម្អាតពីទ្រង់ (១យ៉ូហាន ១:៩)។

ការស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា។ *មានគ្រីស្ទបរិស័ទល្អមួយចំនួន(ប្រហែល ២ឬ៣%) ដែលមានអារម្មណ៍ចំពោះភេទដូចគ្នា គ្រីស្ទបរិស័ទបែបនោះត្រូវជ្រើសរើសផ្លូវនៅលីវ មិនរួមដំណេកជាមួយអ្នកណាទេ ផ្លូវនោះមិន*

ស្រួលសោះ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំនៃព្រះគ្រីស្ទមានគំរូរាប់សែននាក់ដែលបានសម្រេចចិត្តជ្រើសរើសមិនរៀបការ ដូចជាព្រះយេស៊ូវជាដើម ហើយគ្រីស្ទបរិស័ទតែងតែមានជំនួយពីព្រះជានិច្ច។ គ្រីស្ទបរិស័ទខ្លះដែលស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នាអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជាមនុស្សដែលអាចយកប្តីឬប្រពន្ធដែលមានភេទផ្ទុយគ្នាបាន។ មនុស្សឯទៀតត្រូវតស៊ូទាស់នឹងអារម្មណ៍សម្រាប់ភេទដូចគ្នា រហូតដល់ស្លាប់។ តែព្រះជាម្ចាស់សន្យាជួយយើង ឲ្យស្កាប់បង្កាប់ខាងផ្លូវភេទ ដូចទ្រង់ជួយយើងក្នុងការស្កាប់បង្កាប់ចំពោះសេចក្តីបង្កាប់ឯទៀតដែរ។ អំពើបាបខាងរួមដំណេកមិនមែនជាបាបពិសេសមួយដែលមនុស្សទ្រាំងមិនបាន ហើយព្រះជាម្ចាស់ត្រូវលើកលែងនោះទេ។

បញ្ហានៃការភ្ជាប់ពាក្យយូរ។ ដោយសារចំណង់ផ្លូវភេទគឺជាបំណងប្រាថ្នាដែលខ្លាំង ខ្ញុំមិនលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការភ្ជាប់ពាក្យដែលមានរយៈពេលយូរនោះទេ។ ក្នុងលោកីយ៍ដែលពេញទៅដោយទំនោរចិត្តនៃការរួមដំណេក នៅពេលដែលបុគ្គលម្នាក់នៅជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងបុគ្គលដែលគាត់មានបំណងចិត្តរៀបការជាមួយ វាជារឿងដ៏ពិបាកមួយក្នុងការជៀសចេញពីការមានទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ ខណៈពេលភ្ជាប់ពាក្យដែលមានរយៈពេលយូរ។ ជាទូទៅ ហេតុផលដែលគូស្រករពន្យារពេលរៀបការគឺដោយសារបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ច។ ប្រហែលជាយើងគួរតែចោទសួរអំពីគំនិតមួយនេះឲ្យបានហ្មត់ចត់។ សាវ័ក ប៉ុល បានផ្តល់ដំបូន្មានយ៉ាងសមរម្យដល់ស្ត្រីមេម៉ាយវ័យក្មេងនៅទីនេះ៖ «ប៉ុន្តែ បើអ្នកទាំងនោះអត់ទ្រាំមិនបាន នោះចូរយកប្តីប្រពន្ធចុះ ដ្បិតដែលយកប្តីប្រពន្ធ នោះជាជាងទ្រាំឲ្យមានសេចក្តីរោលរាលវិញ» (១កូរិនថូស ៧:៩)។

ច្បាប់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទរយៈពេល ២០០០ ឆ្នាំ៖ គ្មានការរួមដំណេកក្រៅពីអាពាហ៍ពិពាហ៍។ គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវរួមដំណេករហូតដល់ថ្ងៃអាពាហ៍ពិពាហ៍។ បើគ្រីស្ទបរិស័ទនៅលីវត្រូវតមការរួមដំណេក និងការធ្វើខុសសីលធម៌ទាំងអស់។ សព្វថ្ងៃនេះ ដោយសារមានការល្បួងដ៏ខ្លាំង ជាពិសេសសម្រាប់គូស្រករដែលកំពុងស្រឡាញ់គ្នា វាងាយស្រួលណាស់ក្នុងការមានទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ ក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដូច្នេះវាមានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ក្នុងការដែលឪពុកម្តាយ និងក្រុមជំនុំនិយាយញឹកញាប់អំពីអំពើបាប និងគ្រោះថ្នាក់នៃការរួមដំណេកក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ តម្រូវការនេះកាន់តែបន្ទាន់សម្រាប់ពេលសព្វថ្ងៃនេះ ដោយសារប្រព័ពណីកំពុងតែវាយប្រហារពួកគាត់តាមរយៈសារផ្ទុយពីនោះ ដែលទាក់ទាញចំណាប់អារម្មណ៍។ ខ្ញុំខ្លាចថាដោយសារការរួមដំណេកមុនចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ បានក្លាយជារឿងដែលមានប្រជាប្រិយភាពហើយ នោះគ្រីស្ទបរិស័ទមិនចង់បង្អន់ចិត្តមនុស្សដោយនិយាយអំពីការនេះ។ តាមរយៈការនៅស្ងៀម យើងទំនងជាអាចគេចចេញពីការធ្វើឲ្យពួកគាត់អន់ចិត្ត ប៉ុន្តែយើងធ្វើឲ្យព្រះជាម្ចាស់ខ្វាល់ ដោយសារយើងបានបរាជ័យក្នុងការបើកបង្ហាញសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ទៅកាន់រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។

ព្រហ្មចារី (ទាំងប្រុសទាំងស្រី)ត្រូវបានគេឲ្យតម្លៃនៅក្នុងក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទអស់រយៈពេល ២០០០ ឆ្នាំមកហើយ។ យោងតាមទេវវិទ្យា យើងឃើញអំពីចំណុចពិបាកនៃការមិនរួមដំណេកសម្រាប់អស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាខាងឯផ្លូវភេទថា ជាទិដ្ឋភាពមួយនៃការធ្វើឲ្យអាក់អន់ចិត្ត ដែលសាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា គ្រីស្ទបរិស័ទគ្រប់រូបនឹងត្រូវប្រឈមមុខជាមួយ រហូតទាល់តែពួកគាត់ស្លាប់ (សូមមើលនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីររ៉ូម ៨:១៨-២៥)។ ការខកចិត្តទាំងនេះធ្វើឲ្យពួកគាត់ថ្ងូរនៅពេលពួកគាត់រង់ចាំការប្រោសលោះនៃរូបកាយរបស់ពួកគាត់ ដែលប្រាកដជានឹងមកដល់ ហើយនឹងស្ថិតស្ថេរអស់កល្បជានិច្ច (ខ២៣)។ យើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែមានចំណុចក្នុងជីវិតដែលធ្វើឲ្យយើងអន់ចិត្ត ហើយក៏ធ្វើឲ្យយើងថ្ងូរ ដោយមានការប្រាថ្នាចង់បានដ៏បរិសុទ្ធ ទាក់ទងនឹងការប្រោសលោះចុងក្រោយរបស់យើង។ យើងអាចថ្ងូរបាន ប៉ុន្តែដាច់ខាតយើងមិនអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបបានឡើយ។ សព្វថ្ងៃនេះ មានមនុស្សជាច្រើនគិតថា អ្វីដែលព្រះគម្ពីរហៅថាជាអំពើបាបដែលនេះផ្ដោតទៅលើការរួមដំណេកក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ជាចំណុចចាំបាច់ដើម្បីឲ្យមានជីវិតពេញលេញ។ ប៉ុន្តែ យើងជឿជាក់ថា អស់អ្នកដែលមិនមានទំនាក់ទំនងផ្នែកផ្លូវភេទដែលមានន័យក៏អាចមានជីវិតដែលពេញលេញ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា ព្រះអង្គអាចប្រទានដល់យើងបានដែរ (យ៉ូហាន ១០:១០)។ ទំនាក់ទំនងខាងឯផ្លូវភេទគឺមិនមែនជាសិទ្ធិមូលដ្ឋានសម្រាប់មនុស្សយើងទេ។

នេះជាមូលហេតុដែលយើងមិនគាំទ្រគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលជាមួយនឹងអ្នកផ្សេងក្រៅចំណងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ ហើយលើកជាលេសថា «ដៃគូជីវិតរបស់ខ្ញុំមិនបានធ្វើឲ្យខ្ញុំស្កប់ចិត្ត»។ សូម្បីតែមនុស្សបែបនោះក៏អាចមានជីវិតពេញលេញក្នុងព្រះគ្រីស្ទបានដែរ។ ការជំរុញឲ្យអ្នកស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា ទៅជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងការជំរុញឲ្យមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាមួយនឹងភេទដូចគ្នា ក៏បានកើតឡើងពីគំនិតដែលថា ការរួមដំណេកជាសិទ្ធិមនុស្ស។ ជំនឿព្រះគ្រីស្ទនិយាយថា អស់អ្នកដែលមានសេចក្ដីប្រាថ្នាដូចនោះក៏អាចមានជីវិតពេញលេញបានដែរ ខណៈពេលដែលពួកគាត់រស់នៅដោយមិនមានការរួមដំណេក។ យើងធ្វើការនោះដោយការបន្ទាបខ្លួន ដោយដឹងថាពួកគាត់មានសង្គ្រាមដ៏ធំនៅខាងមុខពួកគាត់ នៅក្នុងសង្គមដែលជ្រួតជ្រាបទៅដោយការរួមដំណេក។ ប៉ុន្តែ យើងជឿជាក់ថា ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាចជួយពួកគាត់រស់នៅដោយមានសុភមង្គល និងជីវិតដែលបរិសុទ្ធបាន។

នៅឲ្យឆ្ងាយពីទំនាក់ទំនងមិនល្អ។ ទិដ្ឋភាពមួយនៃការខិតខំដែលមានក្នុងសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលមានទំនួលខុសត្រូវ គឺការនៅឲ្យឆ្ងាយពីកាលៈទេសៈ ដែលអាចនាំឲ្យមានទំនាក់ទំនងមិនត្រឹមត្រូវ។ ដំបូន្មានរបស់សាវ័កប៉ុល ដែលគាត់បានផ្ដល់ដល់លោក ធីម៉ូថេ គឺថា «ចូរឲ្យរត់ពីសេចក្ដីស្រើបស្រាល» (២ធីម៉ូថេ ២:២២) ក៏សម្រាប់មនុស្សពេញវ័យផងដែរ។ ដូចដែលយើងបានលើកឡើងនៅក្នុងជំពូក២ វាជារឿងធម្មតាទេក្នុងការ

ចូលចិត្តនៅជាមួយមនុស្សដែលមានភេទផ្ទុយគ្នា។ ជាធម្មតាយើងងាយមានចំណាប់អារម្មណ៍លើអ្នកខ្លះ ជាងអ្នកខ្លះទៀតដែរ។ នោះមិនមែនជាអំពើបាបនោះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្ននៅក្នុងទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយមនុស្សទាំងនោះ។

ឧបមាថា លោកអ្នកចាប់អារម្មណ៍មិត្តរួមការងារ ឬអ្នកនៅកន្លែងធ្វើព័ន្ធកិច្ចជាមួយគ្នា។ លោកអ្នកមានអំណរក្នុងការបម្រើជាមួយគ្នា។ លោកអ្នកហាក់បីដូចជាយល់ពីគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយជាលទ្ធផលលោកអ្នកក៏បានធ្វើការងារបានល្អៗ ឬការងារនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច។ ប៉ុន្តែ ចំណង់អារម្មណ៍ដែលមិនល្អក៏អាចកើតមានឡើងបាន ជាចំណង់ដែលលោកអ្នកទំនងមិនបានដឹង ដោយសារទំនាក់ទំនងបានចាប់ផ្តើមបានយ៉ាងល្អ និងបរិសុទ្ធ។ អ្នកដទៃអាចដាស់តឿនលោកអ្នកចំពោះអ្វីដែលកំពុងកើតឡើង ដោយសារពួកគាត់មើលឃើញនូវអ្វីដែលលោកអ្នកមើលមិនឃើញ។ ពួកគាត់ឃើញអ្វីដែលបានកើតឡើង នៅពេលដែលក្រសែភ្នែករបស់លោកអ្នកជួបគ្នា ឬក៏អំពីរបៀបដែលលោកអ្នកចូលចិត្តនៅជិតគ្នាដោយមិនបានដឹងខ្លួន នៅពេលនៅក្នុងបន្ទប់ដែលមានមនុស្សច្រើននាក់។ នៅពេលមិត្តភក្តិរបស់លោកអ្នកដាស់តឿនលោកអ្នកអំពីគ្រោះថ្នាក់ដូចនោះ ជាជាងខឹងពួកគាត់អំពី «ការចេះដឹងរឿងក្នុងជីវិតរបស់លោកអ្នក» លោកអ្នកគួរតែដឹងគុណចំពោះដំបូន្មានរបស់ពួកគេ ហើយអនុវត្តដោយមានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់វិញ។ មានពេលពីរបីដងដែលខ្ញុំបានឃើញ ហាក់បីដូចជាសញ្ញានៃការមានទំនាក់ទំនងដោយមិនដឹងខ្លួន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមានទំនុកចិត្តក្នុងការដាស់តឿនអ្នកដែលពាក់ព័ន្ធ។ ខ្ញុំមានការសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារការភ័យខ្លាចរបស់ខ្ញុំបានក្លាយជាការពិត ហើយមនុស្សល្អៗបានរងគ្រោះដោយមានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង។

ដោយសារលោកអ្នកត្រូវរ៉ូវគ្នាខ្លាំង នោះលោកអ្នកទំនងជាចាប់ផ្តើមមានទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលជាមួយនឹងបុគ្គលនោះ ហើយនិយាយគ្នាពេលជួបគ្នា។ ដាច់ខាត! យើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ទាក់ទងទៅនឹងការមានទំនាក់ទំនងបែបនេះច្រើនពេក។ មនុស្សមួយចំនួនទទួចចង់ជួយបុគ្គលដែលមានភេទផ្ទុយគ្នា ទោះបើថាកំពុងតែមានចំណង់ផ្នែកអារម្មណ៍ ដែលមិនល្អ កំពុងតែកើតឡើងក៏ដោយ។ ប្រយោគដូចជា «មានតែខ្ញុំម្នាក់ទេ ដែលយល់ពីគាត់បាន» អាចជាប្រយោគដែលមានគ្រោះថ្នាក់ នៅពេលដែលនិយាយចំពោះអ្នកដែលមានភេទផ្ទុយគ្នា។ ដើម្បីការពារប្រឆាំងនឹងការនេះ ជាទូទៅខ្ញុំសូមឲ្យប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំជួយដោះស្រាយខាងឯផ្នែកទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនជាច្រើនរបស់ខ្ញុំជាមួយមិត្តរួមការងារស្រីៗ។ ខ្ញុំក៏ធ្វើដូច្នេះចេញពីការជឿជាក់ថា ក្នុងនាមជាស្ត្រី ប្រពន្ធខ្ញុំអាចធ្វើកិច្ចការនេះបានល្អប្រសើរជាងខ្ញុំទៅទៀត ទាក់ទងនឹងបញ្ហាបែបនេះ។

ការស្រឡាញ់ដ៏ពិតប្រាកដតម្រូវឲ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែង ដូចដែលយើងបានបង្ហាញនៅជំពូកមុននេះ ប៉ុន្តែវាមានតម្លៃណាស់។ មានចំណុចគាំទ្រដែលគួរឲ្យសរសើរក្នុងទំនាក់ទំនងដែលបង្កើតឡើងតាមរយៈការខិតខំ

ប្រឹងប្រែងអនុវត្តសេចក្ដីស្រឡាញ់បែបអាហ្គាពេនៅក្នុងផ្ទះ និងការខិតខំប្រឹងប្រែងគេចចេញពីអាកប្បកិរិយាដែលមិនដឹងខ្លួននៅក្រៅផ្ទះ។ ការបញ្ជាក់អះអាងពីសមាជិកគ្រួសារគឺជាថ្នាំដ៏ល្អមួយសម្រាប់ការខ្វះទំនុកចិត្ត។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែខ្វះទំនុកចិត្តក្នុងកម្រិតណាមួយដែរ មិនថាតិចឬច្រើន។ ការបញ្ជាក់អះអាងទៅកាន់ប្ដីប្រពន្ធ ឪពុកម្ដាយ និងកូនៗអាចជាផ្នែកដ៏ធំមួយនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការតយុទ្ធជាមួយនិងភាពអសន្តិសុខទាំងនេះ។ ពួកគាត់គឺជាមនុស្សសំខាន់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ តើមានកន្លែងណាដែលល្អប្រសើរជាងគ្រួសាររបស់យើង ក្នុងការបញ្ជាក់អះអាងដូចនេះ?

ប៉ុន្តែ ការព្យាបាលដែលល្អប្រសើរជាងគេបំផុតសម្រាប់ការខ្វះទំនុកចិត្តគឺ ការរំភើបក្នុងការបានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានតម្លៃ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់មានគម្រោងការដ៏ល្អសម្រាប់យើង។ នេះជាមូលហេតុដែលការចំណាយពេលជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ដោយមិនមានភាពប្រញិបប្រញាប់ សំខាន់ណាស់។ ក្នុងបទគម្ពីរដែលបានព្រមានអំពីគ្រោះថ្នាក់ពីលោកីយ៍ និងការគិតមិនស្អាតស្អំ លោក យ៉ាកុប បានដាស់តឿនថា «ត្រូវចូលទៅជិតព្រះ នោះទ្រង់នឹងចូលមកជិតអ្នករាល់គ្នាដែរ ឱពួកមានបាបអើយ ចូរលាងដៃឲ្យស្អាតចុះ ឱពួកអ្នកមានចិត្ត២អើយ ចូរសម្អាតចិត្តឡើង» (យ៉ាកុប ៤:៨)។ ក្នុងពេលវេលារបស់យើងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ យើងមិនគ្រាន់តែបានឆ្អែតដោយសេចក្ដីពិតនោះទេ ការនោះក៏ធ្វើឲ្យយើងបានដឹងពីភាពអាក្រក់របស់អំពើបាបដែរ ហើយយើងក៏ថែមទាំងបានឆ្អែតដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់មកពីព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការដែលព្រះអង្គបញ្ជាក់អះអាងអំពីយើង ដែលការនោះជួយយើងកាត់បន្ថយភាពទាក់ទាញពីសេចក្ដីកំផិតទៀតផង។

ការខ្មាសខ្លួនឯងគឺជារបៀបមួយក្នុងរបៀបជាច្រើន ដែលភាពអសន្តិសុខបង្ហាញអំពីខ្លួនវាផ្ទាល់។ ការបញ្ជាក់អះអាងពីព្រះជាម្ចាស់នៅពេលដែលយើងចំណាយពេលជាមួយព្រះអង្គអាចដកនូវសេចក្ដីខ្មាសនោះចេញបាន។ ស្ដេច ដាវីឌ បានមានបន្ទូលថា «អ្នកណាដែលពឹងដល់ទ្រង់ នោះក៏មានសេចក្ដីអំណរដ៏ព្រោងព្រាយ ហើយមុខគេមិនដែលត្រូវខ្មាសឡើយ» (ទំនុកតម្កើង ៣៤:៥)។ យើងសម្លឹងមើលទៅឯព្រះដែលជាជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ នៅពេលយើងចំណាយពេលជាមួយព្រះអង្គ នោះយើងទទួលបានបទពិសោធន៍នៃការមានអំណរក្នុងការដឹងអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច និងព្រះដែលមានពេញដោយព្រះចេស្ដាគិតអំពីយើង ជាកូនរបស់ព្រះអង្គ (១យ៉ូហាន ៣:១)។ ព្រះគម្ពីរមានចែងថា ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងយើង (ទំនុកតម្កើង ១៤៧:១១; ១៤៩:៤)។ ការមានសេចក្ដីរំភើបដ៏ធំបំផុតមួយនៅក្នុងជីវិតនេះគឺជាការដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានពេញដោយអំណាចព្រះចេស្ដាទតមើលមកកាន់យើងដោយញញឹមហើយប្រកាសថា «ឯងជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើង» ឬក៏ថា «ឯងជាកូនដ៏មានតម្លៃរបស់យើង»។ ប្រសិនបើដូច្នេះមែន នោះការភ័យខ្លាចដ៏ធំសម្រាប់

គ្រីស្ទបរិស័ទ គឺការបាត់ស្មារតីរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ នេះគឺជាការការពារដ៏ល្អផុត កុំឲ្យធ្លាក់ចូលក្នុងអំពើបាបខាងឯផ្លូវភេទ។

មិនថាយើងរវល់ ឬក៏មានទុក្ខព្រួយខ្លាំងប៉ុណ្ណាជាមួយនឹងរឿងពិបាកៗ ឬក៏កាតព្វកិច្ចរបស់យើងក៏ដោយ ក៏យើងមិនគួរមិនអើពើជាមួយនឹងភាពរំភើបដ៏សែនរីករាយនៃការនៅក្នុងព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ចូរយើងកុំអនុញ្ញាតឲ្យការមានសុវត្ថិភាពនៃការទទួលបានពីព្រះជាម្ចាស់ចាកចេញពីយើងឡើយ។ យើងទទួលបានការជំរុញក្នុងជីវិតតាមរយៈសេចក្តីពិតនៃកណ្ឌគម្ពីរ ចោទិយកថា ៣៣:២៧៖ «ព្រះដ៏គង់នៅអស់កល្បជានិច្ច ទ្រង់ជាទីលំនៅរបស់ឯង ហើយព្រះពាហុដ៏នៅជាប់អស់កល្បជានិច្ច»។ ដោយមានសន្តិភាពដូចនេះ មិនថាលោកអ្នកបានរៀបការហើយ នៅលីវ ជាមេម៉ាយឬក៏ពោះម៉ាយ ឬក៏បានលែងលះគ្នាក៏ដោយ ក៏លោកអ្នកអាចនៅជាបុគ្គលដែលមានសុភមង្គល និងភាពពេញលេញបានដែរ។

មេរៀនទី១០

គ្រួសាររីករាយ និង ស្កប់ចិត្ត

ភីលីព ៤:៤ «ចូរអរសប្បាយ ក្នុងព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១២៣ ដល់ ១៣៩ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្តីផ្តើម៖ ចូរធ្វើឲ្យផ្ទះរបស់អ្នកក្លាយជាកន្លែងរីករាយ

តាមរយៈព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គ្រីស្ទបរិស័ទទទួលបានចំណុចគន្លឹះជាច្រើន ដែលជាលក្ខណៈនៃជីវិតរស់នៅសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ចេញពីចំណុចនោះ យើងរៀនបានអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងលក្ខណសម្បត្តិដែលព្រះអង្គដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យរាស្ត្ររបស់ទ្រង់មាន។

ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញថា **អំណរ**ជាចំណុចគន្លឹះមួយក្នុងការរស់នៅដែលចេះគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ភាសាហេព្រើរមានពាក្យដើមចំនួន១៣ពាក្យ ដែលមានគំនិតទាក់ទងជាមួយនឹងអំណរ ហើយពាក្យទាំងនោះផ្តល់ជាពាក្យដាច់ដោយឡែកចំនួន២៧ពាក្យទៀតសម្រាប់ពាក្យអំណរ! ការសង្កត់ធ្ងន់បែបនេះក៏មាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែរ។ សាវ័ក ប៉ុល បង្គាប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់ឲ្យអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ជានិច្ច (ភីលីព ៤:៤) ហើយព្រះយេស៊ូវបានមានព្រះបន្ទូលថា អំណររបស់យើងនឹងបានពោរពេញ នៅពេលដែលព្រះអង្គប្រទានអំណររបស់ទ្រង់មកកាន់យើង (យ៉ូហាន ១៥:១១)។ យើងអាចលើកឡើងដោយប្រាកដថា អំណរជះឥទ្ធិពលមកលើសុខភាពក្នុងផ្ទះ ឬក៏ដូចនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ សុភាសិត ១៧:២២ លើកឡើងថា «ចិត្តដែល “សប្បាយ” ជាថ្នាំយ៉ាងវិសេស»។

ដូច្នេះ វាមិនមែនជារឿងដែលគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលទេ ដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានចាត់ទុកផ្ទះថាជាកន្លែងដែលមានអំណរ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យគ្រួសារអរសប្បាយ នៅពេលដែលពួកគេថ្វាយបង្គំទ្រង់ និងពេលដែលពួកគេបរិភោគនៅក្នុងទីបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ (ចោទិយកថា ១២:៧, ១២; ១៤:២៦)។ ជាពិសេស យើងអាចឃើញអំណរកើតមាននៅក្នុងគ្រួសារជាក់ស្តែងបាន នៅអំឡុងពេលមានពិធីបុណ្យអ្វីមួយ (ចោទិយកថា ១៦:១១, ១៤; ២របាក្សត្រ ៣០:២១)។ ព្រះគម្ពីរបានប្រាប់គ្រួសារឲ្យ «មានសេចក្តីអំណរ» ពេលដែលពួកគាត់មានពិធីជប់លៀង (ចោទិយកថា ១៦:១៥)។ កណ្ឌគម្ពីរសាស្តាបានផ្តល់ដំបូន្មានដល់បុរសទាំងឡាយថា «ចូររស់នៅដោយអំណរ ជាមួយនឹងប្រពន្ធជាទីស្រឡាញ់របស់ឯង» (សាស្តា ៩:៩)។ កណ្ឌគម្ពីរសុភាសិត

បានប្រាប់ដល់បុរសទាំងអស់គ្នាថា «ចូរឲ្យឯងបានរីករាយចំពោះប្រពន្ធដែលបានគ្នាពីកាលក្រមុំកំលោះចុះ» (សុភាសិត ៥:១៨)។ គេបានពណ៌នាអំពីមនុស្សដែលមានកូនច្រើនថាជាអ្នក «សប្បាយហើយ» ឬក៏ «មានព្រះពរ» (ទំនុកតម្កើង ១២៧:៥)។[២] ព្រះគម្ពីរបានជំរុញឲ្យគ្រួសារមានអំណរនៅក្នុងការល្អដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើសម្រាប់ពួកគាត់ (ចោទិយកថា ២៦:១១)។

១. អំណរគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិពិតប្រាកដនៅក្នុងផ្ទះ

អាន ១ធីម៉ូថេ ៦:៦-៩

អំណរគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិពិតប្រាកដនៅក្នុងផ្ទះ។ ក្នុងការពិភាក្សាអំពីទ្រព្យសម្បត្តិសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «តែការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះ ដែលមានទាំងចិត្តស្កប់ស្កល់ផង នោះជាកម្រៃ១យ៉ាងធំមែន» (១ធីម៉ូថេ ៦:៦)។ គាត់ក៏រំឭកយើងឲ្យគិតអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច ពេលជ្រើសរើសអ្វីដែលយើងឲ្យតម្លៃ៖ «ដ្បិតយើងរាល់គ្នាមិនបានយកអ្វី ចូលមកក្នុងលោកីយ៍នេះទេ ហើយច្បាស់ជាយើងពុំអាចនឹងយកអ្វីចេញទៅវិញបានដែរ» (ខ៧)។ បន្ទាប់មក គាត់បានលើកឡើងថា បើយើងមានអ្វីដែលយើងត្រូវការសម្រាប់ជីវិតនេះហើយ នោះយើងគួរមានការស្កប់ចិត្ត «តែបើមានអាហារទទួលទាន នឹងសំលៀកបំពាក់ នោះក៏ល្មមឲ្យយើងបានស្កប់ចិត្តហើយ» (ខ៨)។ ជាចុងក្រោយ គាត់បានរៀបរាប់អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាអ្នកមាន «ឯពួកអ្នកដែលចង់ធ្វើជាអ្នកស្តុកស្តម្ភ នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្បួងនឹងអន្ទាក់ ហើយក្នុងបំណងជាច្រើន ដែលផ្តេសផ្តាស ហើយធ្វើទុក្ខដល់ខ្លួន ក៏ពន្លិចមនុស្សទៅក្នុងសេចក្តីហិនវិនាស នឹងសេចក្តីអន្តរធានវិញ» (ខ៩)។ គ្រីស្ទបរិស័ទពិតជាងាយធ្លាក់ចូលក្នុងគ្រោះថ្នាក់នៃការដេញតាមទ្រព្យសម្បត្តិ ដែលបានបំផ្លាញជីវិតរបស់ពួកគាត់ ហើយលួចពីពួកគាត់នូវទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃនៃការស្កប់ចិត្ត។ ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញការនោះកើតឡើងជាច្រើនដងហើយ។

ក. ការស្កប់ចិត្តជួយនាំមកនូវភាពរីករាយ។ ការស្កប់ចិត្តជាលក្ខណសម្បត្តិមួយដែលយើងត្រូវរៀនអភិវឌ្ឍតាមរយៈការអនុវត្ត។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ខ្ញុំបានរៀនឲ្យមានសេចក្តីសន្តោសក្នុងសណ្ឋានគ្រប់យ៉ាង ខ្ញុំធ្លាប់ទ្រាំឲ្យមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ ហើយក៏ធ្លាប់មានសេចក្តីរីករាយដែរ។ ខ្ញុំ បានរៀន ធ្លាប់ទាំងឆ្អែត ទាំងឃ្លាន ទាំងមាន ទាំងខ្វះ ក្នុងសារពើទាំងអស់ហើយ» (ភីលីព ៤:១១ខ-១២)។ កន្លែងដែលល្អបំផុតក្នុងការរៀនអំពីការស្កប់ចិត្ត គឺនៅផ្ទះ។ ដាច់ខាត! យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវតែសង្វាតឲ្យមានការស្កប់ចិត្ត និងមានផ្ទះដែលមានសុភមង្គល។ អ៊ីចឹង ទោះបីយើងមិនសូវមានលុយច្រើន (ហើយអ្នកបម្រើព្រះពេញម៉ោង នៅ

ប្រទេសជាច្រើនក៏ពិតជាមិនមានមែន) នោះសមាជិកគ្រួសារយើងក៏នៅតែអាចគិតអំពីខ្លួនឯងថាជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិដែរ។

ខ. ធ្វើជាគំរូនៃអំណរដល់គ្រួសាររបស់អ្នក។ តែអំណរ ជាពិសេសអំណរនៅក្នុងគ្រួសារ គឺជាការមួយដែលអ្នកខ្លះមិនធ្លាប់មាន។ លោក ថិម ស្តាហ្វិត (Tim Stafford) បានមានប្រសាសន៍ថា «មនុស្សដែលមានអំណរភាគច្រើន គឺជាមនុស្សដែលបានធំធាត់ឡើងនៅក្នុងផ្ទះដែលពួកគាត់បានឃើញគំរូ នៃការមានអំណរជាប្រចាំថ្ងៃ។ ការមានអំណរ គឺជាផ្នែកមួយនៃវប្បធម៌ដែលគ្រួសារពួកគាត់មាន ដែលពួកគាត់ជ្រើសរើសបន្តមានទៅមុខទៀត»។ ប៉ុន្តែ សព្វថ្ងៃនេះ គ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើននាក់មិនបានមានបទពិសោធន៍នៃការមានអំណរថា ជាផ្នែកមួយនៃវប្បធម៌ក្នុងគ្រួសាររបស់ខ្លួនឡើយ។ ដូច្នេះ អំណរគឺជាចំណុចគន្លឹះមួយដែលយើងត្រូវរៀន និងអនុវត្តតាម។ និយាយអីចឹង ព្រះគម្ពីរក៏បានបញ្ជាឲ្យយើងមានអំណរ។ ដូច្នេះ ក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងពិនិត្យមើលចំណុចអនុវត្តន៍មួយចំនួន ដើម្បីបង្កើនរបៀបមានអំណរនៅក្នុងផ្ទះឲ្យកាន់តែច្រើនឡើង។ មេរៀនបន្ទាប់នឹងលើកឡើងអំពីមូលហេតុដែលកូនៗត្រូវមានការអរសប្បាយ និងអំពីរបៀបដែលយើងគួរបង្កើតឲ្យមានវប្បធម៌នៃការមានអំណរ នៅក្នុងផ្ទះសម្រាប់កូនៗរបស់យើង។

២. រូបភាពខាងក្រៅជាខ្មាំងសត្រូវនៃអំណរ។

(កុំព្យាយាមធ្វើឲ្យអ្នកដទៃគិតថាអ្នកជាអ្នកមាន ឬល្អខុសពីស្ថានភាពពិតរបស់អ្នកឡើយ)

ដោយសារគូស្រករជាច្រើនមិនសង្វាតដេញតាមអំណរនៅក្នុងគ្រួសារបែបជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា នោះពួកគាត់ងាយនឹងធ្លាក់ចូលក្នុងអន្ទាក់មួយទៀត ដែលអាចនាំឲ្យបំផ្លាញអំណរនោះ។ នេះគឺជាអន្ទាក់នៃទាសករចំពោះរូបភាពពីក្រៅ *គឺការព្យាយាមធ្វើឲ្យមនុស្សឯទៀត គិតថា អ្នកកំពុងជោគជ័យ*។ ពួកគាត់គិតថា ប្រសិនបើពួកគាត់មិនអាចមានអំណរបានទេ នោះយ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគាត់ត្រូវតែព្យាយាមបង្ហាញពីភាពជោគជ័យភាពមានបាន ឬក៏ឥទ្ធិពលរបស់ខ្លួន។ ក្នុងការស្វែងរកគោលដៅបែបនេះ ពួកគាត់ងាយធ្លាក់ចូលក្នុងការដើរតាមផ្លូវដ៏មានគ្រោះថ្នាក់ណាស់។

ក. កុំចំណាយលុយដែលអ្នកមិនមាន។ ផ្លូវដែលទូទៅបំផុត គឺជាការចំណាយលុយដែលពួកគាត់មិនមាន។ ពួកគាត់ទិញផ្ទះដែលពួកគាត់មិនមានលទ្ធភាពទិញបាន។ ឬក៏ពួកគាត់ទិញរបស់របរដាក់តាំងដែលធ្វើឲ្យផ្ទះរបស់ពួកគេមើលទៅកាន់តែស្អាតជាងមុន ទោះបីជាពួកគាត់មិនមានថវិកាគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការទិញវានៅពេលនោះក៏ដោយ។ នៅពេលមានពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅក្នុងគ្រួសារ ពួកគាត់ចំណាយលុយដែលពួកគាត់មិនមាន

គ្រប់គ្រាន់ក្នុងការរៀបចំទទួលភ្ញៀវ។ ហើយជាលទ្ធផល ពួកគាត់បានឈានដល់ទីបញ្ចប់ដោយភាពអស់សង្ឃឹម ដោយនៅជំពាក់ អ្នកឲ្យខ្ចី ធនាគារ ឬក៏អ្នកបញ្ចាំជាដើម។ នៅពេលដែលពួកគាត់មិនអាចបន្តបង់ប្រាក់សងគេបាន នោះព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ពួកគាត់បានបាត់បង់សេរីភាព និងសន្តិភាពជាដើម។ ម៉្យាងទៀត ពួកគាត់ក៏ត្រូវបានបង្ខំចិត្តឲ្យកាត់បន្ថយការថ្វាយដង្វាយសម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយពួកគាត់ក៏បានពិបាកក្នុងការចំណាយសម្រាប់របស់ចាំបាច់ដូចជា ម្ហូបអាហារ សុខភាព និងលើការអប់រំជាដើម។

ខ. ប្រាក់កម្ចីធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាទាសកររបស់អ្នកឲ្យខ្ចី។ *គួរឲ្យស្តាយណាស់* ដែលឃើញមនុស្សជាច្រើនទិញរបស់របរដោយប្រើប្រាក់កម្ចី ដោយមិនបានគិតដោយយកចិត្តទុកដាក់អំពីរបៀបដែលពួកគាត់នឹងសងវិញ។ ពួកគាត់បានយកកម្ចីពីធនាគារមួយ ដើម្បីបង់ឲ្យធនាគារមួយទៀត នៅពេលដែលដល់ពេលសង។ ធ្លាប់មានមនុស្សមួយចំនួន ដែលពេលកំពុងស្ថិតក្រោមសម្ពាធនៃការទិញអ្វីមួយ ពួកគាត់ក៏ខ្ចីលុយ បន្ទាប់ពីបានបង្កើតគម្រោងសងបំណុល ដែលមិនអាចអនុវត្តបាន។ ពួកគាត់មិនបានគិតអំពីការដែលសមាជិកគ្រួសារអាចធ្លាក់ខ្លួនឈឺ ឬក៏រឿងបន្ទាន់ផ្សេងទៀតដែលទំនងជានឹងប្រឈមមុខ។ ប្រសិនបើការនោះកើតឡើង នោះពួកគាត់នឹងនៅជាប់គាំង។ ពួកគាត់ដាក់បញ្ចាំរបស់មានតម្លៃ ដូចជាគ្រឿងអលង្ការ ហើយជាទូទៅក៏ត្រូវបាត់បង់ជាអចិន្ត្រៃយ៍។ ប៉ុន្តែ សំខាន់ជាងនោះទៅទៀត ពួកគាត់បន្តស្ថិតក្រោមភាពជាទាសករនៃប្រាក់កម្ចីនោះ។

គ. កុំចំណាយលុយច្រើនពេកសម្រាប់ពិធីមង្គលការ។ នៅក្នុងប្រទេសស្រីលង្កា ប្រជាជនភាគច្រើនចំណាយលើសពីសមត្ថភាពនៅពេលដែលគ្រួសាររបស់ពួកគេមានពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ជាធម្មតា មានការជប់លៀងឬទទួលភ្ញៀវដោយអាហារសម្រន់។ ការមាននំខេកឆ្ងាញ់ ហើយថ្លៃសម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានចាត់ទុកជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងកម្មវិធី។ ការអញ្ជើញភ្ញៀវច្រើន និងការជប់លៀងធំក៏ជាការបញ្ជាក់ពីឋានៈផងដែរ។ ជាលទ្ធផល គូស្រករជាច្រើនក៏រៀបការដោយផ្តើមជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ខ្លួនដោយជំពាក់បំណុលគេ ហើយឪពុកម្តាយក៏ជំពាក់ជាមួយនឹងពួកគាត់ដែរ។ ខ្ញុំមានការភ្ញាក់ផ្អើលខ្លាំងណាស់អំពីរបៀបដែលពួកគាត់បានចំណាយលើសសមត្ថភាព ទោះបើយើងដែលជាអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំបានព្រមានពួកគេអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការនេះក៏ដោយ។ អ្នកខ្លះហាក់បីដូចជានៅជាប់ក្នុងព្រឹត្តិការណ៍នេះតែម្តង ដល់ថ្នាក់ថាពួកគាត់មិនដឹងថា ខ្លួនចំណាយលើសនោះទេ។

> **លោកគ្រូគង្វាល អាជីត បានប្រាប់រឿងនេះថា៖** «កាលពីរបីឆ្នាំមុន ខ្ញុំបានធ្វើដំណើរជាមួយបុគ្គលិករបស់ក្រុម យុវជនសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ទៅកាន់ភាគខាងជើងនៃប្រទេសស្រីលង្កា ដើម្បីចូលរួមពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់បុគ្គលិកម្នាក់។ បន្ទាប់ពីពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍បានចប់រួចរាល់ យើងបានបរិភោគអាហារឆ្ងាញ់ៗ ហើយបន្ទាប់មកក៏ធ្វើដំណើរផ្លូវឆ្ងាយ ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ។

ខណៈពេលដែលយើងកំពុងតែធ្វើដំណើរ មិត្តរួមការងាររបស់យើងម្នាក់ក៏បាននិយាយភ្លាមៗ ថា «អេ៎! ពួកគាត់មិនបានដាក់នំខេកឲ្យយើងបរិភោគនោះទេ»។ ដូចដែលបានលើកឡើងនៅខាងលើ គេបានចាត់ទុកនំខេកសម្រាប់ពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍ថា ជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយក្នុងពិធីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅប្រទេសស្រីលង្កា។ ដោយចំអន់លេង មានម្នាក់នៅក្នុងឡានក៏បានទូរស័ព្ទទៅកូនកំលោះ ហើយសួរគាត់ថា «តើនំខេកទៅណាបាត់ហើយ?» គាត់បានឆ្លើយថា «នៅពេលដែលយើងគិតគូរពីការចំណាយសម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ យើងឃើញថា យើងមិនមានលទ្ធភាពក្នុងការចំណាយលើទាំងម្ហូបអាហារផង និងទាំងលើនំខេកដ៏ឆ្ងាញ់ផងបានទេ។ ដូច្នេះហើយបានជាយើងសម្រេចចិត្តមិនចំណាយទៅលើនំខេក។» ខ្ញុំបានប្រាប់មិត្តរួមការងាររបស់ខ្ញុំថា «គាត់គឺជាវីរបុរសរបស់ខ្ញុំ!»។ គាត់សុខចិត្តមិនមាននូវអ្វីមួយដែលគេចាត់ទុកថាសំខាន់ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចមានអាហារឆ្ងាញ់ៗសម្រាប់ភ្ញៀវដែលចូលរួម ដោយមិនជាប់បំណុលគេ។»

ឃ. កុំគិតពីទ្រព្យសម្បត្តិ និងឋានៈក្នុងការជ្រើសរើសដៃគូរៀបការ។ ឪពុកម្ដាយត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នអំពីការយករូបភាពខាងក្រៅថាជាការសម្រេចឲ្យរៀបការ ឬមិនឲ្យរៀបការ។ ខ្ញុំធ្លាប់បានឃើញឪពុកម្ដាយបដិសេធគម្រោងអាពាហ៍ពិពាហ៍ ដែលគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ចង់រៀបការជាមួយគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់ទៀតដែលល្អ ពីព្រោះពួកគេគិតថា គូស្រករនោះមានឋានៈទាបក្នុងសង្គម ឬក៏មិនស្អាត ឬសង្ហាល្មមសម្រាប់កូនខ្លួន។ ពួកគាត់មើលទៅលើពណ៌សម្បុរនៅលើស្បែក ឬក៏ផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុរបស់គាត់ថាជាការមិនមានលក្ខណសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់។ តែបុរស និងស្ត្រីទាំងពីរនាក់ស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយក៏រំពឹងទុកថា ពួកគាត់នឹងមានភាពភ្លឺស្វាងចេញពីការរស់នៅដ៏មានសុភមង្គលជាមួយគ្នា។ ប៉ុន្តែ ដោយសារមូលហេតុដែលបានចាត់ទុកក្នុងឋានៈដែលគិតពី «រូបភាពខាងក្រៅ» នោះឪពុកម្ដាយក៏ជំទាស់មិនឲ្យរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ។ ឪពុកម្ដាយទាំងនោះអាចជាអ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ឬក៏ជាគ្រូគង្វាលទៀតផង ប៉ុន្តែអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគាត់ គឺពោរពេញដោយអំពើបាប និងស្របតាមលោកីយ៍ទៅវិញ!

ង. កុំគិតពីទ្រព្យសម្បត្តិ និងឋានៈក្នុងជម្រើសមិត្តភក្តិរបស់អ្នក។ ជាទូទៅ ការជាប់ក្នុងភាពជាទាសករនឹងរូបភាពខាងក្រៅ គឺជាបញ្ហាសម្រាប់អស់អ្នកដែលធ្លាប់ជាអ្នកក្រ ប៉ុន្តែឥឡូវរួចពីភាពក្រីក្រ។ មានគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនដែលពួកគាត់បានធំធាត់ឡើងនៅក្នុងផ្ទះដែលរងគ្រោះក្នុងការខ្វះខាតដោយសារភាពក្រីក្រ និងការញៀនស្រា។ បន្ទាប់មក ពួកគាត់ក៏បានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគាត់ក៏បានចាប់ផ្ដើមដំណើររកឃើញអត្តសញ្ញាណថ្មីនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ពួកគាត់បានដឹងថា ពួកគាត់មិនចាំបាច់មានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនតូចទាបជាង

ចំពោះអស់អ្នកដែលពួកគាត់ធ្លាប់ចាត់ទុកថា មានឋានៈខ្ពស់ជាងនោះទៀតឡើយ។ ប៉ុន្តែ ពួកគាត់នៅតែមានស្នាមរបួសដែលធ្វើឲ្យពួកគាត់ឈឺចាប់ អំឡុងពេលដែលពួកគាត់រស់នៅក្នុងស្ថានភាពក្រីក្រនោះ។ ការចងចាំអំពីការដែលគេបានសើចចំអកដាក់ ដោយសារពួកគាត់ពាក់ស្បែកជើងចាស់ៗ និងខោអាវរហែកដែលបានប៉ះនៅពេលទៅសាលា នៅតែរំឭកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគាត់យ៉ាងស្រស់ៗ។ ពួកគាត់មិនចង់ឲ្យកូនៗរបស់ខ្លួនមានបទពិសោធន៍ដូចនោះទេ។ ឥឡូវ ពួកគាត់មានមិត្តភក្តិនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិប្រហាក់ប្រហែលគ្នា។ ពួកគាត់មានអារម្មណ៍ថា ខ្លួនមានសិទ្ធិក្នុងការមានអំណរជាមួយអ្វីដែលមិត្តភក្តិរបស់ខ្លួនទាំងនោះមានដែរ។ ការផ្សាយលើកញ្ញក់ទូរទស្សន៍បានល្បួងពួកគាត់ឲ្យមានជម្រើសបង់ថ្លៃរយៈពេលយូរ ក្នុងការទិញអ្វីមួយដែលពីមុនពួកគាត់ធ្លាប់គិតថា ជាភាពអរសប្បាយដែលមិនអាចទទួលយកបាន។ អស់អ្នកដែលធ្លាប់ឆ្លងកាត់ការនេះក៏អាចធ្លាក់ក្នុងការជាប់បំណុលយ៉ាងខ្លាំងដែរ។

ច. ចូររស់នៅតាមចំណូលរបស់អ្នក។ យើងត្រូវតែរស់នៅស្របតាមចំណូលរបស់យើង ហើយរីករាយជាមួយអ្វីដែលខ្លួនមាន។ ឧទាហរណ៍៖ នៅក្នុងប្រទេសស្រីលង្កា មានសាលាប្រភេទផ្សេងៗគ្នា។ ការបង់ថ្លៃសាលាថ្លៃបំផុត គឺត្រូវបានគិតដោយសាលាដែលគេហៅថា ជាសាលាអន្តរជាតិ។ មានគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនបានយកកូនៗរបស់ខ្លួនឲ្យចូលរៀននៅសាលាទាំងនោះ។ វាមិនមែនជាការអ្វីខុសឆ្គងលើចំណុចទាំងនោះទេ។ ប៉ុន្តែ មានគ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួនដែលមិនមានលទ្ធភាពក្នុងការបង់ តែនៅតែយកកូនៗខ្លួនទៅដាក់នៅសាលាទាំងនោះដែរ។ ពួកគាត់មានការពិបាកក្នុងការបង់ថ្លៃ ហើយពេលខ្លះក៏ជួបបញ្ហាដោយសារពួកគាត់មិនអាចបង់ថ្លៃបាន។ អ្នកខ្លះក៏ត្រូវបង្ខំចិត្តក្នុងការដកកូនខ្លួនចេញពីសាលាវិញ ដោយសារមិនអាចបង់ថ្លៃសាលាបាន។

មានកូនៗមួយចំនួនរបស់ព្រះបានចាកចេញពីផ្លូវនៃការត្រាស់ហៅរបស់ខ្លួនចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យទទួលបានភាពជោគជ័យខាងឯផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ។ ទាក់ទងនឹងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ អស់អ្នកដែលបានទទួលការត្រាស់ហៅក្នុងការធ្វើព័ន្ធកិច្ចទំនងជាអាចបោះបង់ព័ន្ធកិច្ច ឬចាកចេញពីព័ន្ធកិច្ចណាមួយដែលពួកគាត់បម្រើ ដើម្បីទៅធ្វើនៅកន្លែងមួយទៀតដែលទទួលបានប្រាក់កម្រៃប្រសើរជាងមុនកាលនៅក្នុងព័ន្ធកិច្ច។ ហើយមនុស្សមួយចំនួនក៏ចាកចេញពីប្តី ឬប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់ខ្លួន ហើយទៅធ្វើការនៅក្រៅប្រទេស ដើម្បីរកលុយ ហើយអាចជួបគ្នាបានត្រឹមតែម្តងក្នុងរយៈពេលពីរឆ្នាំក៏មាន។

> **ទីបន្ទាល់ពីលោកគ្រូគង្វាល ធិម ស្វាហ្វនដ៍ ដែលឪពុកគាត់ជាគ្រូគង្វាល ហើយបានធំធាត់ឡើងក្នុងផ្ទះ ដែលគេរាប់ថាក្នុងកម្រិតក្រល្មម។** ៖ «កាលខ្ញុំនៅតូច...ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា យើងមិនមានឋានៈខ្ពស់ទេ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិនដែលមានអារម្មណ៍ថាយើងពិតជាក្រឡើយ»។ គាត់បាននិយាយថា «គន្លឹះនោះ...គឺជាគោលជំហររបស់ឪពុកម្តាយខ្ញុំ។ ជាជាងនិយាយអំពីភាពខ្វះខាត

ពួកគាត់បានផ្តោតទៅលើអ្វីដែលពួកគាត់មាន។ ពួកគាត់បានព្យាយាមជួយឲ្យកូនៗជឿថា ពួកគាត់កំពុងមានអំណរនៅក្នុងអ្វីដែលល្អបំផុតនៅក្នុងជីវិតនេះដូចជា ការអានសៀវភៅ ការស្តាប់តន្ត្រី ការបោះតង់ និងការលេងបាល់ជាដើម»។ ជាលទ្ធផល គាត់បាននិយាយថា «យើងគិតថា យើងប្រសើរជាងអស់អ្នកដែលទិញឡានទឡ្យយៗ និងញ៉ាំសាច់ឆ្ងាញ់ៗ ដើម្បីឲ្យជីវិតមានភាពរីករាយ»។ ការដែលគ្រួសារអនុវត្តការឲ្យដង្វាយ ក៏បានជួយពង្រឹងគំនិតដែលថា ពួកគាត់ជាគ្រួសារដែលមានឯកសិទ្ធិ។ លោក ស្ពាហ្វុនដ៍ បានលើកឡើងថា «ការចងចាំដ៏ច្បាស់លាស់មួយដែលខ្ញុំមានកាលខ្ញុំនៅក្មេង គឺអំពីពេលវេលាមួយដែលអ្នកម្តាយរបស់ខ្ញុំ កំពុងរៀបចំដង្វាយ ដើម្បីផ្ញើទៅកាន់អង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួន។ គាត់ថា “ការដាក់ដង្វាយធ្វើឲ្យខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា ខ្ញុំជាអ្នកមាន” ពីព្រោះយើង “យើងមានលុយច្រើន ដើម្បីឲ្យទៅអ្នកដទៃ”»។

នេះជាប្រភេទផ្ទះ ដែលទទួលបានសេរីភាពចេញពីភាពជាទាសករនៃការបោកបញ្ឆោត ចំពោះភាពចម្រុងចម្រើនផ្នែកសម្ភារៈនិយម និងរបៀបណាផ្សេងទៀតដែលបង្ហាញឲ្យគេគិតថា ខ្លួនជោគជ័យពេលមើលពីខាងក្រៅ។ យើងកំពុងតែនិយាយអំពីអ្នកផ្ទះ ដែលមានការខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការចិញ្ចឹមបីបាច់កូនៗ ដែលមានការស្កប់ចិត្ត មានអំណរក្នុងព្រះអម្ចាស់ និងក្នុងការស្រឡាញ់ និងការប្តេជ្ញាចិត្តអំពីហេតុរបស់ខ្លួន។

៣. អំណរកើតឡើងតាមរយៈការសរសើរ

អាន អេភេសូ ១:៣

ក. ការសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ការសរសើរតម្កើងគឺជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់នៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ចំណុចដំបូង និងសំខាន់បំផុតនោះគឺថា យើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ហើយការសរសើរតម្កើងទាំងនេះមានអត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើន។ ជាដំបូង វាថ្វាយព្រះកិត្តិនាមដល់ព្រះជាម្ចាស់។ ទី២ វាជួយយើងឲ្យចងចាំសេចក្តីពិតអំពីព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីមានភាពស្រអាប់ដោយសារសម្ពាធនៃជីវិតនេះក្តី។ ទី៣ វាជួយយើងឲ្យមានអំណរជាមួយព្រះជាម្ចាស់ថែមទៀត។ ដូច្នេះ ការសរសើរតម្កើងគឺជាផ្លូវមួយក្នុងការមានអំណរ នៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។

ខ. ការសរសើរ និងការដឹងគុណចំពោះអ្នកដទៃ។ ដូចដែលយើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ យើងក៏សរសើរដល់អ្នកដទៃដែរ ដោយសារយើងរីករាយជាមួយនឹងពួកគាត់។ គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាមនុស្សដែលរីករាយជាមួយនឹងអ្នកដទៃ ដូចដែលស្តេច ដាវីឌ បានលើកឡើងថា «ចំណែកពួកបរិសុទ្ធដែលនៅផែនដី នោះជាពួកប្រសើរ

ដែលគាប់ចិត្តទូលបង្គំគ្រប់ជំពូក» (ទំនុកតម្កើង ១៦:៣)។ នៅពេលយើងរីករាយជាមួយនឹងពួកគាត់ នោះយើងក៏សរសើរពួកគាត់ដែរ។ ដូច្នេះហើយបានជាសាវ័ក ប៉ុល បានសរសើរដល់អ្នកដទៃជាច្រើនដង នៅក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់។ នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ រ៉ូម ១៦ ដែលជាជំពូកចុងក្រោយនៃសំបុត្រទេវវិទ្យាដ៏អស្ចារ្យរបស់គាត់ គាត់បានលើកឡើងនូវមនុស្សចំនួន៣៥នាក់តាមឈ្មោះ ហើយគាត់មានចំណុចល្អៗដែលនិយាយអំពីពួកគាត់ចំនួន១៩នាក់! ភាគច្រើនក្នុងសំបុត្ររបស់គាត់ គាត់បានលើកឡើងថា គាត់អរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់សម្រាប់មិត្តអ្នកអានរបស់គាត់ នៅក្នុងការអធិស្ឋានឲ្យពួកគាត់។ នៅពីក្រោយការនោះគឺថា គាត់មានអំណរជាមួយមនុស្ស។ ខ្ញុំអាចរកបានខគម្ពីរចំនួន២១ដង នៅក្នុងសំបុត្ររបស់សាវ័ក ប៉ុល ដែលគាត់បានលើកឡើងពីការដែលគាត់មានអំណរជាមួយមនុស្ស។

ការអនុវត្តន៍ និងការសន្និដ្ឋាន៖ ចូរអរសប្បាយក្នុងសមាជិកគ្រួសាររបស់អ្នក!

ដូច្នេះ ការសរសើរកើតចេញពីសេចក្តីអំណរ។ ប៉ុន្តែ ការសរសើរក៏ធ្វើឲ្យអំណររបស់យើងកាន់តែកើនឡើងផងដែរ។

ការអនុវត្តន៍១៖ សរសើរប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក។ លើសពីនោះទៅទៀត ការអនុវត្តន៍នូវការប្រាប់ពីការល្អៗអំពីប្តីឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ក៏ជួយយើងឲ្យបានដឹងពីអំពីចំណុចល្អៗរបស់គាត់ជាថ្មីម្តងទៀតដែរ។ ការនេះអាចឲ្យយើងមានការលូតលាស់ក្នុងការឲ្យតម្លៃដល់ពួកគាត់។ ជាលទ្ធផល ការនេះជាការបំភ្លឺទំនាក់ទំនងនៅក្នុងរបៀបដ៏ពិសេសមួយ ដោយសារយើងទទួលស្គាល់តម្លៃរបស់ប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើង។ ដូច្នេះ ការសរសើរផ្តល់កម្រិតថ្មីមួយទៀតនៃសេចក្តីអំណរទៅកាន់អ្នកដែលផ្តល់ឲ្យ និងអ្នកដែលទទួលយកផងដែរ។ ដោយសារសេចក្តីអំណរមានតម្លៃយ៉ាងសំខាន់ក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ វាមិនមែនជារឿងភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ដែលការសរសើរក៏មានតម្លៃយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអនុវត្តន៍ក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទដែរ។

ការអនុវត្តន៍២៖ សរសើរនិងលើកទឹកចិត្តកូនរបស់អ្នក។ ដូច្នេះ របៀបដ៏ល្អមួយក្នុងការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ប្តី ឬប្រពន្ធ ក៏ដូចជាកូនៗរបស់យើង គឺជាការសរសើរពួកគាត់។ កូនៗរបស់យើងនឹងចូលទៅក្នុងពិភពនៃការប្រកួតប្រជែង ដែលអាចនាំឲ្យមានការឈឺចាប់ដល់ពួកគាត់។ វាពិតជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ដែលក្មេងៗអាចធ្វើបាបគ្នាទៅវិញទៅមកនៅសាលារៀន។ យើងមិនអាចការពារកូនៗរបស់យើងពីការវាយប្រហារទាំងអស់នោះបានឡើយ ប៉ុន្តែយើងអាចផ្តល់ភាពកក់ក្តៅដល់ពួកគាត់ ការទទួលយកពីមជ្ឈដ្ឋានពីអ្នកនៅក្នុងផ្ទះ ដែលប្រាប់ពួកគាត់ថា ពួកគេសំខាន់ មិនថាពួកគាត់បានឮអ្វីពីពិភពខាងក្រៅក៏ដោយ។

ចូរឲ្យយើងបង្កើតក្រុមគ្រួសារមួយដែលពេញដោយអំណរ និងការសរសើរទៅវិញទៅមក។

មេរៀនទី១១

ព្រះប្រទានការស៊ូទ្រាំ នៅពេលការខកចិត្ត និងការឈឺចាប់មកដល់ក្រុមគ្រួសាររបស់អ្នក

រ៉ូម ១២:២ និង ១៥:៥

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១៤១ ដល់ ១៥៤ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្តីផ្តើមៈ មិនដែលមានគ្រួសារណាល្អឥតខ្ចោះទេ

អាន រ៉ូម ១២:២ និង រ៉ូម ១៥:៥

មិនមានអាពាហ៍ពិពាហ៍ ឬក៏គ្រួសារណាមួយដែលល្អឥតខ្ចោះនោះឡើយ។ គ្រប់គ្រួសារទាំងអស់សុទ្ធតែមានជម្លោះ មានការយល់ច្រឡំគ្នា និងមានការឈឺចាប់ដែរ។ នេះគឺជាមូលហេតុដែលភាពអត់ធ្មត់គឺជាគុណសម្បត្តិដ៏សំខាន់នៅក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ការអត់ធ្មត់និងការស៊ូទ្រាំគឺជាប្រធានបទដែលមានជាញឹកញាប់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ភាសាក្រេក នាម «ហូបផូមូនេ» (hupomonē) និងកិរិយាសព្ទ «ហូបផូមេនោ» (hupomenō) ដែលទាក់ទងគ្នាទៅនឹង «សេចក្តីទ្រាំទ្រ» លេចឡើង៤៦ដង ដែលទាក់ទងគ្នាទៅនឹងអាកប្បកិរិយាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ នាម «ម៉ាក្រូធូមា» (makrothumia) និងកិរិយាសព្ទ «ម៉ាក្រូធូមេអូ» (makrothumeō) ដែលទាក់ទងគ្នាទៅនឹង «ភាពអត់ធ្មត់» ឬក៏ «ការស៊ូទ្រាំយ៉ាងវេទនា» លេចឡើង១៥ដង ដែលទាក់ទងគ្នាទៅនឹងអាកប្បកិរិយាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ តួលេខសរុបគឺ៦១ដងទាក់ទងនឹងពាក្យទាំងនេះ។

គ្រប់ដៃគូជីវិតណាដែលបានរៀបការហើយមានសុភមង្គល ពួកគាត់នឹងប្រាប់លោកអ្នកថា ពួកគាត់បានប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាលំបាកៗជាច្រើន ដែលទាមទារឲ្យមានការអត់ធ្មត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយថាពួកគាត់ក៏នៅតែបន្តរស់នៅដោយមានបញ្ហាបែបនោះទៀតដែរ។ គ្រប់គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់សុទ្ធតែមានភាពកម្សោយ ហើយជារឿយៗក៏បានធ្វើខុសដែរ។ ក្នុងការនិយាយជាមួយនឹងគ្រូៗលើបទគម្ពីរទាក់ទងទៅនឹងអណ្តាតលោក យ៉ាកុប បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាក៏ជំពប់ជាញយៗដែរ» (យ៉ាកុប ៣:២)។ សាវ័កយ៉ូហាន បានលើកឡើងថា «បើសិនជាយើងថា យើងគ្មានបាបសោះ នោះឈ្មោះថាយើងបញ្ឆោតដល់ខ្លួន ហើយសេចក្តីពិតមិនស្ថិតនៅក្នុងយើងទេ» (១យ៉ូហាន ១:៨)។ មានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលទ្រង់មិនមានបាបទាល់តែសោះ ហើយក៏ជាព្រះដែលល្អឥតខ្ចោះដែរ។ ប្រសិនបើយើងរំពឹងគិតថា សមាជិកគ្រួសារ

យើងក៏ត្រូវល្អឥតខ្ចោះដែរ នោះយើងកំពុងតែដាក់បន្ទុកយ៉ាងខ្លាំងលើពួកគាត់ហើយ។ ជារឿយៗ ឪពុកម្ដាយតែងតែមើលយ៉ាងអស់សង្ឃឹម ខណៈពេលដែលពួកគាត់ព្យាយាមយល់អំពីអ្វីដែលបានកើតឡើងចំពោះ «កូនល្អឥតខ្ចោះ» របស់ខ្លួន ចាប់តាំងពីគាត់បានក្លាយជាមនុស្សវ័យជំទង់។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ថា ក្នុងអំឡុងពេលវ័យជំទង់នៃកូនៗរបស់ខ្ញុំ កាលនោះបានធ្វើឲ្យខ្ញុំក្លាយជាអ្នកជំនាញក្នុងការអធិស្ឋានយ៉ាងខ្លាំងម្នាក់!

នៅពេលណាមួយ គ្រប់គ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទនឹងជួបប្រទះបទពិសោធន៍នៃការឈឺថ្កាត់ ជម្លោះ ការឈឺចិត្ត ទុក្ខព្រួយ ការខ្វះខាត ការខកចិត្ត និងការបរាជ័យ។ ដូច្នេះ គ្រប់គ្នាត្រូវតែក្លាយជាអ្នកមានជំនាញក្នុងការអនុវត្តការមានភាពអត់ធ្មត់។ នេះគឺជាកិច្ចការដែលយើងត្រូវធ្វើ ដោយមានការប្ដូរផ្ដាច់។ គ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទភាគច្រើនអាចនៅមានបទពិសោធន៍នៃការមានអំណរបាន នៅពេលដែលពួកគាត់កំពុងឈឺចាប់—គឺជាអំណរដែលនៅចុងបញ្ចប់នឹងយកឈ្នះលើការឈឺចាប់នោះ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅមានគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទមួយចំនួនដែលមានការឈឺចាប់យ៉ាងយូរ ហើយក៏បានដកយកនូវសេចក្ដីអំណរចេញ ហើយគ្រួសារទាំងនោះត្រូវបានកំណត់ថា មានទុក្ខព្រួយយ៉ាងខ្លាំង។

១. ឧទាហរណ៍ខ្លះនៃការឈឺចាប់ក្នុងគ្រួសារ

ក្រុមគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ(ជាពិសេសអ្នកដឹកនាំ) មានបទពិសោធន៍ឈឺចាប់នៅក្នុងទម្រង់ជាច្រើនបែបបទ។ សូមអនុញ្ញាតឲ្យយើងខ្ញុំលើកឡើងនូវឧទាហរណ៍បួន-ដប់ដូចខាងក្រោមនេះ។

ក. ការចោទប្រកាន់មិនពិត។ ខ្ញុំបានឮរឿងដ៏គួរឲ្យក្រៀមក្រំមួយ អំពីគ្រូគង្វាលនៃក្រុមជំនុំមួយដែលកំពុងរីកចម្រើនយ៉ាងឆាប់រហ័សនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលត្រូវលេខារបស់គាត់បានចោទប្រកាន់ថា មានបំណងប៉ុនប៉ងមានទំនាក់ទំនងស្នេហាជាមួយគាត់។ ក្រុមជំនុំទាំងមូលបានជឿលើសម្ដីលេខានោះ ហើយគ្រូគង្វាលក៏ត្រូវចាកចេញពីព័ន្ធកិច្ចទាំងមានសេចក្ដីអាម៉ាស់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះរូបគាត់ និងក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់។ ប៉ុន្មានឆ្នាំក្រោយមក លេខាម្នាក់នោះបានសារភាពថា រឿងទាំងនេះគឺជារូបគាត់ទេដែលចង់មានទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងគ្រូគង្វាល ហើយគ្រូគង្វាលទេដែលបានប្រឆាំងនឹងការព្យាយាមរបស់គាត់។ អ្វីដែលលេខានោះបាននិយាយកាលពីមុននោះ គឺជាការឆ្លើយតបដោយកំហឹងក្នុងការដែលគ្រូគង្វាលនោះបានបដិសេធគាត់។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការឆ្លើយតបរបស់លេខានោះដូចនោះ គ្រូគង្វាលក៏ត្រូវបានចាកចេញពីព័ន្ធកិច្ច ដោយមានភាពអាម៉ាស់អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ។

ខ. ជំងឺធ្ងន់ធ្ងរ។ លោកគ្រូគង្វាល ស៊ូរី វិលាមស៍ (Suri Williams) ដែលមានព័ន្ធកិច្ចដ៏ល្អ ហើយបានជួយអ្នកដឹកនាំជាច្រើននាក់ សម្រាប់ក្រុមជំនុំនៅក្នុងប្រទេសស្រីលង្កា គាត់មានជំងឺបាត់ការចងចាំ កាលគាត់មានអាយុជាង៦០ឆ្នាំក្រាស់។ គាត់បានវិវត្តចូលស្ថានភាពដែលកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរ ដែលមិនអាចជួយបានទាល់តែសោះ។ ប្រពន្ធដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់ ដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ល្អម្នាក់ បានរងគ្រោះក្នុងការរងទុក្ខដោយរស់នៅជាមួយបុគ្គលដែលលែងជាមនុស្សពេញដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ ដែលគាត់ធ្លាប់ស្គាល់ អស់រយៈពេលបីទសវត្សរ៍កន្លងមក។

គ. បញ្ហាអារម្មណ៍ និងផ្លូវចិត្ត។ លោក បេនចាមីន ប្រេកឃីនរីជន៍ វើហ្វៀលដ៍ (Benjamin Breckinridge Warfield) (ឆ្នាំ១៨៥១-១៩២១) គឺជាគ្រូបង្រៀនទេវវិទ្យានៅឯសាលាព្រះគម្ពីរទេវវិទ្យា ព្រីនស្តុន (Princeton Theological Seminary) អស់រយៈពេលជិត៣៤ឆ្នាំ ហើយក៏ជាបុគ្គលម្នាក់ ដែលជាទេវវិទូក្នុងដើមសតវត្សរ៍ទី២០ ដែលគេនៅលើកយកសម្រង់សម្ដីរបស់គាត់មកប្រើប្រាស់ជាញឹកញាប់នៅសព្វថ្ងៃនេះ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានរៀបការថ្មោងថ្មី គាត់បានចេញទៅនៅអឺរ៉ុបជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់ឈ្មោះ អេននី (Annie)។ នៅទីនោះ គូស្នេហ៍ថ្មីថ្មោងបានជាប់ក្នុងព្យុះដែលមានផ្គររន្ទះយ៉ាងខ្លាំង។ លោកស្រី វើហ្វៀលដ៍ បានមានការតក់ស្លុតយ៉ាងខ្លាំងដោយសារព្រឹត្តិការណ៍នោះ ហើយអស់មួយជីវិតរបស់គាត់—ជិត៤០ឆ្នាំ—គាត់ជាមនុស្សពិការម្នាក់ដែលមិនអាចថែខ្លួនឯង។ ក្នុងអំឡុងពេលនោះ លោក វើហ្វៀលដ៍ មិនសូវចេញពីផ្ទះច្រើនជាងពីរម៉ោងក្នុងមួយពេលនោះទេ។ គាត់ស្ទើរតែមិនបានចាកចេញពីទីក្រុង ព្រីនស្តុន។ លោក ជេ. ហ្គ្រេសហាំ ម៉េឈិន (J. Gresham Machen) ដែលជាកូនសិស្សរបស់គាត់ ហើយក្រោយមកក៏បានក្លាយជាបញ្ញវន្តដ៏ល្បីម្នាក់នៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី គាត់បានសរសេរដូចតទៅ «លោកបណ្ឌិត វើហ្វៀលដ៍ ធ្លាប់អានសៀវភៅឲ្យប្រពន្ធគាត់ស្ដាប់ ក្នុងពេលវេលាជាក់លាក់ណាមួយជារៀងរាល់ថ្ងៃ»។ គាត់មិនបានចូលរួមក្នុងការប្រជុំ ឬក៏ក្នុងសកម្មភាពណាផ្សេងទៀត ក្នុងអំឡុងពេលដែលកំពុងមានបញ្ហាខ្លាំងក្នុងនិកាយប្រេសប៊ីធើរៀនរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ ការនិពន្ធដ៏ឆ្លាតវៃរបស់គាត់ខាងផ្នែកទេវវិទ្យាបានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងលើក្រុមជំនុំ។

ដូចគ្នានេះដែរ ប្រពន្ធរបស់លោក វេលៀម ខារី (William Carey) ដែលជាបេសកជនដ៏ល្បីម្នាក់ទៅកាន់ប្រទេសឥណ្ឌា បានក្លាយជាមនុស្សឆ្កួតនៅពេលដែលកូនប្រុសថ្មីរបស់គាត់បានស្លាប់ ហើយលោក វេលៀម ត្រូវរស់នៅជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយាដ៏លំបាករបស់គាត់អស់ជាច្រើនឆ្នាំ។

យើងដឹងថា គ្មាននរណាម្នាក់បានទទួលការព្យាបាលយ៉ាងពេញលេញចេញពីការស្លាប់របស់សមាជិកគ្រួសារបាននោះទេ—មិនថាជាកូន ជាបងប្អូន ជាប្ដី ឬប្រពន្ធ ឬជាឪពុកម្ដាយក៏ដោយ។ ក្នុងមួយជីវិតរបស់ពួកគាត់ ពួកគាត់រស់នៅដោយមានដួងចិត្តដែលមានប្រហោងនៃការឈឺចាប់ និងមានទុក្ខព្រួយ។ មានចំណុចច្បាស់

លាស់មួយដែលថា ទ្រនិចនៃសេចក្តីស្លាប់នឹងត្រូវបានដកចេញតែនៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវយាងត្រឡប់មកវិញ ដែលយើងកំពុងរង់ចាំអស់រយៈពេលយ៉ាងយូរមកហើយនេះ (១កូរិនថូស ១៥:៥១-៥៧)។

ឃ. កូនបះបោរ។ ហើយក៏មានបទពិសោធន៍នៃការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងរបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលកូនៗរបស់ពួកគាត់បានបះបោរទាស់ប្រឆាំងនឹងឪពុកម្តាយ និងព្រះជាម្ចាស់។ ឪពុកម្តាយទាំងនេះគឺជាឪពុកម្តាយដែលល្អៗ។ ពួកគាត់បានធ្វើនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែកូនៗរបស់ពួកគាត់បានប្រាសចាកចេញពីផ្លូវទាំងនោះ។ នៅទីបំផុត កូនៗមានទំនួលខុសត្រូវលើទង្វើរបស់ខ្លួន ហើយមួយចំនួនទៀត សូម្បីតែជាកូនៗដែលមកពីគ្រួសារដែលល្អបំផុតក៏ពួកគាត់នៅតែជ្រើសរើសផ្លូវខុសដែរ។ ព្រះយេស៊ូវគឺជាអ្នកបង្កើតសិស្សដ៏ល្អបំផុតក្នុងចំណោមអ្នកបង្កើតសិស្សទាំងអស់ ប៉ុន្តែមានសាវ័កម្នាក់បានក្បត់ព្រះអង្គ ហើយក៏បានសម្លាប់ខ្លួនដោយមានវិប្បដិសារីដ៏ជូរចត់បំផុតដែរ។ មានតួអង្គអស្ចារ្យ ដែលចេះគោរពកោតខ្លាចព្រះជាច្រើននាក់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរដូចជាលោក អ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក យ៉ាកុប អើរ៉ុន ហោរា សាំយូអែល ស្តេច ដាវីឌ ស្តេចយ៉ូសៀស និងស្តេច យ៉ូថាម ដែលមានកូនដែលបានបដិសេធមាគ៌ារបស់ឪពុកម្តាយខ្លួន។ ហើយរឿងដូចៗនេះនៅតែបានបន្តកើតឡើងរាប់មិនអស់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ក្រុមជំនុំដែរ។

ង. ភាពមិនស្មោះត្រង់ក្នុងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ប្រហែលការឈឺចាប់ខ្លាំងបំផុត គឺកើតមកពីការមិនមានភាពស្មោះត្រង់ខាងឯផ្លូវភេទ។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងបានឃើញរឿងដូចនេះច្រើនដងណាស់! ជារឿយៗ អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ គឺជាអ្នកប្រាសចាកពីផ្លូវពិត។ ក្នុងចំណោមអាពាហ៍ពិពាហ៍ទាំងនេះ មានខ្លះបានទទួលការសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគុណនៃការព្យាបាលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីប្តី ឬក៏ប្រពន្ធត្រូវឆ្លងកាត់ការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ ក៏នៅមានអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់អ្នកខ្លះទៀតបានបញ្ចប់ដោយលែងលះគ្នាផងដែរ។ *ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលប្រឆាំងនឹងការលែងលះ* ប៉ុន្តែក៏បានទទួលស្គាល់ថា ពេលខ្លះក៏អនុញ្ញាត*ក្នុងករណីជិតក្បត់* ដោយសារភាពរឹងរូសនៃដួងចិត្តម្នាក់ ឬក៏ទាំងពីរដែរ (ម៉ាថាយ ១៩:៨)។ ការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៃការលែងលះគ្នា គឺអាចដឹងបានតែចំពោះអស់អ្នកដែលមានបទពិសោធន៍អំពីវាប៉ុណ្ណោះ។ មានគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តមួយចំនួន ដែលបានព្យាយាមកែតម្រូវជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងតាមរយៈការអធិស្ឋាន និងការណែនាំពីអ្នកដទៃ ហើយនៅចុងបញ្ចប់ក៏បង្ខំចិត្តលែងលះគ្នា ដោយសារដៃគូជីវិតមិនព្រមកែប្រែចិត្ត។

២. នៅក្នុងស្ថានភាពនៃការខកបំណង ការរអ៊ូរទាំ និងការអត់ធ្មត់ ព្រះតែងតែមានវត្តមាន

ឥឡូវនេះ សូមមើលការឈឺចាប់របស់ក្រុមគ្រួសារតាមទស្សនៈរបស់ព្រះគម្ពីរ។ យើងនឹងមើលកណ្ឌគម្ពីររ៉ូម ជំពូក៨ សម្រាប់ការណែនាំនេះ។

ក. ការខកបំណង **សូមអាន រ៉ូម ៨:២០** ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនយើងថា ការខកបំណងគឺជាផ្នែកមួយដែលមិនអាចជៀសផុតបានទេ ក្នុងជីវិតនៅលើផែនដីដែលបានធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបនេះ។ នៅក្នុងការធ្លាក់ចុះនេះ «ជីវិតទាំងឡាយបានត្រូវចុះចូលនឹងសេចក្តីឥតប្រយោជន៍ [ការខកបំណង] តែមិនមែនដោយស្ម័គ្រពីចិត្ត គឺដោយព្រោះព្រះអង្គ ដែលទ្រង់បញ្ចុះបញ្ចូលវិញ ដោយសង្ឃឹម» (រ៉ូម ៨:២០)។ ដូច្នេះ រាល់គ្រប់អ្វីៗក៏ប្រែជាខុសពីធម្មតា។ យើងចាប់ផ្តើមឈឺ យើងមានកំហុសក្នុងការវិនិច្ឆ័យ យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយយើងក៏ប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាដែលមកពីខាងក្នុង និងខាងក្រៅគ្រួសារផងដែរ។ ប៉ុន្តែ ការខកចិត្តក៏មានធាតុផ្សំនៃ «សេចក្តីសង្ឃឹម» នៅក្នុងវា។ សេចក្តីសង្ឃឹមមួយនេះគឺជាការរំដោះចុងក្រោយដែលពេញទៅដោយសិរីរុងរឿងនៃការបង្កើត។ ជីវិតទាំងឡាយកំពុងតែរំពឹងចង់បានការនេះយ៉ាងខ្លាំង ហើយកូនៗរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងមានតួនាទីចម្បងមួយនៅក្នុងការនេះ។ «ដ្បិតសេចក្តីទន្ទឹងរបស់ជីវិតទាំងឡាយ នោះរង់ចាំតែពួកកូនរបស់ព្រះលេចមកឲ្យឃើញប៉ុណ្ណោះទេ» (ខ១៩; សូមអានបន្ថែមនៅក្នុងខ២១, ២៣)។

ខ. ការថ្ងូរ។ ទំរាំតែមានការរំដោះដ៏ពេញដោយសិរីរុងរឿងនៃការបង្កើតជាមួយនឹងការបើកសម្តែងនៃកូនៗរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះជីវិតទាំងឡាយនឹងនៅបន្តថ្ងូរ៖ «ដ្បិតយើងដឹងថា ជីវិតទាំងឡាយក៏ថ្ងូរ ហើយឈឺចាប់ជាមួយគ្នា ដរាបដល់គ្រាឥឡូវនេះ» (ខ២២)។ អ្នកជឿក៏ថ្ងូរផងដែរ៖ «មិនតែប៉ុណ្ណោះសោត ខ្លួនយើងរាល់គ្នាដែលមានផលជាដំបូងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ ក៏ថ្ងូរក្នុងខ្លួនដែរ ទាំងរង់ចាំទំរាំការទទួលជាកូនចិញ្ចឹម គឺជាសេចក្តីប្រោសលោះដល់រូបកាយយើងផង» (ខ២៣)។ យើងបានភ្លក់នគរស្ថានសួគ៌ដែលសាវ័ក ប៉ុល បានហៅថា «ផលជាដំបូងរបស់ព្រះវិញ្ញាណ» ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះយើងមានការតយុទ្ធជាមួយការខកចិត្តជាច្រើនប្រភេទ។ ការឆ្លើយតបរបស់យើងចំពោះការទាំងនេះគឺការថ្ងូរ។ ប៉ុន្តែការថ្ងូរក៏មានលាយឡំជាមួយក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រោសលោះចុងក្រោយ ដូច្នេះហើយបានជាគេហៅវាថា ជាដំងូរនៃការឈឺចាប់នៅពេលសម្រាលកូន។ ម្តាយដែលកំពុងឈឺពោះក៏ថ្ងូរដោយសារឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំង ប៉ុន្តែគាត់ដឹងថាការឈឺចាប់នេះនឹងបានផុតទៅយ៉ាងឆាប់ៗ ដោយគាត់នឹងមានអំណរក្នុងការបង្កើតបានកូនម្នាក់។

ការរៀនថ្ងូរគឺជាចំណុចគន្លឹះមួយនៃការឆ្លើយតបរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទចំពោះបញ្ហាផ្សេងៗ។ ព្រះគម្ពីរបានអនុញ្ញាតឲ្យយើងបង្ហាញពីការឈឺចាប់របស់យើង។ យើងឃើញថា មួយភាគបីនៃកណ្ឌគម្ពីរទំនុកតម្កើងគឺជាទំនួញដែលអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់បានថ្ងូរអំពីបញ្ហារបស់ពួកគាត់។ គេបានហៅហោរា

យេរេមា ថាជា «ហោរាទឹកភ្នែក» ជាញឹកញាប់គាត់បានពណ៌នាពីការឈឺចាប់របស់គាត់នៅក្នុងភាសាដែលឈឺចាប់ (យេរេមា ៩:១-៩; ១៥:១០-២១; ២០:៧-១០)។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានភាពចាស់ទុំក៏បានរៀនបង្ហាញពីការឈឺចាប់របស់ខ្លួននៅក្នុងដំងូរ ការដកដង្ហើមធំៗ ការយំសោក និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដែលជារបៀបសមរម្យ។

ចំណែកអស់អ្នកដែលបានរៀនថ្ងូរនឹងឃើញថា ការមានដំងូរ អាចជួយអ្នកនៅពេលអ្នកមានអារម្មណ៍ចង់ឈប់។ តាមពិតទៅ ការថ្ងូរអាចទប់ស្កាត់ការបោះបង់ចោលបាន។ ប្រសិនបើលោកអ្នកដឹងថា ការឈឺចាប់គឺជារឿងធម្មតាក្នុងទំនាក់ទំនង នោះលោកអ្នកក៏នឹងមិនជ្រើសរើសបោះបង់ នៅពេលមានបញ្ហាចូលមកដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញ លោកអ្នកនឹងបង្ហាញពីការឈឺចាប់នោះ ដោយដឹងថា ការរងទុក្ខគឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ។ លោកអ្នកបានរៀនរស់នៅជាមួយនឹងការឈឺចាប់ ហើយចេះមានអំណរ សូម្បីតែកំពុងស្ថិតនៅក្នុងការឈឺចាប់ក៏ដោយ។

គ. ការអត់ធ្មត់ (ការស៊ូទ្រាំ)។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ រ៉ូម ៨:២៣ ថាយើង «ក៏ថ្ងូរក្នុងខ្លួនដែរ ទាំងរង់ចាំទំរាំការទទួលជាកូនចិញ្ចឹម គឺជាសេចក្ដីប្រោសលោះដល់រូបកាយយើងផង»។ នៅថ្ងៃមួយអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងនឹងបានប្រសើរឡើងវិញ គឺប្រសើរយ៉ាងខ្លាំង។ ហើយដោយសារសេចក្ដីសង្ឃឹមមួយនោះហើយ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា យើងកំពុងតែលត់ដំសេចក្ដីអត់ធ្មត់របស់យើង៖ «តែបើយើងសង្ឃឹមនឹងបានអ្វីដែលមើលមិនឃើញវិញ នោះយើងនឹងរង់ចាំនៅដោយ<u>អំណត់</u>» (ខ២៥)។ ខ្ញុំបានលើកឡើងរួចមកហើយអំពីថ្ងៃនៃសេចក្ដីអត់ធ្មត់ នៅក្នុងជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ពាក្យ «ហ៊ូបផូមូនូ» ដែលបានប្រើប្រាស់នៅត្រង់នេះ «មិនមែនគ្រាន់តែផ្ដល់អត្ថន័យនៃការទទួលយកដោយស្ងៀមស្ងាត់ ប៉ុន្តែក៏អំពីសេចក្ដីទ្រាំទ្របែបវិជ្ជមានដែរ។ (ព្រះគម្ពីរខ្មែរបច្ចុប្បន្នប្រើពាក្យ «ចេះស៊ូទ្រាំ»)។ វាគឺជាអាកប្បកិរិយារបស់ទាហាន ដែលពេលកំពុងស្ថិតក្នុងភាពមមាញឹកនៃសង្គ្រាម ក៏ពួកគាត់មិនមានការស្រងាកចិត្ត ប៉ុន្តែបន្តច្បាំងយ៉ាងក្លាហាន មិនថាមានការពិបាកក៏ដោយ»។ ក្រោយមកសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «តែយើងដឹងថា គ្រប់ការទាំងអស់ផ្សំគ្នា សម្រាប់សេចក្ដីល្អដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ គឺដល់ពួកអ្នកដែលទ្រង់ហៅមក តាមព្រះតម្រិះទ្រង់» (ខ២៨)។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់កំពុងធ្វើការល្អ សូម្បីតែតាមរយៈការលំបាក ក៏យើងត្រូវតែចូលរួមជាមួយនឹងព្រះអង្គ ហើយមានចំណែកក្នុងការល្អនោះដែលទ្រង់កំពុងតែធ្វើ។ គ្រីស្ទបរិស័ទមិនមែនគ្រាន់តែជាអ្នកដែលបង្ហាញពីជំនឿលើសាសនា ដោយលើកឡើងថា «នេះជាបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ខ្ញុំត្រូវតែស៊ូទ្រាំនឹងវា» ទេ។ ប៉ុន្តែ ផ្ទុយទៅវិញយើងនិយាយថា «ព្រះជាម្ចាស់ក៏មានអធិបតេយ្យភាពលើស្ថានភាពនេះដែរ ដូច្នេះខ្ញុំត្រូវតែមានចំណែកជាមួយព្រះអង្គ ដើម្បីឲ្យដល់ចំណុចល្អដែលព្រះអង្គមានសម្រាប់ស្ថានភាពនេះ»។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងឃើញថា ក្នុងការឈឺចាប់ក្នុងចិត្តទាំងអស់នេះ វត្តមានរបស់ព្រះតែងតែនៅជាមួយយើង។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សូមស្តាប់ឧទាហរណ៍របស់ លោកគ្រូគង្វាល ដឺបលយូ. អ៊ី. សែងស្ទើរ W.E Sangster ដែលជាគ្រូអធិប្បាយដ៏ល្បីល្បាញនៅប្រទេសអង់គ្លេសកាលពី ៧៥ ឆ្នាំមុន៖

ឧទាហរណ៍៖ គេបានប្រាប់ថា លោក ដឹបលយូ. អ៊ី. សែងស្ទើរ (W. E. Sangster) ដែលជាគ្រូអធិប្បាយដ៏ឆ្នើមម្នាក់ពីប្រទេសអង់គ្លេស កំពុងតែស្លាប់ដោយសារសាច់ដុំរបស់គាត់កាន់តែរួមស្វិតទៅៗ កាលគាត់កំពុងតែស្ថិតក្នុងវ័យដែលពេញដោយកម្លាំង ក្នុងនាមជាគ្រូអធិប្បាយ។ សម្លេងរបស់គាត់គឺជាអ្វីដែលគាត់បានបាត់បង់មុនគេបង្អស់។ គាត់បានធ្វើការប្តេជ្ញាចិត្តដោយមានបួនចំណុច នៅពេលដែលគាត់បានដឹងថា ជំងឺរបស់គាត់ធ្ងន់ធ្ងរខ្លាំងមែនទែន។ ការប្តេជ្ញាចិត្តទាំងនោះមានដូចតទៅ៖

(១) ខ្ញុំនឹងមិនត្អូញត្អែរនោះទេ

(២) ខ្ញុំនឹងនៅតែរក្សាផ្ទះរបស់ខ្ញុំឲ្យនៅមានពន្លឺចែងចាំង

(៣) ខ្ញុំនឹងរាប់ព្រះពររបស់ខ្ញុំ

(៤) ខ្ញុំនឹងព្យាយាមបង្វែរការទាំងនោះឲ្យបានជាការចំណេញវិញ»។

ហើយនេះគឺជាអ្វីដែលគាត់បានធ្វើរហូតដល់ថ្ងៃដែលគាត់ស្លាប់។

មេរៀនទី១២

ព្រះគង់នៅជាមួយអ្នក ពេលការខកចិត្ត និងការឈឺចាប់មកដល់គ្រួសាររបស់អ្នក។

ហេព្រើរ ១៣:៥ «អញនឹងមិនចាកចេញពីឯង ក៏មិនបោះបង់ចោលឯងឡើយ»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១៥៤ ដល់ ១៦៧ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន រ៉ូម ៨:៣៥-៣៩

ដូចដែលយើងបានរៀននៅក្នុងមេរៀនមុននេះ គ្មានគ្រួសារ ឬអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលល្អឥតខ្ចោះនោះទេ។ គ្រួសារនីមួយៗជួបប្រទះការខកចិត្ត ទុក្ខព្រួយ អំពើបាប និងការថ្ងូរ។ ប៉ុន្តែព្រះសន្យាថា នឹងផ្តល់ការស៊ូទ្រាំ។

ប៉ុន្តែទ្រង់មិនគ្រាន់តែផ្តល់ការស៊ូទ្រាំប៉ុណ្ណោះទេ។ ទ្រង់ក៏ផ្តល់ព្រះវត្តមានផ្ទាល់របស់ទ្រង់។ សាវ័ក ប៉ុល បាននិយាយយ៉ាងក្បោះក្បាយអំពីការនេះនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីររ៉ូមជំពូកទី៨។ នៅក្នុងពីរវគ្គដែលមានឥទ្ធិពល គាត់បានពន្យល់អំពីរបៀបដែលថា គ្មានអ្វីអាចបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ (ខ ៣៥, ៣៨-៣៩)។ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ យើងក៏មិនចាំបាច់ត្រូវមានភាពជូរចត់ដែរ។ ទោះបើកាលៈទេសៈអាចអាក្រក់ ហើយសមាជិកគ្រួសារយើងអាចធ្វើអំពើអាក្រក់មកកាន់យើងក៏ដោយ ក៏សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅតែធំប្រសើរជាងនោះទៀត។

ទាក់ទងនឹងចំណុចនេះ ខគម្ពីរដែលខ្ញុំចូលចិត្តគឺ រ៉ូម ៨:២៦ «ព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ក៏ជួយសេចក្តីកម្សោយរបស់យើងបែបដូច្នោះដែរ ដ្បិតយើងមិនដឹងជាគួរអធិស្ឋានសូមអ្វីទេ តែព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ជួយអង្វរជំនួសយើង ដោយដំងូរដែលរកថ្លែងពុំបានវិញ»។ ពាក្យក្រេកដែលគេបកប្រែថា «ជួយ» គឺជាពាក្យផ្សំគ្នាតាមរយៈការដាក់ពាក្យបីខុសៗគ្នាឲ្យទៅជាពាក្យមួយ។ អត្ថន័យចំរបស់វាគឺ «មានចំណែកក្នុង»។ នេះគឺជារបៀបដែលអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីម្នាក់គឺលោក អេ. ធី. រ៉ូប៊ើតសិន (A. T. Robertson) បានពណ៌នាអំពីពាក្យនេះ «ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចាប់ភាពកម្សោយរបស់យើងជាមួយនឹងយើង ហើយទ្រទ្រង់ចំណែករបស់ព្រះអង្គនៃបន្ទុកដែលយើងកំពុងតែប្រឈមមុខដាក់ ហាក់បីដូចជាថា បុរសពីរនាក់កំពុងតែលីឈើម្នាងម្នាក់»។ គោលគំនិតគឺថា ព្រះវិញ្ញាណយាងមកជិតយើង ហើយរំលែកបន្ទុករបស់យើងជាមួយយើង។ នៅពេលដែលព្រះអង្គទូលអង្វរជំនួសយើង ការចែករំលែកបន្ទុកនោះគឺពិតណាស់ ព្រះអង្គពិតជាបានធ្វើមែន «ដោយដំងូរដែលរកថ្លែងពុំ

បានវិញ»។ មុនហ្នឹងបន្តិចសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា យើងថ្ងូរ។ ហើយឥឡូវនេះ គាត់បានលើកឡើងថា ព្រះវិញ្ញាណយល់យើងយ៉ាងខ្លាំងរហូតដល់ថា ដំងូររបស់យើងក៏បានក្លាយជាដំងូររបស់ព្រះអង្គផ្ទាល់ផងដែរ។ ព្រះអង្គបានថ្ងូរជាមួយយើងដែរ។

ទោះបើអ្នកដទៃមិនអាចយល់បញ្ហារបស់យើងបាន ក៏ព្រះជាម្ចាស់នៅតែជ្រាបបាន ហើយព្រះអង្គបានមកឯយើង និងយល់អំពីយើងនៅក្នុងការឈឺចាប់របស់យើងដែរ។ ព្រះអង្គជ្រាបពីការឈឺចាប់របស់យើង ពីព្រោះព្រះអង្គបានទទួលវានៅលើឈើឆ្កាង។ ព្រះអង្គមិនគ្រាន់តែបានទទួលយកអំពើបាបរបស់យើងនៅលើឈើឆ្កាងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែព្រះអង្គក៏បានទទួលយកការឈឺចាប់ និងទុក្ខព្រួយរបស់យើងផងដែរ។ ហោរា អេសាយបានទាយថា «ទ្រង់បានទ្រាំទ្រ រងអស់ទាំងសេចក្ដីឈឺចាប់របស់យើង ហើយបានទទួលផ្ទុកអស់ទាំងសេចក្ដីទុក្ខព្រួយរបស់យើងជាពិត» (អេសាយ ៥៣:៤)។

> **ឧទាហរណ៍៖** ស្ត្រីដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទម្នាក់បានទទួលរងគ្រោះពីការនិយាយដោយប្រើពាក្យមិនល្អពីប្ដីរបស់គាត់ ភ្លាមៗនោះគាត់ក៏បានឃើញថា អ្នកផ្សេងក៏បានរងគ្រោះពីការនិយាយពាក្យមិនល្អដូចនោះទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវដែរ។ នៅក្នុងរបៀបដ៏អាថ៌កំបាំងមួយ គាត់ចាប់ផ្ដើមមានអារម្មណ៍ថា គាត់មានភាពជិតស្និទ្ធជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ គាត់បានមានបទពិសោធន៍ក្នុងការប្រកបគ្នាក្នុងការរងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ភីលីព ៣:១០)។ គាត់បានរងទុក្ខដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានរងទុក្ខដែរ ហើយគាត់បានដឹងថា ព្រះគ្រីស្ទបានចូលរួមការឈឺចាប់របស់គាត់ដែរ។

១. ចូរទុកចិត្តលើសេចក្តីពិតដែលមិនផ្លាស់ប្តូររបស់ព្រះក្នុងគម្ពីរ

នៅពេលយើងជួបប្រទះវិបត្តិនៅក្នុងគ្រួសារ វាជាការសំខាន់ណាស់ក្នុងការដែលយើងទទួលយកនូវអ្វីដែលព្រះគម្ពីរបានលើកឡើងដែលថា៖ ព្រះជាម្ចាស់កំពុងគង់នៅជាមួយយើងដោយពេញលេញ ដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់ក្នុងការឈឺចាប់របស់យើង ហើយថាព្រះអង្គក៏កំពុងបង្វែរការនោះឲ្យទៅជាល្អដែរ។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «តែយើងដឹងថា គ្រប់ការទាំងអស់ផ្សំគ្នា សម្រាប់សេចក្ដីល្អដល់ពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ» (រ៉ូម ៨:២៨)។ គាត់បានទទួលយកការពិតដោយជំនឿថា ព្រះជាម្ចាស់បង្វែរអ្វីៗឲ្យទៅជាការល្អ។ ដោយជំនឿបែបនោះ យើងអាចនៅមានសង្ឃឹមពេលកំពុងស្ថិតក្នុងភាពងងឹត និងបទពិសោធន៍ពីភាពជិតស្និទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់បាន ដោយសារយើងមានផ្នត់គំនិតនៃសេចក្ដីជំនឿដែលបើកឲ្យយើងមានបទពិសោធន៍ជាមួយព្រះជាម្ចាស់។

ទីបន្ទាល់របស់គ្រូគង្វាល អាជីត អំពីវត្តមានរបស់ព្រះ ពេលភរិយារបស់គាត់បានហៅគាត់ក្នុងពេលធ្វើដំណើររបស់គាត់ ដើម្បីប្រាប់គាត់ថា នាងមានជំងឺមហារីក៖ លោកគ្រូគង្វាល អាជីតថា «នៅពេលខ្ញុំបានឮដំណឹងពីប្រពន្ធ វាជារដូវក្ដៅ ហើយខ្ញុំកំពុងស្នាក់នៅផ្ទះមួយនៅជាប់មាត់សមុទ្រ។ ខ្ញុំទំនេរនៅល្ងាចនោះ ដូច្នេះខ្ញុំបានចំណាយពេលនោះនៅលើឆ្នេរជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ និងជាមួយព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំបានត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ធ្វើការរៀបចំមេរៀនខ្លះៗ ហើយក៏គេង។ ខ្ញុំមិនចង់គេងនៅលើគ្រែនោះទេ។ ខ្ញុំចង់ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ! ខ្ញុំក៏បានចាប់ផ្ដើមហូរទឹកភ្នែក។ ភ្លាមៗនោះ មានគំនិតមួយបានលេចមកថា ខ្ញុំកំពុងយំស្រែកទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គបានគង់នៅជាមួយខ្ញុំ ហើយថាព្រះអង្គក៏នឹងនៅជាមួយយើងក្នុងអំឡុងពេលទាំងមូលនេះដែរ។ បទពិសោធន៍មួយនោះបានជួយឲ្យខ្ញុំត្រៀមខ្លួនសម្រាប់ជំងឺមហារីក។ ជាញឹកញាប់គំនិតដែលលេចចេញមកម្ដងហើយម្ដងទៀតគឺ «ប្រសិនបើគ្មានព្រះយេស៊ូវ តើយើងនឹងនៅឯណា?»

«ជំងឺមហារីកនោះមិនមែនជាបទពិសោធន៍ដ៏ងាយស្រួលមួយសម្រាប់ពួកយើងនោះទេ។ បទពិសោធន៍នៃការព្យាបាលដោយប្រើគីមី គឺពិតជារឿងដែលពិបាកណាស់។ បន្ទាប់ពីនោះ យើងក៏ត្រូវទៅបាញ់កាំរស្មីអស់២៥ដងទៀត។ ការព្យាបាលហាក់បីដូចជានាំឲ្យប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំខ្សោយជាងមានជំងឺមហារីកទៅទៀត។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បួនឆ្នាំក្រោយមក គាត់លែងមានជំងឺមហារីកទៀត ទោះបើគាត់បានមានការរាលដាលយ៉ាងរហ័សក៏ដោយ។ ហើយយើងក៏អាចឃើញព្រះពរជាច្រើនដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង តាមរយៈពេលវេលាដ៏លំបាកមួយនោះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងដែរ។ **ប៉ុន្តែ ចំណុចគន្លឹះគឺការឃើញថា ព្រះជាម្ចាស់បានគង់នៅជាមួយយើង ហើយព្រះអង្គក៏កំពុង និងបានធ្វើការល្អចេញពីបញ្ហារបស់យើងដែរ។**»

ក្នុងករណីនេះរបស់លោកគ្រូគង្វាលអាជីត និងប្រពន្ធរបស់គាត់ បានឃើញដំណោះស្រាយយ៉ាងច្បាស់ ចំពោះបញ្ហារបស់ពួកគាត់។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះ ការនេះមិនកើតឡើងឡើយ។ មានមនុស្សមួយចំនួនមិនបានជាសះស្បើយពីជំងឺមហារីករបស់ពួកគាត់នោះទេ។ ពេលខ្លះ ជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់គ្រីស្ទបរិស័ទក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការលែងលះគ្នាដែរ។ ភាពកម្សោយមួយចំនួនរបស់ប្ដី ឬប្រពន្ធយើងមិនផ្លាស់ប្ដូរនៅលើផែនដីនេះទេ។ ប៉ុន្តែ ទោះជាបញ្ហាត្រូវបានដោះស្រាយតាមរបៀបដែលយើងសង្ឃឹមឬក៏អត់ក្ដី គោលការណ៍ពីរ៉ូម ជំពូក ៨ ដែលយើងបានមើល ក្នុងផ្នែកនេះអាចត្រូវបានអនុវត្តចំពោះជីវិតរបស់យើងជានិច្ច៖

ទី១ យើងត្រូវតែទទួលស្គាល់ថា ការខកបំណងគឺជាផ្នែកមួយនៅក្នុងជីវិតនេះ។

ទី២ យើងក៏មានសេរីភាពក្នុងការថ្ងូរ ហើយបង្ហាញនូវការឈឺចាប់របស់យើង។

ទី៣ យើងត្រូវចេះអត់ធ្មត់យ៉ាងសកម្មក្នុងការមានទំនុកចិត្តថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងបង្វែរគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ឲ្យទៅជាការល្អ។

ទី៤ តាមរយៈពេលវេលានៃការឈឺចាប់របស់យើង យើងមានបទពិសោធន៍ពីព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលកំពុងជួយយើង យល់អំពីយើង និងកម្សាន្តចិត្តយើង។

ទី៥ យើងត្រូវតែទទួលជឿលើការពិតទាំងបួននេះ ហើយអនុវត្តចំណុចទាំងនេះនៅក្នុងជីវិតរស់នៅជាប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ដោយសេចក្ដីជំនឿ។

២. ចូរផ្លាស់ប្ដូរអ្វីដែលព្រះចង់ឲ្យអ្នកផ្លាស់ប្ដូរ។

នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងបានរៀបរាប់ជាច្រើនអំពីបញ្ហាដែលមិនអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន ហើយថាការនោះតម្រូវឲ្យយើងទ្រាំទ្រដោយសេចក្ដីអត់ធ្មត់។ ប៉ុន្តែ ក៏មានបញ្ហាមួយចំនួនអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន។ នៅក្នុងដំណើរឆ្ពោះទៅកាន់ការរកដំណោះស្រាយ ដៃគូជីវិតក៏ទំនងជាត្រូវស្វែងរកជំនួយពីមនុស្សដែលអាចទុកចិត្តបាន—ដូចជាគ្រូគង្វាល អ្នកប្រឹក្សាយោបល់ ឬជាអ្នកដឹកនាំដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទ—ដែលជាអ្នកធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ក្នុងការជួយដល់អ្នកផ្សេងទៀតដែរ។

ក. សូមស្ម័គ្រចិត្តសុំជំនួយពីគ្រីស្ទបរិស័ទចាស់ជាង។ យើងភាគច្រើនជាគ្រីស្ទបរិស័ទជំនាន់ទីមួយ។ យើងមិនមានគំរូនៃជីវិតគ្រួសារបែបជាគ្រីស្ទបរិស័ទនោះទេ ហើយភាគច្រើនក៏មកពីគ្រួសារដែលមិនល្អ ដោយសារការបំផ្លាញពីគ្រឿងស្រវឹងទៀតផង។ ក្នុងអំឡុងពេលពីរបីឆ្នាំដំបូងនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកយើង ជាទូទៅយើងជួបប្រទះនឹងបញ្ហាធំៗ។ អ្នកខ្លះក្នុងចំណោមពួកយើងបានសុំគ្រីស្ទបរិស័ទចាស់ជាង ដើម្បីឲ្យគាត់ជួយ។ ជាធម្មតាគ្រីស្ទបរិស័ទចាស់ជាងព្យាយាមជួយឲ្យយើងយល់អំពីប្ដី ឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ឲ្យកាន់តែប្រសើរឡើង ហើយក៏ផ្ដល់ដំបូន្មានមួយចំនួនអំពីការកែប្រែខ្លះៗ ដែលយើងត្រូវធ្វើនៅក្នុងអាកប្បកិរិយា និងទម្លាប់របស់ខ្លួន។ យើងជាច្រើនបានរៀនថា បញ្ហារបស់យើងអាចផ្លាស់ប្ដូរបាន។ គូស្រករដូចនោះជាច្រើនមកហើយ ដែលបានចាប់ផ្ដើមរស់នៅជាមួយគ្នាដោយមានភាពច្របូកច្របល់ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាគូស្រករដោយមានសុភមង្គលវិញ។

២. ***ចូរសុខចិត្តផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយាខឹង។*** ចំពោះមនុស្សដែលឆាប់ខឹង និងមនុស្សមិនសប្បាយចិត្ត ដែលកំហឹងរបស់ពួកគាត់កំពុងបំផ្លាញគ្រួសារខ្លួន អ្នកប្រឹក្សាអាចជួយគាត់ស្វែងរកឫសគល់នៃកំហឹងដ៏មិនធម្មតារបស់ពួកគាត់ ហើយចាប់ផ្តើមព្យាបាលបានដែរ។ ខ្ញុំធ្លាប់បានធ្វើការជាមួយអ្នកដែលមានស្នាមរបួសយ៉ាងខ្លាំងដែលមានតាំងពីក្មេងៗមក (ជាញឹកញាប់កើតចេញពីការដែលឪពុកមិនមានសេចក្តីសប្បុរស) ប៉ុន្តែ តាមរយៈការប្រឹក្សាយោបល់ គាត់ក៏ទទួលបានការព្យាបាលដោយការអធិស្ឋាន និងការអត់ទោសដល់អស់អ្នកដែលបានបង្កការឈឺចាប់នោះ។ ពួកគាត់បានឃើញការដោះលែង និងសេរីភាពទាក់ទងនឹងការខឹងសម្បារ។

វាជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ដែលដៃគូជីវិតជាច្រើនមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរបែបនេះនៅតែបន្តពន្យារពេលក្នុងការស្វែងរកជំនួយ។ សូម្បីតែការប្រឹក្សា និងការដែលគ្រូគង្វាលមើលថែមិនមែនជាដំណោះស្រាយចំពោះគ្រប់បញ្ហាទាំងអស់មែន ក៏ទាំងនេះនៅអាចជួយមនុស្សជាច្រើនក្នុងការស្វែងរកការដោះលែងចេញពីបន្ទុករបស់ពួកគាត់ ឬក៏ជាព្រះគុណក្នុងការស៊ូទ្រាំផងដែរ។

៣. ចូរអធិស្ឋានឥតឈប់ឈរ!

យើងមិនចាំបាច់និយាយថា ការសំខាន់ជាងគេ ដែលមនុស្សម្នាក់អាចធ្វើបាននៅពេលដែលមានបញ្ហានៅក្នុងគ្រួសារ គឺការអធិស្ឋាន។ លោកស្រី រស់ បែល ហ្គ្រាហាំ (Ruth Bell Graham ដែលជាប្រពន្ធរបស់លោក ប៊ីលី ហ្គ្រាហាំ) បានយល់ពីការឈឺចាប់នៃការស្រឡាញ់ និងអធិស្ឋានសម្រាប់កូនប្រុសវង្វេងពីរនាក់ គាត់បានសរសេរសៀវភៅដ៏មានឥទ្ធិពលមួយដែលមានចំណងជើងថា «ជនក្បត់ និងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ពួកគាត់» (“Prodigals and Those Who Love Them”)។ គាត់បានចង្អុលបង្ហាញទៅកាន់សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ព្រះយេស៊ូវសម្រាប់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នៅក្នុងយ៉ូហានជំពូក១៧ ហើយបានផ្តល់ជាសម្រង់សម្តីដែលជាទម្រង់សង្ខេបយ៉ាងល្អនៃសេចក្តីអធិស្ឋាន ដែលយើងអាចអធិស្ឋានសម្រាប់កូនៗដែលវង្វេងថា៖

> ឱព្រះវរបិតាជាព្រះដ៏បរិសុទ្ធអើយ! ក្នុងព្រះនាមព្រះអង្គ សូមរក្សាអស់អ្នកដែលទ្រង់បានប្រទានមកកាន់យើងខ្ញុំ....យើងខ្ញុំអធិស្ឋានសូមកុំឲ្យព្រះអង្គដកពួកគាត់ចេញពីផែនដីនេះ ប៉ុន្តែសូមព្រះអង្គរក្សាពួកគាត់ឲ្យរួចពីអំពើអាក្រក់...សូមបន្សុទ្ធពួកគាត់តាមរយៈសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់៖ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គជាសេចក្តីពិត....ឱព្រះវរបិតាអើយ យើងខ្ញុំក៏ទូលសូមឲ្យអស់អ្នកដែលព្រះអង្គបានប្រទានមកឲ្យយើងខ្ញុំនៅកន្លែងដែលយើងខ្ញុំនៅផងដែរ។

ខ្ញុំបានឮអំពីរឿងបុរសម្នាក់ដែលប្រពន្ធរបស់គាត់បានចាកចេញពីគាត់ ហើយគាត់ត្រូវតែលែងលះស្ត្រីនោះ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនដែលបោះបង់ចោលសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការផ្សះផ្សាជាមួយប្រពន្ធវិញនោះទេ។ គាត់តែងតែដើរយ៉ាងទៀងទាត់នៅកន្លែងដែលប្រពន្ធរស់នៅ ដោយអធិស្ឋានសម្រាប់គាត់ និងសម្រាប់ការផ្សះផ្សាគ្នាវិញ។ ប្រាំឆ្នាំក្រោយមក ពួកគាត់ក៏បានរួបរួមគ្នាជាថ្មីម្តងទៀតក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ពេលខ្លះ សេចក្តីអធិស្ឋានរបស់ឪពុកម្តាយសម្រាប់កូនៗដែលវង្វេងមានផលផ្លែតែនៅពេលដែលឪពុកម្តាយនោះបានស្លាប់ហើយ។ ពេលខ្លះទៀត បងប្អូនដែលមានកំហឹងដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក រួបរួមជាមួយគ្នាវិញបានតែនៅក្នុងពិធីបុណ្យសពរបស់ម្តាយ ដែលបានខូចចិត្តចំពោះការបែកបាក់របស់គាត់តែប៉ុណ្ណោះ។

ព្រះគម្ពីរបាននិយាយប្រាំដងអំពី «ការស៊ូទ្រាំក្នុងការអធិស្ឋាន» (កិច្ចការ ១:១៤; កិច្ចការ ២:៤២; កិច្ចការ ២:៤៦; រ៉ូម ១២:១២; និង កូល៉ុស ៤:២) យើងមិនត្រូវបោះបង់ការអធិស្ឋានឡើយ យើងត្រូវតែតស៊ូ!

ការអនុវត្តន៍ និង សេចក្តីសន្និដ្ឋានៈ

កុំអនុញ្ញាតឲ្យបញ្ហាបង្ខាំងការមើលថែគ្រួសាររបស់អ្នកឡើយ។

លោកអ្នកទំនងជាធ្លាប់បានឮអំពីដៃគូជីវិតដែលមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាមួយកូន ដូចជាការចាប់ជំរិត ឬក៏ជាជំងឺធ្ងន់ធ្ងរណាមួយ តែបន្ទាប់មកពួកគាត់បានលែងលះគ្នា នៅពេលវិបត្តិនោះបានចប់អស់។ នៅក្នុងករណីនីមួយៗ ពួកគាត់បានចំណាយកម្លាំងច្រើនទៅលើបញ្ហាកូនៗរបស់ពួកគាត់ ដែលធ្វើឲ្យពួកគាត់មិនបានយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការមើលថែទំនាក់ទំនងរបស់ខ្លួន។ ជាទូទៅ ដៃគូជីវិតនោះមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរមុនពេលមានវិបត្តិកើតមានហើយ ប៉ុន្តែវិបត្តិនោះបានធ្វើឲ្យការមិនរួបរួមគ្នាផ្ទុះឡើង រហូតដល់ពួកគាត់បាត់បង់ចំណង់ក្នុងការរស់នៅជាមួយគ្នា។

គ្រប់គ្នានៅក្នុងគ្រួសារត្រូវការការទទួលការមើលថែគ្រប់ពេលវេលា។ ពេលខ្លះ ឪពុកម្តាយដែលមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាមួយនឹងកូន ដូចជាជំងឺឆ្កួតជ្រូក ខ្វាក់ ជំងឺសរសៃប្រសាទ ការផ្ទង់អារម្មណ៍ខ្លាំង ឬក៏ការបះបោរ ក៏អាចមានអារម្មណ៍អស់ពីខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង ដែលនោះជាលទ្ធផលនៃការដែលពួកគាត់ព្យាយាមដោះស្រាយបញ្ហា។ ពួកគាត់អាចធ្វេសប្រហែសចំពោះ សុខភាព រូបកាយ អារម្មណ៍ និងព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន ហើយពួកគាត់ក៏អាចធ្វេសប្រហែសចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក និងចំពោះក្មេងៗដទៃទៀត។ ការនេះអាចបណ្តាលឲ្យមានបញ្ហាយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងគ្រួសារ។ នៅពេលដែលមានការប្រកាសណែនាំឲ្យប្រើប្រាស់ខ្យល់អុកស៊ីហ្សែននៅលើយន្តហោះ អ្នកណែនាំតែងតែប្រាប់អស់អ្នកដែលមានកូនៗឲ្យពាក់ម៉ាស់សម្រាប់ខ្លួនឯងជាមុនសិន

ហើយបន្ទាប់មកទើបពាក់ឲ្យកូនៗរបស់ពួកគាត់តាមក្រោយ។ ឪពុកម្តាយត្រូវតែមានសុខភាពល្អ និងរឹងមាំខ្លាំងសិន ដើម្បីឲ្យអាចជួយកូនៗរបស់ខ្លួនបាន។

យើងត្រូវតែរំឭកឪពុកម្តាយ ដែលមានបញ្ហាដូចនោះ អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការមិនយកចិត្តទុកដាក់ពីជីវិតរបស់ខ្លួន និងទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគាត់ជាមួយប្តី ឬប្រពន្ធ។ យើងត្រូវតែធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាង ដែលអាចធ្វើបាន ដើម្បីកាត់បន្ថយសម្ពាធរបស់ពួកគាត់។ យើងអាចឲ្យឪពុកម្តាយដូចនោះសម្រាក និងទទួលយកទំនួលខុសត្រូវមួយចំនួន (ដូចជាការមើលកូនគាត់) ដើម្បីឲ្យពួកគាត់អាចមានពេលសម្រាកនៅខាងក្រៅបាន។ យើងក៏អាចជួយគ្រួសារទាំងនេះបាន ដោយសេចក្តីអធិស្ឋានជាពិសេសសម្រាប់ពួកគាត់ដែរ។

ចូរយើងកុំអនុញ្ញាតឲ្យមានអ្វីមួយ សូម្បីតែការសាកល្បងរំខានយើង ឲ្យងាកចេញពីការកសាងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសាររបស់យើងនោះឡើយ។ យើងប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាជាច្រើន—ជំងឺ ភាពកម្សោយ ការយល់ច្រឡំ ខ្មាំងសត្រូវ បញ្ហាផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ កូនៗមានការបះបោរ ការល្បួងខាងផ្លូវភេទ និងបញ្ហាឪពុកម្តាយក្មេក។ ប៉ុន្តែ ចំណុចទាំងនោះមិនត្រូវចូលមករំខានរបៀបនៃការថែរក្សាទំនាក់ទំនងរបស់យើង នៅក្នុងគ្រួសារបានឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់បានមានការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសាររបស់យើង។ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យយើងមានភាពអរសប្បាយ និងបរិសុទ្ធ ហើយក៏នឹងប្រទានដល់យើងនូវជំនួយដែលយើងត្រូវការដែរ។ ការនេះអាចផ្តល់ដល់យើងនូវទំនុកចិត្តក្នុងការប្រយុទ្ធតស៊ូក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសាររបស់យើង។ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវតែឲ្យអាទិភាពចម្បងទៅកាន់គ្រួសារ និងដោះស្រាយបញ្ហាដែលពួកគាត់ប្រឈមមុខដាក់ដែរ។

មេរៀនទី១៣

ការរួបរួមក្នុងគ្រួសារ

ភាគ១

ភីលីព ២:២ «មានចិត្តគំនិតតែមួយ មានសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយ»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១៦៩ ដល់ ១៧៦ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ភីលីព ២:២ និង កិច្ចការ ៤:៣២

សេចក្តីផ្តើម៖ *នៅក្នុងគ្រួសារការរួបរួមគ្នា គឺជាការចាំបាច់។* ជាញឹកញាប់ ព្រះគម្ពីរនិយាយអំពីការដែលគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវមានការរួបរួមគ្នានៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ សាវ័ក ប៉ុល បានប្រាប់ក្រុមជំនុំភីលីពថា «នោះចូរបំពេញសេចក្តីអំណររបស់ខ្ញុំ ដោយអ្នករាល់គ្នាមានគំនិត មានសេចក្តីស្រឡាញ់តែ១ ទាំងរួបរួមចិត្តគ្នា ហើយគិតតែផ្លូវ១ដូចគ្នាចុះ» (ភីលីព ២:២)។ កណ្ឌគម្ពីរកិច្ចការបានបង្ហាញថា ក្រុមជំនុំដំបូងមានការរួបរួមគ្នាក្នុងរបៀបនេះ (កិច្ចការ ៤:៣២)។ នៅពេលមានការមិនចុះសម្រុងគ្នាបានកើតឡើង ក្រុមជំនុំក៏មានវិធានការជាបន្ទាន់ក្នុងការស្តារឲ្យមានការរួបរួមឡើងវិញ ដូចនៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ៦:១-៦; និង១៥:១-២៩។ ប្រសិនបើការរួបរួមបែបនេះជាគំរូសម្រាប់ជីវិតក្រុមជំនុំ តើវាកាន់តែសំខាន់ប៉ុណ្ណាចំពោះជីវិតក្រុមគ្រួសារ? ព្រះគម្ពីរបានរៀបរាប់យ៉ាងច្រើនអំពីការរួបរួមគ្នាដូចនេះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ និងគ្រួសារ។

ការរួបរួមគ្នាក្នុងភាពចម្រុះគ្នា

ក. ចូរអរគុណព្រះចំពោះការរួបរួម និងភាពចម្រុះគ្នាក្នុងក្រុមជំនុំ និងគ្រួសារ។ កណ្ឌគម្ពីរ១កូរិនថូសជំពូកទី១២ បានបង្ហាញពីក្រុមជំនុំថា ជាអវយវៈដែលមានការរួបរួមក្នុងភាពចម្រុះគ្នា។ ការនេះក៏ជាការពិតនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ផងដែរ។ នៅពេលព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតមនុស្ស ព្រះអង្គបានបង្កើតម្នាក់ៗឲ្យមានភាពខុសៗគ្នា ដូច្នេះក៏បាននាំឲ្យមានភាពចម្រុះគ្នានៅលើផែនដីនេះ។ ក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ យើងឃើញសាវ័ក ពេត្រុស លោក ស្ទេផាន និងសាវ័ក ប៉ុល ប្រើប្រាស់របៀបការអធិប្បាយខុសៗគ្នា។ ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់ភាពចម្រុះគ្នា។

ប៉ុន្តែ នៅក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ក្នុងភាពចម្រុះគ្នានោះក៏មានការរួបរួមគ្នានៃគោលបំណងមួយដែរគឺ—ការរស់នៅដែលផ្គាប់ព្រះទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់។ សម្រង់សម្តីអំពីការរួបរួមដោយចម្រុះនៅក្នុងក្រុមជំនុំ គឺ «ចូរមានការរួបរួមគ្នាក្នុងចំណុចចាំបាច់ ចូរមានសេរីភាពក្នុងចំណុចដែលមិនចាំបាច់ ហើយក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ ចូរមានសេចក្តីស្រឡាញ់»។ មនុស្សដែលមានចិត្តទូលាយ គឺជាអ្នកដែលអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកដទៃធ្វើតាមចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គេ ទោះបីជាពួកគាត់ទំនងជាមិនជ្រើសរើសផ្លូវដូចគ្នាក៏ដោយ។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺពិតជាសំខាន់ណាស់នៅក្នុងគ្រួសារ ដោយជួយឲ្យសមាជិកគ្រួសាររៀងៗខ្លួនលូតលាស់បានយ៉ាងពេញទំហឹង។

ឧទាហរណ៍៖ ប្រុសៗភាគច្រើននៅប្រទេសស្រីលង្កាចូលចិត្តមើលកីឡា និងវិស័យនយោបាយនៅលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ជាងប្រពន្ធខ្លួន។ ហើយឲ្យតែធ្វើបែបនេះមិនដល់កម្រិតហួសហេតុពេករហូតធ្វើឲ្យមានការប៉ះពាល់ដល់គ្រួសារ ប្រពន្ធដែលមានចិត្តទូលាយអាចឲ្យប្តីខ្លួនរីករាយក្នុងការមើលកម្មវិធីកីឡា និងវិស័យនយោបាយនៅលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍បាន។ គាត់ទំនងជាអាចចាប់ផ្តើមមានការចាប់អារម្មណ៍លើការទាំងអស់នេះដែរ ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគាត់មានចំពោះប្តីខ្លួន។ ប្រុសៗជាច្រើនចាប់ផ្តើមចូលចិត្តមើលកម្មវិធីធ្វើម្ហូបនៅលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ តែស្រីៗនៅប្រទេសលង្កានៅតែចូលចិត្តមើលវាច្រើនជាងប្រុសៗទៅទៀត។ ប្រុសៗអាចមានអំណរក្នុងការឲ្យប្រពន្ធខ្លួនមើលកម្មវិធីទាំងនេះបាន ហើយជួយទទួលយកទំនួលខុសត្រូវមួយចំនួននៅក្នុងអំឡុងពេលទាំងនោះ។

ឧទាហរណ៍៖ ប្តី និងប្រពន្ធអាចនឹងមានគំនិតខុសៗគ្នាអំពីរបៀបដែលគេគួរតុបតែងផ្ទះ ឬក៏ថាតើគួរលាបជញ្ជាំងពណ៌អ្វីជាដើម។ អាចមានការលេចឡើងនូវចំណង់ចំណូលចិត្តខុសគ្នាក្នុងការជ្រើសរើសម្ហូប ទីកន្លែងដែលគួរទៅលេងក្នុងថ្ងៃឈប់សម្រាក ការទិញកាដូសម្រាប់មនុស្សជាទីស្រឡាញ់ ការដែលគួរក្រោកពីព្រលឹម ឬក៏ក្រោកយឺតនៅពេលព្រឹក និងកិច្ចការជាច្រើនផ្សេងទៀតដែរ។ ជាទូទៅ ជម្រើសទាំងនោះមិនបង្ខូចគោលការណ៍ផ្នែកសីលធម៌ទេ។ ការទាំងនេះទាក់ទងនឹងចំណង់ចំណូលចិត្ត។ មនុស្សដែលមានចិត្តទូលាយអាចចុះចូលក្នុងការធ្វើតាមបំណងរបស់អ្នកដទៃបាន ដោយមិនចាំបាច់ប្រព្រឹត្តបែបមិនមានភាពចាស់ទុំ និងទទូចអង្វរតាមផ្លូវរបស់ខ្លួន។

ខ. រៀនឲ្យតម្លៃលើចំណុចខ្លាំងរបស់អ្នកដទៃ។ (សូមអាន ភីលីព ២:៣) គន្លឹះមួយក្នុងការមានសុភមង្គលដែលមិនមានភាពស៊ីគ្នា គឺការគ្រាប់តាមដំបូន្មានរបស់សាវ័ក ប៉ុល៖ «តែចូររាប់អានគេឲ្យលើសជាងខ្លួនដោយចិត្តសុភាពវិញ» (ភីលីព ២:៣)។ មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានអ្វីមួយដែលពូកែជាងយើង។ យើងត្រូវតែផ្តោត

លើចំណុចទាំងនោះជាជាងលើគោលគំនិតនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់មនុស្សម្នាក់នោះ ដែលចំណុចនោះអាចរំខានយើងបាន។ គ្រីស្ទបរិស័ទដែលមើលងាយប្ដី ឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួន គឺអ្នកកំពុងបង្វិចគំរូនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ អំពីជីវិតរស់នៅបែបសហគមន៍ហើយ។ ពួកគាត់ត្រូវតែកែប្រែចិត្ត។ សាវ័ក ប៉ុល ក៏បានលើកឡើងផងដែរថា «ខាងឯសេចក្ដីរាប់អាន នោះឲ្យខំរាប់អាន[បង្ហាញកិត្តិយស]គេជាមុន» (រ៉ូម ១២:១០)។ ជាជាងមើលងាយ យើងត្រូវឲ្យតម្លៃទៅកាន់សមាជិកគ្រួសាររបស់យើងវិញ។ យើងត្រូវប្ដេជ្ញាថា នឹងនាំមកនូវកិត្តិយសដល់ពួកគេ។ នេះមានន័យថា យើងត្រូវព្យាយាមផ្ដោតទៅលើចំណុចខ្លាំងរបស់ពួកគាត់ ហើយរៀនចេះអត់ធ្មត់ជាមួយនឹងចំណុចខ្សោយរបស់ពួកគាត់។ ពិតណាស់ នេះគឺជាការទប់ខ្លួន។ យើងមានជម្រើសចំពោះអ្វីដែលយើងផ្ដោតលើ។ សេចក្ដីស្រឡាញ់ជំរុញឲ្យយើងផ្ដោតលើចំណុចខ្លាំងរបស់អ្នកដទៃ។

គ. កុំប្រៀបធៀបភាពខ្លាំងរបស់អ្នកទៅនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់ប្ដីប្រពន្ធអ្នកឡើយ។ *ពេលយើងប្រៀបធៀបខ្លួនជាមួយអ្នកដទៃ ពេលខ្លះយើងយកភាពខ្លាំងរបស់យើងធ្វើជាស្ដង់ដាដើម្បីមើលងាយអ្នកខ្សោយជាងនៅចំណុចនោះ។* ឧទាហរណ៍៖ មានមនុស្សម្នាក់ដែលទទួលបានការអប់រំខ្ពង់ខ្ពស់ ជាម្នាក់ដែលមានចំណេះដឹងជ្រៅជ្រះផ្នែកនិន្នាការនយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ចពិភពលោក ម្នាក់នោះបានរៀបការជាមួយបុគ្គលម្នាក់ទៀត ដែលមិនសូវទទួលបានការអប់រំខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយក៏មានចំណាប់អារម្មណ៍តិចតួច ឬមិនមានតែម្ដងចំពោះនិន្នាការនយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ច។ ម្នាក់ដែលទទួលបានការអប់រំខ្ពង់ខ្ពស់ងាយនឹងធ្លាក់ចូលសេចក្ដីល្បួង ដោយចាត់ទុកប្ដី ឬប្រពន្ធថា តូចទាបជាងខ្លួនដោយសារការនេះ។ យើងត្រូវតែមានការប្រឆាំងយ៉ាងស្វិតស្វាញលើអាកប្បកិរិយាបែបនេះ។ ប្រសិនបើបុគ្គលដែលមានការអប់រំខ្ពង់ខ្ពស់បើកភ្នែកមើលដោយបើកចំហចិត្ត នោះគាត់នឹងឃើញគុណសម្បត្តិជាច្រើនក្នុងអ្នកដែលមិនសូវទទួលបានការអប់រំច្រើន ដែលគាត់អាចកោតសរសើរយ៉ាងខ្លាំងបាន។

ឃ. ភាពចម្រុះគ្នានាំឲ្យត្រូវការការអត់ធ្មត់រៀងរាល់ថ្ងៃ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយក៏ភាពទន់ខ្សោយនៃសមាជិកនៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង ជាពិសេសប្ដី ឬប្រពន្ធយើង អាចធ្វើឲ្យយើងពិបាករស់នៅជាមួយដែរ។ នេះជាមូលហេតុដែលសេចក្ដីអត់ធ្មត់មានសារៈសំខាន់ណាស់ នៅក្នុងការឲ្យតម្លៃក្នុងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ជាពិសេសក្នុងជីវិតជាគ្រួសារ។ យើងធ្លាប់បាននិយាយម្ដងរួចហើយ ថាពាក្យ «អត់ធ្មត់» មាន៦១ដងនៅក្នុងភាសាក្រេក នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ការនេះបង្ហាញថា សេចក្ដីអត់ធ្មត់មានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់នៅក្នុងជីវិតជាគ្រីស្ទបរិស័ទ។ សេចក្ដីអត់ធ្មត់ គឺជាបុគ្គលិកលក្ខណសម្បត្តិដំបូងគេបង្អស់នៃសេចក្ដីស្រឡាញ់ដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងបញ្ជីយ៉ាងវែងក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ១កូរិនថូស ១៣:៤-៧ ហើយក៏ត្រូវបានហៅថា ជាផលផ្លែមួយនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធផងដែរ (កាឡាទី ៥:២២)។ ដោយសារនេះជាផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណ យើងដឹង

ថា យើងអាចមានកម្លាំងក្នុងការមានភាពអត់ធ្មត់ តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណដែលគង់នៅក្នុងយើង។ ការនេះផ្តល់ឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តក្នុងការបន្តស្វែងរកភាពអត់ធ្មត់ និងការតាំងចិត្តឡើងវិញក្នុងការអនុវត្តវា នៅពេលដែលយើងចង់ធុញ។ ដោយសារសេចក្តីអត់ធ្មត់ គឺជាផ្នែកមួយនៃការស្រឡាញ់បែបអាហ្កាពេ (agapē) ដែលយើងបានពណ៌នានៅក្នុងមេរៀនមុន នោះយើងដឹងថា យើងត្រូវតែធ្វើការសម្រេចចិត្តយ៉ាងរឹងមាំក្នុងការមានភាពអត់ធ្មត់ នៅពេលដែលយើងមានសេចក្តីល្បួង ដែលនាំឲ្យយើងមិនមានភាពអត់ធ្មត់។ ការដែលព្រះជាម្ចាស់ជួយយើង និងការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់យើង ក្នុងការមានភាពអត់ធ្មត់ នឹងដកយករនាំងដែលបាំងមិនឲ្យយើងផ្តល់តម្លៃដល់ប្តី ឬប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់យើងចេញ។

វាជាប្រភពនៃសេចក្តីអំណរខ្លាំងណាស់នៅក្នុងការដឹងថាប្តី ឬប្រពន្ធ ឪពុកម្តាយ បងប្អូនប្រុសស្រី និងកូនៗរបស់យើងមើលមកកាន់យើងដោយគោរព និងពេញចិត្តចំពោះគំនិត និងរបៀបនៃការរស់នៅរបស់យើង។ សូម្បីតែនៅពេលដែលយើងមានការប្រកែកគ្នា ក៏យើងធ្វើបែបនោះដោយរក្សាបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទដោយ «មិនដែលរកប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន» (១កូរិនថូស ១៣:៥)។ គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាអ្នកដែលបានលះបង់បំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដោយចុះចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ វាមិនមែនជាបញ្ហាធំក្នុងការដែលពួកគាត់បត់បែន ដើម្បីទទួលលក្ខណៈខុសៗគ្នានៃសមាជិកគ្រួសារយើងនោះទេ។

ង. ការឯកភាព និងការព្រមព្រៀង គឺចាំបាច់នៅក្នុងផ្នែកខ្លះ។ ពិតណាស់ ក៏នៅមានបញ្ហាមួយចំនួនដែលយើងមិនអាចបន្តខ្វែងគំនិតគ្នាបានដែរ។ ទាក់ទងនឹងរឿងបែបនេះ យើងត្រូវតែនិយាយគ្នា និងអធិស្ឋានរហូតទាល់តែមានការឯកភាពគ្នា។ *នេះជាឧទាហរណ៍ពីរ៖*

ការអប់រំកូនៗ៖ បញ្ហាមួយដែលយើងត្រូវឯកភាពគ្នា គឺទាក់ទងជាមួយនឹងកូនៗ។ នៅក្នុងមេរៀនក្រោយ យើងនឹងមើលជាមួយគ្នាអំពីចំណុចសំខាន់ក្នុងការដែលឪពុកម្តាយត្រូវឯកភាពគ្នាអំពីរបៀបអប់រំកូនៗ នៅពេលដែលកូនៗបានធ្វើខុស។

ការចាយលុយ៖ ប្តី និងប្រពន្ធក៏ត្រូវតែមានការឯកភាពគ្នាអំពីរបៀបចាយវាយលុយកាក់របស់ខ្លួនដែរ។ វាតែងតែមានការចំណាយតូចតាច ដែលមិនចាំបាច់ឲ្យមានការព្រមព្រៀងគ្នា នៅក្នុងជីវិតប្តីប្រពន្ធនោះទេ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ការចំណាយធំៗវិញ ការឯកភាពគ្នា គឺពិតជាចាំបាច់ណាស់។ ឧទាហរណ៍ តើពួកគាត់នឹងថ្វាយប៉ុន្មានសម្រាប់កិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសម្រាប់ពួកអ្នកក្រីក្រ? តើពួកគាត់ត្រូវទិញសម្ភារៈធំៗណាខ្លះដែលពួកគាត់ត្រូវទិញ? លោកអាជីតបានធ្វើទីបន្ទាល់ថា គាត់ស្គាល់ប្រពន្ធអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំខ្លះដែលបានខ្ចីលុយធនាគារសម្រាប់ការចំណាយផ្ទាល់ខ្លួន ដោយប្តីខ្លួនមិនបានដឹង។ នៅពេលដែលប្តីបានដឹងអំពីរឿង

នេះ ការឆ្លើយតបរបស់គាត់ គឺមិនសប្បាយចិត្តទាល់តែសោះ ហើយជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ទាំងនោះបានរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងដល់ការរួបរួមគ្នារបស់ពួកគាត់។

ការអនុវត្តន៍ និង សេចក្ដីសន្និដ្ឋានះ

ការអនុវត្តន៍ទី១៖ កុំឲ្យលួង ឬយកចិត្តប្ដីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យធ្វើតាមចិត្តខ្លួន។ នៅលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ជាញឹកញាប់យើងឃើញថា ប្ដី ឬក៏ប្រពន្ធប្រើប្រាស់ការលួងគ្នា ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលគ្នាឲ្យយល់ព្រមក្នុងការធ្វើអ្វីមួយ។ ពេលខ្លះ ម្នាក់មានល្បិចកលជាង ដែលការនោះធ្វើឲ្យបុគ្គលម្នាក់ទៀតគ្មានជម្រើសផ្សេង ក្រៅពីយល់ព្រមតាមប្ដី ឬប្រពន្ធ។ ការយល់ព្រមធ្វើបែបនេះ គឺមិនបានធ្វើចេញពីចិត្តទាំងស្រុងនោះទេ។ សូម្បីតែបុគ្គលម្នាក់បានទទួលអ្វីដែលខ្លួនចង់បាន ដែលបានធ្វើឲ្យគាត់ស្កប់ចិត្ត ក៏ការរួបរួមគ្នាក្នុងគ្រួសារនោះនៅមានភាពតានតឹងដែរ។ ប្ដី ឬប្រពន្ធដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទ «ដើរក្នុងពន្លឺ» ជាមួយនឹងគ្នា (១យ៉ូហាន ១:៧)។ ម្នាក់ដែលប្រើប្រាស់ការលួងលោមដាក់ម្នាក់ទៀត ដើម្បីឲ្យទទួលបានអ្វីមួយ គឺគាត់កំពុងប្រព្រឹត្តិល្មើសនឹងគោលការណ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរហើយ។ គ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវមាន*សេរីភាព* បង្ហាញការមិនយល់ស្របរបស់ខ្លួនចំពោះសកម្មភាព ឬក៏គម្រោងរបស់ប្ដី ឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួន ប្រសិនបើពួកគាត់មិនសប្បាយចិត្តនឹងការទាំងនោះ។ ប៉ុន្តែ ពួកគាត់ធ្វើបែបនោះចេញពីដួងចិត្ត ដែលចុះចូលចំពោះព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ ពួកគាត់សុខចិត្តលះអាល័យរបស់ខ្លួនឯងក្នុងការផ្លាស់ប្ដូរគំនិត ហើយបន្ទាប់មកក៏ចាប់ផ្ដើមគាំទ្រលើអ្វីមួយដែលពីដំបូងពួកគេមិនចូលចិត្តទាល់តែសោះ។

ការអនុវត្តន៍ទី២៖ និយាយជាមួយប្ដីឬប្រពន្ធរបស់អ្នកជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីការពារឯកភាពក្នុងគ្រួសារ។ លោកគ្រូគង្វាល ឆាលី ស្បៃដ បានរៀបរាប់នៅក្នុងពិធីគម្រប់ខួបអាពាហ៍ពិពាហ៍លើកទី២៥ឆ្នាំរបស់គាត់ថា គាត់បានព្យាយាមសរសើរប្រពន្ធរបស់គាត់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ នៅក្នុងខួបអាពាហ៍ពិពាហ៍លើកទី៣០របស់គាត់ គាត់បានសរសេរអត្ថបទមួយដែលមានចំណងជើងថា «និយាយ! និយាយ! និយាយ!» (“Talk! Talk! Talk!”) ដែលឲ្យយោបល់ថា គន្លឹះមួយដើម្បីឲ្យជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍មានសុភមង្គលគឺថា ដៃគូត្រូវតែនិយាយគ្នាឲ្យបានទៀងទាត់អំពីកិច្ចការរបស់ព្រះ ជាពិសេសអ្វីៗដែលពួកគាត់រៀនបានចេញពីព្រះគម្ពីរ។ លោកម៉ូសេបន្ទាប់ពីគាត់បានលើកឡើងថា ពាក្យពេចន៍ដែលគាត់បានបង្គាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ត្រូវនៅជាប់ក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ បាននិយាយថា «ត្រូវឲ្យប្រិតប្រៀនសេចក្ដីទាំងនេះដល់កូនចៅឯង ព្រមទាំងនិយាយដំណាលក្នុងកាលដែលអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះ ហើយដើរតាមផ្លូវ ក្នុងកាលដែលដេក ហើយក្រោកឡើងផង» (ចោទិយកថា ៦:៧)។ នេះគឺជាការពណ៌នាអំពីផ្ទះដែលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាចំណុចកណ្ដាល។ *នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងសិក្សាបន្ថែមអំពីសារៈសំខាន់នៃការនិយាយ និងការស្ដាប់ប្ដី/ប្រពន្ធ និងកូនរបស់អ្នក។*

មេរៀនទី១៤

ការរួបរួមក្នុងគ្រួសារ
ភាគ២

យ៉ាកុប ១:១៩ «ចូរឲ្យគ្រប់គ្នាបានឆាប់នឹងស្តាប់ ក្រនឹងនិយាយ ហើយយឺតនឹងខឹងដែរ»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១៧៦ ដល់ ១៨៧ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្តីផ្តើម៖ អាន យ៉ាកុប ១:១៩ *ក្នុងមេរៀនមុន យើងបានរៀនសរសើរព្រះ ចំពោះភាពខុសគ្នាក្នុងចំណោមសមាជិកគ្រួសារ។ ឥឡូវនេះ យើងនឹងបន្តសិក្សាអំពីសារៈសំខាន់នៃការសន្ទនាដ៏ល្អជាមួយសមាជិកគ្រួសាររបស់យើងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដើម្បីបង្កើនសាមគ្គីភាពក្នុងគ្រួសារ។*

១. ការសន្ទនាធ្វើឲ្យការរួបរួមគ្នាកាន់តែស៊ីជម្រៅ

ដៃគូជីវិតខ្លះនិយាយរាល់ពេលអំពីបញ្ហា ឱកាស ការសម្រេចចិត្ត និងអ្វីៗជាក់ស្តែងផ្សេងទៀតប្រឈមនឹងគ្រួសារ។ រឿងទាំងអស់នេះសុទ្ធតែសំខាន់។ ប្រសិនបើដៃគូជីវិតមិនមានពេលនិយាយគ្នាអំពីបញ្ហាដែលពួកគាត់ប្រឈមមុខនោះទេ នោះទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគាត់នឹងឃ្លាតឆ្ងាយទៅៗពីគ្នាជាមិនខាន។ នៅពេលដែលគ្រួសារប្រឈមមុខដាក់បញ្ហា ត្រូវតែមានពេលញែកទុកសម្រាប់ការសន្ទនាដែលសំខាន់។

ក. សំខាន់ជាងគេ ត្រូវនិយាយគ្នាទៅវិញទៅមកអំពីព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ គ្រួសារដែលមានសុភមង្គល មិនមានមូលដ្ឋានលើបញ្ហាដែលគ្រួសារនោះកំពុងប្រឈមមុខនោះទេ គឺវាមានមូលដ្ឋានលើព្រះជាម្ចាស់ និងរបៀបរបស់ទ្រង់វិញ។ ដូច្នេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែដើរតួយ៉ាងសំខាន់បំផុតនៅក្នុងការសន្ទនាដែលមាននៅក្នុងគ្រួសារ។ ប្រសិនគ្រួសារសន្ទនាតែអំពីបញ្ហាដែលលេចឡើង (ជំនួសការសន្ទនាអំពីព្រះបន្ទូល) ពេលបញ្ហានេះកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើង នោះគ្រួសារនឹងបាត់បង់សុវត្ថិភាព និងអំណរជាមិនខាន។

យើងបញ្ជាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់គឺជាព្រះសិរសានៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង នៅពេលដែលយើងនិយាយអំពីអ្វីដែលយើងអាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ សម្រាប់ការចំណាយពេលរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះអង្គនៅថ្ងៃនោះ ឬក៏អំពីការយល់ដឹងណាមួយដែលយើងទទួលបានពីសៀវភៅគ្រីស្ទបរិស័ទ ឬក៏សេចក្តីអធិប្បាយនៅថ្ងៃអាទិត្យ។ យើងក៏

បញ្ជាក់អ៊ីចឹងដែរ នៅពេលដែលយើងបញ្ឈប់ការសន្ទនាអំពីបញ្ហាណាមួយដោយអធិស្ឋាន។ យើងក៏បញ្ជាក់ការនោះទៀត នៅពេលយើងឃើញអ្វីមួយនៅលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ ហើយពិភាក្សាគ្នាថា តើអ្វីដែលយើងបានឃើញស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរឬទេ។ ហើយយើងក៏បញ្ជាក់ការនោះទៀតនៅពេលដែលយើងចែកចាយទីបន្ទាល់ អំពីព្រះពរដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង និងអ្នកដទៃទៀតដែរ។ មានការស្តាប់ចិត្តយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការនិយាយអំពីរឿងដែលអស់កល្បជានិច្ច ដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ វាគាំទ្រសេចក្តីពិតដែលថា ព្រះជាម្ចាស់គឺជាគ្រឹះនៃគ្រួសាររបស់យើង។

ខ. វាក៏ជាការសំខាន់ផងដែរ ដែលនិយាយអំពីបញ្ហាគ្រួសារប្រចាំថ្ងៃ។ ពិតណាស់ មានប្រធានបទក្រៅពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលដៃគូរត្រូវពិភាក្សាគ្នាដែរ។ វាជាការសំខាន់ណាស់ក្នុងការនិយាយអំពីបញ្ហាជាក់ស្តែង ទាក់ទងនឹងដំណើរការនៅក្នុងគ្រួសារ។ នៅពេលដែលកូនៗនៅតូចនៅឡើយ ប្រពន្ធទំនងជាមានការពិបាកក្នុងការមើលថែកូនៗ។ ប្តីក៏បានត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញដោយអស់កម្លាំង បន្ទាប់ពីមានបន្ទុកការងារជាច្រើននៅថ្ងៃនោះ ហើយក៏មិនមានអារម្មណ៍ក្នុងការនិយាយលេងដែរ។ ប៉ុន្តែ វាពិតជារឿងដ៏សំខាន់ណាស់ក្នុងការដែលប្រពន្ធត្រូវនិយាយអំពីបទពិសោធន៍នៃការខកចិត្តរបស់គាត់នៅក្នុងថ្ងៃនោះ។ ប្រសិនបើគាត់មិនមានឱកាសដូចនោះទេ នោះគាត់អាចនឹងមានចិត្តជូរចត់។ គោលបំណងសំខាន់របស់ឪពុកម្តាយនៃការរួបរួមគ្នាអំពីរបៀបដាក់វិន័យកូនៗក៏ទទួលបានការសម្រេច តាមរយៈការនិយាយជាមួយគ្នាដែរ។

គ. ចូរព្យាយាមរក្សាមិត្តភាពល្អជាមួយប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក។ តាមអ្វីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ សេចក្តីពិតគឺថាប្តីនិងប្រពន្ធគឺជាមិត្តដ៏ល្អ ដែលចូលចិត្តនៅជាមួយគ្នា។ យើងងាយនឹងទទួលអារម្មណ៍នៃការរំខានពីសមាជិកនៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង។ ខាងក្រៅគ្រួសារ យើងមិនសូវបង្ហាញចិត្តធុញរបស់យើងទេ ព្រោះយើងខ្លាចចិត្តគេ ប៉ុន្តែក្នុងក្រុមគ្រួសារងាយស្រួលបញ្ចេញអារម្មណ៍ធុញរបស់យើង ហើយធ្វើឲ្យផ្ទះរបស់យើងជាកន្លែងដែលមិនមានសុភមង្គល។ ការមួយដែលអាចព្យាបាលការមិនមានភាពអត់ធ្មត់បែបនោះ គឺការចំណាយពេលនិយាយគ្នាឲ្យបានយូរ។ ជាទូទៅ ទំនាក់ទំនងមិត្តភាពរវាងប្តី និងប្រពន្ធអាចទៅមុខបាន តាមរយៈការសម្រេចចិត្តដែលពួកគាត់ប្តេជ្ញាថា នឹងខិតខំប្រឹងប្រែងក្នុងការសន្ទនាគ្នា។ នៅពេលដែលមានភាពតានតឹងកើតឡើងនៅក្នុងទំនាក់ទំនង ការសន្ទនាដែលមានរយៈពេលយូរអំពីបញ្ហានោះនឹងជួយដោះស្រាយវាបាន។

២. តើអ្វីបណ្ដាលឲ្យមនុស្សបរាជ័យក្នុងរក្សាពេលសម្រាប់សន្ទនាគ្នា?

ក. ការធ្វេសប្រហែស នាំឲ្យមិនទុកពេលសម្រាប់ការសន្ទនាគ្នា។ វាពិតជាគួរឲ្យស្ងើចសរសើរណាស់ដែលដៃគូជីវិតមួយចំនួនចំណាយពេលនិយាយគ្នាជាច្រើនម៉ោងមុនពេលពួកគាត់រៀបការ ប៉ុន្តែក្រោយមកក៏និយាយគ្នាតិចទៅៗ។ ពេលខ្លះ ក្នុងពេលរវល់របស់យើង យើងក៏មិនយកចិត្តទុកដាក់លើការសន្ទនាគ្នាដោយមិនដឹងខ្លួន។ ប្រសិនបើការនេះកើតឡើងមែន ម្នាក់ដែលឃើញអំពីការនេះត្រូវតែប្រាប់ប្ដី ឬប្រពន្ធខ្លួនអំពីការនេះឲ្យបានឆាប់តាមដែលអាចធ្វើបាន។ ពេលខ្លះ នៅពេលយើងគិតថា អ្នក និងប្រពន្ធអ្នកកំពុងតែមានភាពល្អប្រសើរក្នុងជីវិតបែបជាដៃគូ នោះប្រពន្ធអ្នកក៏សួរអ្នកបែបដូចនេះថា៖ «បងដឹងទេថា យើងមិនបាននិយាយគ្នាឲ្យបានយូរអស់រយៈពេលពីរសប្ដាហ៍ហើយ?»។ អ្នកបានរវល់ខ្លាំងរហូតដល់ អ្នកមិនបានដឹងពី ការធ្វេសប្រហែសដ៏ធ្ងន់ធ្ងររបស់ខ្លួន។ នៅពេលដែលដៃគូជីវិតបានដឹងខ្លួនថា ពួកគាត់បានព្រងើយកន្តើយដាក់គ្នាទៅវិញទៅមក ដោយមិនបានសន្ទនាជាមួយគ្នា នោះពួកគាត់គួរតែចាត់ទុកថា ជារឿងអាសន្នដែលទាមទារឲ្យមានសកម្មភាពជាបន្ទាន់។

ខ. ការធ្វើដំណើរ និងការនៅឆ្ងាយពីគ្នា នាំឲ្យមិនទុកពេលសម្រាប់ការសន្ទនាគ្នា។ ពេលខ្លះ ដៃគូជីវិតចំណាយពេលជាមួយគ្នាតិចតួចមែនទែន ពីព្រោះវាមិនអាចទៅរួចបាន ក្នុងការធ្វើដូចនោះដោយសារតែការធ្វើដំណើរ។ លោកគ្រូគង្វាលអាជីតបានផ្ដល់ដំបូន្មានថា «នៅពេលអ្នកធ្វើដំណើរ ធ្វើម៉េចឲ្យធានាថាអ្នក និងប្ដីប្រពន្ធរបស់អ្នក បានទាក់ទងគ្នាជាច្រើនដងក្នុងមួយថ្ងៃ ដូចជាតាម WhatsApp ឬ Telegram។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះអារម្មណ៍នៃការឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នាបានលេចឡើងរវាងអ្នកទាំងពីរ ដោយសាររូបកាយយើងបាននៅដាច់ឆ្ងាយពីគ្នា។ ដូច្នេះ នៅពេលអ្នកត្រឡប់មកផ្ទះវិញ បន្ទាប់ពីអវត្តមានយូរ អ្នកគួរទុកពីរបីម៉ោងដំបូងឲ្យទំនេរ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាច ចំណាយពេលជាមួយគ្នា។ ការដកឃ្លានៅក្នុងកាលវិភាគរបស់យើងសម្រាប់ឲ្យមានពេលនិយាយគ្នា គឺជាអ្វីដែលយើងត្រូវតែធ្វើឲ្យបានជាប់លាប់ និងមានការប្ដេជ្ញាចិត្តខ្ពស់។

គ. ការលះបង់របស់ប្ដីចំពោះអាជីព ឬការងាររបស់គាត់ នាំឲ្យមិនទុកពេលសម្រាប់ការសន្ទនាគ្នា។ លោកគ្រូ អេច. ណមែន រ៉ាយថ៍ បានលើកឡើងថា «ជាញឹកញាប់ មនុស្សប្រុសបានសង់អត្តសញ្ញាណរបស់គាត់តាមរយៈការរកស៊ី ឬក៏ការងាររបស់គាត់»។ ប្ដីរៀបការក្នុងពេលដំណាលគ្នាដែលគាត់កំពុងព្យាយាមអភិវឌ្ឍន៍ខ្លួននៅកន្លែងធ្វើការ។ ខណៈពេលដែលប្រពន្ធរបស់គាត់កំពុងស្វែងរកភាពស្និទ្ធស្នាល និងការសន្ទនាដ៏ល្អជាមួយប្ដី។ ប្ដីកំពុងរវល់ក្នុងការស្វែងរកអត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លួនតាមរយៈមុខរបររបស់គាត់។ ការនេះនឹងធ្វើឲ្យប្រពន្ធខកចិត្ត។ អ៊ីចឹងនៅពេលមានកូនហើយ ប្រពន្ធ (ដែលបានខកចិត្តដោយសារខ្វះសេចក្ដីស្រឡាញ់ពីប្ដី) ក៏ផ្ដោតលើការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ទៅកាន់កូនៗរបស់គាត់វិញ ហើយប្ដីប្រពន្ធកាន់តែឆ្ងាយទៅៗ។

ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក ស្ថានភាពនោះក៏មានការផ្លាស់ប្តូរ។ លោកគ្រូ រ៉ាយច៍ បានលើកឡើងថា «ប្តីជាច្រើនរូប នៅពេលដែលគាត់មានអាយុ៤០ឆ្នាំជាង ពួកគាត់ដឹងខ្លួនថា បានដល់ចំណុចបញ្ចប់នៃខ្សែបន្ទាត់ដែលនឹងរីកចម្រើនទៅមុខទៀតនៅក្នុងការងាររបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ គោលបំណងរបស់ពួកគាត់ក៏ចាប់ផ្តើមផ្លាស់ប្តូរ។ ពួកគាត់អាចនឹងត្រឡប់ទៅឯប្រពន្ធរបស់ខ្លួនវិញដោយមានបំណងប្រាថ្នាសាងភាពជិតស្និទ្ធ»។ តែមកដល់ពេលនោះ ក៏កូនៗបានធំធាត់ឡើង ហើយប្រពន្ធក៏កំពុងគិតក្នុងការស្វែងរកមុខជំនាញ និងបន្តសិក្សានៃក្តីស្រមៃរបស់គាត់វិញ។ ប្រពន្ធមានការឈឺចាប់ដោយសារការព្រងើយកន្តើយពីប្តីក្នុងអំឡុងឆ្នាំដំបូងនៃជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដ៏សំខាន់របស់ពួកគាត់ ដូច្នេះប្រពន្ធក៏មិនបានឆ្លើយតបចំពោះបំណងប្រាថ្នារបស់ប្តីក្នុងការមានភាពស្និទ្ធស្នាល ដូចអ្វីដែលប្តីរំពឹងចង់បាននោះទេ។ លទ្ធផលគឺថា ពួកគាត់នឹងមិនដែលមានបទពិសោធន៍នៃភាពស្និទ្ធស្នាលដូចដែលពួកគាត់មានបំណងប្រាថ្នាចង់បាននោះទេ។ ដៃគូជីវិតត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះគ្រោះថ្នាក់ដូចនេះ ហើយប្រុងស្មារតីក្នុងការបន្តថែរក្សាការសន្ទនាក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ជារៀងរហូត។

៣. ការនិយាយ និងការស្តាប់គឺចាំបាច់សម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍ និងគ្រួសារដ៏ជោគជ័យ។

ការសម្រេចចិត្តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ ដើម្បីនិយាយគ្នានៅពេលដែលបុគ្គលម្នាក់មិនមានអារម្មណ៍និយាយ គឺជាគន្លឹះនាំឲ្យអាពាហ៍ពិពាហ៍មានសុភមង្គល។ ប្រសិនបើមិនមានពេលរំពឹងទុកក្នុងការនិយាយគ្នាភ្លាមៗនោះទេ យើងត្រូវតែស្វែងរកពេលណាមួយឲ្យបានឆាប់រហ័សក្នុងការនិយាយគ្នា។ យើងអាចឆ្លៀតពេលក្នុងការធ្វើរឿងនេះឡើង។

> **លោកគ្រូគង្វាល អាជីតបានលើកឧទាហរណ៍មួយអំពីការឆ្លៀតពេល៖** ពីរថ្ងៃមុនពេលដែលខ្ញុំសរសេរអំពីរឿងនេះ ប្រពន្ធខ្ញុំ និងខ្ញុំបានស្ទះចរាចរណ៍មួយយ៉ាងខ្លាំង។ ការធ្វើដំណើរដែលយើងរំពឹងថាចំណាយពេល២ទៅបីនាទី បានក្លាយទៅជាជិតមួយម៉ោងវិញ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃការធ្វើដំណើររបស់យើង ខ្ញុំបានប្រាប់ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំថា វាជាព្រះពរដ៏អស្ចារ្យណាស់ដែលយើងមានឱកាសនិយាយគ្នាដោយគ្មានការរំខាន។

ជាទូទៅ មនុស្សយើងកំណត់ពេលវេលាក្នុងការធ្វើអ្វីដែលខ្លួនចាត់ទុកថាសំខាន់បំផុត។ ប្រសិនបើលោកអ្នកចាត់ទុកការសន្ទនាជាមួយគ្រួសារជាការចាំបាច់ នោះលោកអ្នកនឹងរកពេលធ្វើវាជាមិនខាន។ ជាច្រើនលើកច្រើនសារ នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងបានលើកឡើងថា យើងត្រូវតែធ្វើការសម្រេចចិត្តដើម្បីរកពេលនិយាយគ្នា។ ការនិយាយគ្នាជាមួយប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើង គឺជាចំណុចគន្លឹះដ៏សំខាន់មួយក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះពរនៃការសន្ទនាបែបនេះនាំឲ្យកាន់តែមានការរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមកកាន់តែស៊ីជម្រៅ។

៤. ចូរនិយាយជាមួយប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក អំពីកិច្ចការបម្រើព្រះជាម្ចាស់

វាជារឿងដ៏សំខាន់ណាស់ ចំពោះអស់អ្នកដែលចូលរួមចំណែកក្នុងបម្រើព្រះ ដូចជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្តក្តី ឬអ្នកទទួលបានប្រាក់ខែក្តីក្នុងការនិយាយអំពីព័ន្ធកិច្ចរបស់ខ្លួនជាមួយប្តី ឬប្រពន្ធ។

ក. ត្រូវប្រាកដថា រៀបការជាមួយអ្នកដែលស្រឡាញ់ការបម្រើព្រះ។ អ្នកដែលមិនទាន់រៀបការ ហើយមានបំណងចង់បម្រើព្រះគួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការជ្រើសរើសប្តី ឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួនដែលមិនមានបំណងប្រាថ្នាដូចគ្នា។ នៅក្នុងពេលកំពុងពេញស្រឡាញ់គ្នា ម្នាក់អាចគិតថា ម្នាក់ទៀតនឹងលូតលាស់ក្នុងការមានចំណាប់អារម្មណ៍បម្រើព្រះ។ ពេលខ្លះគាត់លូតលាស់មែន ប៉ុន្តែយើងមិនអាចប្រាកដថា វានឹងកើតមានឡើងនោះទេ។

ខ. ចូរប្រយ័ត្នកុំឲ្យអន់ចិត្តចំពោះកិច្ចការបម្រើព្រះរបស់ប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក។ ដោយសារការបម្រើព្រះត្រូវការពេលវេលាច្រើន នោះគ្រួសារត្រូវមានការលះបង់ខ្លាំងនៅពេលដែលមានសមាជិកមួយចូលរួមក្នុងការបម្រើនោះ។ ប្រសិនបើមានសមាជិកមួយនៅក្នុងគ្រួសារមិនបានដឹងថា បុគ្គលដែលកំពុងធ្វើការបម្រើនោះ ធ្វើអ្វីខ្លះទេ គាត់ពិតជាងាយនឹងថ្នាំងថ្នាក់ចិត្តចំពោះការបម្រើនោះជាមិនខាន។ ការនេះក៏អាចកើតឡើងបានសូម្បីតែចំពោះប្តី ឬប្រពន្ធដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តខ្ពស់ចំពោះការបម្រើដែរ។ ពិតមែនមានការខ្លះ ដែលយើងមិនអាចចែករំលែកជាមួយនឹងសមាជិកគ្រួសារយើងបានដែរ ដូចជាព័ត៌មានលម្អិតអំពីអ្នកដែលយើងកំពុងប្រឹក្សាជាមួយ។ ប៉ុន្តែ គ្រួសារយើងត្រូវតែដឹងពីការដែលយើងធ្វើ ហើយថា ការទាំងនោះសំខាន់ខ្លាំងប៉ុណ្ណា។

គ. ចូរនិយាយជាមួយប្តីឬប្រពន្ធអំពីកាលវិភាគរបស់អ្នក។ យើងត្រូវតែប្រាកដថា យើងនិយាយអំពីកាលវិភាគរបស់យើងជាមួយប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើង។ នេះគឺជាចំណុចមួយដែលគ្រូគង្វាលងាយនឹងបរាជ័យក្នុងការធ្វើវា។ ពេលខ្លះយើងភ្លេចប្រាប់ប្តីប្រពន្ធរបស់យើងអំពីព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ ហើយជាលទ្ធផល គាត់មិនបានដឹងអំពីការសំខាន់ កម្មវិធីដែលយើងត្រូវចំណាយពេលក្នុងការចូលរួម។ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញ គាត់មានការភ្ញាក់ផ្អើលមែន ហើយគាត់បានដឹងថា គាត់ក៏ត្រូវធ្វើការកែតម្រូវជាច្រើន ដើម្បីសម្របតាមកាលវិភាគរបស់ប្តីរបស់គាត់វិញ។

ឃ. ចូរស្វែងយល់ពីរបៀបដែលភាពជាម្តាយ ប៉ះពាល់ការបម្រើព្រះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ម្តាយជាច្រើននាក់ក៏អាចបាត់បង់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនចំពោះការបម្រើព្រះ អំឡុងពេលដែលពួកគាត់មានបញ្ហាពិបាកចិត្តជាច្រើនឆ្នាំក្នុងការចិញ្ចឹមកូនតូចៗរបស់ខ្លួន។ ធម្មតា របស់អ្នកបម្រើព្រះ ធ្លាប់មានចំណែកក្នុងការបម្រើព្រះមុនពេលដែលពួកគេមានកូន។ ប៉ុន្តែនៅពេលមានកូនតូចកើតមក ប្រពន្ធអាចនឹងមានអារម្មណ៍ថា ជាប់ឃុំឃាំង

ហើយគាត់ក៏អាចនឹងនឹកការបម្រើយ៉ាងខ្លាំងដែរ។ ប្តីត្រូវតែបន្តប្រាប់ប្រពន្ធរបស់ខ្លួនអំពីអ្វីដែលកំពុងកើតឡើងក្នុងការបម្រើរបស់គាត់ ហើយអធិស្ឋានជាមួយគាត់អំពីការទាំងនោះ។ តាមរបៀបនេះ គាត់នឹងមិនមានអារម្មណ៍ឃ្លាតឆ្ងាយពីការបម្រើព្រះអង្គទេ។

ការអញ្ជើញគ្នាមកបរិភោគអាហារជាមួយគ្នាក៏ជួយរក្សាស្មារតីនៃការបម្រើនៅក្នុងផ្ទះបានផងដែរ។ លោកអ្នកមិនចាំបាច់ចំណាយពេលយូរ ក្នុងការរៀបចំចំណីអាហារយ៉ាងធំដុំនោះទេ។ ការនោះអាចជាបន្ទុកទៅវិញទេ។ គោលបំណងចម្បងនៃហេតុផលដែលយើងអញ្ជើញអ្នកដទៃ ព្រោះការប្រកបគ្នា មិនមែនផ្តោតលើម្ហូបអាហារនោះទេ។ ការផ្តោតខ្លាំងពេកទៅលើការរៀបចំផ្ទះឲ្យមើលទៅល្អឥតខ្ចោះ និងការធ្វើម្ហូបឆ្ងាញ់ៗអាចក្លាយជាបន្ទុកទៅលើប្រពន្ធដែលជាម្តាយមានកូនតូចៗទៅវិញទេ។

ការអនុវត្តន៍ និងសេចក្តីសន្និដ្ឋានៈ

លើកទឹកចិត្តប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នកនៅពេលដែលគាត់ទទួលបានការរិះគន់

គ្រីស្ទបរិស័ទចូលចិត្តរិះគន់ប្តី ឬក៏ប្រពន្ធរបស់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំណាស់ ជាពិសេសប្រពន្ធរបស់គ្រូគង្វាល។ ពួកគេប្រៀបធៀបគាត់ ជាមួយប្រពន្ធគ្រូគង្វាលឯទៀត ដែលគេធ្លាប់ស្គាល់ពីមុន។ គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ នៅក្នុងក្រុមជំនុំទាំងអស់ មានមនុស្សដែលមិនសប្បាយចិត្ត ដែលចូលចិត្តតែរិះគន់មនុស្សឯទៀត។ យើងមិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សដែលមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដូចនោះ មកគ្រប់គ្រងលើជីវិតយើងឡើយ។ យើងត្រូវតែការពារប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើងពីមនុស្សបែបនោះ។ ពេលខ្លះ គេបានរិះគន់ប្រពន្ធ អំពីផ្ទះររញ៉េររញ៉ៃរបស់គាត់។ រឿងដែលអាក្រក់បំផុតគឺនៅពេលដែលម្តាយក្មេកគាត់រិះគន់អំពីការនេះ។ ស្ត្រីបានព្យាយាមយ៉ាងត្រដាបត្រដួសក្នុងការចិញ្ចឹមកូនៗរបស់គាត់ ហើយពេលខ្លះគាត់ក៏ត្រូវបង្ខំខ្លួនក្នុងការមិនយកចិត្តទុកដាក់ផ្នែករៀបចំផ្ទះខ្លះ។ ប្តីរបស់គាត់មិនអាចហាមគេមិនឲ្យរិះគន់គាត់បែបនេះបាននោះទេ ប៉ុន្តែគាត់អាចជួយបន្ថយការឈឺចាប់នោះ តាមរយៈការលើកទឹកចិត្ត និងបដិសេធមិនចូលរួមរិះគន់បែបនោះដែរ។ ប្តីអាចនឹងមានការល្បួងក្នុងការស្តីបន្ទោសដល់ប្រពន្ធដោយសារគាត់មានសេចក្តីអៀនខ្មាសចំពោះការរិះគន់ទាំងនោះ ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រូវចុះចូលចំពោះការល្បួងមួយនោះទេ។

អាន អេភេសូ ៤:៣ យើងឃើញថា ការរក្សាការរួបរួមគ្នាតម្រូវឲ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងពីប្តី និងប្រពន្ធ។ ការនេះស្របតាមការបង្រៀនរបស់សាវ័ក ប៉ុល អំពីការរួបរួមគ្នានៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ គាត់ដាស់តឿនគ្រីស្ទបរិស័ទឲ្យ «ខំប្រឹងរក្សាសេចក្តីរួបរួមគ្នារបស់ព្រះវិញ្ញាណ ដោយសេចក្តីមេត្រី ទុកជាចំណងផង»

(អេភេសូរ ៤:៣)។ យើងមិនមែនជាអ្នកបង្កើតការរួបរួមគ្នានេះទេ។ វាជា «ការរួបរួមរបស់ព្រះវិញ្ញាណ»។ ប៉ុន្តែ យើងអាចបង្ខូចវាបាន។ ដូច្នេះ សាវ័ក ប៉ុល បានប្រាប់ឲ្យយើង «រក្សា» ការនេះ។ ការនេះតម្រូវឲ្យយើងមានសកម្មភាពភ្លាមៗ ជាបន្ទាន់។ នេះជាមូលហេតុដែលសាវ័ក ប៉ុលប្រើពាក្យ«ខំប្រឹងរក្សា»។ ការត្រាស់ហៅឲ្យមានភាពរួបរួមគ្នានៅក្នុងក្រុមជំនុំ ដែលជាការអនុវត្តន៍ក្នុងគ្រួសារ គឺជាការហៅបន្ទាន់។ យើងត្រូវតែផ្តល់ការយកចិត្តទុកដាក់ខ្ពស់បំផុតដល់ការនេះ។

មេរៀនទី១៥

«ការឈ្លោះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់»
របៀបមានជម្លោះក្នុងក្រុមគ្រួសារតាមរបៀបគ្រីស្ទបរិស័ទ
ភាគ ១

អេភេសូ ៤:២៥-២៧

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១៨៩ ដល់ ១៩៧ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន អេភេសូ ៤:២៥-២៧

សេចក្តីផ្តើម៖ នៅក្នុងមេរៀនមុននេះ យើងបាននិយាយអំពីភាពបន្ទាន់នៃការរក្សាការរួបរួមគ្នានៅក្នុងគ្រួសារ។ ប៉ុន្តែ គ្រួសារដែលមានសុភមង្គលភាគច្រើនមានពេលវេលាខ្លះការខ្វែងគ្នាកើតឡើង ការរួបរួមគ្នាបាត់បង់ ហើយនៅពេលមានជម្លោះកើតមានឡើងដែរ។ ខ្ញុំធ្លាប់បានឮដៃគូជីវិតមួយចំនួននិយាយថា ពួកគាត់មិនដែលឈ្លោះគ្នាទាល់តែសោះក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំដែលពួកគាត់បានរៀបការជាមួយគ្នា។ ខ្ញុំមិនចង់អត់ជឿលើអ្វីដែលពួកគាត់និយាយនោះទេ ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្វីដែលពួកគាត់និយាយ គឺជាការពិតមែន នោះជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគាត់ គឺជាករណីលើកលែងដ៏កម្រ មិនមែនជាអ្វីដែលធម្មតានោះទេ។ ដៃគូរជីវិតភាគច្រើនមានការឈ្លោះគ្នា ដែលយើងអាចហៅថា «ការឈ្លោះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់»។ នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរអេភេសូរ ៤:២៥-២៧ សាវ័ក ប៉ុល បានផ្តល់ច្បាប់សំខាន់ៗមួយចំនួនសម្រាប់ការឈ្លោះគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយយើងនឹងមើលតាមការណែនាំដែលគាត់បានផ្តល់ឲ្យនៅទីនេះ។

ច្បាប់ទី១ សម្រាប់ជម្លោះក្នុងគ្រួសារ៖ ចូរនិយាយតែការពិត

ក. កុំកុហកប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នក។ ច្បាប់ទីមួយសម្រាប់ការឈ្លោះគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់គឺ «និយាយតែការពិត»។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ដូច្នេះ ដែលបានដោះសេចក្តីកំភូតចេញហើយ នោះត្រូវឲ្យនិយាយសេចក្តីពិត នឹងអ្នកជិតខាងរៀងខ្លួនវិញ ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជាអវយវៈផងគ្នាទៅវិញទៅមក» (អេភេសូរ ៤:២៥)។ លទ្ធផលនៃការក្លាយជាសមាជិកក្នុងរូបកាយតែមួយគឺថា យើងមិនអាចកុហកគ្នាបានឡើយ។

បញ្ហា ការមិនស្របគំនិតគ្នា និងការធុញនឹងមានក្នុងគ្រួសារជាមិនខាន។ ពេលនោះយើងនឹងមានសេចក្តីល្បួងដែលនាំឲ្យកុហក ដើម្បីគេចផុតពីការប្រឈមមុខគ្នា ដែលនាំមិនឲ្យសប្បាយចិត្ត។ ប៉ុន្តែ សូម្បីតែយើងអាចផ្អាកពីការប្រឈមមុខដាក់គ្នាមួយរយៈ ការកុហកដើម្បីគេចរហូត មិនល្អសម្រាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍នោះ។ វាបង្កើតឲ្យមានរនាំងដែលឃាំងមិនឲ្យមានការរួបរួមគ្នាយ៉ាងពេញលេញរវាងប្តី និងប្រពន្ធ។ ជាទូទៅ ស្នាមរបួសដែលមិនបានព្យាបាលនឹងបើកឲ្យមានការប្រឈមមុខដាក់គ្នានៅពេលក្រោយ ខ្លាំងជាងការដែលដោះស្រាយពីដំបូងមក។

ខ. ការកុហកប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក គឺជាអំពើបាបជានិច្ច។ សព្វថ្ងៃនេះ ការកុហកគឺជាផ្នែកមួយនៃវប្បធម៌ជាច្រើន ហើយមនុស្សគិតថា ការកុហកមិនមែនជារឿងខុសឆ្គងទេ។ ពេលខ្លះ គេជឿថា ការមិនទទួលកំហុស ល្អជាងភាពអាម៉ាស់ដែលចូលមកក្នុងគ្រួសារ ឬក៏ចំពោះអ្នកធ្វើខុសនោះ។ តាមពិតទៅ អ្នកខ្លះគិតថា ការសារភាពចំពោះការដែលយើងបានធ្វើខុស និងការប្រឈមមុខដាក់សេចក្តីខ្មាសអៀនចំពោះទង្វើនោះ គឺមានកំហុសខ្លាំងជាងការធ្វើខុសទៅទៀត។ ក៏ប៉ុន្តែជាលទ្ធផលក្នុងការកុហកម្តងហើយម្តងទៀត ក៏គ្រួសារសុំនឹងការរស់នៅជាមួយបញ្ហាដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន។ ពេលខ្លះ គ្រប់គ្នាដឹងហើយថា ឳពុកបានធ្វើអ្វីមួយខុសមែន ប៉ុន្តែគ្រប់គ្នាធ្វើពុតជាមិនបានដឹងទៅវិញ។ ការធូរស្បើយដ៏អស្ចារ្យនឹងកើតមានដល់គ្រួសារ នៅពេលដែលពពកយ៉ាងក្រាស់នៃការធ្វើពុតនោះបានដោះស្រាយរួចរាល់ ដោយអ្នកដែលធ្វើខុសបានទទួលខុសត្រូវចំពោះទង្វើដែលខ្លួនបានធ្វើ។

គ. ការបដិសេធមិនទទួលយកការពិតគឺជាអំពើបាប។ ឧទាហរណ៍ថា ពេលខ្លះប្រពន្ធបដិសេធមិនទទួលស្គាល់ថា ប្តីរបស់គាត់កំពុងមានទំនាក់ទំនងស្នេហាលួចលាក់ ទោះបើស្ទើរតែគ្រប់គ្នាដឹងអំពីអ្វីដែលកំពុងតែកើតឡើងក៏ដោយ។ ប្រពន្ធបានការពារប្តីយ៉ាងក្លាហាននៅកន្លែងសាធារណៈ ហើយបះបោរប្រឆាំងគ្រប់សកម្មភាពណែនាំដែលក្រុមជំនុំមានសម្រាប់ប្តីគាត់ដែរ។ សូម្បីតែភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះប្តី ហាក់ដូចជាគួរឲ្យស្ងើចសរសើរក្តី ក៏វាមិនបាន ឈរលើសេចក្តីពិតដែរ។ *រីឯប្តីគាត់ក៏កំពុងរស់នៅក្នុងជីវិតកុហកដែរ ដោយមិនព្រមសារភាពបាបខ្លួន*។ យើងមិនអាចមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងការមានទំនាក់ទំនងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដូចនេះបានឡើយ។ ការសារភាពរបស់ប្តីថា មានទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកផ្សេងអាចនាំឲ្យមានការឈឺចាប់យ៉ាងខ្លាំងនៅពេលដំបូង។ ប៉ុន្តែ ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ធំជាងអំពើបាបដ៏ធំបំផុតដែរ។ ប្រសិនបើយើងទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះក្នុងស្ថានភាពនោះ អាចមានការរួបរួមគ្នាយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបានតាមរយៈទុក្ខលំបាកនេះផងដែរ។

ការរក្សាសន្តិភាពខាងក្រៅដោយបដិសេធមិនប្រឈមមុខនឹងបញ្ហា នឹងប៉ះពាល់ដល់ការរួបរួមគ្នា។ ហើយការទទួលបាននូវអ្វីដែលខ្លួនចង់បានដោយប្រើល្បិច ក៏ប៉ះពាល់ការរួបរួមគ្នាដែរ។ នៅពេលការនេះកើតឡើង គ្រួសារនឹងបាត់បង់សេរីភាព និងអំណរដែលកើតចេញពីទំនាក់ទំនងដែលមានការបើកចំហ ហើយការទុកចិត្តគ្នា ដែលនាំឲ្យសមាជិក «មានគំនិត មានសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយ ទាំងរួបរួមចិត្តគ្នា ហើយគិតតែផ្លូវមួយដូចគ្នា» (ភីលីព ២:២)។ លោកអ្នកមិនអាចមានគំនិតតែមួយបានទេ ប្រសិនបើលោកអ្នកមិនឈរលើសេចក្តីពិត។

ច្បាប់ទី២ សម្រាប់ជម្លោះក្នុងគ្រួសារ៖ «ចូរខឹងចុះ តែកុំឲ្យធ្វើបាបឡើយ»

អាន អេភេសូ ៤:២៦

ក. អំពើបាបខ្លះសមនឹងទទួលកំហឹងរបស់យើង ប៉ុន្តែយើងមិនត្រូវទុកឲ្យកំហឹងប្រែទៅជាអំពើបាបឡើយ។ ហេតុអ្វីបានជាសាវ័ក ប៉ុល លើកឡើងថា «ចូរខឹងចុះ តែកុំឲ្យធ្វើបាបឡើយ» (អេភេសូរ ៤:២៦ក)?។ នៅពេលនរណាម្នាក់ដែលយើងស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងបានធ្វើខុស ឬធ្វើឲ្យយើងឈឺចាប់ ជាទូទៅការឆ្លើយតបរបស់យើងគឺការខឹងសម្បារ។ ពេលខ្លះ គេហៅថាជាកំហឹងសុចរិត។ នៅពេលលោកគ្រូគង្វាលអាជីតបាន បញ្ចប់សេចក្តីអធិប្បាយអំពីកំហឹង មានម្នាក់បានជំទាស់នឹងគាត់ដោយបានលើកឡើងថា ឃ្លា «កំហឹងសុចរិត» មិនមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរនោះទេ។ ទោះបីជាពាក្យ«កំហឹងសុចរិត» ជាក់លាក់នោះ មិនមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរមែន ក៏ប៉ុន្តែគោលគំនិតគឺពិតជាមានមែនហើយ។ ឧទាហរណ៍ ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញថា ព្រះជាម្ចាស់បានខ្ញាល់ចំពោះអំពើបាបនៃរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវក៏បានខ្ញាល់ចំពោះការមានពុតរបស់ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ី។ សាវ័ក ប៉ុល បានពុះកញ្ជ្រោលពេញដោយកំហឹងក្នុងការដែលសាវ័ក ពេត្រុស និងលោក បាណាបាស បានបោះបង់ ដោយទៅឯខាងពួកកាត់ស្បែកនៅក្រុមជំនុំអាន់ទីយ៉ូក វិញ (កាឡាទី ២:១១-១៤)។ ប៉ុន្តែ សាវ័ក ប៉ុល ក៏បានលើកឡើងផងដែរថា យើង<u>មិនត្រូវធ្វើបាប</u>នៅពេលយើងខឹងនោះទេ។

ខ. ក្នុងកំហឹងរបស់អ្នក កុំប្រើភាសាដែលឈឺចាប់។ ឥឡូវ ចូរយើងមើលឧទាហរណ៍មួយចំនួនអំពីរបៀបដែលយើងធ្វើបាប នៅពេលយើងមានកំហឹងអំឡុងពេលយើងឈ្លោះគ្នា របៀបសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងគ្រួសារ។ នៅពេលយើងខឹង យើងអាចបាត់បង់ការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ហើយនិយាយអ្វីដែលយើងមិនគួរនិយាយ។ ដូច្នេះ វាជាការល្អបំផុតដែលយើងនៅស្ងៀមស្ងាត់វិញ។ ពាក្យសម្តីដែលមានពេញដោយការឈឺចាប់អាចមានឫសគល់យ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងដួងចិត្តរបស់មនុស្ស ហើយអាចបន្តប៉ះពាល់ដល់គាត់ជាច្រើនឆ្នាំទៀតផង ទោះបីជាបន្ទាប់ពីមានការសូមអភ័យទោសហើយក៏ដោយ។ នៅពេលយើងនិយាយអ្វីមួយដោយកំហឹង នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង យើងមិនបានមានន័យដូចអ្វីដែលមាត់យើងបាននិយាយនោះទេ ប៉ុន្តែពាក្យពេចន៍ទាំងនោះបាន

ចេញមក ហើយដូចដែលលោក យ៉ាកុប បានលើកឡើង ភ្លើងតែបន្តិចទេ អាចនឹងឆេះព្រៃធំៗបាន (**អាន យ៉ាកុប ៣:៥**)។

គ. ក្នុងកំហឹងរបស់អ្នក ចូរកុំលើកឡើងពីការប្រព្រឹត្តខុសពីមុនឡើយ។ អាន ១កូរិនថូស ១៣:៥ យើងធ្វើបាបនៅពេលយើងរើកកាយរឿងចាស់ៗរបស់យើងកាលពីអតីតកាល ដែលបានអត់ទោសឲ្យហើយ ក្រោយពេលដែលយើងបានបំភ្លេចវាហើយ។ ដោយពណ៌នាអំពីព្រះពរនៃការតាំងសញ្ញាថ្មី ព្រះជាម្ចាស់បានមានបន្ទូលថា «ព្រោះអញនឹងអត់ទោសចំពោះអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ ហើយនឹងលែងនឹកចាំពីអំពើបាបគេទៀតជាដរាបទៅ» (យេរេមា ៣១:៣៤)។ ទោះបើជាព្រះជាម្ចាស់អាចនឹងលែងនឹកចាំពីអំពើបាបទៀតបាន យើងទំនងជាមិនអាចលុបចោលរាល់ការដែលគេបានធ្វើខុសឆ្គងមកលើយើងចេញ ពីគំនិតរបស់យើងបានទាំងស្រុងនោះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងអាចប្រព្រឹត្តដូចជាមិនដែលមានអំពើបាបនោះកើតឡើងបាន។ នេះគឺជាការអនុវត្តមួយដែលសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា សេចក្តីស្រឡាញ់ «មិនប្រកាន់ទោស» (១កូរិនថូស ១៣:៥)។ ជាញឹកញាប់ កិរិយាសព្ទដែលគេបានប្រើនៅទីនេះ «ឡូហ្គិហ្សូម៉ៃ» (logizomai) ឃើញមានប្រើនៅក្នុងបរិបទនៃផ្នែកគណនេយ្យហិរញ្ញវត្ថុ។ ដូចដែលអ្នកកាន់បញ្ជីព្យាយាមកត់បញ្ជី ដើម្បីរក្សាទុកជាភ័ស្តុតាងសម្រាប់ពេលក្រោយ យើងក៏អាចរក្សាកំណត់ត្រាទុកសម្រាប់ទង្វើដែលបានធ្វើខុសមកលើយើង ដោយប្តីឬប្រពន្ធរបស់យើងផងដែរ។ សេចក្តីស្រឡាញ់បដិសេធមិនធ្វើដូចនោះទេ។ នៅពេលយើងរំឭកអំពើបាបពីអតីតកាល យើងនាំឲ្យមានភាពស្មុគស្មាញក្នុងការតយុទ្ធ ហើយក៏ព្យាយាមកេងចំណេញដោយអយុត្តិធម៌ដែលអាចជួយយើងឲ្យបានឈ្នះលើការប្រកែកគ្នានោះបាន ប៉ុន្តែបានបាត់បង់ការរួបរួមគ្នាជាមួយប្តី ឬប្រពន្ធយើងវិញ។

ពេលខ្លះ មានការអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងបានកើតឡើងក្នុងគ្រួសារដែលប្តី ឬប្រពន្ធត្រូវទទួលខុសត្រូវ។ ផលប៉ះពាល់នៅតែបន្តទៅមុខទៀត។ ឧទាហរណ៍៖ ការធ្វេសប្រហែសក្នុងការបើកបររបស់ប្តីបានបណ្តាលឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍ ហើយកូនក៏បានស្លាប់។ រឿងនោះគឺជារឿងមួយដែលវេទនាខ្លាំងណាស់ក្នុងការរស់នៅជាមួយ។ ប៉ុន្តែ មិនថាការនោះពិបាកខ្លាំងប៉ុណ្ណាក៏ដោយ ក៏គ្រីស្ទបរិស័ទព្យាយាមមិនបន្ទោសប្តីឬប្រពន្ធខ្លួននោះទេ។ ការជឿលើអំណាចនៃការអត់ទោសសម្រាប់អំពើរំលង និងលើអំណាចនៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងការជួយពួកគាត់ឲ្យចាប់ផ្តើមជាថ្មី ប្រពន្ធបានរៀបចំរបៀបរបស់គាត់ក្នុងការមិនលើកយករឿងគ្រោះថ្នាក់នោះមកនិយាយនោះទេ ទោះបើពេលដែលមានជម្លោះយ៉ាងខ្លាំងក៏ដោយ។

ឃ. ក្នុងកំហឹងរបស់អ្នក កុំប្រើអំពើហិង្សាឲ្យសោះ។ ដាច់ខាត យើងមិនត្រូវប្រើកម្លាំងវាយរាងកាយប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើងជាដាច់ខាត។ សូម្បីតែក្នុងការប្រើប្រាស់កម្លាំងវាយរាងកាយតិចតួចបំផុតក្តី ក៏ត្រូវតែមានទុក្ខសោកការលន់តួ និងការអង្វរសុំការលើកលែងទោស ពីអ្នកដែលទទួលហិង្សានោះដែរ។ ប្រសិនបើមានការវាយម្តង

ហើយ នោះវាទំនងជាត្រូវបានប្រើជាញឹកញាប់ជាងមុនបន្ទាប់ពីនោះមកជាមិនខាន។ ត្រូវតែមានវិធានការយ៉ាងតឹងរ៉ឹងចំពោះអស់អ្នកដែលហ៊ានលើកដៃវាយប្តី ឬប្រពន្ធរបស់ខ្លួន។ ការមានដៃគូសម្រាប់ការទទួលខុសត្រូវទៅវិញទៅមក ដូចជាពួកម៉ាកម្នាក់ ឬគ្រូគង្វាលម្នាក់ អាចជាជំនួយមួយយ៉ាងល្អសម្រាប់ម្នាក់ដែលធ្លាប់ប្រើហិង្សា ពីព្រោះ អ្នកធ្វើបាបនោះ ដឹងប្រាកដថា បើធ្វើម្តងទៀតនឹងមានអ្នកទីបី ដែលនឹងចូលមកជួយដោះស្រាយ។

ង. ក្នុងកំហឹងរបស់អ្នក កុំប្រៀបធៀបប្តីប្រពន្ធជាមួយអ្នកផ្សេង។ នៅពេលដែលប្រពន្ធណាម្នាក់ប្រៀបធៀបប្តីរបស់ខ្លួនជាមួយនឹងប្តីប្អូនខ្លួន គឺគាត់កំពុងនាំមកនូវការឈឺចាប់ ដែលអាចមានការខូចខាតយ៉ាងខ្លាំង។ មនុស្សយើងមិនដូចគ្នានោះទេ ដូច្នេះយើងក៏មិនត្រូវរំពឹងថា អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សម្នាក់គួរតែដូចមនុស្សម្នាក់ទៀតឡើយ។ វាគឺជាការបង្ហាញពីការមិនមានភាពចាស់ទុំ ល្ងង់ខ្លៅ ហើយមិនមានចិត្តសប្បុរសទេក្នុងការយកឧទាហរណ៍របស់នរណាម្នាក់មកបង្ហាញពីភាពកម្សោយនៃប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើង។

ច. ក្នុងកំហឹងរបស់អ្នក សូមកុំចោទប្រកាន់ដោយគ្មានភស្តុតាងមកលើប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក។ នៅពេលប្តី ឬប្រពន្ធលើកឡើងពីបញ្ហាណាមួយ ម្ខាងទៀតមិនគួរបន្ទោសគាត់ពីចេតនាមិនល្អក្នុងការធ្វើបែបនេះនោះទេ។ ចូរមើលពីឧទាហរណ៍របស់ប្រពន្ធម្នាក់ដែលបានប្រាប់ប្តីខ្លួនថា «អូនមិនចង់ឲ្យបងលេងសារ (Chat) ជាមួយសង្សារចាស់របស់បងទៀតទេ»។ ប្តីអាចទទួលយកការនោះទុកជាដំបូន្មានដ៏ល្អ ជាជំនួយក្នុងការរំឭកឲ្យគាត់មានការប្រុងប្រយ័ត្នជាងនេះ។ ឬក៏គាត់អាចគោរពតាមដំបូន្មាននោះបានយ៉ាងសាមញ្ញដោយសារវាជាបំណងប្រាថ្នារបស់ប្រពន្ធជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់។ វាពិតជាដំបូន្មានយ៉ាងល្អណាស់ក្នុងការប្រាប់នរណាម្នាក់មិនឲ្យចំណាយពេលជាមួយសង្សារចាស់របស់ខ្លួន។ ក៏ប៉ុន្តែ នៅពេលប្រពន្ធនិយាយថា «អូនមិនចង់ឲ្យបងលេងសារ (Chat) ជាមួយសង្សារចាស់របស់បងទៀតទេ» ប្តីគាត់ទំនងជាមានការឆ្លើយតបទៅកាន់ប្រពន្ធខ្លួនដោយកំហឹងដោយនិយាយបែបនេះថា «តើអូនគិតថា បងជាមនុស្សបែបនោះមែនឬ?» «តើអូនកំពុងចោទថា បងកំពុងលួចទាក់ទងជាមួយគេមែនឬ?» ឬក៏ «អូនអត់ទុកចិត្តបងឬ?» ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគាត់ឆ្លើយតបបែបនេះ នោះប្រពន្ធនឹងមិនចង់លើកឡើងនូវបញ្ហាដូចនោះម្តងទៀតនោះទេ។ ដែលនេះមានន័យថា ពួកគាត់នឹងមិនមានឱកាសដោះស្រាយបញ្ហា នៅពេលដែលកើតមានឡើងឡើយ។ ដៃគូជីវិតនេះនឹងឃ្លាតពីគ្នាឆ្ងាយទៅៗ។

ការអនុវត្តន៍ និង សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន

ការអនុវត្តន៍ ១៖ ចូរទទួលយកការកែតម្រង់ពីប្ដីឬប្រពន្ធរបស់អ្នក។ នៅពេលប្ដី ឬប្រពន្ធរបស់យើងចង្អុលបង្ហាញពីកំហុស ឬពីគ្រោះថ្នាក់ដែលយើងមានទំនោរទៅរកនៅក្នុងជីវិតយើង វាអាចនឹងពិបាកក្នុងការទទួលយកវា។ យើងទំនងជាមានភាពអាម៉ាស់ចំពោះវា។ ប៉ុន្ដែ វាអាចជាការផ្ដល់សុខភាពល្អយ៉ាងខ្លាំងដល់យើងបាន។ កាលលោក យ៉ាកុប និយាយអំពីអ្នកដឹកនាំ គាត់បានលើកឡើងថា «ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាក៏ជំពប់ជាញយៗដែរ» (យ៉ាកុប ៣:២ក)។ ដោយព្រោះយើងងាយនឹងធ្វើខុសបែបនេះ ប្រសិនបើយើងជាមនុស្សស្មោះត្រង់ និងមានកិត្តិយសមែន នោះយើងគួរតែទទួលយកគ្រប់ទាំងជំនួយទាំងអស់ដែលយើងអាចទទួលយកបាន ដើម្បីគេចចេញ និងយកឈ្នះលើចំណុចខ្វះខាតរបស់យើង។

ការអនុវត្តន៍ ២៖ កុំធ្វើការចោទប្រកាន់មិនសមហេតុផលក្នុងជម្លោះឡើយ។ ពិតណាស់ មានរបៀបដែលល្អក្នុងការលើកឡើងនូវបញ្ហាបាន។ យើងអាចធ្វើវាបានដោយមិនចោទប្រកាន់។ ឧទាហរណ៍៖ នៅពេលប្រពន្ធមានអារម្មណ៍ថា ប្ដីរបស់គាត់មិនអើពើនឹងគាត់ នៅពេលប្ដីត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញ ប្រពន្ធអាចចោទគាត់ដោយកំហឹងថា «បងមិនស្រឡាញ់អូនទេ!» ឬផ្ទុយទៅវិញ គាត់អាចនិយាយថា «អូនចង់ឲ្យបងចំណាយពេលនិយាយលេងជាមួយអូនតិចតួច នៅពេលបងត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញ»។

ការអនុវត្តន៍ ៣៖ កុំប្រើពាក្យ «មិនដែល» និង «ជានិច្ច» នៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នានោះឡើយ។ មិត្តភក្តិបានឲ្យយោបល់ល្អមួយថា «យើងបានហាមប្រាមមិនឲ្យប្រើពាក្យ "មិនដែល" និងពាក្យ "តែងតែ" នៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង»។ តាមរយៈឃ្លានេះ គាត់ចង់និយាយថា ការនិយាយពន្លើសដូចជា «អ្នក<u>មិនដែល</u>ជួយខ្ញុំ» និង «អ្នក<u>តែងតែ</u>ធ្វើឲ្យខ្ញុំឈឺចាប់» គឺជាឃ្លាហាមមិនឲ្យប្រើប្រាស់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ទេ។

ការអនុវត្តន៍ ៤៖ សុំព្រះជួយអ្នកគ្រប់គ្រងអណ្ដាតរបស់អ្នក ជាពិសេសក្នុងពេលឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ ក្នុងឧទាហរណ៍ទាំងប្រាំ ដែលយើងបានលើកឡើងអំពីការធ្វើបាបក្នុងកំហឹងរបស់យើង ឧទាហរណ៍បួន គឺទាក់ទងទៅនឹងការប្រើប្រាស់អណ្ដាត។ យើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នអំពីអ្វីដែលយើងនិយាយ នៅពេលយើងកំពុងខឹង។ សេចក្ដីអធិស្ឋាននៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ទំនុកតម្កើង ១៤១:៣ គឺជាចំណុចមួយដែលគួរតែមានភាពលេចធ្លោនៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទដែលស្មោះត្រង់៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមទ្រង់ដាក់ការយាមនៅមាត់ទូលបង្គំ ហើយថែរក្សាទ្វារបបូរមាត់របស់ទូលបង្គំផង!»។

នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងបន្តរៀនអំពីរបៀបដែលសមាជិកគ្រួសារអាចមិនយល់ស្រប ហើយថែមទាំងអាចមានជម្លោះដោយគ្មានអំពើបាប។

មេរៀនទី១៦

«ការឈ្លោះដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់»៖ របៀបមានជម្លោះក្នុងក្រុមគ្រួសារតាមរបៀបគ្រីស្ទបរិស័ទ ភាគ ២

អេភេសូ ៤:២៥-២៧

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ១៩៧ ដល់ ២០៨ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន អេភេសូ ៤:២៥-២៧ ម្ដងទៀត

នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានរៀនថា ពេលខ្លះប្ដីប្រពន្ធខឹងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក។ នេះជារឿងដែលជៀសមិនផុតឡើយ ព្រោះយើងគ្រប់រូបជាមនុស្ស។ ក៏ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងមិនយល់ស្រប និងឈ្លោះគ្នា យើងត្រូវធ្វើតាមរបៀបគ្រីស្ទបរិស័ទ។ នៅក្នុងមេរៀនមុននេះ យើងបានឃើញពីភាពចាំបាច់ក្នុងការនិយាយការពិតនៅក្នុងការខ្វែងគំនិតគ្នានៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង ហើយកុំបណ្ដោយឲ្យកំហឹងរបស់យើងក្លាយជាអំពើបាបឡើយ។ នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងរៀនបន្ថែមទៀតអំពីរបៀបមិនយល់ស្របតាមបែបគ្រីស្ទបរិស័ទ។

ច្បាប់ទី ៣ សម្រាប់ជម្លោះក្នុងគ្រួសារ៖ កុំឲ្យសេចក្ដីកំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ

ច្បាប់បន្ទាប់របស់សាវ័ក ប៉ុល គឺថា «កុំឲ្យសេចក្ដីកំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ» (អេភេសូរ ៤:២៦ខ)។ គាត់កំពុងនិយាយថា យើងមិនគួរអនុញ្ញាតឲ្យការឈ្លោះគ្នាមានរយៈពេលលើសជាងមួយថ្ងៃឡើយ។ មនុស្សមួយចំនួនឆ្លើយតបដោយនិយាយថា ពាក្យបញ្ជានេះមិនអាចអនុវត្តបានទេ។ *ប៉ុន្តែ នេះជាបញ្ជាពីព្រះ ហើយទ្រង់នឹងប្រទានកម្លាំងដល់អ្នកដែលសុំជំនួយដោយចិត្តរាបទាប។*

ក. កុំពន្យាពេលការផ្សះផ្សា ព្រោះអ្នករវល់ពេក។ ជារឿយៗ បញ្ហាកើតមានឡើងនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ណាមួយពេលដែលប្ដី ឬប្រពន្ធម្នាក់ (ឬក៏ទាំងពីរនាក់) មានភាពរវល់ខ្លាំង។ ការរវល់ខ្លាំងធ្វើឲ្យប្ដីប្រពន្ធធ្វេសប្រហែសនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដោយសារតែមានភាពរវល់ខ្លាំង ទំនោរធម្មជាតិរបស់យើង គឺការផ្អាកពេលក្នុងការប្រឈមមុខជាមួយនឹងបញ្ហានោះ រហូតទាល់តែយើងលែងរវល់នឹងវាទៀត។ ប៉ុន្តែ ការផ្អាកការប្រឈមមុខជាមួយនឹងបញ្ហាអាចជាគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំង។ ព្រះយេស៊ូវបានបញ្ជាក់អំពីភាពបន្ទាន់នៃការផ្សះផ្សាគ្នា

នៅក្នុងចំណោមសមាជិកនៅក្នុងក្រុមជំនុំ នៅក្នុងសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គនៅលើភ្នំ។ (**អាន ម៉ាថាយ ៥:២៣-២៤**) ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា កាលណាអ្នកនាំយកដង្វាយមកដល់អាសនា ហើយនៅទីនោះ អ្នកនឹកឃើញថា បងប្អូនណាមានហេតុអ្វីទាស់នឹងអ្នក នោះគាត់ត្រូវទុកដង្វាយរបស់ខ្លួននៅមុខអាសនា ហើយទៅរកជានឹងបងប្អូនជាមុនសិន រួចសឹមមកថ្វាយដង្វាយអ្នកចុះ។ ប្រសិនបើការផ្សះផ្សាជាមួយអ្នកជឿមានភាពបន្ទាន់បែបនេះមែន ចុះតើវាកាន់តែមានភាពបន្ទាន់យ៉ាងណា ក្នុងការដែលយើងត្រូវមានការផ្សះផ្សាជាមួយសមាជិកគ្រួសាររបស់យើងផ្ទាល់!

ខ. កុំផ្អាក់ការផ្សះផ្សា ព្រោះអ្នកងងុយដេកពេក។ ដៃគូជីវិតមួយទំនងជាត្រូវបន្តស្វែងរកមធ្យោបាយក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហារហូតដល់ព្រឹកព្រលឹមក៏ថាបាន។ ពួកគាត់ទំនងជាទៅធ្វើការនៅព្រឹកបន្ទាប់ដោយមានភ្នែកឡើងក្រហម ដោយសារគេងមិនបានគ្រប់គ្រាន់។ ប៉ុន្តែ ពួកគាត់នឹងបានទៅដោយមានដួងចិត្តដែលទទួលបានសេរីភាពរួចពីបន្ទុក ដោយមានអំណរក្នុងការរួបរួមគ្នាជាមួយមនុស្សដែលសំខាន់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួន។ ជារឿយៗ ជាពិសេសនៅក្នុងពេលរវល់ខ្លាំង នៅពេលប្ដី ឬប្រពន្ធមិនអើពើដាក់គ្នា នោះព្រះជាម្ចាស់អាចប្រើប្រាស់ជម្លោះ ដើម្បីនាំឲ្យពួកគាត់ត្រឡប់មកក្នុងផ្លូវរួបរួមគ្នាវិញ។

គ. កុំផ្អាក់ការផ្សះផ្សា ព្រោះអ្នកចូលចិត្តអាណិតខ្លួនឯង។ ជារឿងគួរឲ្យសោកស្ដាយណាស់ ដែលមនុស្សមួយចំនួនមិនចង់ទទួលបានដំណោះស្រាយយ៉ាងពេញលេញសម្រាប់បញ្ហារបស់ពួកគាត់នោះទេ។ ពួកគាត់ស្វែងរកការស្កប់ចិត្តមួយចំនួនក្នុងការរក្សាគំនិតដែលថា ប្ដី ឬប្រពន្ធរបស់ពួកគាត់បានធ្វើឲ្យពួកគាត់មានការឈឺចាប់។ ចំពោះអ្នកនោះ ការអាណិតខ្លួនឯង គឺជាមិត្តភក្តិម្នាក់ដែលមិនធ្វើឲ្យយើងខកចិត្តនោះទេ ប្រសិនបើយើងចង់បណ្ដុះកំហឹងរបស់យើងប្រឆាំងជាមួយនឹងអ្នកដែលធ្វើឲ្យយើងមានការឈឺចាប់។ ដៃគូជីវិតមួយចំនួនមិននិយាយរកគ្នាអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ បន្ទាប់ពីបានឈ្លោះគ្នាហើយ។ ការនោះគឺជារឿងទូទៅ សូម្បីតែក្នុងចំណោមគ្រីស្ទបរិស័ទក៏ដោយ ប៉ុន្តែវាជាការរំលោភបំពានមកលើគោលការណ៍ព្រះគម្ពីរដែរ។ នៅពេលយើងលង់ក្នុងការអាណិតខ្លួនឯង នោះយើងកំពុងបង្អាក់ភ្លើងនៃសេចក្ដីស្រឡាញ់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងហើយ។ ការមានសេចក្ដីស្រឡាញ់សម្រាប់ខ្លួនឯង អាចរារាំងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់យើងសម្រាប់ប្ដី ឬប្រពន្ធរបស់យើង ប៉ុន្តែសេចក្ដីស្រឡាញ់ពិតនឹងមិនឈប់សម្រាកនោះទេ រហូតទាល់តែមានការរួបរួមគ្នាពេញលេញត្រូវបានស្ដារឡើងវិញសិន។

(***ការលើកលែង៖*** អាចមានការលើកលែងពីរយ៉ាងដែលយើងនឹងធ្វើចំពោះច្បាប់នេះដែលថា «កុំឲ្យសេចក្ដីកំហឹងរបស់អ្នកនៅដរាបដល់ថ្ងៃលិចឡើយ»។ (១) ពេលខ្លះ វាមិនមែនជារឿងមានប្រាជ្ញានោះទេ ក្នុងការនិយាយអំពីបញ្ហា នៅពេលលោកអ្នកកំពុងតែខឹងគ្នាខ្លាំង។ (២) មានប្ដី ឬក៏ប្រពន្ធមួយចំនួនអាចមិនមាន

ទំនុកចិត្តទាល់តែសោះ រហូតដល់ពួកគាត់មិនអាចប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាពិបាកបាន។ ឬប្រហែលជាពួកគេមានបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលស្អប់ការនិយាយអំពី អ្វីដែលមិនសប្បាយចិត្ត។ នេះគឺជាករណីលើកលែងដ៏កម្រមានណាស់ ហើយយើងក៏អាចកាត់ទោសប្តី ឬប្រពន្ធយើងបានយ៉ាងស្រួលដោយគិតថា ពួកគាត់មិនអាចមានសមត្ថភាពប្រឈមមុខនឹងការនោះបានទេ។ ចំពោះអ្នកដែលមានប្តី ឬប្រពន្ធដូចនោះ គាត់គួរតែអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគាត់ ដើម្បីឲ្យពួកគាត់កាន់តែមានទំនុកចិត្ត និងការទុកចិត្តដែលថា នឹងមានពេលមួយមកដល់ដែលពួកគាត់អាចចែកចាយបាន ដោយមានសេរីភាព នៅពេលដែលមានការមិនចុះសម្រុងគ្នាកើតមានឡើង។ ពួកគាត់ត្រូវតែដឹងថា ពួកគាត់អាចបោះបង់ទំនួលខុសត្រូវចោល ក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាពិបាកៗនោះ ដោយប្រើប្រាស់ភាពកម្សោយរបស់ប្តី ឬប្រពន្ធជាលេស)។

ច្បាប់ទី៤ សម្រាប់ជម្លោះក្នុងគ្រួសារៈ កុំផ្តល់ឱកាសដល់អារក្ស

(**អាន អេភេសូ ៤:២៧**) ចំណុចចុងក្រោយរបស់សាវ័ក ប៉ុល គឺថា «ក៏កុំឲ្យអារក្សមានឱកាសឲ្យសោះ» (អេភេសូរ ៤:២៧)។ នៅពេលយើងមិនដោះស្រាយការពុំព្រមព្រៀងគ្នាដែលធ្ងន់ធ្ងរ នោះយើងអាចបណ្តាលឲ្យកំហឹងរបស់យើងមាននៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើងយ៉ាងយូរ។ ការនេះអាចផ្តល់នូវឱកាសដល់អារក្សឲ្យមានឥទ្ធិពលលើយើង នៅក្នុងរបៀបមួយដែលបណ្តាលឲ្យយើងបញ្ចប់ដោយប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ផងដែរ។ សាតាំងអាចចូលមកក្នុងផ្នែកដ៏តូចមួយនៃជីវិតរបស់យើង នៅពេលយើងធ្វើខ្លួនយើងឲ្យងាយរងការវាយប្រហាររបស់វាដោយការបណ្តុះកំហឹង។ ការនេះអាចនាំឲ្យកាន់តែមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាងហ្នឹងទៅទៀត។ មិនយូរមិនឆាប់នោះទេ ការនេះអាចនាំឲ្យកាន់តែមានបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរជាងហ្នឹងទៅទៀត ចំពោះអ្នកណាដែលទុកកំហឹងរបស់ខ្លួននៅក្នុងដួងចិត្ត នឹងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់ជាមិនខាន។ កំហឹងទំនងជាអាចទប់បាន ប៉ុន្តែវានឹងផ្ទុះឡើងនៅពេលណាមួយ។

ច្បាប់ទី ៥ សម្រាប់ជម្លោះក្នុងគ្រួសារៈ គោលដៅគឺការរួបរួមគ្នា មិនមែនការយកឈ្នះ

ការយកឈ្នះមិនមែនជាគោលដៅនៃជម្លោះក្នុងគ្រួសារនោះឡើយ។ ការចង់ឈ្នះនេះប្រៀបដូចជាការឈ្នះលើសមរភូមិតូចមួយ តែចាញ់សង្គ្រាមទាំងមូល។ ជ័យជម្នះពិតប្រាកដគឺអាចទទួលបាន ហើយសង្គ្រាមដែលទទួលបានជ័យជម្នះ គឺនៅពេលមានការរួបរួមគ្នា គឺនៅពេលដែលគ្រួសារមានសុភមង្គល និងជាកន្លែងមួយដែលមានភាពសុខដុមរមនា។ ដូច្នេះ នៅពេលយើងមានការឈ្លោះគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ បំណងប្រាថ្នាចម្បងរបស់យើង គឺជាការរួបរួមគ្នា ភាពសុខដុមរមនា សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមានការស្តារឡើងវិញ និងឲ្យ

បញ្ហាដែលបណ្តាលឲ្យកើតមានជម្លោះនោះ ត្រូវបានដោះស្រាយរួចរាល់ហើយ។ បំណងប្រាថ្នាក្នុងការទទួលបានអ្វីដែលយើងចង់បាន ឬការយកឈ្នះក្នុងការប្រកែកគ្នា គឺត្រូវបានដាក់បញ្ចូលនៅក្រោមបំណងប្រាថ្នាដ៏ធំជាងនេះទៅទៀត គឺជាភាពសុខដុមរមនានៅក្នុងគ្រួសារ។ ចំពោះអ្នកដែលពិតជាស្រឡាញ់ប្តី ឬប្រពន្ធខ្លួនមែន គឺពួកគាត់ចង់បានការរួបរួមគ្នាជាងអ្វីៗទាំងអស់។ នៅពេលម្នាក់មានការស្កប់ចិត្តជាមួយការមានជ័យជម្នះតូចតាច នោះគឺជាសញ្ញាដែលបង្ហាញថា សេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លួនឯងបានយកឈ្នះលើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទហើយ។ *ចូរដោះស្រាយបញ្ហា មិនមែនយកឈ្នះជម្លោះ*

ច្បាប់ទី ៦ សម្រាប់ជម្លោះក្នុងគ្រួសារៈ ចូរធ្វើជាអ្នកសុំទោសមុន

ក. ជារឿយៗ (ប៉ុន្តែមិនមែនគ្រប់ពេលទេ) ភាគីទាំងពីរត្រូវសុំទោសគ្នា។ ជាធម្មតា នៅពេលមានជម្លោះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់បានកើតឡើង ទាំងសងខាងមានកំហុសម្យ៉ាង។ អាចមានម្នាក់ដែលសមនឹងទទួលកំហុសភាគច្រើន ប៉ុន្តែក្នុងអំឡុងពេលកំពុងឈ្លោះគ្នា ជាញឹកញាប់យើងក៏បានឃើញថា ម្នាក់ទៀតក៏បានធ្វើខុសដែរ។ ទាល់តែអ្នកដែលមានទំនួលខុសត្រូវលើបញ្ហានោះបានសុំទោសហើយ ទើបអាចមានដំណោះស្រាយដែលស្ថិតស្ថេរ។ *លោកិយថា «អ្នកណានិយាយរកមុនឆ្កែ ប៉ុន្តែព្រះមានបន្ទូលថា អ្នកណាសុំទោសមុន គឺមានពរ»*

ខ. កុំនិយាយថា «ខ្ញុំមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ» (សូមអាន ១យ៉ូហាន ១:៥-១០) ប្រធានបទដែលសំខាន់ជាងគេនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ១យ៉ូហាន ១:៥-១០ គឺភាពចាំបាច់នៃការដើរក្នុងពន្លឺ។ ខ៥, ៨ និង១០ បានបង្ហាញថា គំនិតគន្លឹះនៃការដើរក្នុងពន្លឺគឺ<u>ការទទួលស្គាល់ថា យើងបានធ្វើខុស</u>។ យោងតាមខ៩ ការនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយអស់អ្នកដែលព្យាយាមដើរនៅក្នុងពន្លឺ ដោយសារភាពអំពើបាបរបស់ខ្លួន ទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់។ ខ៧ក៏បានលើកឡើងអំពីគំនិតនៃការមានទំនាក់ទំនងក្នុងការដើរនៅក្នុងពន្លឺ៖ «តែបើយើងរាល់គ្នាដើរក្នុងពន្លឺវិញ ដូចជាទ្រង់ក៏គង់ក្នុងពន្លឺដែរ នោះយើងមានសេចក្តីប្រកបនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក»។ តាមរយៈការមើលបរិបទនៃខគម្ពីរមួយនេះ យើងអាចសន្និដ្ឋានបានថា ខនេះបង្រៀនយើងថា ប្រសិនបើយើងចង់មានការប្រកបគ្នាពិតប្រាកដ នោះយើងត្រូវតែព្យាយាមដើរតាមផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងលន់តួបាបនៅពេលដែលយើងបរាជ័យក្នុងការធ្វើនោះ។ ចំពោះអស់អ្នកដែលមិនមានភាពច្បាស់លាស់ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ និងការទទួលស្គាល់កំហុសរបស់ខ្លួន នោះពួកគាត់មិនអាចមានការប្រកបគ្នាជាមួយគ្រីស្ទបរិស័ទពិតប្រាកដបានឡើយ។ ពួកគាត់ទំនងជាអាចឱបគ្នា ថើបគ្នា ជជែកលេងជាមួយគ្នា និងសើចលេង ប៉ុន្តែក៏នៅមានរនាំងយាំងការរួបរួមគ្នាដ៏ពិតប្រាកដដែរ។

គ. ចូរស្ម័គ្រចិត្តនិយាយថា «ខ្ញុំសុំទោស ខ្ញុំខុសហើយ»។ បេសកជនម្នាក់ដែលជាជនជាតិអាមេរិកដែលបានរស់នៅប្រទេសស្រីលង្កាគឺ លោក ដន រូបេស៍ (Don Rubesh) គាត់បានលើកឡើងថា «៥ពាក្យដែលពិបាកនិយាយជាងគេគឺ "សូមទោស ខ្ញុំខុសហើយ"»។ *តាមពិតមនុស្សជាច្រើនមិនដែលនិយាយថា «ខ្ញុំសុំទោស»ឬ «ខ្ញុំខុសហើយ» ចំពោះប្តីឬប្រពន្ធរបស់ពួកខ្លួនទេ!* លុះត្រាតែមនុស្សទាំងនេះជាទេវតា នោះប្រាកដណាស់ពួកគាត់នឹងមានមូលហេតុមួយចំនួនដែលត្រូវសូមអភ័យទោសជាមិនខាន។ យើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែបរាជ័យក្នុងការរស់នៅឲ្យបានស្របតាមស្តង់ដារដ៏ល្អឥតខ្ចោះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែ ក៏វាជាការអាម៉ាស់មួយដែរក្នុងការទទួលស្គាល់ថា យើងបានធ្វើខុស។ ក្នុងវប្បធម៌ដែលផ្តោតលើភាពអាម៉ាស់ និងកិត្តិយស ដូចវប្បធម៌នៅប្រទេសអាស៊ី នៅលោកខាងលិចមួយចំនួន (ជាពិសេសក្នុងចំណោមសង្គមជនជាតិភាគតិច) ការសុំអភ័យទោស គឺពិតជារឿងដែលពិបាកណាស់។ ដូចដែលបានលើកឡើងមុននោះបន្តិច មនុស្សមួយចំនួនចាត់ទុកថាភាពអាម៉ាស់ដែលត្រូវបានលាតត្រដាងថា បានធ្វើខុស គឺអាក្រក់ជាងកំហុសដែលបានធ្វើផ្ទាល់ទៅទៀត។ ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាយើងត្រូវជឿអស់ពីចិត្តថា ការសុំទោស មានតម្លៃខ្ពស់បំផុត។

ឃ. ព្រះគុណរបស់ព្រះនាំយើងឲ្យនិយាយថា «ខ្ញុំសុំទោស»។ ហេតុផលដ៏មានអំណាចជាងគេក្នុងការសូមអភ័យទោសគ្នា គឺការទាក់ទងគ្នាជាមួយគោលលទ្ធិនៃព្រះគុណដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ អំពើបាបរបស់យើងរារាំងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនឲ្យចូលមកក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ព្រះគុណ គឺជាអ្វីមួយសំខាន់បំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។ ប្រសិនបើមានអ្វីមួយពិតជាមានតម្លៃនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងមែន គឺយើងមានដោយសារព្រះគុណតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ការបាត់បង់ការទទួលបានព្រះគុណគួរតែជាអ្វីមួយដែលគួរឲ្យភ័យណាស់សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ការបរាជ័យរបស់យើងក្នុងការសូមអភ័យទោស គឺជាការរារាំងលំហូរនៃព្រះគុណ។ ដោយសារការនេះ ប្រសិនបើយើងបានធ្វើបាបចំពោះនរណាម្នាក់ យើងគួរចង់សូមអភ័យទោសឲ្យបានឆាប់តាមដែលអាចធ្វើបាន នៅពេលដែលយើងបានដឹងថា យើងធ្វើខុស។ បំណងប្រាថ្នារបស់យើងសម្រាប់ព្រះគុណផ្តល់ជាកម្លាំងដល់យើងក្នុងការសូមអភ័យទោស។ អស់អ្នកដែលមានការភ័យខ្លាចក្នុងការសូមអភ័យទោស គឺមិនបានយល់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅឡើយទេ។ ការនេះបានធ្វើឲ្យពួកគាត់ទន់ខ្សោយយ៉ាងខ្លាំង ដែលនាំឲ្យពួកគាត់មិនមានកម្លាំងក្នុងការសូមអភ័យទោស។

ង. ការសុំទោស គឺជាការស្តារកិត្តិយស និងសេរីភាពខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នកដែលបានធ្វើខុស។

មុននេះបន្តិចនៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបាននិយាយអំពីពពកនៃការធ្វើពុតយ៉ាងក្រាស់ ដែលមាននៅក្នុងគ្រួសារដែលម្នាក់បានធ្វើខុស ប៉ុន្តែមិនបានសារភាពអំពើបាបនោះ។ ប្តី ឬក៏ឪពុកអាចត្រូវបានគេគោរព ហើយអាច

ប្រើអំណាចរបស់គាត់ក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងគ្រួសារ ប៉ុន្តែនោះគឺជាការគោរព និងការឲ្យតម្លៃបែបលោកីយ៍ ដែលបានផ្តល់ឲ្យដោយសារគុណតម្លៃ និងតំណែង មិនមែនដោយសារគាត់សមនឹងទទួលបាននោះទេ។ តាមពិតទៅ ជាមួយនឹងអំណាចនៅលើផែនដីនេះ ក៏អាចនៅមានការថ្នាក់ថ្នាំងចិត្តដែលលាក់បាំងប្រឆាំងនឹងប្តី ឬឪពុកដែរ។ នៅពេលដែលអ្នកធ្វើខុសទទួលយកទំនួលខុសត្រូវចំពោះកំហុសរបស់ខ្លួន នោះពពកដ៏ក្រាស់នៃការធ្វើពុតនេះនឹងត្រូវបានរសាត់ចេញ និងជំនួសមកវិញដោយសេរីភាពនៃការបើកចំហ និងការគោរពដល់អស់អ្នកដែលបានទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់ខ្លួន។ បន្ទាប់មក ដៃគូជីវិតអាចមានការប្រកបគ្នាយ៉ាងពិតប្រាកដ។ នេះជាសេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ១យ៉ូហាន ១:៧៖ «តែបើយើងរាល់គ្នាដើរក្នុងពន្លឺវិញ ដូចជាទ្រង់ក៏គង់ក្នុងពន្លឺដែរ នោះយើងមានសេចក្តីប្រកបនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃទ្រង់ ក៏សម្អាតយើងរាល់គ្នាពីគ្រប់អំពើបាបទាំងអស់»។ យើងបានយល់បរិបទនៃបទគម្ពីរនេះរួចហើយ ដែលបានបង្ហាញគោលគំនិតមួយនៃការដើរក្នុងពន្លឺ គឺការទទួលសារភាពថា យើងបានធ្វើខុស។

> **លោកគ្រូគង្វាល អាជីត បានឲ្យឧទាហរណ៍អំពីគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ល្បីម្នាក់នៅប្រទេសស្រីលង្កាដែលសុខចិត្តសុំទោស៖** គាត់បាននិយាយថា «កាលខ្ញុំនៅវ័យយុវជន មានការប្រជុំគណៈកម្មការមួយនៅផ្ទះរបស់យើង ដែលដឹកនាំដោយឪពុកខ្ញុំ។ ខ្ញុំអាចឮការឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងការប្រជុំនោះ។ មិនយូរមិនឆាប់ ការប្រកែកគ្នាក៏បានក្លាយជារឿងល្វីងជូរចត់ ដោយមានការនិយាយស្តីមិនសមរម្យ និងមិនល្អ។ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលកំពុងឈ្លោះគ្នាយ៉ាងខ្លាំងគឺ ប៊ីស្សព ឡាកស៍ម៉ាន វីក្រេមសីញ (Bishop Lakshman Wickremesinghe) ដែលគេសរសើរយ៉ាងខ្លាំង ហើយក៏ជាមនុស្សឆ្លាតវៃដែរ។ ថ្ងៃបន្ទាប់ការប្រជុំគ្នានោះ លោកប៊ីស្សព បានមកផ្ទះយើង ហើយជួបជាមួយនឹងឪពុកខ្ញុំ ដើម្បីសុំទោសអំពីរបៀបដែលគាត់បាននិយាយស្តី។ ខ្ញុំមិនដែលភ្លេចរឿងនេះឡើយ។ ខ្ញុំតែងតែកោតសរសើរលោកប៊ីស្សព ពីព្រោះគាត់បង្ហាញការកោតខ្លាចព្រះ ក្នុងការបន្ទាបខ្លួនដូចនោះ»។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន៖ ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយយើងសូម្បីនៅក្នុងជម្លោះរបស់យើង

យើងបានពណ៌នារួចមកហើយនៅក្នុងមេរៀនទី១ និងនៅកន្លែងផ្សេងទៀតអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់មានឥទ្ធិពលនៅគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃជីវិតគ្រួសាររបស់យើង។ នេះក៏ជាការពិតនៃការឈ្លោះគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ផងដែរ៖

- **យើងដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់ធំជាងបញ្ហាទាំងអស់ ហើយនឹងប្រែបញ្ហានោះទៅជាការល្អវិញ។** សេចក្តីពិតនេះក៏ផ្តល់ការលើកទឹកចិត្តដល់យើងក្នុងការប្រឈមមុខជាមួយនឹងបញ្ហា ដោយភាពស្មោះត្រង់ ហើយធ្វើតាមលក្ខណៈ «ការឈ្លោះគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់»។ ការជឿថា ដោយសារព្រះជាម្ចាស់មានអធិបតេយ្យភាព និងចូលរួមនៅក្នុងបញ្ហានោះ នោះព្រះអង្គនឹងដឹកនាំយើងទៅរកដំណោះស្រាយផ្តល់ឲ្យយើងនូវការតស៊ូ ដើម្បីតយុទ្ធដោយមិនបោះបង់ចោល រហូតទាល់តែបានដំណោះស្រាយសិន។
- **យើងដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់នៅជាមួយយើង សូម្បីនៅក្នុងជម្លោះរបស់យើង។** សេចក្តីពិតនេះជួយយើងបន្ថយការតយុទ្ធជាមួយជម្លោះនោះដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់ប្រៀបដូចជាមេអាជ្ញាកណ្តាលក្នុងការតយុទ្ធមួយអង្គអញ្ចឹង។ ការទទួលស្គាល់អំពីព្រះវត្តមានរបស់ទ្រង់ និងសុវត្ថិភាពដែលទ្រង់នាំមក ការពារយើងមិនឲ្យមានភាពស្លន់ស្លោ និងការប្រព្រឹត្តបែបប្រញាប់ប្រញាល់នៅក្នុងរបៀបដ៏ល្ងីល្ងើ។ ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះអង្គជួយការពារយើងមិនឲ្យប្រើអំពើហិង្សា ការជេរប្រមាថ និងពាក្យពេចន៍ឃោរឃៅ និងពេញដោយការឈឺចាប់។ លោកអ្នកនឹងមិនអាចនិយាយដូចនោះបានទេ ប្រសិនបើលោកអ្នកដឹងថាព្រះជាម្ចាស់កំពុងតែព្រះសណ្តាប់។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ចូរឲ្យសេចក្តីមេត្រីរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រួតត្រានៅក្នុងចិត្ត» (កូឡុស ៣:១៥ក)។ សន្តិភាពដែលយើងមាន ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជាអង្គដឹកនាំ (គ្រប់គ្រង) លើអាកប្បកិរិយារបស់យើង និងរារាំងយើងមិនឲ្យឈានទៅរកសភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរផងដែរ។
- **យើងដឹងដោយឥតសង្ស័យអំពីការអត់ទោសដ៏អស្ចារ្យដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង។** សេចក្តីពិតនេះ ជួយយើងឲ្យមានការចាប់ផ្តើមជាថ្មីម្តងទៀត បន្ទាប់ពីយើងបានបរាជ័យ។ បទពិសោធន៍នៃការអត់ទោសដែលយើងមានអំណរជាមួយជួយជំរុញយើងឲ្យអត់ទោសដល់អ្នកដទៃដែលបានធ្វើខុសមកលើយើង។

ដោយទទួលបានការអត់ទោស និងការដែលបានអត់ទោសដល់អ្នកដទៃ នោះយើងអាចចាប់ផ្តើមទំនាក់ទំនងជាថ្មីដោយបោះបង់អតីតកាលចោល។

មេរៀនទី១៧

ព្រះសព្វព្រះទ័យឲ្យយើងរីករាយនឹងកូនចៅរបស់យើង

ភាគ ១

ទំនុកដំកើង ១២៧:៣ កូនចៅជាមរដកមកពីព្រះយេហូវ៉ា

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២០៩ ដល់ ២១៧ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ទំនុកដំកើង ១២៧:៣-៤

សេចក្តីផ្តើម៖ កូនៗរបស់យើងកំពុងធំធាត់ឡើងនៅក្នុងពិភពលោកមួយដែលមិនដូចពីពិភពលោកដែលឪពុកម្តាយរបស់ពួកគាត់បានធំធាត់ឡើងឡើយ នៅពិភពលោករបស់កូនមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃជំនឿនៃការដឹងខុសត្រូវមានភាពស្រអាប់។ គ្រប់ជំនាន់សុទ្ធតែមានចំណែកនៃការទាក់ទាញដ៏អាក្រក់ៗ។ ប៉ុន្តែ សព្វថ្ងៃនេះ ជំនឿដែលថា សីលធម៌គឺតាមមនុស្សវិញ គឺជាគោលការមួយដែលគេប្រកាន់ខ្ជាប់តាមយ៉ាងខ្លាំង រហូតសង្គមចង់បដិសេធមនុស្សដូចគ្រីស្ទបរិស័ទដែលជឿថា ការខុសត្រូវមកពីព្រះ ហើយមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ របៀបដ៏ល្អបំផុតមួយនៃការតយុទ្ធនឹងបញ្ហានេះ គឺការបង្កើតបរិយាកាសនៅក្នុងផ្ទះដែលល្អ និងមានអាកប្បកិរិយាទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមក ដើម្បីឲ្យកូនៗឃើញតម្លៃដែលគ្រួសាររបស់ពួកគាត់ប្រកាន់ខ្ជាប់ថា វាពិតជាបង្កើតបរិយាកាសដ៏ល្អបំផុតក្នុងការបំពេញជីវិតនេះ។ នៅក្នុងមេរៀននេះ និងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងពិនិត្យមើលលក្ខណៈពិសេសនៃបរិយាកាសគ្រួសារដែលមានសុខភាពល្អ សម្រាប់ឲ្យកូនៗបានធំធាត់ឡើង។

១. ចូរជឿថា កូនៗគឺជាព្រះពរ

ក. លោកិយតែងតែមើលឃើញកូនៗថា ជាបន្ទុកដ៏ថ្លៃ។ សព្វថ្ងៃនេះ លោកីយ៍ត្រូវបានគេកំណត់ថា មានយោបល់ផ្ទុយគ្នាអំពីកុមារច្រើនណាស់។ និយាយម្យ៉ាងទៅ ដៃគូអាពាហ៍ពិពាហ៍ភាគច្រើនមានបំណងចង់មានកូន ហើយក៏មិនសប្បាយចិត្តប្រសិនបើការព្យាយាមមានផ្ទៃពោះរបស់ពួកគាត់បរាជ័យ។ ប៉ុន្តែ និយាយម្យ៉ាងវិញទៀតទៅ ដៃគូអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាច្រើនក៏បានពន្យារពេលក្នុងការមានកូនឲ្យបានយូរតាមដែលអាចធ្វើទៅបានដែរ ដើម្បីឲ្យការងារ និងស្ថិរភាពផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុមានការនឹងនរសិន។ សូម្បីតែអស់អ្នកដែលចង់បានកូនយ៉ាងខ្លាំងក៏តែងតែមើលឃើញថា ការមានកូននោះជាបន្ទុក និងជាបញ្ហាប្រឈមផងដែរ។ កាលពីមុន ការ

មានកូនច្រើន ចាត់ទុកថាជាព្រះពរ។ ឥឡូវនេះ ឪពុកម្ដាយជាច្រើនចូលចិត្តកំណត់ចំនួននៃការមានកូនដែលពួកគាត់ចង់បានក្នុងហេតុផលជាក់ស្ដែង ដោយរួមបញ្ចូលទាំងបញ្ហាផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុផងដែរ។ ដូចសព្វមួយដង យើងនឹងមើលនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដើម្បីឲ្យឃើញពីអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ចង់ប្រាប់យើងអំពីប្រធានបទមួយនេះ។

ខ. ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថាកូនៗគឺជាព្រះពរពីព្រះ។ រូបភាពដែលមានន័យច្បាស់លាស់ដែលយើងឃើញនៅក្នុងព្រះគម្ពីរគឺថា កូនៗគឺជាព្រះពរ។ កណ្ឌគម្ពីរ ទំនុកតម្កើង ១២៧:៣-៤ បានចែងថា «មើល កូនចៅជាមរដក មកពីព្រះយេហូវ៉ា ហើយផលកើតពីផ្ទៃ ក៏ជារង្វាន់ដែលទ្រង់ប្រទានដែរ កូនដែលឯងបង្កើតពីកាលនៅក្មេង នោះធៀបដូចជាព្រួញនៅដៃនៃមនុស្សខ្លាំងពូកែ»។ កណ្ឌគម្ពីរទំនុកតម្កើងក៏បានបន្តលើកឡើងទៀតថា ការមានកូនច្រើនក៏ជាសញ្ញានៃការទទួលបានព្រះពរដែរ៖ «សប្បាយហើយ អ្នកណាដែលមានបំពង់ព្រួញពេញ ដោយព្រួញយ៉ាងនោះ កាលណាត្រូវការនិយាយនឹងខ្មាំងសត្រូវនៅមាត់ទ្វារក្រុងនោះឯងមិនត្រូវខ្មាសឡើយ» (ខ៥ សូមអានបន្ថែមនៅក្នុង ១២៨:៣)។ តើយើងនឹងជឿព្រះគម្ពីរ ឬត្រូវតាមគំនិតរបស់លោកិយ?

គ. ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា កូនជាព្រះពរដ៏អស្ចារ្យលើសជាងទ្រព្យសម្បត្តិ។ មនុស្សខ្លះពន្យារពេលក្នុងការមិនយកកូនអស់រយៈពេលជាយូរ ដោយសារការចង់បានផ្ទះ ឬក៏បំណងក្នុងការឡើងតំណែងនៅកន្លែងធ្វើការងារ។ ប្រហែលការសម្រេចបែបនេះ បង្ហាញឲ្យឃើញពីការបន្ថយតម្លៃនៃសារៈសំខាន់ដែលមានសម្រាប់កូនៗនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។

ឃ. កុំឲ្យបង្ហាញថា ការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកូនរបស់អ្នក ជាការរំខាន ឬរារាំងនោះអ្នកឡើយ។ ពេលខ្លះឪពុកម្ដាយក៏ប្រាប់កូនៗរបស់ខ្លួនថា ពួកគាត់ជាបន្ទុក។ ម្ដាយមួយអាចប្រាប់កូនរបស់គាត់ដូចនេះថា៖ «បើមិនដោយសារកូនទេ នោះម៉ាក់អាចនឹងកាន់តំណែងខ្ពស់ហើយនៅសព្វថ្ងៃនេះ»។ ការលើកឡើងបែបនេះអាចឆ្លោយចេញមកពីមាត់របស់ម្ដាយ ដោយគាត់មិនបានប្រុងប្រយ័ត្ន ប្រសិនបើគាត់មានការតូចចិត្តនឹងការលះបង់ការងាររបស់គាត់ដោយសារកូន។ ម្ដាយម្នាក់ទៀតអាចនិយាយថា «ម៉ាក់បានបាត់បង់រូបរាងស្អាត ដោយសារតែកូន»។ ជារឿយៗ ឪពុកម្ដាយប្រាប់កូនៗរបស់ខ្លួនថា ពួកគាត់គឺជាការរំខានដល់ជីវិតពួកគាត់។ ការបង្ហាញអំពីការខកចិត្តចំពោះការយកកូនមកចិញ្ចឹមក៏អាចឆ្លោយចេញពីមាត់របស់ឪពុកម្ដាយបានដែរ ប្រសិនបើពួកគាត់មានបញ្ហាធំជាមួយនឹងកូននោះ។ ការលើកឡើងបែបនេះមានឥទ្ធិពលបំផ្លិចបំផ្លាញដល់កូនៗ៖ ពាក្យទាំងនោះអាចបង្កប់នៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគាត់ ហើយនៅតែជារបួសដ៏ធ្ងន់ធ្ងរដល់ពួកគាត់ដែរ។ ចំពោះគំនិតដ៏សាមញ្ញ និងមិនមានភាពចាស់ទុំរបស់កូនៗ ពាក្យទាំងនេះផ្ដល់ជាសារដល់ពួកគាត់ថា ឪពុកម្ដាយរបស់ពួកគាត់មិនសូវជាចង់បានពួកគាត់ប៉ុន្មានទេ ហើយជាលទ្ធផលពួកគាត់ក៏មានអសន្តិសុខយ៉ាងខ្លាំងដែរ។

ង. គម្ពីរចែងថាការធ្វើជាឪពុកម្ដាយគឺជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនិងសំខាន់។ ការមើលថែកូនៗគឺជាកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យ ប៉ុន្ដែមនុស្សជាច្រើននៅសព្វថ្ងៃនេះមិនគិតដូចនេះទេ។ មនុស្សជាច្រើនគិតថា ការមានកូនរារាំងការរីកចម្រើនរបស់ឪពុកម្ដាយ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកម្ដាយ។ *តើអ្នកគិតថា នៅពេលអ្នកឈានដល់ម៉ោងចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់អ្នក អ្នកនឹងនិយាយថា «ស្ដាយដែលខ្ញុំមិនបានចំណាយពេលច្រើនជាងនៅក្នុងការិយាល័យ»។ ទេ! អ្នកនឹងនិយាយថា ស្ដាយណាស់ដែលខ្ញុំអត់បានចំណាយពេលឲ្យបានច្រើនជាងជាមួយកូនៗ ហើយបង្រៀនពួកគេឲ្យស្រឡាញ់ព្រះ។*

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ការមើលថែកូនៗគឺជាទំនួលខុសត្រូវមួយយ៉ាងធំ ហើយក៏ជាការត្រាស់ហៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពីព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ។ សៀវភៅដ៏ល្អរបស់លោក ឃែនថ៍ (Kent) និងលោកស្រី បាបបារ៉ា ហ៊ីយ៉ូស៍ (Barbara Hughes) «វិន័យនៅក្នុងគ្រួសារដែលកោតខ្លាចព្រះ» ("The Disciplines of a Godly Family") បានដកស្រង់ពីគ្រូគង្វាល រ៉ូប៊ើត ដែបនី (Robert Dabney) ដែលបាននិយាយថា «ការអប់រំកូនៗសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាជំនួញដ៏សំខាន់បំផុតនៅលើផែនដីនេះ»។ សព្វថ្ងៃនេះ មានតម្រូវការដ៏ធំក្នុងការស្ដារឡើងវិញនូវកិត្តិយសនៃការមើលថែកូនៗ។ ការបាត់បង់កិត្តិយសនេះ គឺជារោគសញ្ញានៃបញ្ហាមួយ ដែលយើងឃើញនៅក្នុងសង្គម និងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ៖ គឺការងារផ្ទាល់ខ្លួនមិនមានតម្លៃខ្ពស់ដូចមុនទៀតទេ។ លោក ហ៊ីយ៉ូស៍ បានហៅការនេះថាជា «គណិតវិទ្យាបោកបញ្ឆោតពីគំនិតលោកីយ៍ ដែលបានរាប់ថា ការវិនិយោគលើជីវិតកូនពីរបីនាក់គឺជាការខ្ជះខ្ជាយជីវិត និងពេលវេលាដែលគួរឲ្យស្ដាយណាស់»។

ការមានកូននាំមកនូវការផ្លាស់ប្រែដ៏ធំនៅក្នុងជីវិតគ្រួសារ។ មានបញ្ហាផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុថ្មីៗ និងបញ្ហាជាច្រើនទៀតសម្រាប់ឪពុកម្ដាយ ជាពិសេសសម្រាប់អ្នកម្ដាយ។ ប៉ុន្ដែ យើងមិនត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់នៃការគិតថា ការនេះគឺជាបន្ទុកដែលបំផ្លាញជីវិតរស់នៅរបស់យើងនោះទេ។ កូនយើងនឹងឃើញថា យើងមានគំនិតនោះ ហើយនឹងនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គេ។ អ្វីដែលមានតម្លៃខ្លាំងនៅក្នុងជីវិតនេះ ក៏ត្រូវមានការចំណាយច្រើនដែរ។ នេះគឺជារបៀបដែលយើងមើលអំពីការមើលថែកូនៗ។ វាគឺជាឯកសិទ្ធិដ៏អស្ចារ្យមួយ ហើយយើងក៏ស្រឡាញ់កូនៗយើងយ៉ាងខ្លាំងដែរ ហើយក៏មិនអាចយកអ្វីនៅក្នុងលោកីយ៍នេះមកប្ដូរជាមួយពួកគាត់បានទេ ទោះបើការចិញ្ចឹមបីបាច់ពួកគាត់ពិបាកក៏ដោយ។

២. ចូរប្រាប់ឲ្យកូនៗឲ្យដឹងថា លោកអ្នករីករាយនឹងពួកគាត់

ការរាប់កូនៗយើងថាជាព្រះពរ ក៏មានឥទ្ធិពលលើអាកប្បកិរិយារបស់យើងដល់ពួកគាត់ផងដែរ។ សាវ័ក ប៉ុល ប្រាថ្នានឹង ធីម៉ូថេ ជាកូនខាងឯវិញ្ញាណយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានសរសេរថា «គឺនឹកចាំពីទឹកភ្នែករបស់អ្នក បានជាខ្ញុំរំឭកចង់ឃើញអ្នក ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានពេញជាសេចក្ដីអំណរឡើង» (២ធីម៉ូថេ ១:៤)។ វាជាការសំខាន់ណាស់ សម្រាប់ឲ្យកូនៗដឹងថា ឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួនសប្បាយចិត្តនឹងពួកគាត់ ហើយប្រាថ្នាចង់ឃើញពួកគាត់ផងដែរ។ នេះគឺជារបៀបដែលព្រះវរបិតានៃយើងដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ទតមើលមកយើង។

ក. ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើងប្រាប់យើងថា ទ្រង់រីករាយនឹងយើង។ ជារឿយៗ យើងតែងតែនិយាយអំពីរបៀបដែលយើងគួរតែអរសប្បាយក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ដែលនោះគឺជាប្រធានបទមួយយ៉ាងធំនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែ យើងក៏គិតថា យើងមិនបាននិយាយគ្រប់គ្រាន់អំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់រីយរាយនឹងយើងនោះទេ។ យើងអាចរកឃើញមានខគម្ពីរ៦ដែលបានលើកឡើងយ៉ាងជាក់លាក់អំពីការនេះ (ទំនុកតម្កើង ៣៥:២៧; ៤១:១១; ៤៤:៣; ១៤៧:១១; ១៤៩:៤; អេសាយ ៦២:៤)។ ខគម្ពីរដែលយើងស្រឡាញ់ខ្លាំង គឺនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ សេផានា ៣:១៧ ខនេះបានប្រើពាក្យមានសេចក្ដីរីករាយអរសប្បាយ ហើយក៏មានអត្ថន័យដូចគ្នាផងដែរ «ព្រះយេហូវ៉ា ដ៏ជាព្រះនៃឯង ទ្រង់គង់នៅកណ្ដាលឯង ទ្រង់ជាព្រះដ៏មានឥទ្ធិឫទ្ធិ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះ ទ្រង់នឹងមានសេចក្ដីរីករាយអរសប្បាយចំពោះឯង ទ្រង់នឹងសម្រាកក្នុងសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ក៏នឹងអរសប្បាយនឹងឯង ដោយសំឡេងច្រៀង»។

ខ. ការរីករាយរបស់ព្រះចំពោះយើង គឺជាគំរូរបស់យើងក្នុងការធ្វើតាម។ ប្រសិនបើនោះគឺជារបៀបដែលព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ទតមើលមកកូនៗរបស់ទ្រង់ នោះយើងក៏មានគំរូសម្រាប់ឲ្យឪពុកម្ដាយនៅលើផែនដីនេះ គួរមើលចំពោះកូនៗរបស់ខ្លួនដែរហើយ។ ហើយដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពាក្យសំដីដែលជារបៀបមួយដ៏សំខាន់ក្នុងការប្រាប់សេចក្ដីពិត នោះយើងត្រូវតែបង្ហាញការអរសប្បាយរបស់យើងចំពោះកូនៗតាមរយៈពាក្យពេចន៍ដែរ មិនគ្រាន់តែសកម្មភាពប៉ុណ្ណោះទេ។ នៅពេលយើងសរសើរកូនៗយើង នោះយើងបង្កើននូវសេចក្ដីអំណរដល់ពួកគាត់ និងដល់យើងដែរ។ មានគំរូជាច្រើនដែលសាវ័ក ប៉ុល បានបង្ហាញការសប្បាយចិត្តចំពោះកូនៗខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណរបស់គាត់ ដែលមានដូចនេះ៖ «ដូច្នេះ បងប្អូន ជាពួកស្ងួនភ្ងា ហើយជាទីរឭក ជាទីត្រេកអរ ហើយជាមកុដរបស់ខ្ញុំអើយ ចូរឈរឲ្យមាំមួនក្នុងព្រះអម្ចាស់ចុះ ឱពួកស្ងួនភ្ងាអើយ» (ភីលីព ៤:១) ហើយ «ដ្បិតតើសេចក្ដីសង្ឃឹម សេចក្ដីអំណរ នឹងមកុដដែលនាំឲ្យយើងខ្ញុំរីករាយឡើងនោះជាអ្វី បើមិនមែនជាអ្នករាល់គ្នានៅចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ក្នុងកាលដែលទ្រង់យាងមកប៉ុណ្ណោះ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាសិរីល្អ ហើយជាសេចក្ដីអំណររបស់យើងខ្ញុំពិតមែន» (១ថែស្សាឡូនីច

២:១៩-២០)។ កូនៗរបស់យើងគួរតែឮពាក្យពេចន៍ដ៏កក់ក្ដៅ និងមានការគាំទ្រចេញពីបបូរមាត់របស់យើងឲ្យបានញឹកញាប់។

គ. យើងរីករាយពេលកូនៗរបស់យើងមានកិត្តិយស។ យើងមិនគ្រាន់តែគាំទ្រកូនៗយើងប៉ុណ្ណោះទេ យើងក៏ត្រូវរីករាយនៅពេលដែលពួកគាត់ទទួលបានការគោរពដែរ។ អាន ១កូរិនថូស ១២:២៦ «បើមួយបានតម្កើងឡើង នោះទាំងអស់នឹងបានរីករាយជាមួយដែរ» ។ ការផ្ដល់កិត្តិយសដល់អ្នកដទៃ គឺជាកិច្ចការដែលគ្រីស្ទបរិស័ទធ្វើដោយចិត្តខ្នះខ្នែង។ សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «ខាងឯសេចក្ដីរាប់អាន នោះឲ្យខំរាប់អានគេជាមុន» (រ៉ូម ១២:១០)។ ជាពិសេស យើងត្រូវអនុវត្តការនេះជាមួយនឹងកូនៗរបស់យើង។ យើងគួរតែឆ្លើយតបដោយមានអំណរសុទ្ធសាធ នៅពេលពួកគាត់បានដល់ចំណុចជោគជ័យ ឬក៏ការគោរពណាមួយ។ យើងបានប្រើប្រាស់ពាក្យ <u>សុទ្ធសាធ</u> ពីព្រោះពេលខ្លះ នៅពេលដែលពួកគាត់ធ្វើបានល្អ ក្រោយសរសើរគេ យើងក៏ធ្លាប់បន្ថែមពាក្យមួយបែបនេះថា «ពេលក្រោយ ចូរព្យាយាមធ្វើឲ្យបានល្អជាងនេះទៀត» ឬក៏ «អ៊ីចឹង កុំឲ្យអួតពេក កូនគួរថ្វាយសិរីរុងរឿងទាំងអស់ដល់ព្រះជាម្ចាស់»។ មួយទៀតជាការល្អសម្រាប់គ្រួសារ ដើម្បីអបអរសាទរ ដូចជាញ៉ាំនំពិសេសជាមួយគ្នា។

ការអនុវត្តន៍ និងសេចក្ដីសន្និដ្ឋាន៖ ចូរបង្ហាញសេចក្ដីរីករាយចំពោះកូនៗរបស់អ្នក។

យើងគួរតែមានការអនុវត្តជាក់លាក់មួយចំនួននៅក្នុងផ្ទះ ដែលបង្ហាញពីចិត្តរីករាយរបស់ឪពុកម្ដាយចំពោះកូនៗរបស់ខ្លួន។

វិធីមួយចំនួនដែលឪពុកម្ដាយអាចបង្ហាញការរីករាយចំពោះកូនរបស់ពួកគេ៖

- **ពាក្យដំបូងនៅពេលព្រឹក និងពាក្យចុងក្រោយនៅពេលយប់ គួរជាការបង្ហាញពីការគាំទ្រចំពោះកូនៗ។** នៅពេលកូនក្រោកពីគេងនៅពេលព្រឹក ឪពុកម្ដាយគួរតែស្វាគមន៍ពួកគាត់ដោយអំណររីករាយ។ នៅពេលកូនតូចៗចូលគេងនៅពេលយប់ វាសំខាន់ណាស់ដែលឪពុកម្ដាយនៅជាមួយគាត់ ដោយអធិស្ឋាន ឬក៏និទានរឿងមុនចូលគេងផងដែរ។ វាជាគំនិតដ៏ល្អប្រសើរដែលឪពុកម្ដាយនិយាយពាក្យរាត្រីសួស្ដីទៅកាន់កូនៗដែលមានវ័យជំទង់ នៅពេលពួកគាត់ចូលគេង។
- **នៅពេលឪពុកត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញ គាត់អាចសួរសុខទុក្ខប្រពន្ធមុនគេបង្អស់។ បន្ទាប់មក គាត់អាចទៅសួរសុខទុក្ខកូនៗរបស់គាត់បាន។** គាត់អាចនិយាយដូចនេះទៅកាន់កូនស្រីតូចរបស់គាត់ថា «តើកូនស្រីសំណព្វចិត្តប៉ាៗនៅឯណា? អូ៎ កូននៅទីនេះសោះ»! បន្ទាប់មក គាត់អាចសួរសុខទុក្ខនាង

ហើយឱបនាង។ ពេលខ្លះ កូនៗពិតជាសប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំងចំពោះទម្លាប់ឪពុកដែលបានធ្វើបែបនេះ ដល់ថ្នាក់ថា ពួកគាត់នឹងរត់ទៅឯមាត់ទ្វារចាំទទួលឪពុក នៅពេលគាត់ត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញដែរ។

- **មួយទៀត នៅពេលកូនៗចេញពីទៅក្រៅ ឪពុកម្ដាយ និងកូនត្រូវលាគ្នាដោយសេចក្ដីស្រឡាញ់។** ឪពុកម្ដាយត្រូវបញ្ឈប់ការងាររបស់គេមួយភ្លែត ដើម្បីលាកូនៗ ហើយនិយាយដូចនេះថា «ទៅចុះកូន! ជូនពរឲ្យសប្បាយ»។ ទង្វើទាំងអស់នេះបញ្ជាក់ថា កូនៗពិតជាទីស្រឡាញ់ដល់ឪពុកម្ដាយណាស់។

- ***នៅពេលកូនៗរបស់អ្នកសុំឲ្យអ្នកជួយ ចូរជួយគេដោយចិត្តអំណរ។*** លោកគ្រូគង្វាលអាជីតឲ្យឧទាហរណ៍ទាំងនេះនៃការសប្បាយចិត្តជួយកូនរបស់អ្នក៖ គាត់បាននិយាយថា «កាលកូនៗរបស់យើងនៅតូចនៅឡើយ ពួកគាត់ធ្លាប់សូមឲ្យខ្ញុំទៅយកពួកគាត់បន្ទាប់ពីជប់លៀងឬក៏ការប្រជុំនៅយប់ជ្រៅ។ ឬថា ពួកគាត់ក៏សូមឲ្យខ្ញុំជូនពួកគាត់ទៅស្ថានីយរថភ្លើង នៅពេលព្រឹកព្រលឹម—វាមិនងាយស្រួលទេសម្រាប់អ្នកចូលចិត្តនៅដល់យប់ជ្រៅដូចខ្ញុំ! តែទោះបីជាខ្ញុំអស់កម្លាំង និងចង់បន្តគេងនៅពេលនោះក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំសប្បាយចិត្តជួយបែបនេះដែរ។ ខ្ញុំបានព្យាយាមបង្ហាញពួកគាត់ថា ការនេះជាការដែលខ្ញុំចង់ធ្វើ ហើយសប្បាយចិត្តនឹងធ្វើផង។ ហើយភាពសប្បាយរីករាយគឺជាបទពិសោធន៍ដែលខ្ញុំទទួលបានពីការដែលខ្ញុំបានធ្វើការទាំងអស់នេះជានិច្ច។ ការស្រឡាញ់ត្រូវការការលះបង់ខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែយើងមិនសង្កត់ធ្ងន់លើការលះបង់នោះទេ ពីព្រោះយើងដឹងថា វាគឺជារឿងដ៏ល្អដែលយើងចង់ធ្វើ ជាអ្វីដែលមានតម្លៃស័ក្ដិសមក្នុងការបង់ថ្លៃ។ ជាទូទៅ បន្ទាប់ពីបានធ្វើការនេះហើយ យើងតែងតែសប្បាយចិត្តជាខ្លាំងដែលយើងបានធ្វើ»។

នៅមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងឲ្យឧទាហរណ៍ទៀតពីការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ ដោយជួយពួកគាត់។

> *ជាចុងក្រោយ ជារៀងរាល់ថ្ងៃ ចូរប្រាប់កូនរបស់អ្នកថា អ្នកស្រឡាញ់ពួកគេ។ នេះមិនមែនជាទម្លាប់របស់យើងនៅអាស៊ីទេ ហើយឪពុក និងម្ដាយខ្មាសគេក្នុងការធ្វើបែបនេះ។ វប្បធម៌យើងនិយាយថា ស្រឡាញ់កូនកុំឲ្យដឹងចិត្ត! ចុះបើព្រះមិនដែលប្រាប់យើងថា ទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ? ប៉ុន្តែតាមពិត ម្ដងហើយម្ដងទៀតក្នុងព្រះគម្ពីរ ព្រះបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ចំពោះយើង។ ព្រះវរបិតានៃស្ថានសួគ៌របស់យើង គឺជាគំរូដែលយើងត្រូវធ្វើតាមក្នុងការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះកូនរបស់យើង។ រាល់ថ្ងៃប្រាប់គេថា អ្នកស្រលាញ់គេ។*

មេរៀនទី១៨

ព្រះសព្វព្រះទ័យឲ្យយើងរីករាយនឹងកូនចៅរបស់យើង

ភាគ ២

១ថែស្សាឡូនីច ២:៧-៨ យើងខ្ញុំបាននៅកណ្ដាលអ្នករាល់គ្នា ដោយស្លូតបូតវិញ ប្រៀបដូចជាម្ដាយថ្នមកូនដែលកំពុងនៅបៅ

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២១៧ ដល់ ២៣២ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្ដីផ្ដើម៖ *នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានរៀនថា ព្រះចង់ឲ្យឪពុកម្ដាយបង្ហាញកូនថា ពួកគាត់ស្រឡាញ់ពួកគេ ហើយរីករាយនឹងពួកគេ៖*

១. ចូរជឿថា កូនជាព្រះពរ និងរង្វាន់ពីព្រះ និង

២. ចូរប្រាប់ឲ្យកូនៗឲ្យដឹងថា លោកអ្នករីករាយនឹងពួកគាត់។

នៅមេរៀននេះយើងនឹងនិយាយអំពីការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ដល់កូនៗ ដោយជួយពួកគាត់ ហើយដោយរក្សាសេចក្ដីសន្យា ដល់ពួកគេ។

៣. ចូរផ្ដល់ជំនួយដល់កូនៗរបស់អ្នកដោយចិត្តរីករាយ នូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវការ អាកប្បកិរិយា៣យ៉ាង និងសកម្មភាព៣យ៉ាង របស់ឪពុកម្ដាយ

ក. ឪពុកម្ដាយត្រូវបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់យ៉ាងកក់ក្ដៅចំពោះកូន។ (**អាន ១ថែស្សាឡូនីច ២:៧-៨**) សាវ័ក ប៉ុល បានពណ៌នាយ៉ាងល្អអំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់គាត់សម្រាប់អ្នកនៅទីក្រុងថែស្សាឡូនីច ដោយប្រៀបធៀបការនោះទៅនឹងអាកប្បកិរិយារបស់ម្ដាយដែលមានចំពោះកូនៗ។ សូមស្ដាប់អំពីសេចក្ដីស្រឡាញ់របស់ម្ដាយដល់កូនៗ៖

(១) គាត់ «ស្លូតបូត» មិនរឹងរូស និងមិនឆាប់ខឹង

(២) គាត់ «ស្រឡាញ់ ពួកគេដល់ម្ល៉េះ» មិនមែនមានចិត្តឆ្ងាយ

(៣) ហើយកូនៗរបស់គាត់ក៏ជាកូនៗ «ស្ងួនភ្ងា» ដល់គាត់ដែរ ដូច្នេះគាត់មិនប្រព្រឹត្តិដោយមិនសប្បាយចិត្តជាមួយពួកគេនោះទេ។

ពាក្យពេចន៍ទាំងនេះសុទ្ធតែបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការនឹករឭក។ ដើម្បីរក្សាបាននូវអាកប្បកិរិយាដូចនេះ ឪពុកម្តាយត្រូវតែរក្សាទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ និងបន្តទទួលយកនូវភាពស្រស់ស្រាយដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់បានប្រទានឲ្យ។

ខ. ឪពុកម្តាយក៏ត្រូវមើលថែកូនៗរបស់ពួកគេ ហើយបង្រៀនពួកគេពីដំណឹងល្អ។ ដោយប្រដាប់ខ្លួនដោយអាកប្បកិរិយាទាំងបីខាងលើនេះសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា គាត់បានធ្វើសកម្មភាពបីទៀត ដែលម្តាយក៏ធ្វើដែរ។ (**អាន ១ថែស្សាឡូនីច ២:៧-៨ ម្តងទៀត ហើយចូរកត់សម្គាល់កិរិយាស័ព្ទ**)

(១) អ្នកម្តាយបានធ្វើការដោយ «**ថ្នមកូន**» របស់គាត់។ កូនៗរបស់យើងត្រូវការការថែទាំ និងជំនួយពីយើង។

(២) គាត់**ក៏ផ្សាយដំណឹងល្អដល់ពួកគេ**។ នេះគឺជាការដ៏ល្អបំផុតដែលឪពុកម្តាយអាចធ្វើបានសម្រាប់កូនៗរបស់ខ្លួន—ក្នុងការជួយធានាអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ចដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ពួកគេ។

(៣) ចំណុចចុងក្រោយ សាវ័ក ប៉ុល និងអ្នករួមការងារជាមួយគាត់ «**ក៏ចូលចិត្តចែកទាំងជីវិតយើងខ្ញុំ**» ជាមួយអ្នកនៅក្រុងថែស្សាឡូនីចផង។ អ្នកម្តាយធ្វើការទាំងនេះបានយ៉ាងល្អណាស់។ ប៉ុន្តែ សាវ័ក ប៉ុល គឺជាឪពុកខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ។ ការនេះក៏ផ្តល់ការណែនាំដល់ឪពុកទាំងអស់ថា ក៏គួរតែថែរក្សាកូនៗរបស់ខ្លួននៅក្នុងរបៀបដូចនេះផងដែរ។ ឪពុកម្តាយ ដោយរួមទាំងឪពុកផងដែរ ត្រូវតែចូលទៅឲ្យបានជិតកូនៗរបស់ខ្លួន និងមានចំណែកចែកចាយពីជីវិតរបស់គាត់ជាមួយពួកគេ។

បើនិយាយដោយសង្ខេបទៅ ចូរយើង «ដេញតាមសេចក្តីស្រឡាញ់» (១កូរិនថូស ១៤:១) នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយកូនៗចុះ។ បន្ទាប់មក យើងអាចធ្វើអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីបំពេញបំណងប្រាថ្នានោះ ទោះបើថាវារំខានដល់យើង និងមានការនឿយហត់ក៏ដោយ។ ឧទាហរណ៍ដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ការនេះ គឺសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ម្តាយ ដែលធ្វើឲ្យគាត់នៅដល់យប់ជ្រៅពីមួយយប់ទៅមួយយប់ទៀត ដើម្បីមើលកូនពេលកូនឈឺ។ ប៉ុន្តែ ឪពុកទាំងអស់ក៏ត្រូវមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដូចនោះដែរ។

៤.ចូរបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះកូនរបស់អ្នកនៅពេលដែលអ្នកឃ្លាតឆ្ងាយ

ក. ពេលខ្លះ អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ មិនអាចធ្វើអ្វីដែលកូនៗរបស់ខ្លួនចង់ឲ្យគាត់ធ្វើសម្រាប់ពួកគាត់បាននោះទេ ដោយសារការងារបម្រើ ឬក៏កាតព្វកិច្ចមួយចំនួនរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែមិនមែនគ្រាន់តែអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំដែលមានបញ្ហានេះនោះទេ គឺមនុស្សទាំងអស់គ្នាពេលខ្លះរវល់ពេក ហើយធ្វើឲ្យកូនៗខកចិត្ត ដោយសារពួកគាត់មិនអាចទៅចូលរួមកម្មវិធីសំខាន់ៗបាន។ នៅពេលដែលយើងដឹងថា យើងមិនមានសមត្ថភាពទៅធ្វើអ្វីមួយ ឬក៏ទៅកន្លែងណាដែលកូនៗយើងចង់ឲ្យទៅ អ្វីដែលអាក្រក់បំផុតដែលយើងអាចធ្វើបាននោះគឺច្រឡោតដាក់ពួកគាត់ដោយនិយាយបែបនេះថា៖ «តើកូនមិនដឹងថា ប៉ាត្រូវធ្វើបម្រើព្រះដែរឬទេ?» ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរបង្ហាញអំពីទុក្ខព្រួយដែលកើតចេញពីដួងចិត្ត ដោយសារយើងមិនមានសមត្ថភាពធ្វើនូវអ្វីដែលកូនៗយើងប្រាថ្នាចង់ឲ្យយើងធ្វើ។

ខ. សូម្បីតែសាវ័កប៉ុលក៏មិនអាចនៅជាមួយមនុស្សដែលគាត់ស្រឡាញ់ដែរ។ សាវ័ក ប៉ុល ចង់ទៅសួរសុខទុក្ខក្រុមជំនុំថែស្សាឡូនីច ដោយសារពួកគាត់ត្រូវការការដឹកនាំពីគាត់ នៅពេលដែលពួកគាត់កំពុងប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាពិបាកៗមួយចំនួន។ គាត់បានលើកឡើងថា «នោះយើងខ្ញុំមានចិត្តសង្វាត រំឭកចង់ឃើញមុខអ្នករាល់គ្នាវិញជាខ្លាំង» (១ថែស្សាឡូនីច ២:១៧)។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនអាចទៅបាន។ ដូច្នេះ គាត់នៅម្នាក់ឯងនៅក្រុងអាថែន ហើយក៏ចាត់ឲ្យលោក ធីម៉ូថេ ទៅតំណាងគាត់។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា «ដូច្នេះ កាលទ្រាំមិនបានទៀត នោះយើងខ្ញុំបានគិតថា គួរឲ្យយើងខ្ញុំនៅក្រុងអាថែនតែម្នាក់ឯងចុះ ដើម្បីនឹងចាត់ធីម៉ូថេ ជាបងប្អូន គឺជាអ្នកបម្រើនៃព្រះ ដែលបានធ្វើការជាមួយនឹងយើងខ្ញុំ ក្នុងដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ ឲ្យគាត់បានតាំងអ្នករាល់គ្នាឡើងជាមាំមួន ហើយជួយចំរើនខាងឯសេចក្តីជំនឿផង» (៣:១-២)។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏បន្ថែមថា «យើងខ្ញុំទូលអង្វរដោយទទូចទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ សូមឲ្យបានឃើញមុខអ្នករាល់គ្នា ហើយឲ្យបានបំពេញសេចក្តីអ្វីដែលខ្វះ ខាងឯសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នករាល់គ្នាផង» (ខ១០)។ គាត់បានបង្ហាញអំពីទុក្ខព្រួយដ៏ធំមួយនៃការមិនអាចទៅទីនោះបាន ហើយបានធ្វើអ្វីទាំងអស់តាមដែលគាត់អាចធ្វើបាន ដើម្បីសងការអវត្តមានរបស់គាត់។

គ. ពេលខ្លះប្រពន្ធ និងកូនៗរបស់យើង នៅតែមិនយល់អំពីការលះបង់ដែលយើងបានធ្វើ ហើយនៅតែមិនសប្បាយចិត្តចំពោះអវត្តមានញឹកញាប់របស់យើងដែរ។ វាឈឺខ្លាំងពេកសម្រាប់ពួកគាត់។ យើងគួរឲ្យសមាជិកគ្រួសារយើង មានសេរីភាពក្នុងការជំទាស់ជាមួយនឹងយើង អំពីការអវត្តមានរបស់យើង។ នេះគឺជារឿងឯកោ និងជាឈើឆ្កាងដែលឈឺចាប់ក្នុងការទ្រទ្រង់។ ព្រះយេស៊ូវក៏ត្រូវឆ្លងកាត់ការនេះដែរ។ លោក ម៉ាកុស បានសរសេរថា «ហើយមានមនុស្សប្រជុំគ្នាទាំងហ្វូងម្តងទៀត ដល់ម្ល៉េះបានជាទ្រង់ ព្រមទាំងពួកសិស្សពុំអាចនឹងបរិភោគបានឡើយ» (ម៉ាកុស ៣:២០)។ លោក ម៉ាកុស បានបន្តលើកឡើងថា «កាលពួក

បងប្អូនទ្រង់បានឮ គេក៏ចេញទៅរកចាប់ទ្រង់ ដ្បិតគេស្មានថាទ្រង់វង្វេងស្មារតីហើយ» (ខ២១)។ មានមនុស្សជាច្រើនបានទទួលព្រះពរតាមរយៈការលះបង់របស់ព្រះយេស៊ូវ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលនៅជិតទ្រង់បំផុតមិនបានឲ្យតម្លៃលើការនោះទេ។

៥. ចូរបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះគ្រួសាររបស់យើង ដោយការរក្សាសេចក្តីសន្យារបស់យើង

ក. សុំឲ្យព្រះជួយអ្នករក្សាការសន្យារបស់អ្នកចំពោះប្រពន្ធនិងកូនរបស់អ្នក។ ទិដ្ឋភាពនៃចំណុចដ៏សំខាន់មួយទៀតរបស់យើងទៅកាន់កូនៗគឺ ការរក្សាសេចក្តីសន្យាដែលយើងធ្វើទៅកាន់ពួកគាត់។ ទាំងព្រះយេស៊ូវ និងលោក យ៉ាកុប បានលើកឡើងថា យើងមិនចាំបាច់ស្បថទេ ពីព្រោះពាក្យថា «បាទ/ចាស ឬក៏ទេ» គឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ (ម៉ាថាយ ៥:៣៣-៣៧; យ៉ាកុប ៥:១២)។ ការខូចខាតដែលកើតឡើងតាមរយៈការមិនធ្វើតាមសេចក្តីសន្យាម្តងហើយម្តងទៀតពីឪពុកម្តាយ មានការស៊ីជម្រៅខ្លាំងជាងការខូចចិត្តដែលពួកកូនទទួលបទពិសោធន៍តាមរយៈការមិនរក្សាសេចក្តីសន្យាតែមួយទៅទៀត។ ការបរាជ័យដូចនេះប្រាប់ទៅកាន់កូនៗនូវគំនិតដែលថាបុគ្គលដែលពួកគាត់មានការទុកចិត្តលើខ្លាំងជាងគេ គឺមិនអាចទុកចិត្តបានទេ។ ការនេះអាចនាំឲ្យមានជាលទ្ធផលនៃការមិនមានសន្តិភាពយ៉ាងខ្លាំង ដោយធ្វើឲ្យកូនៗឈឺចាប់ក្នុងរបៀបដែលជះឥទ្ធិពលលើពួកគាត់អស់រយៈពេលពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ ពួកគាត់អាចមានការពិបាកក្នុងការទុកចិត្តអ្នកដទៃ ឬក៏ទំនងជាមានប្រតិកម្មខ្លាំងពេក នៅពេលដែលអ្នកនៅជុំវិញខ្លួនប្រព្រឹត្តដោយមិនអាចទុកចិត្តបាន។ ពួកគាត់ក៏អាចមានការពិបាកក្នុងការជឿថា ខ្លួនអាចទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់បានដែរ។ ឪពុកម្តាយគួរព្យាយាមមានភាពស្មោះត្រង់ដូចព្រះវរបិតារបស់ខ្លួនដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ដែរ ដែលព្រះអង្គរក្សានូវរាល់គ្រប់សេចក្តីសន្យារបស់ទ្រង់។

ខ. កុំសន្យាអ្វីដែលពិបាកនឹងរក្សាពេក។ ពេលខ្លះ ឪពុកម្តាយសន្យាដោយមានភាពល្ងីល្ងើ ពីព្រោះវាពិបាកពេកក្នុងការរក្សាសេចក្តីសន្យានោះ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើពួកគាត់បានសន្យា នោះពួកគាត់ត្រូវធ្វើទាំងអស់តាមដែលអាចធ្វើបាន ដើម្បីបំពេញវា ទោះបើវាមានន័យថាហត់ ឬក៏ពិបាកខ្លាំងប៉ុណ្ណាក៏ដោយ។ យើងទ្រាំទ្រការនឿយហត់ និងភាពលំបាក ដោយសារយើងស្រឡាញ់កូនយើង។ ការនេះគួរធ្វើឲ្យយើងប្រុងប្រយ័ត្ន ក្នុងការធ្វើសេចក្តីសន្យាដែលយើងមិនអាចបំពេញបាន។ ពេលខ្លះ យើងអាចមានសមត្ថភាពក្នុងការបំពេញសេចក្តីសន្យានៅពេលក្រោយ ឬក៏ក្នុងរបៀបណាផ្សេងទៀត។ ឧទាហរណ៍ ឪពុកចាំបាច់ត្រូវមានការចូលរួមក្នុងការប្រជុំមួយដែលមិនអាចអវត្តមានបាន ដូច្នេះគាត់ត្រូវផ្អាកការទៅលេងសមុទ្រជាមួយនឹងគ្រួសារសិន ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់រកពេលទំនេរក្នុងកាលវិភាគរបស់គាត់ ដើម្បីបំពេញការសន្យានេះ។ កូនៗរបស់គាត់ឃើញថាខ្លួនអាចទុកចិត្តលើឪពុកបាន។ គាត់មិនភ្លេច។ គាត់ព្យាយាមរហូតទាល់តែគាត់មានសមត្ថភាពធ្វើនូវអ្វីដែលគាត់បានសន្យា។

គ. ចូរបង្ហាញការសោកស្ដាយពិត មិនមែនការពារខ្លួនទេ ពេលអ្នកមិនអាចរក្សាការសន្យាមួយ។ ជាថ្មីម្ដងទៀត នៅពេលដែលយើងមិនអាចរក្សាសេចក្ដីសន្យា ដោយសារកាលៈទេសៈដែលមិនអាចគេចផុតបាន នោះយើងគួរផ្ដោតលើទុក្ខព្រួយ ដែលការផ្លាស់ប្ដូរបានធ្វើមកលើគ្រួសារយើង។ យើងមិនគួរផ្ដោតលើប្រយោគដូចជា «ប៉ាពិតមិនអាចទៅទៅរួចបានទេ។ ផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវនិយាយថា ឱកូនអើយ ប៉ាចង់ចូលរួមណាស់ ប៉ុន្ដែទៅមិនរួចទេ ប៉ាសោកស្ដាយណាស់»។ យើងត្រូវតែចងចាំថា ប្រសិនបើយើងនៅបន្ដប្រាប់កូនៗយើងថា យើងមិនអាចធ្វើអ្វីដែលពួកគាត់ចង់ធ្វើបាន ដោយសារយើងកំពុងតែធ្វើការថ្វាយព្រះជាម្ចាស់ នោះកូនៗអាចមានភាពល្វីងជូរចត់ចំពោះការងារព្រះ។

៦. វិធីសំខាន់បំផុតដើម្បីបង្ហាញការរីករាយចំពោះកូនរបស់អ្នក គឺដោយចំណាយពេលជាមួយពួកគេ

ក. <u>ចំនួន</u>ពេលវេលាមានសារៈសំខាន់ជាងគុណភាពនៃពេលវេលា។ ការចំណាយពេលវេលាជាមួយកូន ជារបៀបសំខាន់ជាងគេមួយក្នុងការបង្ហាញសេចក្ដីស្រឡាញ់ចំពោះកូនៗ។ នេះគឺជារបៀបដែលឪពុកម្ដាយចែករំលែកជំនឿរបស់គេទៅកាន់កូនៗ។ នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវបានជ្រើសរើសពួកសាវ័កទាំង១២នាក់ ដើម្បីធ្វើជាក្រុមមូលដ្ឋានរបស់ទ្រង់ ការនោះគឺដើម្បី «ឲ្យបាននៅជាមួយនឹងទ្រង់» (ម៉ាកុស ៣:១៤)។ មូលហេតុពីរយ៉ាងទៀតដែលបានលើកឡើងក្នុងវគ្គនោះ គឺទាក់ទងទៅនឹងការបម្រើព្រះ៖ ប្រកាសដំណឹងល្អ បណ្ដេញអារក្ស (ខ១៤ខ-១៥)។ ពេលខ្លះ ឪពុកម្ដាយលើកឡើងថា ពួកគាត់មានពេលវេលាល្អជាមួយនឹងកូនៗ ជាជាងចំណាយពេលច្រើនជាមួយគ្នា។ ជាមួយនឹងកូនៗ <u>ពេលវេលាល្អតម្រូវឲ្យមានពេលវេលាច្រើន</u>។

ខ. ចំនួនពេលវេលាដែលឪពុកម្ដាយចំណាយជាមួយកូនរបស់ពួកគេកំពុងថយចុះទូទាំងពិភពលោក។ នៅ *ទូទាំងពិភពលោក ចំនួនពេលវេលាដែលឪពុកម្ដាយចំណាយជាមួយកូនៗរបស់ពួកគេ កំពុងធ្លាក់ចុះមិនឡើងនោះទេ។ ឪពុកម្ដាយ និងកូនៗជាច្រើនចូលចិត្តចំណាយពេលជាមួយកុំព្យូទ័រ ឬទូរស័ព្ទរបស់ពួកគេជាជាងការសន្ទនាជាមួយគ្នា។* (យើងនឹងលើកឡើងអំពីប្រធានបទនេះនៅមេរៀនបន្ទាប់)។ សម្រាប់ឥឡូវនេះ យើងត្រូវតែលើកឡើងថា ការដែលកូនចំណាយពេលវេលាជាមួយទូរទស្សន៍ ឬក៏កុំព្យូទ័រក៏អាចជួយឲ្យឪពុកម្ដាយរួចដៃខ្លះដែរ ប៉ុន្ដែមិនអាចជំនួសឲ្យការដែលឪពុកម្ដាយទាក់ទងផ្ទាល់ជាមួយនឹងកូនទេ។ យើងមិនគួរប្រើប្រាស់ហ្គេមកុំព្យូទ័រ និងកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ទុកជាការងាយស្រួល និងរបៀបមើលកូនក្នុងតម្លៃថោកឡើយ!

គ. កូនៗរៀនពីសុវត្ថិភាពនៃការស្រលាញ់ តាមរយៈការចំណាយពេលជាច្រើនម៉ោងជាមួយឪពុកម្ដាយ ជាពិសេសម្ដាយរបស់ពួកគេ។ នេះគឺជាមូលហេតុដែលម្ដាយគួរចំណាយពេលវេលាច្រើនជាមួយកូនៗរបស់ខ្លួនក្នុងអំឡុងពេល៥ឆ្នាំដំបូងនៃជីវិតរបស់ពួកគាត់។ មិនមានអ្វីអាចជំនួសការយកចិត្តទុកដាក់របស់ម្ដាយបាន

នោះទេ។ ដូច្នេះ នេះគឺជាកត្តាដ៏សំខាន់មួយដែលមានឥទ្ធិពលលើកិច្ចការងារ ដែលម្តាយវ័យក្មេងគ្រប់គ្នាគួរតែធ្វើ។ ម្តាយដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនបានជ្រើសរើសពន្យារពេលរបស់ខ្លួនក្នុងការងារ ដើម្បីផ្តល់ពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ជាមួយកូនៗរបស់ខ្លួនក្នុងអំឡុងឆ្នាំដំបូងៗរបស់ពួកគាត់។ ខ្ញុំមានមិត្តភក្តិម្នាក់ដែលប្រពន្ធរបស់គាត់បានសម្រាកពីការងារគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនឆ្នាំ *ដើម្បីនៅជាមួយកូន*។ មិត្តភក្តិរបស់គាត់ជាច្រើនមានអារម្មណ៍ថា គាត់បានធ្វើការសម្រេចចិត្តខុសយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែ កូនៗពេញវ័យរបស់គាត់ ដែលមានការសប្បាយចិត្តឥឡូវនេះ បានធ្វើទីបន្ទាល់អំពីប្រាជ្ញាក្នុងការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់។

ឃ. ឪពុកក៏គួរតែចំណាយពេលជាមួយកូនៗឲ្យច្រើនតាមដែលអាចធ្វើបាន។ ពួកគាត់អាចលេងជាមួយកូនៗ នាំកូនៗទៅកន្លែងផ្សេងៗ និងអានសៀវភៅជាមួយពួកគាត់ ហើយពិភាក្សាអំពីអ្វីដែលបានមើល។ យើងអាចរកឱកាសល្អៗក្នុងការនិយាយគ្នាជាមួយកូនៗ នៅពេលយើងជូនពួកគាត់ទៅកន្លែងផ្សេងៗ។ ក្រោយមកទៀត នៅពេលពួកគេចាប់ផ្តើមប្រើប្រាស់អ៊ីមែល និងការផ្ញើរសារ យើងអាចមានការសន្ទនាយ៉ាងស៊ីជម្រៅជាមួយនឹងពួកគាត់ ដោយប្រើប្រាស់មធ្យោបាយនោះ។ ពិតណាស់ យើងដែលជាឪពុកក៏ត្រូវតែដឹងអំពីអ្វីដែលកូនៗរបស់យើងចាប់អារម្មណ៍លើ ប្រសិនបើយើងចង់និយាយជាមួយពួកគាត់ឲ្យមានការស៊ីជម្រៅ។ ប្រសិនបើពួកគាត់ចូលចិត្តតន្ត្រី យើងត្រូវតែយល់អំពីមូលដ្ឋានគ្រឹះមួយចំនួននៃអ្វីដែលកំពុងពេញនិយមនៅក្នុងវិស័យនោះ។ វាក៏ដូចគ្នាជាមួយនឹងកីឡាដែរ។ យើងគួរតែស្គាល់មិត្តភក្តិរបស់ពួកគាត់ទាំងនៅសាលា និងអ្នកជិតខាងផងដែរ។ ការទាំងនេះគឺជាអ្វីដែលយើងត្រូវតែប្រឹងប្រែងរៀន ដោយសារមានការប្តេជ្ញាចិត្តចំពោះកូនៗយើង។ *មានវិធីតែមួយគត់ដើម្បីស្វែងរកការទាំងនេះ គឺចំណាយពេលច្រើនជាមួយពួកគេ។*

ង. ការញ៉ាំអាហារជាមួយគ្នា គឺពិតជាចាំបាច់។ ការប្រកបគ្នាដ៏កក់ក្តៅបំផុតមួយនៅក្នុងគ្រួសារ គឺនៅពេលដែលគ្រប់គ្នាមកជុំគ្នាបរិភោគអាហារ។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន មានអត្ថបទមួយអំពីការស្រាវជ្រាវមួយចំនួនដែលបានធ្វើឡើងអំពីការកើតជំងឺធ្លាក់ទឹកចិត្ត និងការសម្លាប់ខ្លួនដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងចំណោមយុវជន។ អ្នកស្រាវជ្រាវបានរកឃើញថា បញ្ហានេះបានកើតឡើងតិចជាងនៅក្នុងចំណោមយុវជនដែលមកពីគ្រួសារដែលសមាជិកគ្រួសារបានបរិភោគអាហារជុំគ្នា យ៉ាងហោចណាស់មួយថ្ងៃម្តង។ មានទំនាក់ទំនងយ៉ាងកក់ក្តៅមួយដែលបានកើតឡើង នៅពេលគ្រួសារបរិភោគអាហារជាមួយគ្នា។ ការបរិភោគអាហារជាមួយគ្នាគឺជាលក្ខណៈសំខាន់មួយនៃការប្រកបគ្នានៅក្រុមជំនុំដំបូង។ លោក លូកា បានលើកឡើងថា «ឯកាលនៅផ្ទះ ក៏កាច់នំបុ័ង ហើយបរិភោគអាហារ ដោយអំណរ នឹងចិត្តស្មោះត្រង់» (កិច្ចការ ២:៤៦)។

អត្ថបទនោះក៏បានបន្ថែមទៀតថា នៅពេលគ្រួសារបរិភោគអាហារជាមួយគ្នា គឺសមាជិកគ្រួសារនីមួយៗមានឱកាសយល់អារម្មណ៍គ្នា។ ការនេះជួយឲ្យកូនៗមានឱកាសនិយាយអំពីបទពិសោធន៍នៃភាពកង្វល់ ឬការមិន

សប្បាយចិត្តដែលពួកគាត់មាននៅឯសាលារៀន។ ការមានឱកាសចែកចាយជាមួយអ្នកដែលយើងស្រឡាញ់ជួយឲ្យយើងកាត់បន្ថយភាពឯកា និងកម្រិតនៃភាពខ្វល់ខ្វាយរបស់កូនៗជំទង់បានផងដែរ។ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតយើងមក ដើម្បីឲ្យយើងអាចជួយបំពេញ និងព្យាបាលគ្នាតាមរយៈការចែកចាយអំណរ និងការឈឺចាប់របស់យើងជាមួយអ្នកដទៃ។ កូនៗអាចរកបានជំនួយយ៉ាងពិសេសតាមរយៈការចែកចាយរបស់ពួកគាត់ជាមួយសមាជិកគ្រួសារ ពីព្រោះសមាជិកទាំងនោះមានចំណែកយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគាត់។ (ពិតមែន សមាជិកគ្រួសារទាំងអស់ត្រូវបិទទូរស័ព្ទនៅពេលហូបបាយជាមួយគ្នា បើមិនដូច្នោះ ការហូបបាយជាមួយគ្នាមិនសូវមានប្រយោជន៍ទេ)។

មួយទៀត បើក្រុមជំនុំ និងអង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទមាន*ការប្រជុំច្រើនពេកនៅពេលញ៉ាំបាយល្ងាច ធ្វើឲ្យក្រុមគ្រួសារមិនអាចញ៉ាំបាយជាមួយគ្នាបាន។ វាក៏ជារឿងមិនល្អដែរ ដែលការរៀនគួ លួចពេលវេលាសំខាន់នេះពីក្រុមគ្រួសារ។ ការនៅជាមួយក្រុមគ្រួសារជុំវិញតុអាហារពេលល្ងាច គឺសំខាន់ជាងការរៀនភាសាអង់គ្លេស។*

សេចក្តីសន្និដ្ឋានៈ ការលើកទឹកចិត្តដល់ឪពុកម្តាយដែលមិនធ្លាប់មានឪម្តាយដែលបានបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះខ្លួន។

ជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ឪពុកម្តាយជាច្រើននាក់មិនដែលធ្លាប់ទទួលបានបទពិសោធន៍នៃសប្បាយចិត្តពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគាត់ផ្ទាល់។ ការនេះបានធ្វើឲ្យពួកគាត់មានការពិបាកមួយចំនួនក្នុងការបង្ហាញភាពសប្បាយរបស់ពួកគាត់ចំពោះកូនៗខ្លួន។ ការមិនមានបទពិសោធន៍នៃគំនិតអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញពីឪពុកម្តាយបែបនេះ មិនបានផ្លាស់ប្រែសេចក្តីពិតដែលថា ព្រះជាម្ចាស់នៅស្រឡាញ់ និងសព្វព្រះទ័យចំពោះកូនៗរបស់ទ្រង់ទេ។ ព្រះគម្ពីរបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា «អស់អ្នកណាដែលទទួលទ្រង់ គឺអស់អ្នកដែលជឿដល់ព្រះនាមទ្រង់ នោះទ្រង់បានប្រទានអំណាចឲ្យបានត្រឡប់ជាកូនព្រះ» (យ៉ូហាន ១:១២)។ ព្រះគម្ពីរក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថា ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះទ័យនឹងកូនៗរបស់ព្រះអង្គ ដូចដែលយើងបានឃើញខាងលើនេះ។ ដូច្នេះ គ្រីស្ទបរិស័ទទាំងអស់គ្នាគួរតែបន្លឺសេចក្តីពិតនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ១យ៉ូហាន ៣:១-២ ដោយភាពសប្បាយរីករាយចុះ។ «មើល សេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងណាហ្ន៎ ដែលព្រះវរបិតាបានផ្តល់មកយើងរាល់គ្នា ឲ្យយើងបានហៅថាជាកូនរបស់ព្រះដូច្នេះ គឺដោយហេតុនោះបានជាលោកីយ៍មិនស្គាល់យើងទេ ពីព្រោះមិនស្គាល់ទ្រង់ដែរ ២ ពួកស្ងួនភ្ងាអើយ ឥឡូវនេះ យើងរាល់គ្នាជាកូនព្រះហើយ តែដែលយើងរាល់គ្នានឹងបានទៅជាយ៉ាងណាទៀត នោះមិនទាន់សំដែងមកនៅឡើយ ប៉ុន្តែ យើងដឹងថា កាលណាទ្រង់លេចមក នោះយើងនឹងបានដូចជាទ្រង់ ដ្បិតដែលទ្រង់យ៉ាងណា នោះយើងនឹងឃើញទ្រង់យ៉ាងនោះឯង»។ គ្រប់ការបដិសេធ និងការ

ព្រងើយកន្តើយនៅលើផែនដីនេះដែលយើងបានជួបប្រទះ មិនបានផ្លាស់ប្រែសេចក្តីពិតដែលថា ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាស្រឡាញ់យើងទេ ដូចឪពុកដែលមានពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ល្អឥតខ្ចោះស្រឡាញ់កូនៗរបស់គាត់ដែរ។

តាមពិតទៅ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការយកព្រះទ័យទុកដាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់លើយើងគឺធំប្រសើរជាងអ្វីដែលឪពុកម្តាយអាចផ្តល់ឲ្យបានទៅទៀត។ ព្រះអង្គបានប្រាប់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ថា «ចុះតើស្ត្រីនឹងភ្លេចកូនដែលកំពុងបៅដោះ ឥតមានអាណិតដល់កូនដែលចេញពីផ្ទៃខ្លួនមកបានដែរឬ អើ គេនឹងភ្លេចបាន ប៉ុន្តែអញមិនដែលភ្លេចឯងឡើយ» (អេសាយ ៤៩:១៥)។ សាវ័ក ប៉ុល ពណ៌នាបានយ៉ាងក្បោះក្បាយអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្តេជ្ញានាំមកកាន់យើង ដោយគាត់បានលើកឡើងថា «សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានផ្សាយមកសព្វក្នុងចិត្តយើងរាល់គ្នា ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះបានប្រទានមកយើងហើយ» (រ៉ូម ៥:៥)។ មិនមានភាពខ្វះខាតនោះទេ នៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។

ទោះបីជាអ្នកមិនមានឪពុកម្តាយដែលបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអ្នកក៏ដោយ ដោយសារព្រះគុណរបស់ព្រះ អ្នកអាចជាមនុស្សម្នាក់ដែលបង្កើតទំនៀមទម្លាប់ថ្មីនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ដែលនឹងផ្លាស់ប្តូរកូនចៅរបស់អ្នកជាច្រើនជំនាន់ទៅមុខទៀត។

បញ្ហានៃការមើលថែកូនៗគឺជារឿងធំណាស់។ ខណៈពេលឪពុកម្តាយកំពុងប្រឈមមុខ ជាពិសេសនៅក្នុងអំឡុងឆ្នាំដំបូងៗនៃជីវិតកូនរបស់ពួកគាត់ ពួកគាត់អាចមានបន្ទុកយ៉ាងធ្ងន់ដល់ថ្នាក់ថា ពួកគាត់ភ្លេចថា កិច្ចការនៃការមើលថែកូនៗមានសារៈសំខាន់ប៉ុណ្ណា។ ពួកគាត់គួរតែព្យាយាមចងចាំថា ព្រះគម្ពីរបានរាប់ការងារនៃការមើលថែកូនៗថា ជាការត្រាស់ហៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ពិតមែន ជ័យជម្នះដ៏ធំជាច្រើន គឺជាការយកឈ្នះដោយមានការលះបង់យ៉ាងធំ។ ឪពុកម្តាយមានការលះបង់ច្រើនណាស់ក្នុងការចិញ្ចឹមកូនៗ ដើម្បីឲ្យមានសុភមង្គលល្អ។ ទោះបើជាសង្គមមិនចាត់ទុកការចិញ្ចឹមមើលថែកូនៗថា ជាកិច្ចការដែលមានតម្លៃក៏ដោយ ក៏វានៅតែជាការត្រាស់ហៅដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងការទទួលបានរង្វាន់នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សូមឲ្យគំនិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានជួយទ្រទ្រង់ឪពុកម្តាយនៅពេលដែលពួកគាត់ស៊ូទ្រាំក្នុងភាពឈឺចាប់ និងភាពលំបាកក្នុងការមើលថែកូនៗ។

មេរៀនទី១៩

ចូរធ្វើឲ្យផ្ទះ និងក្រុមជំនុំរបស់អ្នកជាកន្លែងសប្បាយសម្រាប់កូនៗ

(សាការី ៨:៥) «អស់ទាំងផ្លូវទីក្រុងនឹងបានពេញដោយកូនប្រុសស្រី ដែលកំពុងតែលេងក្នុងផ្លូវ»។

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២៣៣ ដល់ ២៤៧ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្តីផ្តើម៖ នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានចាប់ផ្តើមមើលអំពីបរិយាកាសនៅក្នុងផ្ទះគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលឪពុកម្តាយគួរតែបង្កើតឲ្យមាន ដើម្បីឲ្យកូនៗមានសុខភាពល្អ ការសប្បាយចិត្ត និងមានពេញដោយភាពបរិសុទ្ធ។ យើងបានលើកឡើងថា ការសប្បាយចិត្តរបស់ឪពុកម្តាយចំពោះកូនៗ គឺជារឿងដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងផ្ទះគ្រីស្ទបរិស័ទ។ ឥឡូវ នៅមេរៀននេះ និងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងមើលជាមួយគ្នាអំពីរបៀបបីយ៉ាង ដែលការសប្បាយរីករាយចំពោះកូនៗអាចបង្ហាញមក៖ ការសប្បាយ ទម្លាប់គ្រួសារ និងភាពសុខសាន។

នៅពេលឪពុកម្តាយគ្រីស្ទបរិស័ទគិតអំពីសុភមង្គលនៃកូនៗរបស់ខ្លួន ជាទូទៅឪពុកម្តាយគិតអំពីការការពារពួកគាត់ចេញពីឥទ្ធិពលនៃការមានគ្រោះថ្នាក់ និងលើកទឹកចិត្តឲ្យពួកគាត់អភិវឌ្ឍន៍ខ្លួននូវទម្លាប់ដែលនឹងជួយពួកគាត់ឲ្យមានដំណើរការទៅមុខទៀតនៅក្នុងជីវិត។ ដូច្នេះ យើងគួរយកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងខ្លាំងលើការណែនាំ និងការអប់រំផ្នែកសីលធម៌។ ក៏ប៉ុន្តែ ក៏នៅមានចំណុចសំខាន់ផ្សេងៗទៀតនៃការលូតលាស់ឲ្យបានល្អ ដែលពួកគាត់មិនគួរព្រងើយកន្តើយជាមួយផងដែរ។ ចំណុចមួយក្នុងចំណុចទាំងនេះ គឺតម្រូវការសម្រាប់ក្មេងៗ និងយុវជន ឲ្យមានកម្មវិធីសប្បាយ ក្នុងអំឡុងឆ្នាំលូតលាស់របស់ពួកគាត់។

១. ចូរបង្កើតក្រុមគ្រួសារដ៏សប្បាយសម្រាប់កូនៗរបស់អ្នក។

ក. ព្រះមានបំណងព្រះហឫទ័យឲ្យក្មេងៗលេង និងសប្បាយ។ ដោយនិយាយអំពីមានសន្តិភាព និងភាពចម្រុងចម្រើនដែលនឹងមាននៃទីក្រុងយេរូសាឡឹម ហោរា សាការី បានលើកឡើងថា «អស់ទាំងផ្លូវទីក្រុងនឹងបានពេញដោយកូនប្រុសស្រី ដែលកំពុងតែលេងក្នុងផ្លូវ» (សាការី ៨:៥)។

ខ. ការលេងគឺ ជាការសំខាន់សម្រាប់ក្មេងៗ ស្មើនឹងការសិក្សាដែរ។ ជាពិសេសនៅអាយុដំបូងរបស់ក្មេងៗ ការលេងអាចសំខាន់ជាងការសិក្សា។ ពួកគាត់អាចចាប់ផ្តើមរៀនសូត្រនៅពេលពួកគាត់ចូលរៀន។ វាជារឿងសំខាន់ណាស់ដែលអតីតកាលនៃកុមារភាពរបស់ពួកគាត់មានពេញដោយការចងចាំដ៏រីករាយ ដោយរួម

បញ្ចូលទាំងការលេងជាមួយសមាជិកក្នុងគ្រួសារ និងអ្នកដទៃដែរ។ ឪពុកម្ដាយគួរស្វែងរកកន្លែងកម្សាន្តផ្សេងៗសម្រាប់កូនៗ ហើយនាំពួកគាត់ទៅទីនោះឲ្យបានញឹកញាប់។ *ប្រទេសកម្ពុជាមានបឹង ទន្លេ ទឹកជ្រោះ ឆ្នេរខ្សាច់ ផ្លូវដើរលេង និងកន្លែងបោះជំរុំសម្រាប់គ្រួសាររីករាយ។* ហើយឪពុកម្ដាយក៏គួរតែញែកពេលវេលានៅក្នុងកាលវិភាគរបស់ខ្លួន ដើម្បីលេងជាមួយនឹងកូនៗដែរ។ យើងទំនងជាមិនមានអារម្មណ៍ធ្វើដូចនោះទេ ប៉ុន្តែវាអាចជាព្រះពរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះកូនៗយើង និងខ្លួនយើងផ្ទាល់។

គ. ចូរធ្វើឲ្យផ្ទះរបស់អ្នកក្លាយជាកន្លែងសប្បាយសម្រាប់ក្មេងៗ។ ពេលខ្លះ យើងចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំងលើការរៀបចំឲ្យផ្ទះយើងមើលទៅស្អាត និងមានរបៀបរៀបរយដែលធ្វើឲ្យកូនៗយើងមានការពិបាកលេងដោយសប្បាយរីករាយបាននៅផ្ទះ។ ការនោះមិនមែនជារឿងដែលល្អនោះទេ។

> ***ឧទាហរណ៍៖*** *ប្រសិនបើមានកន្លែងទំនេរនៅជិតផ្ទះរបស់អ្នក ឬនៅក្នុងភូមិរបស់អ្នក អ្នក និងបុរសផ្សេងទៀតនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ឬសហគមន៍អាចបង្កើតទីលានបាល់ទាត់តូចមួយដែលមានទីបាល់ទាត់ពីរសម្រាប់ក្មេងៗក្នុងភូមិ។ ឬព្រះវិហារអាចដំឡើងបាល់បោះនៅលើបរិវេណព្រះវិហារ។ ឪពុកម្ដាយដែលមានប្រាជ្ញាដឹងថាពេលវេលាចំណាយក្នុងកីឡាគឺមានសុខភាពល្អជាងការខ្ជះខ្ជាយពេលលេងហ្គេមទូរស័ព្ទ។ ប្រសិនបើទីលានបាល់ទាត់នៅជិតផ្ទះរបស់អ្នកនោះកាន់តែល្អ ពីព្រោះពេលនោះ ឪពុកម្ដាយនឹងអាចមើលការខុសត្រូវបាន។ មែនហើយ សំឡេងក្មេងៗលេងក្បែរផ្ទះរបស់អ្នកប្រហែលជារំខាន ប៉ុន្តែវាតែងតែល្អបំផុតនៅពេលដែលផ្ទះរបស់អ្នក គឺជាផ្ទះដែលក្មេងៗអ្នកជិតខាងចូលចិត្តជួបជុំគ្នា។ កុំបណ្ដេញកូនអ្នកជិតខាងចេញឡើយ!*

ឃ. វ័យយុវជន គឺជាពេលវេលាសម្រាប់ការសប្បាយប្រកបដោយទំនួលខុសត្រូវ និងមានសុខភាពល្អ។ កណ្ឌគម្ពីរសាស្ដាទទួលស្គាល់ទំនោរចិត្តរបស់ក្មេងៗវ័យជំទង់ក្នុងការមានភាពសប្បាយរីករាយ ហើយក៏បានលើកទឹកចិត្តដល់ពួកគាត់ក្នុងការបង្ហាញអំពីវា៖ «ឱមនុស្សកំលោះអើយ ចូរឲ្យមានចិត្តរីករាយក្នុងវ័យកំលោះរបស់ឯងចុះ ហើយឲ្យចិត្តឯងបណ្ដាលឲ្យអរសប្បាយ ក្នុងជំនាន់ដែលឯងនៅក្មេងផង ចូរដើរតាមផ្លូវនៃចិត្តឯង ហើយតាមតែភ្នែកឯងមើលឃើញដែរ» (សាស្ដា ១១:៩ក)។ ពិតណាស់ ខគម្ពីរនេះក៏បានបន្តថែងទៀតថា «ប៉ុន្តែ ត្រូវឲ្យដឹងថា ព្រះទ្រង់នឹងហៅឯងមកជំនុំជម្រះ ដោយព្រោះអំពើទាំងនេះជាមិនខាន» (៩ខ) ដែលកំពុងបង្ហាញថា យើងត្រូវតែមានការសប្បាយដោយរក្សាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផងដែរ—គឺការសប្បាយដែលបរិសុទ្ធ។ ការមានភាពសប្បាយរីករាយមិនមែនជាគោលបំណងចម្បងសម្រាប់កូនៗរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែភាពបរិសុទ្ធនោះទេ ទើបជាគោលបំណងចម្បងវិញ។ កូនៗត្រូវតែរៀនអំពីរបៀបនៃការអរសប្បាយដែល

មានទំនួលខុសត្រូវ ការសប្បាយដែលមិនធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់ ឬក៏ការពិបាកដល់អ្នកដទៃនោះទេ។ កន្លែងដ៏ល្អជាងគេ ដើម្បីរៀនអំពីការនោះ គឺនៅផ្ទះ និងវិហារ។

យើងតែងតែដកស្រង់ឃ្លាមួយក្នុងសាស្តាដែលមានចែងនៅពីរខបន្ទាប់ទៀត «ចូរនឹកចាំពីព្រះដ៏បង្កើតខ្លួន ក្នុងគ្រាដែលឯងនៅក្មេង» (សាស្តា ១២:១ក)។ ប៉ុន្តែ យើងភ្លេចមូលហេតុដែលបានផ្តល់មកសម្រាប់ឲ្យនឹកចាំអំពីព្រះអាទិកររបស់យើង ក្នុងគ្រាដែលយើងនៅក្មេង៖ «...មុនដែលអស់ទាំងថ្ងៃអាក្រក់មកដល់ ហើយអស់ទាំងឆ្នាំមកជិត ដែលឯងនឹងថា “អញអស់សប្បាយហើយ”» (ខ១ខ)។ ខគម្ពីរបន្ទាប់ៗនេះបង្ហាញថា ហេតុផលនៃផ្នត់គំនិតគឺថា មនុស្សដែលមានវ័យចំណាស់ ដោយមានការចុករោយខ្នង និងការឈឺឆ្អឹងឆ្អែងរបស់ពួកគាត់មិនអាចមានការសប្បាយរីករាយក្នុងជីវិតនេះ ដូចក្មេងៗបាននោះទេ។ ដូច្នេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរបានប្រាប់ក្មេងជំទង់ឲ្យនឹកចាំអំពីព្រះអាទិកររបស់ខ្លួន នៅក្នុងអំឡុងពេលដែលពួកគាត់កំពុងមានភាពសប្បាយរីករាយ—ដ្បិតនៅក្នុងការសប្បាយរបស់យើងជាមួយទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព្រះអាទិករ នោះយើងអាចមានការអរសប្បាយដែលល្អបំផុត។

ង. ក្មេងៗរៀនពីភាពសប្បាយរីករាយដោយការទទួលខុសត្រូវ នៅផ្ទះ និងនៅវិហារ។ នៅពេលក្មេងៗ និងក្មេងជំទង់លូតលាស់ឡើងក្នុងការមានភាពអរសប្បាយដែលស្អាតស្អំ និងល្អនៅផ្ទះ នោះពួកគាត់នឹងមិនងាយធ្លាក់ក្នុងការសប្បាយនៃការល្បួងនៃអំពើបាប ដែលមិនយូរមិនឆាប់នឹងវាយប្រហារពួកគាត់យ៉ាងខ្លាំងនោះទេ។ លោកីយ៍នេះគិតថា ដើម្បីសប្បាយរីករាយបាន ត្រូវតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប! យើងត្រូវបង្ហាញដល់កូនៗយើងថា ភាពសប្បាយរីករាយ ក៏មានភាពស្របគ្នាជាមួយនឹងជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទដែរ ហើយថាមានរបៀបតែមួយគត់ដើម្បីឲ្យពិតជាអាចមានអំណរបាន គឺសប្បាយជាមួយព្រះជាម្ចាស់។ តាមរយៈការអនុញ្ញាតឲ្យពួកគាត់មានអំណរក្នុងការមានពេលវេលាសប្បាយៗជាមួយនឹងឪពុកម្តាយខ្លួននៅលើផែនដីនេះ គឺជារបៀបមួយយ៉ាងល្អក្នុងការបើកគំនិតរបស់ពួកគាត់ទៅកាន់ចំណុចមួយដែលថា ពួកគាត់ក៏អាចមានអំណរក្នុងការចំណាយពេលវេលាជាមួយព្រះវរបិតាដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌បានដែរ។

២. ចូរការពារគ្រោះថ្នាក់ដែលបំផ្លាញភាពរីករាយរបស់ក្មេងៗ

ក. កុំឲ្យការប្រកួតកីឡាក្លាយជារូបព្រះដែលទាញកូនចៅអ្នកចេញពីព្រះ។ វាហាក់បីដូចជាថា ស្ទើរតែគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងជីវិតនេះបានក្លាយជាការផ្សព្វផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម និងទទួលការប្រកួតប្រជែងយ៉ាងខ្លាំង ហើយជារឿងដែលគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ កីឡា និងសកម្មភាពសប្បាយៗមួយចំនួនសម្រាប់កុមារ និងក្មេងជំទង់

ក៏បានក្លាយទៅជារបៀបនេះដែរ។ សព្វថ្ងៃនេះ សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន គេមិនលេងកីឡាសម្រាប់តែការសប្បាយទេ។ តាមពិតទៅ កីឡាអាចក្លាយជាព្រះមួយនៅក្នុងកុមារភាពរបស់អ្នកណាម្នាក់បាន។ យើងគួរលើកទឹកចិត្តកុមារដែលមានទេពកោសល្យពិតប្រាកដនៅក្នុងកីឡាឲ្យបន្តលេង ប៉ុន្តែយើងក៏គួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នអំពីការជំរុញពួកគាត់ខ្លាំងពេកនៅក្នុងចំណុចនេះដែរ។ ពេលខ្លះ ឪពុកម្តាយមួយចំនួនចង់ឲ្យកូនៗរបស់ខ្លួនសម្រេចបាននូវអ្វីមួយដែលពួកគាត់មិនអាចសម្រេចបានកាលខ្លួននៅវ័យជំទង់ ដូច្នេះពួកគាត់បានដាក់សម្ពាធដែលមិនល្អដល់ការលេងរបស់កូនៗ។ មានតែ១១នាក់ដំបូង និងអ្នកជំនួសតែ២-៣នាក់ប៉ុណ្ណោះទេ ដែលអាចបង្កើតក្រុមបាល់ទាត់មួយបាន។ នេះមានន័យថា ក្មេងភាគច្រើននឹងមិនអាចចូលរួមបានទេ។ ឪពុកម្តាយគួរចងចាំអំពីចំណុចនេះ ហើយមិនគួរដាក់សម្ពាធមិនសមរម្យលើកូនៗរបស់ខ្លួនឡើយ។ ពួកគាត់អាចធ្វើឲ្យកូនៗបាត់បង់លក្ខណសម្បត្តិនៃអំណរ។

ពេលខ្លះ ការលេងកីឡា ការប្រគំតន្ត្រី ការច្រៀង និងកម្មវិធីផ្សេងៗធ្វើឡើងនៅថ្ងៃអាទិត្យអំឡុងពេលថ្នាក់កុមារថ្ងៃអាទិត្យ ឬពេលម៉ោងថ្វាយបង្គំ។ នៅក្នុងករណីទាំងនេះ ក្មេងៗអាចមានការខកខានមិនបានចូលរួមក្រុមជំនុំអស់ពេលមួយរដូវកាលទាំងស្រុងតែម្តង។ នៅប្រទេសស្រីលង្កា ក្មេងៗមួយចំនួនមិនទៅព្រះវិហារដោយសារពួកគាត់ត្រូវទៅរៀនគួរបន្ថែម ក្នុងអំឡុងពេលថ្វាយបង្គំ។ ដូចលោក ជីព អ៊ីងរ៉ែម (Chip Ingram) បានលើកឡើង «នោះគឺជាការដ៏ល្អមួយក្នុងការបង្រៀនដល់កូនៗរបស់លោកអ្នកថា ការធ្វើជាតារានោះគឺសំខាន់ជាងការធ្វើជាអ្នកថ្វាយបង្គំព្រះ»។ ឪពុកម្តាយត្រូវតែចងចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវជានិច្ចដែលទ្រង់បានលើកឡើងថា «ដ្បិតបើមនុស្សណានឹងបានលោកីយ៍ទាំងមូល តែបាត់ព្រលឹងទៅ នោះតើមានប្រយោជន៍អ្វីដល់អ្នកនោះ ឬតើមនុស្សនឹងយកអ្វីទៅដូរឲ្យបានព្រលឹងខ្លួនវិញ?» (ម៉ាកុស ៨:៣៦-៣៧)។

ខ. ឪពុកម្តាយមានទំនួលខុសត្រូវទាំងស្រុងចំពោះការប្រើប្រាស់ទូរស័ព្ទរបស់កូន។ យើងត្រូវលើកឡើងបន្តិចអំពីគំនូរជីវចលសម្រាប់កុមារ និងកម្មវិធីមួយចំនួនទៀតនៅលើទូរស័ព្ទ ដែលតែងតែផ្តល់ជូនឪពុកម្តាយឲ្យមានការសម្រាកពីភាពតានតឹងក្នុងការមើលថែកូនតូច។ ការមើលគំនូរជីវចលដែលបានជ្រើសរើសដោយប្រុងប្រយ័ត្នមួយចំនួន និងកម្មវិធីផ្សេងៗដូចជាវិទ្យាសាស្ត្រ ធម្មជាតិ និងកម្មវិធីកីឡា និងខ្សែភាពយន្តល្អៗ ក៏ដូចជារឿងអប់រំ អាចជាការល្អដល់ក្មេងៗដែរក្នុងកម្រិតមធ្យម។ ប៉ុន្តែ ការស្រាវជ្រាវបានបង្ហាញថា ការមើលច្រើនជ្រុលអាចបង្កើតជាគ្រោះថ្នាក់ដល់ពួកគាត់វិញ។ ការមើលរឿងដែលប្រើប្រាស់អំពើហិង្សានៅលើកញ្ចក់ទូរទស្សន៍ ហើយក្នុងហ្គេម អាចធ្វើឲ្យកុមារស៊ាំនឹងអំពើហិង្សានោះ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ អ៊ិនធឺណិតគឺពោរពេញទៅដោយមនុស្សអាក្រក់ក្រៃដែលចង់ទាក់ទាញកូនរបស់អ្នកឲ្យមើលរឿងអាសអាភាស។ អ្នកស្រាវជ្រាវក៏ឃើញទៀតថា ល្បឿននៃរូបភាពក៏អាចបំផ្លាញខួរក្បាល និងកែវភ្នែករបស់ក្មេងដែរ។ ការដែលក្មេងៗមើល

ទូរស័ព្ទដោយមិនបានឆ្លើយតប ធ្វើឲ្យបង្អាក់ការអភិវឌ្ឍន៍ក្នុងការនិយាយដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់កុមារដែរ។ ដូច្នេះ ឪពុកម្តាយត្រូវតែធ្វើការស្រាវជ្រាវ ដើម្បីឲ្យប្រាកដថា អ្វីដែលកូនៗកំពុងតែមើលមិនផ្តល់ផលអាក្រក់ដល់ពួកគាត់នោះទេ។ *យើងជាឪពុកម្តាយត្រូវមានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្លាំងណាស់កុំឲ្យកូនរបស់យើងបរិភោគអាហារដែលមានជាតិពុល ប៉ុន្តែយើងក៏ត្រូវតែប្រុងប្រយ័ត្នផងដែរ ដើម្បីការពារពួកគេឲ្យនៅឆ្ងាយពីសារធាតុពុលនៅលើទូរស័ព្ទរបស់ពួកគេ។*

យើងក៏អាចលើកឡើងដូចនេះបានអំពី អាយភេដ (iPads) និងលេងវីដេអូហ្គេមជាដើម។ សព្វថ្ងៃនេះ ឪពុកម្តាយមួយចំនួនដែលមានប្រាជ្ញា បានបញ្ឈប់ការប្រើប្រាស់ឧបករណ៍ដូចនោះ រហូតដល់ពេលដែលកូនៗរបស់គាត់លើសអាយុនៃឆ្នាំដំបូងដូចនោះ ដោយសារអាចមានការជះឥទ្ធិពលបែបអវិជ្ជមាន មកលើចំណុចលូតលាស់សំខាន់ៗ។

គ. ទូរស័ព្ទ និងទូរទស្សន៍ លួចសកម្មភាពរាងកាយដែលមានសុខភាពល្អពីកុមារ។ ចំណុចមួយដែលមានផលប៉ះពាល់ដ៏អាក្រក់បំផុតក្នុងការមើលទូរទស្សន៍ ទូរស័ព្ទ និងកុំព្យូទ័រដល់កុមារគឺថា ការទាំងអស់នេះលួចពួកគាត់ពីសកម្មភាពដែលធ្វើឲ្យរាងកាយមានសុខភាពល្អ ទាំងការលេងខាងក្រៅផ្ទះ។ ពេលវេលាដែលក្មេងៗជំនាន់មុនចំណាយក្នុងការលេងនៅក្រៅផ្ទះ ឥឡូវនេះក្មេងៗជំនាន់បច្ចុប្បន្នចំណាយពេលលេងនៅក្នុងផ្ទះនៅមុខកុំព្យូទ័រ ជាមួយទូរស័ព្ទ ឬក៏អង្គុយនៅមុខទូរទស្សន៍ផងដែរ។ តាមរយៈការដកខ្លួនទៅចំណាយពេលតែឯងនៅមុខកុំព្យូទ័រ ទូរទស្សន៍ និងវីដេអូហ្គេម នោះក្មេងជាច្រើនក៏កំពុងតែមិនទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍នៃការលេងកីឡាបែបជាក្រុម ដែលជួយបង្កើតចរិតល្អតាមរយៈការលេងទាំងនោះ។ ការដាក់ច្បាប់ដោយមានការគិតគូរយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នសម្រាប់សកម្មភាពទាំងអស់នេះ អាចជួយឲ្យក្មេងៗលូតលាស់បានយ៉ាងល្អ។

ឃ. ទូរស័ព្ទបំផ្លាញអារម្មណ៍អំពីសម្រស់ខ្លួនឯង ជាពិសេសសម្រាប់ក្មេងស្រី។ ឪពុកម្តាយគួរដឹងអំពីអ្វីដែលកើតឡើងនៅពេលដែលកូនៗខ្លួនប្រើទូរស័ព្ទ។ ការលេងសារ (chats) បែបឯកជននៅក្នុងបណ្តាញសង្គម ជាពិសេសជាមួយកម្មវិធីដូចជា ស្នាបឆែត (Snapchat) និង TikTok អាចមានផលប៉ះពាល់យ៉ាងអាក្រក់។ *កម្មវិធីទាំងនោះបណ្តាលឲ្យក្មេងស្រីប្រៀបធៀបខ្លួនឯងជាមួយនឹងក្មេងស្រីដែល «ល្អឥតខ្ចោះ» ដែលពួកគេឃើញនៅលើកម្មវិធីនោះ។ កម្រិតនៃជំងឺធ្លាក់ទឹកចិត្ត ជំងឺផ្លូវចិត្ត និងការធ្វើអត្តឃាតក្នុងចំណោមក្មេងស្រីបានកើនឡើងយ៉ាងខ្លាំងចាប់តាំងពីការបង្កើត SnapChat និង TikTok។* ដូចគ្នានឹងរឿងផ្សេងៗទៀតដែលទាក់ទងទៅនឹងការអភិវឌ្ឍន៍ព័ត៌មានបច្ចេកវិទ្យា ប្រព័ន្ធបណ្តាញសង្គមក៏អាចទទួលការប្រើប្រាស់ក្នុងគោលបំណងល្អ និងអាក្រក់បានផងដែរ។ នៅប្រទេសស្រីលង្កា មានក្មេងស្រីជាច្រើនបានសម្រេចចិត្តសម្លាប់ខ្លួន ពីព្រោះមានអ្នកផ្សេង ដែលបានបង្ខូចកេរ្តិ៍របស់ស្រីនោះ ដោយចោទប្រកាន់ផ្តេសផ្តាសនៅហ្វេសបុក។ ឪពុកម្តាយត្រូវ

តែដឹងអំពីសកម្មភាពដែលអាចជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងបែបនោះចំពោះកូនៗរបស់ខ្លួន។ *ជាថ្មីម្តងទៀត ឪពុកម្តាយដែលមានប្រាជ្ញានឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យកូនរបស់ពួកគេទទួលឥទ្ធិពលពី«ថ្នាំពុល»នេះឡើយ។*

ង. ឪពុកម្តាយមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការត្រួតពិនិត្យទូរស័ព្ទរបស់កូនខ្លួន។ ឪពុកម្តាយក៏គួរតែដឹងថាកូនៗមានការងាយស្រួលណាស់ក្នុងការចូលទៅមើលរូបភាពអាសអាភាសផងដែរ។ ឪពុកម្តាយគួរតែអាចតាមដានសកម្មភាពកូនៗរបស់ខ្លួននៅលើកុំព្យូទ័រ និងនៅក្នុងទូរស័ព្ទក្នុងរបៀបណាមួយដែរ។ [តាមពិតទៅ វាជាការល្អបំផុតសម្រាប់ឪពុកម្តាយក្នុងការមិនអនុញ្ញាតឲ្យកូនរបស់ពួកគេមានស្មាតហ្វូនផ្ទាល់ខ្លួនរហូតដល់អាយុ ១៨ ឆ្នាំ។ ទូរស័ព្ទធម្មតាគឺជាអ្វីដែលពួកគេត្រូវការ។ ប្រសិនបើពួកគេប្រើស្មាតហ្វូន ឬកុំព្យូទ័រ ពួកគេត្រូវតែធ្វើវាជាមួយឪពុកម្តាយនៅក្បែរនោះ ដើម្បីឲ្យមានការទទួលខុសត្រូវ ហើយឪពុកម្តាយត្រូវដឹងលេខសំងាត់របស់កូនទាំងអស់ បើកូនមិនព្រមឲ្យឪពុកម្តាយដឹងព័តមាននេះ ឪពុកម្តាយមិនត្រូវអនុញ្ញាតឲ្យកូនមានស្មាតហ្វូនទេ។ ឪពុកម្តាយត្រូវតែរៀបចំការដាក់កំហិត ដាក់រនាំងការពារ និងបណ្តាញត្រួតត្រា ដើម្បីកុំឲ្យកូនរបស់ខ្លួនបំផ្លាញជីវិតចោល។ ហើយនេះពិតជាមានតម្លៃណាស់ក្នុងការចំណាយពេល ដើម្បីការពារកូនៗរបស់យើង (និងខ្លួនឯង)។ យើងគួរព្រមានក្មេងៗអំពីការមើលអ្វីមួយដែលបំផ្លាញភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគាត់នៅលើទូរស័ព្ទរបស់ខ្លួន។ ជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ដែលមានមនុស្សវ័យក្មេងជាច្រើនបានបំផ្លាញជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍មុននឹងរៀបការ ដោយមើលរឿងជាច្រើនដែលបំផ្លាញចិត្តគំនិតរបស់ខ្លួន។ ការមើលរូបអាសអាភាស និងការលេងវីដេអូហ្គេមគឺជាការញៀនយ៉ាងខ្លាំង ហេតុដូច្នេះហើយបានជាឪពុកម្តាយគួរតែមានការពិចារណាឲ្យបានហ្មត់ចត់អំពីរបៀបដែលពួកគាត់អាចជួយការពារកូនៗរបស់ខ្លួន មិនឲ្យទទួលផលប៉ះពាល់ដ៏អាក្រក់នេះ។ ឪពុកម្តាយមិនត្រូវព្រងើយអំពីរឿងទាំងនេះ ដោយនិយាយថា ខ្លួនមិនចេះអំពីការទាំងនេះឡើយ ខណៈពេលកូនៗខ្លួនកំពុងតែបំផ្លាញជីវិតរបស់ខ្លួនចោល។

សាតាំងបានស្វែងរកផ្លូវជាច្រើនក្នុងការបង្ខូចគ្រប់ទាំងការល្អនៅលើផែនដីនេះ។ នោះហើយគឺជាអ្វីដែលវាបានធ្វើជាមួយភាពសប្បាយរីករាយដែរ។ សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ស្តារភាពសប្បាយរីករាយនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង និងក្នុងជីវិតកូនៗយើងឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យយើងអាចមានប្រភេទនៃការអរសប្បាយដ៏ល្អបំផុតបានគឺ៖ ការសប្បាយដែលបរិសុទ្ធ!

៣. ឪពុកម្តាយត្រូវតែបង្កើតទម្លាប់ និងពិធីសប្បាយៗនៅក្នុងផ្ទះ

ក. ព្រះបានបង្កើតប្រពៃណីនៃពិធីបុណ្យដ៏រីករាយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ របៀបមួយក្នុងរបៀបជាច្រើនដែលយើងអាចរក្សាបរិយាកាសនៃសេចក្តីអំណរបាននៅក្នុងផ្ទះ គឺតាមរយៈការមានទំនៀមទម្លាប់ និងការអបអរសាទររបស់គ្រួសារដែលរីករាយ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានការផ្តត់ផ្គង់

សម្រាប់ការនេះ ដោយឲ្យបង្កើតពិធី ឬជប់លៀងផ្សេងៗ ដែលជាទូទៅត្រូវបានប្រារព្ធនៅក្នុងពេលវេលាសំខាន់ៗ មានទាំងជប់លៀងនៅក្នុងគ្រួសារ ដូចជាការរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ (លោកុប្បត្តិ ២៩:២២) ឬការផ្ដាច់ដោះកូន (លោកុប្បត្តិ ២១:៨) ឬការមកលេងរបស់ភ្ញៀវ (លោកុប្បត្តិ ១៩:៣) ឬក៏ជាការចាប់ផ្ដើមនៃរដូវចម្រូត (និក្ខមនំ ២៣:១៦)។ល។ ព្រះគម្ពីរបានលើកឡើងថា នៅថ្ងៃចម្រើនព្រះជន្ម ផារ៉ោន និងស្ដេច ហេរ៉ូឌ ជាឱកាសនៃការជប់លៀងដែរ (លោកុប្បត្តិ ៤០:២០; ម៉ាកុស ៦:២១) ប៉ុន្តែគម្ពីរមិនលើកឡើងអំពីបុណ្យកំណើតនៃវាស្រ្តតាំងសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ កណ្ឌគម្ពីរ យ៉ូប ១:៤ បានចែងថា «កូនប្រុសៗរបស់លោកគេតែងជប់លៀងគ្នា នៅផ្ទះគេរៀងខ្លួនតាមវេន»។ ថ្ងៃទាំងនោះអាចទំនងជាថ្ងៃខួបកំណើតរបស់ពួកគាត់មិនដឹង។ កម្មវិធីខួបកំណើតស៊ីគ្នាជាមួយគោលគំនិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនៃការប្រារព្ធកម្មវិធីជាមួយនឹងអ្នកដទៃ នៅក្នុងពេលវេលាពិសេសណាមួយ ដើម្បីអរព្រះគុណដល់ព្រះជាម្ចាស់។

ថ្ងៃសប្ប័ទគឺជាថ្ងៃជប់លៀងបែបសង្គម ថ្ងៃចូលខែជាប្រចាំ និងពិធីជប់លៀង៣ដងប្រចាំឆ្នាំ៖ បុណ្យរំលង បុណ្យថ្ងៃទី៥០ និងបុណ្យរោងឧបោសថ។ ការប្រារព្ធពិធីទាំងនេះបានសង្កត់ន័យយ៉ាងធ្ងន់លើសកម្មភាពក្នុងគ្រួសារ និងលើការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះ ព្រះគម្ពីរបានណែនាំឲ្យគ្រួសារមានការបរិភោគបែបជប់លៀងជាមួយគ្នាដោយអំណរ (ចោទិយកថា ១៦:១១; ១៤-១៥; ២របាក្សត្រ ៣០:២១)។ ពិធីទាំងនោះគឺជាឱកាសដ៏ពិសេសៗណាស់។

ពេលវេលានៃការប្រារព្ធពិធីរួមគ្នាក៏ត្រូវបានកត់សម្គាល់ដោយមានបទចម្រៀងបង្ហាញអំពីសេចក្ដីអំណរ និងការអរព្រះគុណ ដូចដែលមានពណ៌នាខាងក្រោមនេះដែរ៖

> ចូរបន្លឺសម្លេងឡើង ច្រៀងថ្វាយព្រះដ៏ជាកម្លាំងនៃយើងខ្ញុំ
> ចូរបញ្ចេញសំឡេងអំណរថ្វាយព្រះនៃយ៉ាកុបចុះ
> ចូរច្រៀងទំនុក ហើយវាយក្រាប់ចុះ
> ព្រមទាំងចាប់ស៊ុងដ៏ពីរោះ នឹងដេញពិណផង
> ចូរផ្លុំត្រែក្នុងថ្ងៃដើមខែ ថ្ងៃពេញបូណ៌
> នឹងថ្ងៃបុណ្យរបស់យើងខ្ញុំផង
> ដ្បិតនោះហើយជាច្បាប់សម្រាប់សាសន៍អ៊ីស្រាអែល
> គឺជាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះនៃយ៉ាកុប (ទំនុកតម្កើង ៨១:១-៤)។

ព្រះជាម្ចាស់បានចេញព្រះរាជបញ្ជាឲ្យពួកគាត់មានអំណរជាមួយតន្ត្រីនៅថ្ងៃជប់លៀង។

ខ. ឪពុកម្ដាយអាចបង្កើតទំនៀមទំលាប់ពិសេសក្នុងអំឡុងពេលពិធីបុណ្យគ្រីស្ទបរិស័ទសំខាន់ពីរ គឺបុណ្យណូអែល និងបុណ្យអ៊ីស្ទើរ (បុណ្យព្រះជន្មរស់)។ វាមិនមែនជារឿងចៃដន្យនោះទេដែលចម្រៀនបានក្លាយជាកត្តាដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងការប្រារព្ធកម្មវិធីចម្បងៗពីរយ៉ាងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ លោកគ្រូគង្វាល ចន វ៉េសលី (John Wesley) បានមានប្រសាសន៍ថា «ការច្រៀងក៏ជាភាសានៃអំណរបរិសុទ្ធ ដូចជាការអធិស្ឋានជាភាសានៃសេចក្ដីប្រាថ្នាដ៏បរិសុទ្ធដែរ»។ ពេលខ្លះ ការដែលយើងផ្ដោតពេកលើការសម្ដែង នៅកម្មវិធីបុណ្យណូអែល និងថ្ងៃព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញអាចដកសេចក្ដីអំណរចេញបាន ប៉ុន្តែវាមិនចាំបាច់ត្រូវតែដូចនេះនោះទេ។ យើងអាចប្ដេជ្ញាចិត្តឲ្យបានលទ្ធផលដែលល្អបាន ដោយមិនចាំបាច់មានការលះបង់អំណរចោល។ មានគេធ្លាប់សួរកវី យ៉ូសែប ហេដិន (Joseph Haydn ឆ្នាំ១៧៣២-១៨០៩) ថា ហេតុអ្វីបានជាភ្លេងគាត់ដែលធ្វើសម្រាប់ក្រុមជំនុំមានភាពរីករាយម្ល៉េះ។ គាត់បានឆ្លើយតបថា៖ «នៅពេលខ្ញុំគិតអំពីព្រះជាម្ចាស់ ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំមានពេញដោយអំណរ ដែលការនោះនាំឲ្យអក្សរភ្លេងហាក់ដូចជារាំ និងលោត ចេញពីប៊ិចរបស់ខ្ញុំ ហើយដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដួងចិត្តដែលមានការរីករាយដល់ខ្ញុំ នោះខ្ញុំក៏និងទទួលបានការអភ័យទោស ដោយបម្រើទ្រង់ដោយមានចិត្តរីករាយដែរ»។

គ. បុណ្យជាតិក៏ជាពេលវេលាសម្រាប់ក្រុមគ្រួសារធ្វើកិច្ចការពិសេសផងដែរ។ កូនៗគួរតែដឹងថា ពួកគាត់អាចទន្ទឹងរង់ចាំពេលវេលាសប្បាយៗក្នុងអំឡុងពេលមានថ្ងៃបុណ្យណាមួយ។ *ឪពុកម្ដាយគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើនមិនឆ្លៀតពេលធ្វើអ្វីពិសេសនៅថ្ងៃឈប់សម្រាកទេ។ ពួកគេមើលឃើញថ្ងៃឈប់សម្រាកជាពេលទៅធ្វើស្រែចម្ការ និងធ្វើការងារបន្ថែមទៀត។* គំនិតនេះកើតចេញពីការយល់ឃើញថា ទំនៀមទម្លាប់ និងការប្រារព្ធទាំងនេះ មិនមែនជាអំណោយដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានដល់យើង។

ឃ. ការធ្វើដំណើរពិសេសជាលក្ខណៈគ្រួសារទៅបឹង ឬទឹកធ្លាក់ គឺជាទំនៀមទំលាប់ដ៏សំខាន់មួយទៀតសម្រាប់គ្រួសារ។ ប្រសិនបើយើងសួរមនុស្សពេញវ័យណាម្នាក់អំពីបទពិសោធន៍នៃការចងចាំដ៏សប្បាយដែលគាត់មានកាលនៅក្មេង នោះគាត់នឹងមានការលើកឡើងអំពីវិស្សមកាលសម្រាប់គ្រួសារជាមិនខាន។ សព្វថ្ងៃនេះ អ្នកដឹកនាំដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទជាច្រើននាក់មិនមានលទ្ធភាពក្នុងការមានទំនៀមទម្លាប់នៃការចេញទៅដើរលេងបែបនេះទៀតទេ។ ដូច្នេះ ពួកគាត់ត្រូវតែប្រើប្រាស់ភាពច្នៃប្រឌិតក្នុងការស្វែងរកកន្លែងផ្សេងៗ ដែលនឹងនាំឲ្យគ្រួសារមានអំណរក្នុងការចំណាយពេលក្នុងថ្ងៃឈប់សម្រាកនោះជាមួយគ្នា។ ខ្ញុំស្គាល់អ្នកដែលទៅលេងមិត្តភក្តិ និងសាច់ញាតិដែលរស់នៅទីក្រុងមួយផ្សេងទៀត។ អ្នកផ្សេងទៀតទៅបោះជំរុំ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេចំណាយប្រាក់ច្រើនលើសណ្ឋាគារ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

នៅមានកម្មវិធីផ្សេងៗទៀតដែលយើងអាចគិតបានដូចជា ថ្ងៃខួបកំណើត និងខួបអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាដើម។ ជាថ្មីម្តងទៀត យើងគួរតែគិតអំពីការមានអំណរក្នុងពេលវេលាបែបនេះ មិនមែនជាការបង្អួតនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជាអំណរនៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើងផ្ទាល់វិញ។ *នៅពេលយើងធ្វើពិធីខួបកំណើតរបស់កុមារ ជាមួយនឹងអាហារពិសេស និងប្រហែលជាអំណោយតូចៗមួយចំនួន យើងកំពុងបង្ហាញពួកគេថា យើងរីករាយដែលព្រះបាននាំពួកគេមកក្នុងជីវិតរបស់យើង។ នៅពេលដែលប្តីប្រពន្ធប្រារព្ធខួបអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ពួកគេដោយទទួលទានអាហារពិសេស ឬទៅហាងបាយ ពួកគេបង្ហាញការគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក និងអរព្រះគុណចំពោះព្រះដែលបាននាំពួកគេរៀបការជាមួយគ្នា។ សុំឲ្យព្រះជួយអ្នក និងប្តីឬប្រពន្ធរបស់អ្នកបង្កើតពេលវេលាដ៏ពិសេសនៃភាពសប្បាយរីករាយ និងសុភមង្គលសម្រាប់គ្រួសាររបស់អ្នក។*

មេរៀនទី២០

ចូរធ្វើឲ្យផ្ទះ មានសុវត្ថិភាពសម្រាប់កូនៗរបស់អ្នក

ទំនុកដំកើង ១២៧:៣ «កូនចៅជាមរដកមកពីព្រះយេហូវ៉ា»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២៤៨ ដល់ ២៥៨ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ទំនុកដំកើង ១២៧:៣ ម្តងទៀត

សេចក្តីផ្តើម៖ *ប្រសិនបើព្រះមហាក្សត្រទ្រង់ប្រទានអំណោយដ៏មានតម្លៃ និងថ្លៃថ្លាដល់អ្នក តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វីជាមួយវា? បាទ អ្នកនឹងថែរក្សាវា ហើយដាក់វានៅកន្លែងដ៏លេចធ្លោមួយក្នុងផ្ទះរបស់អ្នក។ ព្រះជាមហាក្សត្ររបស់អ្នក ហើយទ្រង់បានប្រទានអំណោយដ៏ថ្លៃបំផុតដល់អ្នក គឺកូនចៅ។ កូនៗទាំងនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ តើអ្នកនឹងថែរក្សាអំណោយពីព្រះមហាក្សត្រដោយរបៀបណា? នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងនិយាយបន្ថែមអំពីការផ្តល់ផ្ទះប្រកបដោយសុវត្ថិភាព និងសេចក្តីសុខសានសម្រាប់កូនៗរបស់យើង—ជាផ្ទះដែលកូនៗត្រូវបានគេស្រឡាញ់ និងមិនមានការយកចិត្តទុកដាក់។*

យើងរស់នៅក្នុងពិភពលោកមួយ ដែលការខ្វះសន្តិភាពបានរាលដាលដូចជំងឺរាតត្បាត។ ទស្សនៈជ្រុលនិយម និងកំហឹងនៃជំងឺផ្លូវចិត្ត បាននាំឲ្យយើងអាចក្លាយជាជនរងគ្រោះ នៃការវាយប្រហារដ៏ឃោរឃៅ។ វប្បធម៌របស់យើងបានជំរុញយើងឲ្យមើលអ្នកដទៃថា ជាអ្នកប្រកួតប្រជែងជាមួយយើង ដែលជាលទ្ធផល យើងឃើញមនុស្សដែលគួរតែជាមិត្តភក្តិរបស់យើងថា ជាអ្នកគម្រាមកំហែងយើងទៅវិញ។ ការចង់បានភាពស្រណុកសុខស្រួល អាចទំនងជានាំឲ្យយើងស្តីបន្ទោសអ្នកដទៃ ជាពិសេសកូនៗ ទាក់ទងនឹងការដកភាពស្រណុកសុខស្រួលរបស់យើង។ វត្តមាននៃមនុស្សដែលកេងប្រវ័ញ្ចប្រយោជន៍អ្នកដទៃដូចនេះ ជាពិសេសអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តចំពោះក្មេងៗ ក៏អាចធ្វើឲ្យពិភពលោកនេះបានក្លាយជាកន្លែងដែលមិនមានសុវត្ថិភាពសម្រាប់ក្មេងៗផងដែរ។

តើយើងអាចតទល់នឹងការទាំងអស់នេះបានដោយរបៀបណា? របៀបមួយដែលមនុស្សអាចលូតលាស់នៅក្នុងបុគ្គលលក្ខណៈបាន គឺតាមរយៈ<u>ការទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការថ្នាក់ថ្នមដ៏កក់ក្តៅពីក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួន</u>។ នៅពេលមនុស្សបានធំធាត់ឡើងដោយទទួលបាននូវសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះពួកគាត់នឹងមិនសូវងាយធ្លាក់ក្នុងសេចក្តីល្បួងនៃការទៅរករបៀបមិនល្អៗណាមួយ ដើម្បីស្វែងរកសុវត្ថិភាពនៅក្នុងជីវិតទេ។

១. សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឳពុកម្តាយការពារកូនៗ

នៅក្នុងជំពូកមុន យើងបានឃើញអំពីការដែលសាវ័ក ប៉ុល បានពណ៌នាអំពីព័ន្ធកិច្ចរបស់គាត់នៅទីក្រុងថែស្សាឡូនីចថា ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងអាកប្បកិរិយារបស់ម្តាយ។ សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «គឺយ៉ាងនោះហើយ ដែលយើងខ្ញុំបានស្រឡាញ់ដល់អ្នករាល់គ្នា ដល់ម្ល៉េះបានជាយើងខ្ញុំចូលចិត្តចែកដំណឹងល្អពីព្រះមកអ្នករាល់គ្នា មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក៏ចូលចិត្តចែកទាំងជីវិតយើងខ្ញុំផង ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នាបានត្រឡប់ជាស្ងួនភ្ងាដល់យើងខ្ញុំ» (១ថែស្សាឡូនិច ២:៨)។ ដូចដែលយើងបានលើកឡើងនៅក្នុងមេរៀនមុន កូនៗគួរតែដឹងថា ឳពុកម្តាយរបស់ខ្លួនមានសេចក្តីនឹករឭកកូនៗ។ ពួកគាត់មិនមែនជាលទ្ធផលនៃកំហុសចៃដន្យ ឬក៏ជាការរំខានទេ។ សាវ័ក ប៉ុល កំពុងលើកឡើងថា ម្តាយមានចិត្តចង់ឃើញកូនៗរបស់ខ្លួនខ្លាំង ហើយគាត់ «មានបំណង» ដល់ទៅស៊ូប្តូរជីវិត សម្រាប់បងប្អូនថែមទៀតផងដែរ។ នៅពេលដែលគាត់មើលថែកូនៗខ្លួន ដោយមានការលះបង់ផ្ទាល់ខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង គឺគាត់មិនធ្វើដោយមានការស្ទាក់ស្ទើរចិត្តទេ តែធ្វើពីការមានតួនាទី និងការស្ម័គ្រចិត្ត ដែលកើតចេញពីអាកប្បកិរិយានៃការពេញចិត្ត។

ក. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីឳពុកម្តាយផ្តល់ឲ្យកូននូវអារម្មណ៍សុវត្ថិភាព និងតម្លៃខ្លួនឯង។ យើងបានមើលអំពីតម្លៃនៃភាពអរសប្បាយរបស់ឳពុកម្តាយទៅលើកូនៗរបស់ខ្លួន នៅក្នុងមេរៀនមុន។ នៅត្រង់នេះ យើងចង់ពិភាក្សាអំពីគុណប្រយោជន៍នៃការមើលថែបែបនេះ។ ចាប់តាំងពីពេលដែលពួកគាត់នៅក្មេងៗនៅឡើយ ពួកគាត់បានប្រឈមមុខនឹងការបដិសេធ និងរងគ្រោះការឈឺចាប់ពីវប្បធម៌ដ៏ឃោរឃៅផងដែរ។ វាពិតជារឿងដ៏ភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលក្មេងៗក៏ទទួលរងការឈឺចាប់ពីមិត្តភក្តិរបស់ខ្លួននៅឯសាលារៀន សូម្បីតែនៅមុនវ័យជំទង់ដែរ។ ក្នុងលោកីយ៍ដែលពេញដោយការប្រកួតប្រជែង ដែលក្មេងៗតែងតែប្រឈមមុខនឹងការបដិសេធ ហើយក៏ទទួលអារម្មណ៍នៃការអន់ចិត្តពីអ្នកដទៃដែរ នោះពួកគាត់នឹងមានភាពស្រស់ស្រាយឡើងវិញ តាមរយៈការដឹងថា ឳពុកម្តាយរបស់ខ្លួនសប្បាយរីករាយចំពោះពួកគាត់ ហើយក៏ពេញចិត្តក្នុងការធ្វើអ្វីៗដែលចាំបាច់សម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់ពួកគាត់ផងដែរ។ ការធ្វើបែបនេះបានធ្វើឲ្យពួកគាត់ដឹងអំពីតម្លៃរបស់ខ្លួន។ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការឲ្យដោយចិត្តសប្បាយរីករាយរបស់អ្នកឳពុកម្តាយ ជួយយកឈ្នះលើបទពិសោធន៍នៃការបដិសេធរបស់ក្មេងៗ (១ថែស្សាឡូនីច ២:៨)។

ខ. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីឳពុកម្តាយការពារកូនៗពីឥទ្ធិពលអាក្រក់។ យើងគិតថា សព្វថ្ងៃនេះ កុមារងាយទទួលយកឥទ្ធិពលអាក្រក់ៗខ្លាំងជាងពេលមុនៗ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្រ្តទៅទៀត។ សព្វថ្ងៃនេះ ការរំលោភបំពានផ្លូវភេទកុមារកំពុងរីករាលដាលនៅលើពិភពលោកនេះខ្លាំងណាស់។ ក្មេងៗពិតជាងាយនឹងបានមើលរូបអាសអាភាស និងអំពើហិង្សាតាមរយៈបណ្តាញសង្គម ឬក៏អ៊ីនធឺណិត ហើយយើងក៏មិនអាចប្រាកដបានយ៉ាង

ច្បាស់ថា ក្មេងៗទទួលបានការការពារចេញពីការជះឥទ្ធិពលអាក្រក់ៗពីអ្នកជិតខាង និងនៅសាលារៀនដែរ។ ការប្រុងប្រយ័ត្នពីឪពុកម្តាយ មានប្រសិទ្ធិភាពល្អក្នុងការប្រយុទ្ធប្រឆាំងចំពោះឥទ្ធិពលអាក្រក់ៗទាំងនេះបាន។ ដូចដែលសាវ៉ក ប៉ុល បានពណ៌នាថា ការប្រុងប្រយ័ត្ននេះកើតឡើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ការឲ្យដោយចិត្តសប្បាយរីករាយ និងការមើលថែថ្នាក់ថ្នមដោយចិត្តសុភាពរបស់អ្នកម្តាយ (និងឪពុក) ដូចដែលសាវ៉កប៉ុលបានពណ៌នា។ ការមានសុវត្ថិភាពគឺជាលទ្ធផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់អ្នកម្តាយដូចនេះ។ បំណងប្រាថ្នារបស់យើងសម្រាប់កូនៗ និងភាពសប្បាយរីករាយនៅក្នុងកូនៗរបស់យើង ផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវការឲ្យតម្លៃលើខ្លួន នៅក្នុងវប្បធម៌នៃការប្រកួតប្រជែង ដែលតែងតែមានមនុស្សបដិសេធ។ ការមើលថែដោយចិត្តសុភាពផ្តល់ឲ្យកូនៗមានការការពារឲ្យរួចផុតពីឥទ្ធិពលដែលមានគ្រោះថ្នាក់។

២. ឪពុកម្តាយដែលមិនផ្តោតអារម្មដល់ក្រុមគ្រួសារធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់កូនៗ

នៅពេលដែលអារម្មណ៍របស់ឪពុកម្តាយ ត្រូវសង្គមទាញឲ្យផ្តោតទៅលើរឿងផ្សេង ជំនួសរឿងកូន នោះកូនអាចទទួលគ្រោះថ្នាក់។

ក. ការទាញអារម្មណ៍មកពីទូរស័ព្ទ និងបណ្តាញសង្គម។ ការផ្តោតអារម្មណ៍មិនពេញលេញ អាចជាការបំផ្លាញដល់ក្មេងៗយ៉ាងខ្លាំងផងដែរ។ ប្រសិនបើម្តាយរបស់ពួកគាត់តែងតែមើលទូរស័ព្ទ ខណៈពេលពួកគាត់កំពុងមើលកូនៗរបស់ខ្លួន នោះកូនៗនឹងខកខានក្នុងការទទួលបានភាពសម្បូរបែប ដែលកើតចេញពីការមិនបែកអារម្មណ៍របស់ម្តាយ។ ដោយពិចារណាលើភាពរវល់ ដែលជាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរ សម្រាប់ឪពុកម្តាយនៅសព្វថ្ងៃនេះ នោះពួកគាត់គួរតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់អំពីការបន្ថែមការងារណាផ្សេងទៀត ដែលរារាំងពួកគាត់មិនឲ្យផ្តោតអារម្មណ៍ពេញលេញចំពោះកូនៗរបស់ខ្លួន និងចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមកផងដែរ។

ការមានមិត្តភក្តិរាប់រយនាក់នៅក្នុងហ្វេសប៊ុកអាចធ្វើឲ្យយើងមិនមានពេលគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការបណ្តុះទំនាក់ទំនងដែលមានភាពស៊ីជម្រៅ និងមានភាពជិតស្និទ្ធជាមួយអ្នកដែលនៅជិតយើងបំផុត។ កណ្ឌគម្ពីរ សុភាសិត ១៨:២៤ អាចទំនងជាមានអ្វីមួយសំខាន់ក្នុងការប្រាប់ពួកយើងដែលកំពុងរស់នៅក្នុងជំនាន់ឌីជីថល (digital) ដោយមានការញៀនជាមួយនឹងប្រព័ន្ធបណ្តាញសង្គម៖ «អ្នកណាដែលមានមិត្តភក្តិច្រើន នោះនាំឲ្យវិនាសខ្លួនទេ ប៉ុន្តែ មានមិត្តសម្លាញ់ម្យ៉ាង ដែលនៅជាប់ជាងបងប្អូនទៅទៀត»។ បើមានមិត្តភក្តិជាច្រើនដែលយើងគ្រាន់តែមានទំនាក់ទំនងសើៗជាមួយពួកគេ នោះយើងអាចទំនងជាបំផ្លាញទំនាក់ទំនងជាមួយអស់អ្នកដែលសំខាន់បំផុតសម្រាប់យើងដូចជា ដៃគូជីវិតយើង កូនៗ និងមិត្តជិតស្និទ្ធរបស់យើងដែរ។

ខ. ការធ្វេសប្រហែសរបស់ឪពុកម្ដាយពីការទទួលបានការងារនៅក្នុងទីក្រុងមួយផ្សេងទៀត ឬប្រទេសមួយផ្សេងទៀត។ *ឪពុកម្ដាយជាច្រើនបានចាកចេញពីគ្រួសាររបស់ពួកគេទៅធ្វើការនៅទីក្រុង ឬប្រទេសឆ្ងាយដើម្បីរកប្រាក់បន្ថែម ឬសងប្រាក់កម្ចី។ ពួកគេទុកកូនតូចៗរបស់ពួកគេជាមួយសាច់ញាតិ ជួនកាលសាច់ញាតិមិនជឿ!*

លោកគ្រូគង្វាល អាជីត បានធ្វើការយ៉ាងជិតស្និទ្ធ ជាមួយនឹងមណ្ឌលគ្រីស្ទបរិស័ទដែលញៀនថ្នាំនៅប្រទេសស្រីលង្កា អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំ។ ចំណុចសង្កេតមួយដែលគាត់បានឃើញគឺថា ម្ដាយរបស់អ្នកញៀនថ្នាំភាគច្រើននៅក្នុងមណ្ឌល បានធ្វើការនៅក្រៅប្រទេស ឆ្ងាយពីគ្រួសាររបស់ពួកគេ អស់រយៈពេលជាច្រើនឆ្នាំនៅពេលដែលសិស្សទាំងនេះធំឡើង។ គាត់ឃើញថា នេះគឺជាបញ្ហាសម្រាប់មនុស្សជាច្រើននាក់នៅក្នុងប្រទេសគាត់ដែរ។ ដើម្បីជួយគ្រួសារឲ្យរួចផុតពីភាពក្រីក្រ ម្ដាយ(ឬឪពុក)ក៏ត្រូវចាកចេញពីផ្ទះ ហើយទៅធ្វើការយ៉ាងនឿយហត់។ ដោយប្រពន្ធធ្វើការឆ្ងាយ នោះប្ដីក៏ចាប់ផ្ដើមផឹកស្រា ហើយពេលខ្លះទៀតក៏មានអំពើកំផិតជាមួយស្រីផ្សេងដែរ។ កូនៗមិនទទួលបានការថែរក្សាត្រឹមត្រូវទេ។ យាយតា ឬក៏សាច់ញាតិដែលមើលថែពួកគាត់មិនមានចំណេះដឹង ឬលទ្ធភាពត្រឹមត្រូវក្នុងការការពារពួកគាត់ឲ្យរួចផុតពីការទាំងនោះ ដូចជាការរំលោភបំពាន និងការប្រើប្រាស់ប្រព័ន្ធអ៊ីនធឺណិតជាដើម។ ហើយជាលទ្ធផល ក្មេងៗជាច្រើននាក់ក្នុងចំណោមក្មេងៗទាំងនោះ ជាពិសេសក្មេងស្រី ក៏ត្រូវទទួលរងគ្រោះនូវការរំលោភបំពានខាងផ្លូវភេទ។ ក្មេងប្រុសៗក៏ញៀនជាមួយនឹងការមើលរូបអាសអាភាស។ បញ្ហាទាំងនេះអាចបំផ្លាញឱកាសនៃការមានទំនាក់ទំនងដ៏រីករាយនៅក្នុងជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍បាន។ ភ្លាមៗនោះដែរ ពួកគាត់ក៏បានរកឃើញថា ការប្រើប្រាស់គ្រឿងញៀនបំពេញបណ្ដោះជាអាសន្ននៃការឈឺចាប់នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់ពួកគាត់ ដែលកើតឡើងមកពីម្ដាយមិនមានវត្តមាន។

ចំពោះអ្នកម្ដាយដែលចេញទៅធ្វើការនៅខាងក្រៅផ្ទះ ពួកគាត់គួរតែដឹងអំពីគ្រោះថ្នាក់ទាំងនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់ពួកគាត់ ហើយសួរថាតើពួកគាត់នឹងមានការខកខានក្នុងការផ្ដល់ឲ្យកូនៗរបស់ខ្លួននូវឱកាសនៃការលូតលាស់ក្នុងបរិយាកាសដែលមានសុវត្ថិភាព ឬក៏យ៉ាងណា។ ពួកគាត់អាចជ្រើសរើសយកការងារណាមួយដែលមានចំណូលមិនស័ក្តិសមនឹងសមត្ថភាពរបស់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់អាចមានពេលនៅជាមួយកូនៗរបស់គាត់បានច្រើនជាងមុន។ ឬក៏ពួកគាត់អាចសម្រេចចិត្តនៅផ្ទះក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានឆ្នាំដំបូង នៅពេលកូនៗនៅតូចនៅឡើយ។ ការធ្វើបែបនេះអាចរារាំងការឡើងតំណែងក្នុងការងាររបស់ពួកគាត់ ប៉ុន្តែនេះជាតម្លៃមួយដ៏ស័ក្តិសមក្នុងការលះបង់ ដើម្បីចិញ្ចឹមកូនៗឲ្យមានសុវត្ថិភាពល្អ។

គ. ឪពុកម្តាយមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការថែទាំកូន និងការពារពួកគេពីគ្រោះថ្នាក់។ ការការពារកូនៗគឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយរបស់ឪពុកម្តាយ—ជាការងារមួយដែលសព្វថ្ងៃនេះកាន់តែពិបាកទៅៗណាស់។ ព្រះគម្ពីរមានពេញដោយការព្រមានដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ឲ្យប្រឆាំងនឹងការជះឥទ្ធិពល ដែលបង្កឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ផ្សេងៗ។ មានកិរិយាសព្ទភាសាក្រេកពីរប្រភេទនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរដំណឹងល្អ ដែលមានគោលគំនិតក្នុងការព្រមានអំពីការមានគ្រោះថ្នាក់។ ពាក្យមួយគឺ «ប្រូសេកូ» (prosechō) ដែលបានបកប្រែថា «ប្រយ័ត្នខ្លួនឲ្យមែនទែន» ឬក៏ «ចូរចាំយាម»។ ពាក្យនេះមានប្រើប្រាស់១០ដងនៅក្នុងដំណឹងល្អ។ ហើយពាក្យមួយទៀតគឺ «ប្លេប៉ូ» (blepō) ដែលជាទូទៅមានន័យថា «មើល» ហើយមានប្រើប្រាស់១០ដងនៅក្នុងដំណឹងល្អដោយមានន័យថា «ចូរប្រយ័ត្ន» «ចូរប្រុងមើល ហើយប្រយ័ត្ន» ឬក៏ «ប្រុងប្រយ័ត្ន»។ ដូច្នេះ យើងឃើញថា មាន២០ដងនៅក្នុងសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលនាំមកនូវគំនិតនៃការព្រមានអំពីគ្រោះថ្នាក់។ សាវ័ក ប៉ុលតែងតែព្រមានដល់មិត្តអ្នកអានសំបុត្ររបស់គាត់អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃគោលលទ្ធិ និងខាងផ្នែកសីលធម៌។ ដូចគ្នាផងដែរ ឪពុកម្តាយក៏គួរតែព្រមានកូនៗខ្លួនអំពីគ្រោះថ្នាក់ នៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។

> **ទីបន្ទាល់របស់លោកគ្រូគង្វាលអាជីត៖** គាត់បាននិយាយថា «ខ្ញុំពិតជាអរគុណយ៉ាងខ្លាំងដល់អ្នកម្តាយខ្ញុំ ដែលគាត់តែងតែព្រមានខ្ញុំជានិច្ចអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃតម្លៃមិនពិតក្នុងវប្បធម៌ទំនើបនេះ កាលពីខ្ញុំនៅវ័យជំទង់។ ខ្ញុំគិតថា ការនោះបានផ្តល់នូវការមើលងាយលោកីយ៍នេះ យ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយជាលទ្ធផលបាននាំឲ្យខ្ញុំខ្លាចធ្លាក់ក្នុងលោកីយ៍ដ៏ទាន់សម័យនេះ។ ដូច្នេះ ឪពុកម្តាយត្រូវតែប្រាកដថា កូនៗរបស់ខ្លួននឹងមិនចាញ់ការជះឥទ្ធិពលនានា ដែលអាចនាំឲ្យការលូតលាស់របស់ពួកគាត់មានគ្រោះថ្នាក់»។

៣. សេចក្តីស្រឡាញ់ពីឪពុកម្តាយដល់កូន រក្សាពួកគេឲ្យមានសុវត្ថិភាព នៅពេលដែលពួកគេប្រឈមមុខនឹងការប្រៀបធៀបអយុត្តិធម៌

ក. កូនរបស់យើងត្រូវបានរងគ្រោះនៅពេលដែលយើងឲ្យតម្លៃពួកគេតាមពណ៌សម្បុរ ឬភាពឆ្លាតវៃរបស់ពួកគេ។ កូនៗយើងប្រឈមមុខនឹងពិការភាពយ៉ាងខ្លាំង ដោយសារការធំធាត់ឡើងនៅក្នុងប្រពៃណីដែលគេប្រៀបធៀប និងបង្ហាញភាពផ្ទុយគ្នាជាមួយនឹងអ្នកដទៃ និងការដែលមនុស្សម្នាបន្ទាបបន្ថោកពួកគាត់។ *ជាពិសេស ក្មេងស្រីត្រូវបានល្បួងឲ្យប្រៀបធៀបខ្លួនទៅនឹងនារី «ស្អាត» និង «ល្អឥតខ្ចោះ» ដែលពួកគេឃើញនៅលើ TikTok និងប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយសង្គមផ្សេងទៀត។ នេះជាការបង្កឲ្យមានជំងឺផ្លូវចិត្តក្នុងចំណោមក្មេងស្រីទូទាំងពិភពលោក។* នៅទូទាំងអាស៊ី យោងតាមអត្ថន័យនៃតម្លៃរបស់លោកីយ៍ដែលមានការ

ប្រទាក់ប្រទិនគ្នាអំពីមនុស្ស នោះគេរាប់មនុស្សស្រីដែលមានស្បែកសថា ស្អាតជាងស្រីដែលមានស្បែកខ្មៅ។ យើងធ្លាប់បានឮគ្រីស្ទបរិស័ទ—ជាអ្នកដែលយើងជឿថា មិនមានបំណងអាក្រក់ទេ—បាននិយាយដោយមានពាក្យសម្ដីមិនល្អទៅកាន់កុមារដូចជាថា «ហេតុអីបានជាឯងខ្មៅម្ល៉េះ?» ឬក៏ថា «នាងសជាងឯងឆ្ងាយណាស់»។ ឬក៏ប្រយោគមួយចំនួនទៀតដូចជា «ហេតុអីបានជាឯងទាបម្ល៉េះ?» ឬក៏ «តើឯងអត់សម្រកគីឡូខ្លះទេអី?»។ ក្មេងៗដែលប្រឈមមុខនឹងការបដិសេធបែបនេះ ដោយសារមានពិការភាពដែលគេទទួលស្គាល់ អាចនឹងទំនងជាធំធាត់ឡើងដោយមិនមានសុវត្ថិភាព ដោយគិតថាខ្លួន មិនមានអ្នកណាប្រាថ្នាចង់បាន ជាពិសេសចំពោះភេទផ្ទុយគ្នា ពីព្រោះពួកគាត់ «មិនស្អាត»។ នៅពេលដែលពួកគាត់ក្លាយជាមនុស្សវ័យជំទង់ នោះពួកគាត់ទំនងជាងាយមានទំនាក់ទំនង ដែលអាចនាំឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ដែរ។

ខ. ការមិនស្រឡាញ់កូនដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ អាចនាំពួកគេទៅរកសេចក្ដីស្រឡាញ់ពីអ្នកមិនជឿ។ យើងធ្លាប់បានឃើញការនេះកើតឡើងនៅក្នុងការបម្រើព្រះរបស់យើង។ ក្មេងស្រីម្នាក់បានទទួលជឿព្រះគ្រីស្ទ ហើយស្វែងរកបានទីជម្រក ចេញពីលោកីយ៍នេះ នៅក្នុងការប្រកបយ៉ាងកក់ក្ដៅរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ គាត់បានត្រៀមចិត្តរួចរាល់ហើយក្នុងការបម្រើព្រះជាម្ចាស់។ ប៉ុន្តែ គាត់នៅមានស្នាមរបួសដែលកើតមានឥតឈប់ឈរ ដោយសារពាក្យពេចន៍នៃការបដិសេធដែលគាត់បានជួបប្រទះនៅក្នុងផ្ទះ ឬក៏នៅសាលារៀនជាដើម។ បន្ទាប់មកគាត់បានជួបបុរសវ័យក្មេងម្នាក់ដែលបង្ហាញពីការយកចិត្តទុកដាក់ និងគាំទ្រគាត់ដែលមិនធ្លាប់មាននរណាម្នាក់ធ្វើដាក់គាត់បែបនេះពីមុនៗមកទាល់តែសោះ។ គាត់មិនអាចទប់ទល់នឹងភាពទាក់ទាញនៃការសរសើរគាំទ្របែបនេះបានទេ។ គាត់ក៏មានទំនាក់ទំនងជាមួយបុរសនោះ ហើយអាចនឹងរើទៅនៅជាមួយគាត់ ដែលមើលទៅហាក់បីដូចជាស្រឡាញ់គាត់ខ្លាំងណាស់។ ប៉ុន្តែ ក្នុងរយៈពេលពីរទៅបីថ្ងៃ គាត់បានឃើញថា គាត់បានធ្វើកំហុសធំមួយ ដោយសារបុរសវ័យក្មេងនោះក៏ចាប់ផ្ដើមប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់ដោយធ្វើបាប។ ដោយសារភាពស្រេកឃ្លានចង់បានការគាំទ្រ នោះអ្នកដែលខ្វះការគាំទ្របែបនេះអាចធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់នៃការមានទំនាក់ទំនងបែបស្នេហាជាមួយបុគ្គលដំបូង ដែលបង្ហាញការនោះចំពោះគាត់—ជាបុគ្គលម្នាក់ដែលមិនស័ក្ដិសមនឹងគាត់ទាំងស្រុងតែម្ដង។

គ. ឪពុកម្ដាយគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវតែប្រែចិត្តពីអំពើបាបនៃការប្រៀបធៀបកូនរបស់ពួកគេជាមួយអ្នកដទៃ។ ជារឿយៗ ឪពុកម្ដាយមានកំហុសក្នុងការធ្វើឲ្យកូនៗរបស់ខ្លួនមានរបួស តាមរយៈពាក្យពេចន៍មិនសមរម្យ។ ពេលខ្លះ ឪពុកម្ដាយប្រៀបធៀបពួកគាត់ជាមួយអ្នកដទៃ ដើម្បីជំរុញពួកគាត់ឲ្យធ្វើបានល្អ។ ឪពុកម្ដាយដែលមានបទពិសោធន៍ទទួលបានការប្រៀបធៀបដូចនេះ កាលពីពួកគាត់នៅវ័យជំទង់ទំនងជាអាចប្រៀបធៀបកូនៗរបស់ខ្លួននៅក្នុងរបៀបដូចគ្នាដែរ។ នេះគឺជាអាកប្បកិរិយាដែលរៀនបានដែលយើងត្រូវព្យាយាមលះបង់

ចោលវិញ។ ប៉ុន្តែ ជារឿងដ៏គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ការរៀនលះបង់របៀបនេះចោល គឺពិបាកធ្វើណាស់។ វាអាចជាទំនោរផ្នែកធម្មជាតិមួយយ៉ាងខ្លាំងរបស់ឪពុកម្តាយ ដែលគាត់ប្រៀបធៀបបែបនេះដោយមិនដឹងខ្លួន។ នៅពេលកូនមកពីសាលាវិញ ដោយមានសំបុត្ររបាយការណ៍ចុងឆ្នាំមកជាមួយ ម្តាយរបស់គាត់អាចនឹងយកមកមើល ហើយក៏ចាប់ផ្តើមសួរអំពីចំណាត់ថ្នាក់របស់នាង រស្មី ដែលជាបងប្អូនជីដូនមួយ។ ភ្លាមៗនោះក្មេងស្រីក៏ឃើញថា តម្លៃរបស់គាត់គឺត្រូវបានកំណត់តាមរបៀបរៀបរយ ដែលបងប្អូនជីដូនមួយរបស់គាត់បានធ្វើ។ *ព្រះស្អប់គ្រប់ទម្រង់នៃការរើសអើងដែលបណ្តាលឲ្យឪពុកម្តាយបង្កើតភាពខុសគ្នា ដោយផ្អែកលើរូបរាង ឬបញ្ញា។*

ឃ. កុមារដែលធំឡើងជាមួយនឹងការប្រៀបធៀបឥតឈប់ឈរ មិនក្លាយជាមនុស្សពេញវ័យដែលមានសុវត្ថិភាព និងមានទំនុកចិត្តនោះទេ។ នេះគឺគ្រាន់តែជាបញ្ហាមួយក្នុងចំណោមបញ្ហាជាច្រើន ដែលក្មេងៗជួបប្រទះនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលកំណត់តម្លៃរបស់ពួកគាត់តាមរយៈសម្រស់ ប្រាជ្ញា ទេពកោសល្យ ទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រវត្តិគ្រួសារជាដើម។ ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនអំពីតម្លៃដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានរបស់មនុស្សម្នាក់ៗនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។ ប៉ុន្តែ លោកីយ៍នេះនៅតែបន្តវាយប្រហារគោលគំនិតមួយនោះ។ ឪពុកម្តាយដែលគាំទ្រកូនៗរបស់ខ្លួន និងប្រាប់ពួកគាត់នូវសារដ៏ច្បាស់លាស់អំពីតម្លៃរបស់ពួកគាត់អាចជួយព្យាបាលរបួស ដែលក្មេងៗទាំងនោះទទួលបានពីការប្រៀបធៀប និងការបដិសេធនៅក្នុងលោកីយ៍ ដែលនៅជុំវិញពួកគាត់។ ក្មេងណាម្នាក់ដែលទទួលបានការគាំទ្រ និងមិនធ្លាប់ទទួលរងគ្រោះដោយសារការប្រៀបធៀបនៅផ្ទះ នឹងលូតលាស់ឡើងក្លាយជាយុវជនដែលមានសុវត្ថិភាពម្នាក់។ ប្រសិនបើកុមារទទួលអារម្មណ៍ថា ឪពុកម្តាយគាត់រាប់គាត់ថា ជាមនុស្សស្អាតនៅផ្ទះ នោះការប្រកាសអំពីភាពមិនស្អាតរបស់គាត់ពីមនុស្សដែលមិនសមរម្យនឹងមិនមានអំណាចលើគាត់ទេ។ ប៉ុន្តែ ចំពោះកុមារដែលទទួលបានការប្រៀបធៀបជាមួយអ្នកដទៃ ហើយមិនសូវទទួលការគាំទ្រនឹងអាចទំនងជាធំធាត់ឡើង ដោយក្លាយជាមនុស្សពេញវ័យដែលមិនសប្បាយចិត្ត។

ង. ឪពុកម្តាយមិនគួរប្រៀបធៀបរវាងបងប្អូនបង្កើតទេ។ នៅពេលដែលឪពុកម្តាយប្រៀបធៀបកូនៗខ្លួនឯងនោះបងប្អូននឹងធំធាត់ឡើងដោយមានស្នាមរបួសដែលទាក់ទងគ្នាជាមួយបងប្អូនរបស់ខ្លួន។ ស្នាមរបួសបែបនេះអាចលេចចេញឡើងនៅក្នុងជីវិតជំទង់របស់ពួកគាត់ នៅពេលដែលពួកគាត់ឈ្លោះគ្នា។ ឪពុកម្តាយមានការស្រងាកចិត្តនៅពេលដែលកូនៗឈ្លោះគ្នា អំពីរឿងទ្រព្យសម្បត្តិគ្រួសារ ឬក៏ប្រហែលជាលើការមើលថែរបស់ឪពុកម្តាយផងដែរ។ ផលវិបាកដែលកើតឡើងដែលពិបាកបំផុត គឺនៅពេលដែលឪពុកម្តាយស្រឡាញ់កូនម្នាក់ខ្លាំងជាងម្នាក់ទៀត។ នៅត្រង់នេះ ស្នាមរបួសក៏កាន់តែជ្រៅជាងមុន ហើយការមិនចុះសម្រុងគ្នាក៏អាចកាន់តែមានការកត់សម្គាល់ច្រើនជាងមុនផងដែរ។ ដំណើររឿងនៃកូនប្រុសៗរបស់លោក យ៉ាកុប បានបង្ហាញ

អំពីទីបន្ទាល់នៃភាពល្ងីល្ងើនៃការមានកំហុសដូចនេះ ដែលបណ្តាលមកពីការស្រឡាញ់កូនម្នាក់ខ្លាំងជាងម្នាក់ទៀត។

ការអនុវត្តន៍ និង សេចក្តីសន្និដ្ឋានៈ

ចូរប្រែចិត្តពីគ្រប់ទម្រង់នៃការរើសអើង ជាពិសេសនៅក្នុងផ្ទះ

និងចូរស្រឡាញ់កូនរបស់អ្នកស្មើៗគ្នា។

ដំណោះស្រាយនោះគឺ ឪពុកម្តាយត្រូវតែស្រឡាញ់កូនៗខ្លួនឲ្យបានស្មើៗគ្នា ហើយមិនឲ្យមានការរំពឹងទុកសម្រាប់កូនម្នាក់ៗដូចគ្នាឡើយ។ កូនម្នាក់អាចពូកែខាងផ្នែកបច្ចេកវិទ្យា ខណៈពេលដែលកូនម្នាក់ទៀតអាចពូកែខាងឯការសិក្សា។ ពួកគាត់ម្នាក់ៗមានអំណោយទានផ្ទាល់ខ្លួនខុសៗគ្នា ហើយឪពុកម្តាយត្រូវតែក្រឡេកមើលអំណោយទានទាំងនោះ និងលើកទឹកចិត្តពួកគាត់។ ពិតណាស់! យើងអាចយកមនុស្សណាម្នាក់សមជាគំរូមកធ្វើជាគំរូបានដែរ។ ប៉ុន្តែ ការនេះគួរតែធ្វើឡើងក្នុងរបៀបមួយដែលជំរុញពួកគាត់ ជាជាងកាត់បន្ថយតម្លៃរបស់ពួកគាត់។ ដោយមានការបដិសេធដែលមនុស្សជួបប្រទះនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ដែលជាសត្រូវយើងនោះផ្ទះសម្បែងគួរតែជាកន្លែងមួយដែលមានពេញដោយការគាំទ្រ និងការទទួលយក។

មេរៀនទី២១

ការប្រៀនប្រដៅកូនៗ៖
ឪពុកម្ដាយត្រូវបង្ហាត់កូនឲ្យស្ដាប់បង្គាប់
ភាគ ១

អេភេសូ ៦:១-៤ «ក្មេងរាល់គ្នាអើយ ចូរស្ដាប់បង្គាប់មាតាបិតាខ្លួនក្នុងព្រះអម្ចាស់»

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២៥៩ ដល់ ២៦៩ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន អេភេសូ ៦:១-៤

សេចក្ដីផ្ដើម៖ នៅក្នុងពីរមេរៀនមុន យើងបានពិភាក្សាគ្នាអំពីការធ្វើឲ្យផ្ទះរបស់យើងជាកន្លែងសប្បាយសម្រាប់កូនៗ។ ប៉ុន្ដែ យើងមិនអាចឈប់ត្រឹមហ្នឹងបានទេ។ កូនៗបានកើតមកមាននិស្ស័យបាបស្រាប់ហើយ ដែលនេះមានន័យថា ពួកគាត់ក៏ធ្វើខុស ហើយក៏អាចធ្លាក់ក្នុងការល្បួងឲ្យធ្វើអ្វីមួយដែលមិនត្រឹមត្រូវបានផងដែរ។ ដូច្នេះ ពួកគាត់ក៏ត្រូវការការអប់រំ។

ជារឿយៗ ព្រះគម្ពីរតែងតែលើកឡើងអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់វាយផ្ចាលយើង។ ជាទូទៅ គឺត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាឧទាហរណ៍ក្នុងការដែលឪពុកវាយផ្ចាលកូនៗរបស់ខ្លួន។ លោក ម៉ូសេ បានសរសេរថា «ក៏ត្រូវនឹកពិចារណាក្នុងចិត្តថា ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់បានវាយផ្ចាលឯង ដូចជាមនុស្សវាយផ្ចាលកូនរបស់ខ្លួន» (ចោទិយកថា ៨:៥)។ ការអប់រំ និងការវាយផ្ចាលកូនៗគឺជាទំនួលខុសត្រូវដ៏សំខាន់មួយរបស់ឪពុកម្ដាយ។

ចូរណែនាំឲ្យពួកកូនស្គាល់ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់

១. ភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមូលដ្ឋាននៃការប្រៀនប្រដៅនៅក្នុងជីវិតគ្រួសាររបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ ដោយសារព្រះអង្គបរិសុទ្ធ នោះព្រះអង្គស្អប់អំពើបាបយើង។ កណ្ឌគម្ពីរ ហាបាគុក ១:១៣ បានចែងថា ព្រះជាម្ចាស់ «មានព្រះនេត្របរិសុទ្ធក្រៃលែង និងទតមើលការអាក្រក់មិនបាន ក៏និងពិនិត្យមើលការទុច្ចរិតមិនបានដែរ»។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលគឺជាដំណើររឿងមួយនៃការមិនស្ដាប់បង្គាប់ ដោយមានការវាយផ្ចាល ហើយមានការប្រែចិត្តដែលជាលទ្ធផលនៃការវាយផ្ចាលនោះ។ ដូច្នេះ ព្រះបានប្រាប់សាសន៍អ៊ីស្រាអែ

លជាញឹកញាប់ថា ឲ្យចងចាំអំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់បានវាយផ្ចាលដល់ពួកគាត់។ កណ្ឌគម្ពីរ ចោទិយកថា ១១:១ និង៨ដាស់តឿនឲ្យប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលស្តាប់បង្គាប់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ហើយនៅចន្លោះខទាំងពីរនេះក៏មានការរៀបរាប់ឡើងវិញ អំពីរបៀបដែលព្រះជាម្ចាស់បានរំដោះពួកគាត់ដោយអំណាចព្រះចេស្តារបស់ទ្រង់ (ខ២-៤) និងអំពីរបៀបដែលព្រះអង្គបានដាក់ទោសដល់ពួកគាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគាត់ដែរ (ខ៥-៧)។ នេះគឺជាលំនាំនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យប្រទានពរដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែព្រះអង្គក៏ត្រូវតែដាក់ទណ្ឌកម្មដល់ពួកគាត់ ដើម្បីឲ្យពួកគាត់រៀនរស់នៅដោយមានភាពបរិសុទ្ធដែរ។ បន្តិចក្រោយមកទៀតលោក ម៉ូសេ បានមានប្រសាសន៍ថា «មើល៍ នៅថ្ងៃនេះ អញដាក់ព្រះពរ ហើយនិងសេចក្តីបណ្តាសា សំរៀងនៅមុខឯងរាល់គ្នា បើឯងស្តាប់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង ដែលអញបង្គាប់ដល់ឯងនៅថ្ងៃនេះ នោះនឹងបានពរ តែបើមិនស្តាប់តាមអស់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯងទេ នោះឯង និងត្រូវបណ្តាសាហើយ។» (ចោទិយកថា ១១:២៦-២៨)។

២. រឿងរបស់ព្រះដែលប្រៀនប្រដៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ក៏ជាការព្រមានសម្រាប់យើង។ បន្ទាប់ពីបានរៀបរាប់អំពីរឿងមួយចំនួនអំពីការដាក់ទោសនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់រួចហើយ នោះសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «រីឯការទាំងនោះបានកើតមកដល់គាត់ទុកជាគំរូ ហើយបានកត់ទុក សម្រាប់ជាសេចក្តីទូន្មានប្រដៅ ដល់យើងរាល់គ្នា» (១កូរិនថូស ១០:១១)។ ប្រសិនបើនោះជាគោលបំណងសម្រាប់កត់ត្រារឿងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរអំពីការដាក់ទោស និងការរំដោះ នោះយើងក៏ត្រូវតែប្រាប់កូនៗរបស់យើងអំពីរឿងទាំងនោះផងដែរ។ ដូចនោះ គំនិតនេះនឹងចូលទៅក្នុងចិត្តគំនិតរបស់ពួកគាត់ដែលថា អំពើបាបគឺពិតជាធ្ងន់ធ្ងរណាស់ នៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សាវ័ក ប៉ុល បានប្រាប់ក្រុមជំនុំនៅទីក្រុងរ៉ូមថា «ដូច្នេះចូរមើលសេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីប្រិតប្រៀបនៃព្រះ គឺទ្រង់ប្រិតនឹងពួកអ្នកដែលដួល តែសប្បុរសនឹងអ្នកវិញ បើអ្នកនៅជាប់នឹងសេចក្តីសប្បុរសនោះ ពុំនោះ អ្នកនឹងត្រូវកាត់ចេញដែរ» (រ៉ូម ១១:២២)។

៣. យើងត្រូវអានរឿងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដល់កូនៗរបស់យើង។ កូនៗរបស់យើងត្រូវតែធំធាត់ឡើងដោយមានគំនិតអំពីព្រះជាម្ចាស់ ថាព្រះអង្គជាឪពុកដែលប្រៀនប្រដៅកូន។ ដើម្បីឲ្យការនោះអាចកើតឡើងបាន នោះពួកគាត់ត្រូវការរបបអាហារដ៏ល្អនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ការបរាជ័យរបស់យើងក្នុងការផ្តល់របបអាហារបែបនេះ នឹងក្លាយជាហេតុដែលនាំឲ្យកូនៗយើងធំធាត់ឡើង ដោយមានអាកប្បកិរិយាបែបមិនអើពើចំពោះអំពើបាប៖ ជាអាកប្បកិរិយាដែលពួកគាត់យកមកពីវប្បធម៌ដែលពួកគាត់កំពុងតែរស់នៅ។ ពួកគាត់នឹងមានការពិបាកយល់អំពីមូលហេតុដែលជំនាន់ឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន មានការតវ៉ាប្រឆាំងយ៉ាង

ខ្លាំងម្ល៉េះចំពោះរឿងដូចជាការរៀបការជាមួយភេទដូចគ្នា និងការរំលូតកូន រហូតដល់ចំណុចនៃការបដិសេធ មិនអនុញ្ញាតឲ្យពួកគាត់អនុវត្តនៅក្នុងរង្វង់គ្រីស្ទបរិស័ទផងដែរ។ កូនៗកំពុងរស់នៅក្នុងវប្បធម៌មួយដែល ការគាំទ្រការរៀបការភេទដូចគ្នា និងការរំលូតកូន បានកើនឡើង ហើយគេបានចាត់ទុកការទាំងពីរនោះថា ជាសិទ្ធមនុស្ស។ អាកប្បកិរិយាបែបនោះក៏ជារឿងទូទៅនៅក្នុងសម័យព្រះគម្ពីរដែរ ជាពិសេសនៅទីក្រុងកូរិនថូស។ ដូច្នេះ នៅពេលដែលសាវ័ក ប៉ុល បានឃើញអំពើបាបខាងឯផ្លូវភេទដ៏អាក្រក់ៗដូចនោះ នៅទីនោះ នោះគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា អ្នកប្រព្រឹត្តិអំពើបាបគួរតែទទួលការកាត់ទោស (១កូរិនថូស ៥:៥)។ កូនៗ

paideia

យើងអាចនឹងមើលឃើញថា នេះជាការរំលោភបំពានសិទ្ធិមនុស្សយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ពួកគាត់ត្រូវតែដឹងអំពីការបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដោយហ្មត់ចត់ ទាំងបទគម្ពីរដែលពួកគាត់ពេញចិត្តដែលនិយាយអំពីព្រះពរ និងបទគម្ពីរពិបាកៗដែលនិយាយអំពីការជំនុំជម្រះផងដែរ។ ការបរាជ័យរបស់យើងក្នុងការប្រាប់រឿងទាំងនេះទៅកាន់កូនៗរបស់យើង នឹងធ្វើឲ្យពួកគាត់មានការពិបាកក្នុងការមានអាកប្បកិរិយាស្របតាមព្រះគម្ពីរចំពោះការប្រៀនប្រដៅពីឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួន។

ចូរស្ដាប់តាមដំបូន្មានរបស់សាវ័ក ប៉ុល អំពីការអប់រំកូន

(**អាន អេភេសូ ៦:៤**) សាវ័ក ប៉ុល មានការបង្រៀនសំខាន់ៗមួយចំនួនសម្រាប់ឪពុក(និងម្ដាយ!)គ្រប់រូបអំពីការប្រៀនប្រដៅកូនៗ ជាសេចក្ដីបង្រៀនដែលយើងស័ក្ដិសមគិតពិចារណាឲ្យបានហ្មត់ចត់។ កណ្ឌគម្ពីរអេភេសូរ ៦:៤ គឺជាមូលដ្ឋានដ៏ល្អមួយក្នុងការសិក្សានេះ។ នៅត្រង់ចំណុចនោះ សាវ័ក ប៉ុល បានមានប្រសាសន៍ថា «ឪពុករាល់គ្នាអើយ កុំឲ្យចាក់រុកកូនរបស់ខ្លួនឡើយ ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន និងសេចក្ដីដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ»។ ចូរយើងមើលការបញ្ជាក់គាំទ្រនីមួយៗដែលមាននៅក្នុងខគម្ពីរមួយនេះ។

១. កុំឲ្យចាក់រុកកូនរបស់អ្នក

ជាដំបូង សាវ័ក ប៉ុល បានប្រាប់ឪពុកទាំងឡាយមិនឲ្យ «ចាក់រុក» កូនៗរបស់ខ្លួននោះឡើយ។ នៅក្នុងបរិបទនៃការប្រៀនប្រដៅ ការធ្វើឲ្យកូនៗខឹងបែបនោះ មានទាំងការប្រៀនប្រដៅដែលមិនមានហេតុផល មិនយុត្តិធម៌ មិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនបាន ឬមានការប្រមាថមើលងាយ។ ជារឿយៗ ឪពុកម្ដាយប្រៀនប្រដៅកូនៗគាត់ដោយកើតចេញពីការធុញទ្រាន់វិញ។ វាគឺជារឿងធម្មជាតិទេ ដែលឪពុកម្ដាយមានអារម្មណ៍ធុញ នៅពេលដែលកូនៗរបស់ពួកគាត់បានធ្វើខុស។ ប៉ុន្តែ ឪពុកម្ដាយក៏អាចប្រព្រឹត្តលើសផងដែរ ដល់ថ្នាក់ថា ទង្វើចម្បង

ដែលកូនៗទទួលបានគឺថា «ប៉ាកំពុងតែខឹង» ជាជាងថា «ខ្ញុំបានធ្វើខុស ប៉ុន្តែការដាក់វិន័យនេះគឺសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចផ្លាស់ប្រែបាន»។

កណ្ឌគម្ពីរ កូឡុស ៣:២១ គឺជាខគម្ពីរស្របគ្នាមួយទៅនឹងកណ្ឌគម្ពីរ អេភេសូរ ៦:១-៩ ហើយសាវ័ក ប៉ុលបានលើកឡើងថា «ឪពុករាល់គ្នាអើយ កុំឌុកដាន់កូនចៅឡើយ ក្រែងវារសាយចិត្តចេញ»។ ការប្រៀនប្រដៅគួរតែជាការលើកទឹកចិត្តដល់កូនៗ មិនមែនជាកាបំបាក់ទឹកចិត្តពួកគេទេ។ ការប្រៀនប្រដៅគួរតែជាការលើកទឹកចិត្តដល់កូនៗឲ្យមានសេចក្តីប្រាថ្នាចំពោះអ្វីដែលប្រសើរជាង ជាជាងបំបាក់ទឹកចិត្តពួកគាត់ក្នុងការគិតថាខ្លួនជាមនុស្សមិនមានតម្លៃ។

> **នេះគឺជាពាក្យមួយចំនួនដែលបំបាក់ទឹកចិត្តកូនៗ៖** «អាភ្លើ!» «អាអត់ប្រយោជន៍» «ឯងនាំតែរឿងឲ្យគ្រួសារ!» «ចឹបានមិនធ្វើដូចបងប្រុសឯង?» ឬក៏ «ឯងជាមនុស្សរំខានដល់ហើយ!»។
>
> **ប៉ុន្តែ ពាក្យដែលមិនបំបាក់ទឹកចិត្តកូនៗមានដូចនេះវិញ៖** *«អ្វីដែលកូនបានធ្វើគឺខុស ហើយមិនគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់»* «នេះមិនមែនជាអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះទ័យឲ្យកូនធ្វើទេ!» «តើកូនមិនដឹងថា ការនេះធ្វើឲ្យកូនឈឺចាប់ប៉ុណ្ណាទេឬ?» «យើងត្រូវតែដាក់ទោសកូនដោយសារប៉ាម៉ាក់ចង់ឃើញកូនបែរចេញពីការប្រព្រឹត្តិមិនត្រឹមត្រូវបែបនេះ» ឬក៏ «ព្រះជាម្ចាស់បង្កើតកូនមកជាមនុស្សដ៏ល្អ ហើយព្រះអង្គនឹងជួយកូនតាមរយៈការនេះ»។

មានក្មេងជំទង់ម្នាក់បានប្រាប់អ្នកអធិប្បាយជនជាតិអាមេរិកដ៏ល្បីម្នាក់ គឺលោក វ៉ារ៉ែន វៀសប៊ី ថា «ឪពុកខ្ញុំប្រើប្រាស់កាំភ្លើងត្បាល់សម្រាប់សម្លាប់មូស!»។ តើមានក្មេងប៉ុន្មាននាក់ដែលបានទទួលរងការឈឺចាប់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយសារភាពអយុត្តិធម៌ និងការផ្ទុះកំហឹងដែលនាំឲ្យមានរបួសពីឪពុកម្តាយ?

ការទាំងអស់នេះបង្ហាញថា យើងត្រូវការជំនួយពីព្រះជាម្ចាស់នៅពេលយើងប្រៀនប្រដៅកូនៗ។ យើងក៏ត្រូវការភាពពេញលេញខាងឯព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នៅពេលដែលយើងស្តីបន្ទោសកូនៗ។ ដូច្នេះ ខណៈពេលដែលយើងស្តីបន្ទោសដល់កូនៗ យើងក៏អធិស្ឋានក្នុងចិត្តថា សូមព្រះជួយយើង។ ប៉ុន្តែ ជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ នៅពេលយើងខឹងនឹងកូនៗ ដោយសារពួកគាត់បានធ្វើអ្វីមួយខុស នោះយើងអាចប្រព្រឹត្តិហាក់បីដូចជាបានដកខ្លួនចេញពីព្រះអង្គមួយរយៈ ដើម្បីធ្វើនូវអ្វីដែលយើងត្រូវធ្វើ។

កំហឹងបរិសុទ្ធ។ អ្វីដែលយើងបានលើកឡើងខាងលើនេះមិនមែនមានន័យថា យើងមិនខឹងកូនៗយើង នៅពេលគាត់ធ្វើខុសនោះទេ។ សេចក្តីក្រោធ គឺជាផ្នែកមួយនៃលក្ខណសម្បត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ព្រះអង្គស្រឡាញ់យើងដល់ម្ល៉េះ បានជាព្រះអង្គខ្វាល់ចំពោះអ្វីដែលយើងធ្វើខុស។ ហើយក្នុងនាមជាប្រជារាស្ត្ររបស់

ព្រះជាម្ចាស់ យើងក៏ត្រូវតែមានការខឹងនៅពេលដែលអ្នកដែលយើងស្រឡាញ់ បានធ្វើអ្វីមិនត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវធ្វើដូចអ្វីដែលសាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ចូរខឹងចុះ តែកុំឲ្យ [យើង] ធ្វើបាបឡើយ» (អេភេសូរ ៤:២៦)។ នេះហើយជាមូលហេតុសំខាន់ណាស់ដែលត្រូវមានព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលដែលយើងប្រៀនប្រដៅកូន។ យើងមិនអាចនិយាយអ្វីដែលមានពេញដោយការឈឺចាប់ និងអាក្រក់ៗនៅពេលយើងដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះវត្តមានជាមួយយើងបានទេ! នៅពេលដែលលោកអ្នកកំពុងខឹង នោះលោកអ្នកដឹងថា ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយលោកអ្នកដែរ។ ការនោះផ្តល់ដល់លោកអ្នកនូវសុវត្ថិភាពដែលបានរុំព័ទ្ធដោយព្រះជាម្ចាស់ដ៏មានពេញដោយអំណាចព្រះចេស្តា។ សុវត្ថិភាពនេះដើរតួនាទីក្នុងការការពារយើងមិនឲ្យបង្ហាញកំហឹងរបស់យើងនៅក្នុងរបៀបដែលមានគ្រោះថ្នាក់។

២. សូមកុំបរាជ័យក្នុងការប្រៀនប្រដៅកូន

ប៉ុន្តែការដែលយើងខ្លាចការប្រៀនប្រដៅជ្រុលពេក អាចនាំឲ្យយើងធ្វើកំហុសផ្ទុយ គឺអត់ហ៊ានប្រៀនប្រដៅសោះ។ លោក ជេមស៍ ដបសិន បានលើកឡើងថា «មានការនិពន្ធជាច្រើនអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការដាក់ពិន័យខ្លាំងពេក ការសង្កត់សង្កិន និងការដាក់ពិន័យដែលមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ការព្រមានទាំងនោះត្រឹមត្រូវហើយក៏គួរយកទៅអនុវត្តផងដែរ។ ក៏ប៉ុន្តែ មនុស្សខ្លះបានប្រើលទ្ធផលនៃការដាក់ពិន័យដែលមានការសង្កត់សង្កិន ដើម្បីធ្វើជាមូលហេតុក្នុងការមិនដាក់វិន័យសោះ។ នេះគឺជារឿងល្ងីល្ងើ»។ ការបញ្ជាក់បន្ថែមបន្ទាប់របស់សាវ័ក ប៉ុល នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ អេភេសូរ ៦:៤ បានផ្តល់នូវតម្រូវការនៃការកែតម្រង់ចំពោះគ្រោះថ្នាក់មួយនេះ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានលើកឡើងថា «ឪពុករាល់គ្នាអើយ កុំឲ្យចាក់រុកកូនរបស់ខ្លួនឡើយ» គាត់ក៏បានបន្ថែមទៀតថា «ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន...របស់ព្រះអម្ចាស់វិញ»។

យើងត្រូវប្រៀនប្រដៅកូនៗ។ ពាក្យដែលគេបានបកប្រែថា «ចូរបង្រៀន» («ផៃឌៀ» “paideia”) មាននូវគំនិតនៃ «ការបង្ហាត់អ្នកណាម្នាក់តាមច្បាប់នៃការប្រព្រឹត្ត និងអាកប្បកិរិយាដែលត្រឹមត្រូវ»។ ចេញពីពាក្យនៃភាសាក្រេកនោះ យើងទទួលបានពាក្យ «គរុកោសល្យ» ដែលបញ្ជាក់អំពីការឈ្លាសវៃរបស់គ្រូ សេចក្តីប៉ិនប្រសប់សម្រាប់គ្រូក្នុងការបង្រៀន។ នៅពេលឪពុកម្តាយប្រៀនប្រដៅកូនៗ ការផ្តោតសំខាន់គឺលើការបង្ហាត់បង្រៀន ជាជាងការដាក់ពិន័យ។

ព្រះប្រៀនប្រដៅដូចជាឪពុក។ ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញអំពីការប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុកទុកជាឧទាហរណ៍នៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះចំពោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ កណ្ឌគម្ពីរ ហេព្រើរ ១២:៧ បានចែងថា «បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាត្រូវសេចក្តីផ្ចាញ់ផ្ចាល នោះគឺព្រះអង្គទ្រង់ប្រព្រឹត្តនឹងអ្នករាល់គ្នា ដូចជាកូនហើយ ដ្បិតតើមានកូនឯណាដែលឪពុកមិនវាយផ្ចាលនោះ»។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញថា លោក អេលី បានបរាជ័យក្នុងនាមជាឪពុក

ក្នុងការប្រៀនប្រដៅដល់កូនៗរបស់គាត់។ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់ទៅកាន់ សាំយូអែល ដែលមានវ័យក្មេង អំពីលោក អេលី ថា៖ «ដ្បិតអញបានប្រាប់លោកហើយថា អញនឹងជំនុំជម្រះពួកគ្រួលោកជាដរាបទៅ ដោយព្រោះអំពើដ៏លាមកដែលលោកបានដឹងពីពួកកូនលោក ជាការដែលនាំឲ្យគាត់ត្រូវបណ្តាសា ហើយលោកមិនបានហាមឃាត់ដល់គាត់ទេ» (១សាំយូអែល ៣:១៣)។ កណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតបានចែងថា «អ្នកណាដែលមិនសូវប្រើរំពាត់ នោះឈ្មោះថា ស្អប់កូន តែអ្នកណាដែលស្រឡាញ់កូនវិញ នោះឧស្សាហ៍វាយផ្ចាលវា» (១៣:២៤) ហើយ «កុំឲ្យខាននឹងវាយប្រដៅកូនឡើយ ដ្បិតបើវាយនឹងរំពាត់ គង់តែមិនស្លាប់ដែរ» (២៣:១៣)។ ប្រទេសជាច្រើនបានចាត់ទុកការវាយប្រដៅកូនៗថាជា ការខុសច្បាប់ ដោយសារពេលខ្លះវាបានបង្កគ្រោះថ្នាក់ជាអចិន្ត្រៃយ៍ដល់កុមារ។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលថា កូនៗត្រូវតែទទួលបានការប្រៀនប្រដៅក៏នៅតែមានសារៈសំខាន់ជាបន្ទាន់នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែរ។

> ***ចូរប្រៀនប្រដៅជាប់លាប់។*** *ឪពុកម្តាយទាំងពីរត្រូវតែចូលរួមក្នុងការប្រៀនប្រដៅកូន ហើយឪពុកម្តាយទាំងពីរត្រូវតែយល់ព្រមអំពីច្បាប់ និងផលវិបាកនៅក្នុងផ្ទះ។ ប្រសិនបើគ្មានការព្រមព្រៀងទេ កូនៗរបស់អ្នកនឹងព្យាយាមប្រើឪពុកឬម្តាយឲ្យប្រឆាំងគ្នា។ ម្យ៉ាងទៀត ការដាក់វិន័យត្រូវមានភាពជាប់លាប់។ ប្រសិនបើអ្នកមិនប្រដៅកូនពេលណាដែលអ្នករវល់ ឬប្រៀនប្រដៅខ្លាំងពេកនៅពេលណាដែលអ្នកអស់កម្លាំង កូននឹងដឹងថា គន្លឹះនៃការប្រៀនប្រដៅមិនមែនជាភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាអារម្មណ៍របស់ឪពុកឬម្តាយរបស់គាត់វិញ។ ការប្រដៅកូនគឺសម្រាប់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ និងជាប្រយោជន៍ដល់កូន។*

យើងមិនត្រូវភ្លេចទេថា ការប្រៀនប្រដៅ គឺជាការបង្ហាញអំពីសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយថាការពិតនោះត្រូវតែភ្លឺចែងចាំងឡើង តាមរយៈការប្រៀនប្រដៅរបស់យើង។ កណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតបានចែងថា «ដ្បិតអ្នកណាដែលព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្រឡាញ់ នោះទ្រង់ក៏ស្តីប្រដៅផង គឺដូចជាឪពុកធ្វើចំពោះកូន ដែលជាទីគាប់ចិត្តដល់ខ្លួនដែរ» (៣:១២)។ កូនៗគួរតែយល់ថា ឪពុកម្តាយប្រៀនប្រដៅពួកគាត់ គឺដោយសារតែសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមានសម្រាប់ពួកគាត់ ហើយថា អាកប្បកិរិយារួមរបស់ពួកគាត់ចំពោះកូនៗ គឺជាការរីករាយមួយដែរ។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន៖ នៅពេលអ្នកប្រដៅកូនរបស់អ្នក អ្នកបង្ហាញថា អ្នកឲ្យតម្លៃគាត់ខ្ពស់

សូមអាន ហេព្រើរ ១២:៨

លោកបណ្ឌិត ជេម ដបសិន (James Dobson) បានបង្ហាញថា ការប្រៀនប្រដៅកូនៗដែលត្រឹមត្រូវ គឺជាទង្វើនៃការគាំទ្រពីតម្លៃរបស់កូនៗ។ ប្រសិនបើឪពុកម្ដាយមិនអើពើចំពោះអ្វីដែលកូនបានធ្វើខុសទេ នោះវាជាសារបញ្ជាក់ដល់កូនៗថា ទង្វើរបស់គាត់មិនសំខាន់គ្រប់គ្រាន់ក្នុងការទទួលបានការឆ្លើយតបនោះឡើយ។ នៅទីបំផុត ក្មេងៗដូចនោះ អាចនឹងក្លាយជាជនប្រព្រឹត្តិល្មើស—ដោយធ្វើទង្វើខុសឆ្គងដ៏ធំសម្បើម ដើម្បីទទួលបានចំណាប់អារម្មណ៍ពីអ្នកដទៃ។ ការប្រៀនប្រដៅដែលត្រឹមត្រូវជួយឲ្យក្មេងៗស្វែងរកអត្តសញ្ញាណដ៏ពិតប្រាកដរបស់ពួកគាត់ថា ខ្លួនជាសមាជិកដ៏មានតម្លៃម្នាក់នៅក្នុងគ្រួសារ ជាម្នាក់ដែលគ្រួសារយកចិត្តទុកដាក់លើសកម្មភាពរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ កណ្ឌគម្ពីរហេព្រើរបានចែងថា «តែបើសិនជាអ្នករាល់គ្នាមិនដែលត្រូវផ្ចាញ់ផ្ចាលសោះ ជាសេចក្ដីដែលគ្រប់គ្នាត្រូវរងទ្រាំ នោះអ្នករាល់គ្នាជាកូនឥតខាន់ស្លាទេ មិនមែនជាកូនពិតប្រាកដឡើយ» (១២:៨)។ ការមិនប្រៀនប្រដៅ គឺជាសញ្ញាបង្ហាញថា ឪពុកម្ដាយមិនបានចាត់ទុកថា កូននោះជាសមាជិកដ៏ពិតប្រាកដនៅក្នុងគ្រួសារទេ។

យើងបានមើលការណែនាំពីរដំបូងរបស់សាវក ប៉ុលនៅក្នុង អេភេសូរ ៦:៤ អំពីការប្រៀនប្រដៅកូន៖ (១) កុំធ្វើឲ្យកូនរបស់អ្នកខឹងដោយមិនចេះទប់ចិត្ត ហើយនិង (២) កុំខកខានក្នុងការប្រដៅពួកគេ។ នៅក្នុងមេរៀនបន្ទាប់ យើងនឹងសញ្ជឹងគិតអំពីការណែនាំពីរចំណុចទៀត ពីសាវ័កប៉ុល។

មេរៀនទី២២

ការប្រៀនប្រដៅកូនៗ៖
ឪពុកម្តាយត្រូវបង្ហាត់កូនឲ្យស្តាប់បង្គាប់
ភាគ ២

អេភេសូ ៦:៤ ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន និងសេចក្តីដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២៦៩ ដល់ ២៨១ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្តីផ្តើម៖ *នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានព្រមានអំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការប្រៀនប្រដៅដែលហួសពីការគ្រប់គ្រង («កុំឲ្យចាក់រុកកូនរបស់ខ្លួនឡើយ») និងអំពីអំពើបាបផ្ទុយ គឺការមិនប្រៀនប្រដៅកូនទាល់តែសោះ («...ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន និងសេចក្តីដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ»)។ នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងពិនិត្យមើលដំបូន្មានទី៣ និងទី៤ របស់សាវ័កប៉ុលដល់ឪពុកម្តាយនៅក្នុង អេភេសូរ ៦:៤ នោះគឺ**ការណែនាំ**ពួកគេ និង**ការចិញ្ចឹមបីបាច់**ពួកគេ។*

អាន អេភេសូ ៦:៤ ម្តងទៀត

៣. ចូរបង្រៀន និងណែនាំកូនៗរបស់អ្នក

ដំបូន្មានបន្ទាប់ដែលសាវ័ក ប៉ុល បានឲ្យដល់ឪពុកគ្រប់គ្នានៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ អេភេសូរ ៦:៤ គឺបង្រៀន និងណែនាំកូនៗ។ គាត់បានបង្គាប់ថា «ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន និងសេចក្តីដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ»។ ពាក្យដែលគេបានបកប្រែថា «ដាស់តឿន» គឺមកពីពាក្យក្រេក «នូធីសៀ» (nouthesia) ដែលមានន័យថា «ជាការផ្តល់នូវការណែនាំ ដើម្បីកែតម្រូវអាកប្បកិរិយា និងជំនឿ»។ ការប្រៀនប្រដៅផ្តល់ឲ្យឪពុកម្តាយមានឱកាសបង្រៀនណែនាំដល់កូនៗ។ យើងត្រូវតែប្រាប់ពួកគាត់អំពីមូលហេតុដែលទង្វើខ្លះមិនត្រឹមត្រូវ។ យើងត្រូវបង្ហាញឲ្យពួកគាត់យល់អំពីមូលហេតុដែលរបៀបរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ ក្នុងការធ្វើអ្វីមួយថា វាជារបៀបដ៏ល្អបំផុត។

យើងត្រូវតែអនុញ្ញាតឲ្យពួកគេសួរសំណួរអំពីរឿងដែលយើងកំពុងបង្រៀនពួកគេ។ យើងត្រូវតែត្រៀមខ្លួនក្នុងការដែលពួកគាត់មិនយល់ស្របជាមួយយើង និងចង់មានការសន្ទនាជាមួយយើងចំពោះសេចក្តីពិតដែលយើង

កំពុងទូន្មាននោះដែរ។ នៅពេលដែលយើងដឹងអំពីរបៀបដែលកូនៗយើងកំពុងគិត នោះយើងប្រហែលជាត្រូវធ្វើការសិក្សាមួយចំនួនឲ្យបានហ្មត់ចត់ ដើម្បីឲ្យយើងអាចមានការឆ្លើយតបដោយមានប្រាជ្ញាចំពោះសំណួរ និងការជំទាស់របស់ពួកគាត់។ ប្រសិនបើយើងដាក់ច្បាប់ដោយមិនស្តាប់ពីការជំទាស់របស់ពួកគាត់ នោះយើងនឹងចាញ់ការប្រយុទ្ធសម្រាប់គំនិតរបស់ពួកគាត់ជាមិនខាន។ ការណែនាំកូនៗរបស់យើង គឺជាទិដ្ឋភាពមួយនៃការត្រាស់ហៅរបស់យើងក្នុងការ «ទូន្មានឲ្យខំតយុទ្ធ ដើម្បីការពារសេចក្ដីជំនឿ ដែលបានប្រគល់មកពួកបរិសុទ្ធ១ដងជាសម្រេច» (យូដាស ១:៣)។ ការវែកញែកហេតុផលនៃសេចក្ដីពិតក្នុងគម្ពីរ គឺជាទិដ្ឋភាពដ៏សំខាន់មួយសម្រាប់ឪពុកម្ដាយក្នុងការចិញ្ចឹមកូន។ យើងណែនាំកូនៗរបស់យើងដូចជាបេសកជនរៀនឆ្លងកាត់វប្បធម៌ខុសគ្នាអញ្ចឹងដែរ។ យើងមានការអត់ធ្មត់ និងស្រេកឃ្លានក្នុងការរៀន ហើយព្យាយាមយល់អំពីអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគាត់ រៀនចេញពីទស្សនៈលោកីយ៍របស់ពួកគាត់ ហើយយើងក៏អាចជះឥទ្ធិពលដល់ពួកគាត់ឲ្យឆ្ពោះទៅរកគំនិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានដែរ។ យើងនឹងនិយាយបន្ថែមទៀតអំពីការនេះនៅមេរៀនបន្ទាប់។

គោលបំណងរបស់យើងក្នុងការបង្រៀនគឺ ដើម្បីផ្ដល់ឲ្យកូនៗយើងនូវការយល់ដឹងបែបគ្រីស្ទបរិស័ទ ទាក់ទងនឹងបញ្ហាដែលពួកគាត់កំពុងប្រឈមមុខជាមួយ។ កណ្ឌគម្ពីរ រ៉ូម ១២:១-២ រៀបរាប់អំពីការថ្វាយរូបកាយរបស់យើងថា ជាយញ្ញបូជារស់ និងអំពីការមិនត្រាប់តាមសម័យនៃលោកីយ៍នេះ។ ទាំងនេះសុទ្ធតែជាការពិបាកឲ្យក្មេងៗយល់។ ប៉ុន្តែ សាវ័ក ប៉ុល បានបន្តដោយមានប្រសាសន៍ថា «ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចស្គាល់អ្វីជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ—គឺអ្វីដែលល្អ អ្វីដែលព្រះអង្គគាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយគ្រប់លក្ខណ៍»។ នៅពេលយើងបង្រៀនកូនៗយើង យើងបង្ហាញពួកគាត់អំពីរបៀបដែលយើងចង់ឲ្យពួកគាត់ធ្វើនោះថា ជារបៀបដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់ពួកគាត់។ វាមិនមែនគ្រាន់តែ «ល្អ» នោះទេ ប៉ុន្តែក៏ «គាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយគ្រប់លក្ខណ៍» ដែរ។

៤. «ចូរបណ្ដុះបណ្ដាល» *កូនៗរបស់អ្នក*

នៅមានពាក្យមួយទៀតដែលបានប្រើប្រាស់នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ អេភេសូរ ៦:៤ ដែលយើងត្រូវតែមើលជាមួយគ្នា។ ព្រះគម្ពីរបានបង្គាប់ដល់ឪពុករាល់គ្នាថា «ចូរបង្រៀនវាទៅតាមដំបូន្មាន និងសេចក្ដីដាស់តឿនរបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ»។ ឃ្លា «ចូរបង្រៀន» មកពីពាក្យ «អែកទ្រេហ្វូ» (ektrephō) ដែលមានន័យថា «បណ្ដុះបណ្ដាល ឬបំពាក់បំប៉ន»។ គោលគំនិតនៃការនេះគឺ «ចិញ្ចឹមកូនៗឲ្យបានពេញវ័យឡើងដោយផ្ដល់នូវតម្រូវការខាងឯផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្ត»។ កូនៗគួរតែដឹងថា ឪពុករបស់ខ្លួននឹងនៅជាមួយពួកគាត់មិនថា មានរឿងអ្វីកើតឡើងក៏ដោយ ហើយថា ឪពុកមានការប្ដេជ្ញាចិត្តយ៉ាងពេញទីចំពោះការថែរក្សា ហើយនិងធ្វើគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីឲ្យវាអាចសម្រេចបាន។ ឪពុកម្ដាយមិនគ្រាន់តែទូន្មាន ណែនាំ និងប្រៀនប្រដៅប៉ុណ្ណោះទេ។

កូនៗរបស់ពួកគាត់គួរតែដឹងថា ឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួននឹងនៅជាមួយពួកគាត់ ដើម្បីគាំទ្រពួកគាត់នៅពេលពួកគាត់មានវិបត្តិ ឬក៏នៅក្រោមការវាយប្រហារណាមួយ។ ពួកគាត់គួរតែដឹងថា ឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួនមានការប្ដេជ្ញាចិត្តទាំងស្រុងក្នុងការធ្វើនូវអ្វី ដែលល្អបំផុតសម្រាប់សុខុមាលភាពរបស់ពួកគាត់។

ការអធិស្ឋាន គឺជារបៀបមួយដ៏ល្អក្នុងការបំពាក់បំប៉នកូនៗ។ ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញថា ការអធិស្ឋាន គឺជាកិច្ចការមួយដែលយើងធ្វើសម្រាប់អ្នកដទៃ (សូមមើលនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ កូឡុស ៤:១២-១៣; យ៉ាកុប ៥:១៦)។ កូនៗគួរតែដឹងថា ឪពុករបស់ខ្លួនអធិស្ឋានឲ្យពួកគាត់ជាប្រចាំថ្ងៃ ហើយថា នៅពេលដែលពួកគាត់មានតម្រូវការអ្វីមួយ នោះឪពុក នឹងអធិស្ឋានឲ្យពួកគាត់ជាមិនខាន (មិនមែនគ្រាន់តែម្ដាយនោះទេ)។ លោកគ្រូគង្វាលអាជីតនិយាយថា កាលកូនៗរបស់គាត់នៅផ្ទះ ហើយគាត់បានធ្វើដំណើរទៅក្រៅប្រទេស ហើយប្រសិនបើពួកគាត់មានបញ្ហាអ្វីមួយ នោះពួកគាត់នឹងប្រាប់ម្ដាយរបស់ពួកគាត់ឲ្យប្រាប់ដល់គាត់។ ពួកគាត់ដឹងថា ឪពុករបស់ពួកគាត់នឹងអធិស្ឋានសម្រាប់ការនោះ ជាមិនខាន។

> **ឧទាហរណ៍នៃការចិញ្ចឹម និងគាំទ្រកូនរបស់អ្នក៖** នៅពេលឪពុកដែលយកចិត្តទុកដាក់ម្នាក់ដឹងថា កូនរបស់គាត់មានបញ្ហាខាងឯរូបកាយ ព្រលឹងវិញ្ញាណ ឬក៏ផ្នែកអារម្មណ៍ នោះគាត់នឹងទូរស័ព្ទមកផ្ទះយ៉ាងទៀងទាត់ ដើម្បីឲ្យបានដឹងថា កូននោះយ៉ាងណាហើយ។ ការនេះបង្ហាញពីសាមគ្គីភាពរបស់គាត់ជាមួយកូននៅក្នុងស្ថានភាពរបស់ពួកគាត់។ ប្រសិនបើកូនស្រីរៀបចំចេញទៅប្រឡង ហើយទើបតែដឹងថា គាត់មិនមានសម្ភារៈដែលជាតម្រូវការរបស់គាត់ដូចជាប៊ិច ឬជ័រលុបនោះទេ នោះឪពុកក៏ស្ម័គ្រចិត្តប្រញាប់រត់ទៅហាងជិតនោះ ដើម្បីទិញវាមកឲ្យកូនភ្លាម។ ប្រសិនបើកូនប្រុសកំពុងតែរៀបចេញទៅកម្មវិធីជប់លៀងណាមួយ ហើយគាត់ទើបតែដឹងថា ស្បែកជើងរបស់គាត់ត្រូវការដុសខាត់ ដោយសារគាត់ទើបតែបានដើរកាត់ភក់ នោះឪពុកនឹងប្រញាប់ទៅសម្អាតវាឲ្យបានស្អាតរលោងឡើងវិញ។ ទាំងនេះជាទង្វើដែលកើតចេញមកពីបំណងប្រាថ្នានៃការផ្គត់ផ្គង់ដល់កូនៗ។ ពិតណាស់ វាក៏ជាលក្ខណសម្បត្តិនៃគ្រួសារដែលមានសុភមង្គលដែរ។

ភាពជាប់លាប់ក្នុងការដាក់ពិន័យ

ការឆ្លើយតបដោយមានភាពទៀងទាត់ទៅកាន់ស្ថានភាពដែលមានពេញដោយភាពតានតឹង គឺជាគន្លឹះដ៏សំខាន់មួយនៃការប្រៀនប្រដៅកូន។ វាជួយឲ្យក្មេងៗអភិវឌ្ឍន៍នូវអាកប្បកិរិយាដ៏ត្រឹមត្រូវចំពោះអ្វីដែលខុស និងត្រូវ ហើយផ្ដល់ឲ្យពួកគាត់មាននូវបរិយាកាសមួយ ដែលអាចជំរុញឲ្យមានការលើកទឹកចិត្តផងដែរ។ ការទាំងពីរនេះពិតជាសំខាន់ណាស់ក្នុងការជួយឲ្យកូនៗលូតលាស់ឡើងបានដោយមានសុខភាពល្អ។

ចូរឯកភាពគ្នាលើការដាក់វិន័យ។ លោកស្រី ខែតធើរីន ប៊ូស (Catherine Booth) គឺជាភរិយាដែលមានសមត្ថភាពម្នាក់របស់លោក វីលៀម ប៊ូស (William Booth) ដែលជាស្ថាបនិកនៃអង្គការកងទ័ពសង្គ្រោះ (Salvation Army)។ ពួកគាត់ទាំងពីរអ្នកជាមនុស្សប្រកាន់តាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែពួកគាត់ក៏មានជីវិតអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលមានសុភមង្គល និងមានផលផ្លែខ្លាំងដែរ។ មុនពេលដែលពួកគាត់បានរៀបការ លោកស្រី ខែតធើរីន បានដាក់ច្បាប់ចំនួនបួនយ៉ាងដែលគាត់សង្ឃឹមថា វានឹងជួយគ្រប់គ្រងលើទំនាក់ទំនងរបស់ពួកគាត់។ ច្បាប់ទាំងបួននោះមានដូចជា៖

(១) មិនត្រូវមានការលាក់បាំងនោះទេ

(២) មិនត្រូវកាន់លុយដាច់ដោយឡែកពីគ្នា

(៣) ត្រូវនិយាយអំពីភាពខុសគ្នា ដើម្បីធានាថា ឲ្យបានភាពសុខដុម ជាជាងធ្វើពុតថា មិនមានភាពខុសគ្នាកើតឡើង ហើយ

(៤) ហើយមិនត្រូវប្រកែកគ្នានៅមុខកូនៗទាល់តែសោះ។

ច្បាប់ទីបួនរបស់លោកស្រី ប៊ូស គឺសំខាន់ក្រៃលែង ជាពិសេសនៅពេលនិយាយអំពីការប្រៀនប្រដៅកូនៗ។ កូនៗមិនមានភាពចាស់ទុំគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីដឹងអំពីរបៀបដោះស្រាយនៅពេលពួកគាត់ឃើញឪពុកម្តាយកំពុងប្រកែកគ្នានៅមុខពួកគេនោះទេ។ ពាក្យសម្តីអវិជ្ជមានអាក្រក់ទៅលើកូនអាចនាំជាលទ្ធផលឲ្យគាត់គិតថា ខ្លួនជាមូលហេតុដែលនាំឲ្យឪពុកម្តាយឈ្លោះគ្នា។ ក្រោយមកទៀត នៅពេលណាដែលឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេឈ្លោះគ្នា នោះពួកគេអាចគិតថា ខ្លួនជាដើមហេតុដែលបណ្តាលឲ្យមានរឿងកើតមានឡើង។

ប៉ុន្តែ អ្វីដែលធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះទៅទៀតគឺថា នៅពេលដែលឪពុកម្តាយមិនយល់ស្របជាមួយគ្នាអំពីការប្រៀនប្រដៅកូនៗនៅមុខពួកគាត់ ការនោះនឹងធ្វើឲ្យកូនៗមិនគោរពលើការដាក់វិន័យ។ កូនម្នាក់អាចក្លាយជាកូនមានល្បិច ហើយធ្វើឲ្យឪពុក ឬម្តាយរបស់ខ្លួនមិនត្រូវគ្នាបាន។ ឧបមាថា ឪពុកបង្ហាញអំពីការមិនសប្បាយចិត្តនៅមុខកូនប្រុសរបស់គាត់ចំ ពោះភាពមិនសមរម្យដែលម្តាយបានធ្វើក្នុងការប្រៀនប្រដៅកូននោះ។ នៅថ្ងៃក្រោយ ពេលឪពុកត្រឡប់មកពីធ្វើការវិញ កូនប្រុសនោះអាចនឹងមកត្អូញត្អែររៀបរាប់ប្រាប់ឪពុកអំពីអ្វីមួយទៀតដែលម្តាយបានធ្វើក្នុងការប្រៀនប្រដៅគាត់។ ហើយប្រសិនបើឪពុកនោះឆ្លើយតបម្តងទៀតដោយស្តីបន្ទោសដល់ម្តាយ នោះជាលទ្ធផល កូនប្រុសនោះនឹងបាត់បង់នូវការគោរពចំពោះម្តាយរបស់គាត់ និងចំពោះគំនិតនៃការប្រៀនប្រដៅជាមិនខាន។ ការនេះនឹងបណ្តាលឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ចំពោះសុខភាពនៃការលូតលាស់របស់គាត់។

ចូរតាំងចិត្តឲ្យរឹងមាំពេលអ្នកប្រដៅ។ នេះគឺជាដំណើររឿងធម្មតាមួយ៖ ក្មេងស្រីតូចម្នាក់បានសុំអ្វីមួយពីម្ដាយរបស់គាត់ ហើយម្ដាយបានបដិសេធ។ កូននោះក៏ចាប់ផ្ដើមស្រែកយំ ហើយទាមទារថា គាត់ចង់បានវា។ ម្ដាយមិនអាចគ្រប់គ្រងសម្ពាធក្នុងការស្ដាប់កូនស្រីគាត់ស្រែកយំនោះ ដូច្នេះគាត់ក៏បានចុះចូល ហើយឲ្យនូវអ្វីដែលកូននោះចង់បាន។ កូនស្រីនោះកំពុងរៀនថា ប្រសិនបើគាត់ស្រែកយំឲ្យឮៗ ហើយយូរល្មម នោះគាត់នឹងអាចទទួលបាននូវអ្វីដែលម្ដាយរបស់គាត់មិនចង់ឲ្យ។ ការនេះបង្រៀនដល់កុមារដូចនេះ៖ «នៅទីបំផុត ម្ដាយខ្ញុំឲ្យរបស់ផ្សេងៗដល់ខ្ញុំ មិនមែនពឹងផ្អែកលើអ្វីដែលខុស ឬអ្វីដែលត្រូវនោះទេ ប៉ុន្ដែដោយពឹងលើការល្បួងលោមចិត្ត និងភាពងាយស្រួលរបស់គាត់។ ប្រសិនបើខ្ញុំអាចធ្វើឲ្យម្ដាយរបស់ខ្ញុំមានអារម្មណ៍មិនស្រួល នោះខ្ញុំអាចទទួលបានរបស់ជាច្រើនដែលម្ដាយរបស់ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យខ្ញុំ»។

ព្រះគម្ពីរបានបង្រៀនថា កុំឲ្យយើងស្បថឲ្យសោះ ពីព្រោះយើងពិតជាមានន័យ ដូចអ្វីដែលយើងនិយាយ។ លោក យ៉ាកុប បានលើកឡើងថា «តែបងប្អូនអើយ កុំឲ្យស្បថជាដើម ទោះបើនឹងស្ថានសួគ៌ ឬនឹងផែនដីក្ដី ក៏កុំឲ្យស្បថយ៉ាងណាឲ្យសោះ តែឲ្យពាក្យ “បាទ” របស់អ្នករាល់គ្នា បាននៅតែ “បាទ” ហើយពាក្យ “ទេ” នៅតែ “ទេ” ដដែល ក្រែងអ្នករាល់គ្នាធ្លាក់ទៅជាមានទោស» (យ៉ាកុប ៥:១២; សូមអានបន្ថែមនៅក្នុង ម៉ាថាយ ៥:៣៣-៣៧)។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ស្មោះត្រង់ និងមិនចេះប្រែប្រួលនៅក្នុងគ្រប់ផ្លូវរបស់ទ្រង់ នោះអ្នកដើរតាមព្រះអង្គក៏គួរមានចិត្តទៀងត្រង់ដែរ។ កូនៗរៀនការនោះបានតាមរយៈឪពុកម្ដាយរបស់ខ្លួន។

ប៉ុន្ដែ នៅមានសារដ៏សំខាន់មួយទៀត នៅពេលម្ដាយបដិសេធរមិនព្រមធ្វើតាមកូនដែលកំពុងស្រែកយំ។ នៅពេលដែលម្ដាយនៅស្ងៀម ដោយមិនព្រមតាមកូន នោះកូនស្រីរបស់គាត់នឹងរៀនបានថា ក្នុងជីវិតនឹងមានពេលជាច្រើនដែលគាត់មិនទទួលបានអ្វីដូចដែលគាត់ចង់បាននោះឡើយ។ នេះគឺជាការពិតនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សពេញវ័យ។ ប្រសិនបើកូនៗមិនបានរៀនអំពីរបៀបស្កប់ចិត្តនៅពេលមានចម្លើយថា «ទេ» នៅក្នុងបទពិសោធន៍នៃជីវិតរបស់ខ្លួន នោះពួកគាត់នឹងក្លាយទៅជាមនុស្សមិនសប្បាយចិត្តជាមិនខាន។ ជីវិតនេះនាំមកនូវការជាច្រើនដែលយើងមិនចូលចិត្ត និងបំណងប្រាថ្នាជាច្រើនដែលយើងមិនអាចបំពេញបាន។ ឪពុកម្ដាយមានទំនួលខុសត្រូវយ៉ាងធំសម្បើមក្នុងការបង្ហាត់បង្រៀនកូនៗរបស់ពួកគាត់ឲ្យទទួលយកបទពិសោធន៍នៃពាក្យថា «ទេ» ដោយចិត្តមេត្តា។ របៀបមួយដ៏ល្អបំផុតក្នុងការធ្វើការនោះគឺ ជាការមិនមានភាពជាប់លាប់នៅពេលនិយាយថា «ទេ» និង «បាទ/ចាស» របស់ពួកគាត់។

ការមិនប្រែប្រួលក្នុងការប្រៀនប្រដៅ ធ្វើឲ្យកូនគោរពឪពុកម្ដាយ។ ការឆ្លើយតបទៀងទាត់របស់ឪពុកម្ដាយចំពោះភាពរឹងរូសរបស់កូនៗ ក៏ជួយឲ្យកូនៗមានអាកប្បកិរិយាចេះគោរពឪពុកម្ដាយដែរ។ លោក ដបសិន បានលើកឡើងថា៖ ពេលខ្លះកូនដែលរឹងរូសនឹងក្ដាប់ដៃ ហើយហ៊ានហៅឪពុកម្ដាយឲ្យប្រយុទ្ធមុខនឹងគាត់។

ការនេះមិនបានកើតឡើងដោយការខកចិត្ត ឬក៏ការជំទាស់ពីក្នុងចិត្តតែប៉ុណ្ណោះនោះទេ។ កូននោះគ្រាន់តែចង់ដឹងថា ព្រំដែននៅកន្លែងណា ហើយថា អ្នកណានឹងបង្ខំវាឲ្យធ្វើតាមព្រំដែននៃច្បាប់នោះ។

ព្រះគម្ពីរបង្គាប់ឲ្យកូនៗគោរពឪពុកម្តាយ។ ការគោរពអ្នកដែលស័ក្តិសមនឹងទទួលការគោរព គឺជាតម្លៃដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ លទ្ធផលមួយដែលកើតចេញពីការដែលឪពុកម្តាយប្រៀនប្រដៅឲ្យបានជាប់លាប់គឺ ដើម្បីឲ្យកូនៗគោរពឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន។ កណ្ឌគម្ពីរ ហេព្រើរ ១២:៩ បានចែងថា «មួយទៀតយើងរាល់គ្នាមានឪពុកខាងសាច់ឈាម ដែលវាយផ្ចាលយើង ហើយយើងក៏កោតខ្លាចដល់គាត់ដែរ»។ ក្រឹត្យវិន័យបួនប្រការដំបូងក្នុងចំណោមក្រឹត្យវិន័យទាំងដប់ គឺនិយាយពីទំនាក់ទំនងរវាងយើងនិងព្រះជាម្ចាស់។ ហើយក្រឹត្យវិន័យប្រាំមួយបន្ទាប់ទៀត គឺនិយាយពីទំនាក់ទំនងរវាងយើងនឹងមនុស្សឯទៀត ហើយក្រឹត្យវិន័យដំបូងនៅក្នុងចំណោមប្រាំមួយនោះ គឺទាក់ទងទៅនឹងការគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ៖ «ចូរឲ្យគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ ដើម្បីឲ្យបានអាយុវែងនៅក្នុងស្រុក ដែលព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងទ្រង់ប្រទានឲ្យ» (និក្ខមនំ ២០:១២)។ សាវ័ក ប៉ុល បានពណ៌នាអំពីការនេះថា «ជាបញ្ញត្តិមុនដំបូង ដែលជាប់មានទាំងសេចក្តីសន្យាផង» (អេភេសូរ ៦:២)។ ដូច្នេះ ការរៀនគោរពឪពុកម្តាយ គឺជាគន្លឹះដ៏សំខាន់មួយនៃការលូតលាស់របស់កុមារដែលមានសុខភាពល្អ។

ការរៀនគោរពឪពុកម្តាយជួយកូនរបស់យើងឲ្យចេះគោរពអ្នកដទៃ។ ចេញពីការរៀនគោរពឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន កូនៗរៀនបានថា ការគោរពគឺជាគុណតម្លៃយ៉ាងសំខាន់នៅក្នុងជីវិត។ ចេញពីការនោះ ពួកគាត់ក៏រៀនគោរពអ្នកដទៃដែរ។ សាវ័ក ប៉ុល បានបង្រៀនថា «ដូច្នេះ ចូរសងដល់លោកទាំងនោះ តាមដែលអ្នកជំពាក់ចុះ...ត្រូវមានសេចក្តីកោតខ្លាច ចំពោះលោកណាដែលគួរកោតខ្លាច ហើយត្រូវគោរពប្រតិបត្តិ ដល់លោកណាដែលគួរគោរពដែរ» (រ៉ូម ១៣:៧)។ ព្រះគម្ពីរក៏បានប្រាប់អ្នកជឿឲ្យចេះគោរព (១ថែស្សាឡូនិច ៥:១២) នឹកចាំពីគំរូ (ហេព្រើរ ១៣:៧) ព្រមទាំងស្តាប់តាម និងចុះចូលចំពោះ (ហេព្រើរ ១៣:១៧) អ្នកដឹកនាំដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទផង។ សាវ័ក ប៉ុល បានដាស់តឿនជាច្រើនលើកច្រើនសាឲ្យបុគ្គលិកទាំងអស់ចុះចូលជាមួយចៅហ្វាយ របស់ខ្លួន (អេភេសូរ ៦:៥; កូឡូស ៣:២២; ១ធីម៉ូថេ ៦:១; ទីតុស ២:៩)។ សាវ័ក ពេត្រុស ក៏បន្តដោយបានលើកឡើងថា «ឱពួកអ្នកបម្រើអើយ ចូរចុះចូលចំពោះចៅហ្វាយ ដោយកោតខ្លាចគ្រប់យ៉ាង មិនមែនត្រឹមតែចៅហ្វាយណាដែលស្លូតបូតល្អប៉ុណ្ណោះ ទោះទាំងចៅហ្វាយដែលកាចក៏ដែរ» (១ពេត្រុស ២:១៨)។ យើងឃើញយ៉ាងច្បាស់ថា ការគោរពអ្នកដទៃដែលជាអ្នកដឹកនាំ គឺជាលក្ខណៈរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

កុំធ្វើឲ្យខូចការគោរពរបស់កូនអ្នកចំពោះអាជ្ញាធរផ្សេងទៀត។ ជារឿងដ៏គួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ តម្លៃមួយនេះត្រូវបានបាត់បង់យ៉ាងរហ័សចេញពីសង្គមយើង។ ជារឿយៗ ប្រសិនបើគ្រូបង្រៀនដាក់ពិន័យដល់សិស្ស

ឬក៏គ្រូបង្វឹកបានដកកូនណាម្នាក់ចេញពីក្រុមកីឡា នោះឪពុកម្ដាយតវ៉ាយ៉ាងខ្លាំង។ លទ្ធផលគឺថា គ្រូៗមិនអាចធ្វើអ្វីបាន ហើយពួកគាត់ក៏មិនអាចប្រៀនប្រដៅ ឬដាក់ពិន័យដល់ក្មេងៗបានដែរ។ ពិតណាស់ មានករណីធ្ងន់ធ្ងរមួយចំនួនដែលត្រូវការឲ្យឪពុកម្ដាយជួយអន្តរាគមន៍ដែរ។ ប៉ុន្តែ ឪពុកម្ដាយគួរតែថ្លឹងថ្លែងអំពីជម្រើសឲ្យបានប្រុងប្រយ័ត្នមុននឹងធ្វើការនេះ ក្នុងន័យថា ការគោរពគ្រូបង្រៀនក៏ជាអ្វីមួយដែលពួកគាត់គួរជួយជំរុញកូនៗរបស់ខ្លួនឲ្យរីកចម្រើនឡើង។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋានៈ

ការប្រៀនប្រដៅសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់កូន មិនមែនសម្រាប់កេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ឪពុកម្ដាយទេ។

ចំណុចចុងក្រោយអំពីការប្រៀនប្រដៅគឺថា រាល់គ្រប់ការដែលយើងប្រៀនប្រដៅ និងបង្រៀនណែនាំទៅកាន់កូនៗរបស់យើងជាចម្បងនោះ គឺសម្រាប់សុភមង្គលរបស់ពួកគាត់តែម្ដង មិនមែនដើម្បីការពារកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់ឪពុកម្ដាយដែលជាអ្នកដឹកនាំនៅក្នុងក្រុមជំនុំនោះទេ។ ការដែលឪពុកម្ដាយត្រូវខ្មាសគេ ដោយសារសកម្មភាពរបស់កូនៗ គឺជាបញ្ហាបន្ទាប់បន្សំទេ។ កូនៗអាចមានការអន់ចិត្តជាមួយនឹងការរួមចំណែករបស់ឪពុកម្ដាយក្នុងក្រុមជំនុំ បែបជាអ្នកដឹកនាំ ប្រសិនបើពួកគាត់ទទួលការទូលសូមឲ្យធ្វើ ឬក៏មិនធ្វើអ្វីមួយ គឺគ្រាន់តែដោយសារឪពុកម្ដាយរបស់ពួកគាត់ជាអ្នកបម្រើព្រះ។ ការនិយាយពាក្យមួយចំនួនដូចជា «តើអ្នកដទៃនឹងគិតដូចម្ដេច?» ឬក៏ «នោះមិនមែនជារបៀបដែលកូនៗរបស់អ្នកដឹកនាំធ្វើនោះទេ» មិនមែនជារបៀបល្អមួយក្នុងការជំរុញកូនៗឲ្យមានភាពបរិសុទ្ធនោះឡើយ។

យើងស្នើឲ្យកូនៗយើងអធិស្ឋាន និងអានព្រះគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយសារនោះជាការល្អសម្រាប់ពួកគាត់ មិនមែនដោយសារពួកគាត់ជាកូនៗរបស់អ្នកដឹកនាំនោះទេ។ នោះគឺជាបំណងប្រាថ្នារបស់យើងសម្រាប់ក្មេងៗទាំងអស់នៅក្នុងសហគមន៍របស់យើង—មិនមែនត្រឹមតែសម្រាប់កូនៗរបស់អ្នកដឹកនាំឡើយ។ ក្មេងៗគ្រប់រូបត្រូវការមានភាពបរិសុទ្ធ។ ប្រសិនបើយើងហាមឃាត់កូនៗរបស់យើង មិនឲ្យទៅកន្លែងណាមួយ ឬក៏ចូលរួមកម្មវិធីណាមួយ គឺមកពីកន្លែងមិនល្អសម្រាប់ពួកគេ មិនមែនដោយសារកូនៗរបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទមិនគួរមានវត្តមាននៅកន្លែងនោះ នោះទេ។ បើសិនសមាជិកក្រុមជំនុំតែងតែរអ៊ូរទាំ ប្រឆាំងនឹងអាកប្បកិរិយារបស់កូនអ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ហើយប្រសិនបើការចោទប្រកាន់នោះ គឺជាការពិត នោះអ្នកដឹនាំគួរស្ដីបន្ទោសកូនៗ ហើយដាក់ពិន័យពួកគាត់ដែរ។ ប៉ុន្តែ កូនៗត្រូវតែយល់ថា ការដាក់ពិន័យ គឺដោយសារពួកគាត់

បានប្រព្រឹត្តខុស និងសម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់ពួកគាត់ មិនបានដោយសារមានគេនិយាយអំពីអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគាត់នោះឡើយ។

ចំណុចដែលបានលើកឡើងម្តងហើយម្តងទៀតនៅក្នុងជំពូកនេះគឺថា យើងត្រូវតែអនុវត្តគោលការណ៍នៅក្នុងព្រះគម្ពីរដោយយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងការចិញ្ចឹមកូនៗរបស់យើង។ វាជាកិច្ចការដ៏សំខាន់មួយ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការងាយស្រួលឡើយ។ ជារឿយៗ យើងជួបការល្បួង ដែលនាំឲ្យប្រព្រឹត្តក្នុងរបៀបជាច្រើនដែលមិនបានគ្រាប់តាមរបៀបរស់នៅ ដែលស្របតាមព្រះគម្ពីរនោះទេ។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែគិតឲ្យបានល្អិតល្អន់ និងពិភាក្សាជាមួយប្តី ឬប្រពន្ធរបស់យើងអំពីបញ្ហានានា ដើម្បីឲ្យយើងអាចប្រព្រឹត្តតាមរបៀបដែលថ្វាយព្រះកិត្តិនាមដល់ព្រះជាម្ចាស់ និងជាជំនួយដល់កូនៗរបស់យើងផងដែរ។

មេរៀនទី២៣

ចូរបង្រៀនកូនរបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់

ភាគ១

ចោទិយកថា ៦:៧ ត្រូវឲ្យប្រិតប្រៀនសេចក្តីទាំងនេះដល់កូនចៅឯង

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២៨៣ ដល់ ២៩៤ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

អាន ចោទិយកថា ៦:៧

សេចក្តីផ្តើម៖ នៅក្នុងមេរៀនមុននេះ យើងបានដកស្រង់សម្រង់សម្តីពីគ្រូគង្វាល រ៉ូប៊ើត ដេបនី ដែលមានប្រសាសន៍ថា «ការអប់រំកូនៗសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាជំនួញដ៏សំខាន់បំផុតនៅលើផែនដីនេះ»។ ផ្ទះគឺជាកន្លែងដ៏ចម្បង ដែលកូនៗទទួលបានការបង្រៀនចំណុចសំខាន់ៗបំផុតនៅក្នុងជីវិតនេះ។ ផ្នែកមួយយ៉ាងធំនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរសុភាសិត ជាពិសេសនៅក្នុងជំពូក១ដល់៩ គឺមានការទាក់ទងជាមួយនឹងការដែលឪពុកម្តាយបង្រៀនកូនៗ និងការឆ្លើយតបរបស់កូនៗ។

យើងមិនអាចរំពឹងថា កូនៗនឹងទទួលបានការណែនាំពីសាលាឲ្យបានទូលំទូលាយអំពីរបៀបរស់នៅនោះទេ ដែលភាគច្រើនសាលាឥឡូវនេះ គឺផ្តោតលើតែកម្មវិធីសិក្សាដែលបានតម្រូវសម្រាប់ការរីកចម្រើនក្នុងការសិក្សា និងមានការលើកទឹកចិត្តតែតិចតួចប៉ុណ្ណោះ ឲ្យស្វែងរកតម្លៃនៃជីវិតរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទនេះ *តាមពិតសាលាបង្រៀនប្រឆាំងនឹងគុណតម្លៃគ្រីស្ទបរិស័ទ*។ ឧទាហរណ៍៖ សម្រាប់វប្បធម៌នៅលោកខាងលិច គឺគេនឹងមិនបង្រៀនកូនៗយើងថា ការរួមដំណេកក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺជារឿងមិនត្រឹមត្រូវនោះទេ។ ជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ដែលក្រុមជំនុំជាច្រើន ក៏មិនបានសង្កត់ធ្ងន់លើការបង្រៀនដូចគ្នានេះផងដែរ។ វាមិនមែនជារឿងដ៏គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលនោះទេ ដោយសារមានការស្រាវជ្រាវបានបញ្ជាក់ថា ក្មេងៗដែលមានវ័យជំទង់ជាច្រើននៃក្រុមអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ នៅលោកខាងលិចបានបោះបង់ទស្សនៈនៃព្រះគម្ពីរអំពីការរួមភេទចោលដែលថា៖ វាគួរតែមានព្រំដែនសម្រាប់ទំនាក់ទំនងរវាងបុរស និងស្ត្រីនៅក្នុងចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ឥទ្ធិពលនៃសង្គមបានជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងជាងឥទ្ធិពលដែលមាននៅក្នុងផ្ទះ និងក្រុមជំនុំទៅទៀត។ ការនេះបានចង្អុលបង្ហាញអំពីតម្រូវការនៃភាពបន្ទាន់ក្នុងការឲ្យឪពុកម្តាយណែនាំកូនៗរបស់ខ្លួនអំពីក្រមសីលធម៌នៃការប្រព្រឹត្តរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

ការណែនាំនៅក្នុងផ្ទះអាចធ្វើបានតាមរបៀបជាច្រើន។ យើងនឹងមើលរបៀបមួយចំនួននៅក្នុងមេរៀននេះតែម្តង។

១. ការណែនាំដោយការផ្តល់គំរូល្អ

មានការគាំទ្រខាងឯព្រះគម្ពីរយ៉ាងខ្លាំងដែរសម្រាប់អំណាចនៃគំរូនៅក្នុងការបង្កើតចរិតលក្ខណៈ។ សាវ័ក ប៉ុល បានលើកឡើងថា «ចូរត្រាប់តាមខ្ញុំ ដូចជាខ្ញុំបានត្រាប់តាមព្រះគ្រីស្ទដែរ» (១កូរិនថូស ១១:១)។ គាត់បានធ្វើការអះអាងស្រដៀងៗគ្នាយ៉ាងតិចណាស់ចំនួន៥ដងទៀតនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ១កូរិនថូស ៤:១៦; ១០:៣៣ ភីលីព ៣:១៧; ១ថែស្សាឡូនិច ១:៦; ២ថែស្សាឡូនិច ៣:៩។ គាត់បានប្រាប់លោក ធីម៉ូថេ ដែលជាកូនខាងឯវិញ្ញាណរបស់គាត់ថា «តែចំណែកអ្នក អ្នកបានស្គាល់គ្រប់សេចក្តីដែលខ្ញុំបង្រៀន កិរិយាដែលប្រព្រឹត្ត នឹងបំណងចិត្ត សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីអត់ធ្មត់ សេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្ញុំហើយ ព្រមទាំងការដែលគេបៀតបៀនដល់ខ្ញុំ នឹងសេចក្តីទុក្ខលំបាករបស់ខ្ញុំដែរ» (២ធីម៉ូថេ ៣:១០-១១)។ ជីវិតរបស់សាវ័ក ប៉ុល គឺប្រៀបដូចជាសៀវភៅមួយក្បាលដែលបានបើកឲ្យឃើញចំពោះលោក ធីម៉ូថេ ហើយគាត់រៀនបានតាមរយៈការសង្កេតមើលអំពីរបៀបដែលសាវ័ក ប៉ុល បានប្រព្រឹត្តនៅក្នុងស្ថានភាពខុសៗគ្នា។

ក. គំរូរបស់ម្តាយ។ ទស្សនៈដ៏ស៊ីជម្រៅរបស់កុមារអំពីព្រះជាម្ចាស់ ក៏ទទួលបានការជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងពីអាកប្បកិរិយារបស់ឪពុកម្តាយដែរ។ ដោយប្រើប្រាស់ឧទាហរណ៍អំពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ម្តាយ នោះហោរាអេសាយ ក៏បានបង្រៀនអំពីការយកព្រះទ័យទុកដាក់របស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមិនអាចបញ្ឈប់បាន ប៉ុន្តែបានបង្ហាញថា វាលើសពីការមើលថែរបស់អ្នកម្តាយឆ្ងាយណាស់៖ «ចុះតើស្ត្រីនឹងភ្លេចកូនដែលកំពុងបៅដោះ ឥតមានអាណិតដល់កូនដែលចេញពីផ្ទៃខ្លួនមកបានដែរឬ អើ គេនឹងភ្លេចបាន ប៉ុន្តែអញមិនដែលភ្លេចឯងឡើយ» (អេសាយ ៤៩:១៥)។ ម្តាយគ្រប់រូបគួរតែធ្វើជាគំរូនៃសេចក្តីស្រឡាញ់បែបនេះ ចំពោះកូនរបស់ពួកគេ។

ខ. គំរូរបស់ឪពុក។ ព្រះគម្ពីរបានបង្ហាញថាឪពុកជាគំរូនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះជាម្ចាស់៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតដល់អស់អ្នក ដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ដូចជាឪពុកមានចិត្តអាសូរដល់កូនរបស់ខ្លួនដែរ» (ទំនុកតម្កើង ១០៣:១៣)។ គំរូនៃឪពុកៗក៏បង្ហាញពីសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅពេលយើងមានតម្រូវការ៖ «ចុះបើអ្នករាល់គ្នាដែលអាក្រក់ អ្នកចេះឲ្យរបស់ល្អដល់កូនខ្លួនដូច្នេះ នោះចំណង់បើព្រះវរបិតានៃអ្នក ដែលទ្រង់គង់នៅស្ថានសួគ៌ ទ្រង់នឹងប្រទានរបស់ល្អ មកអស់អ្នកដែលសូម តើជាងអម្បាលម៉ានទៅទៀត!» (ម៉ាថាយ ៧:១១)។ ត្រង់នេះ ការផ្តោតគឺលើរបៀបដែលថា យើងអាចទុកចិត្តលើព្រះជាម្ចាស់ខ្លាំងជាងឪពុកទៀត។ ប៉ុន្តែ សេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រង់នេះក៏បង្ហាញថា ឪពុកក៏គួរបង្ហាញអំពីភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈទង្វើខ្លួនដែរ។ បុគ្គលដែលមិនបានទទួលបទពិសោធន៍

នៃការស្រឡាញ់បែបនេះ និងភាពស្មោះត្រង់ជាទៀងទាត់ពីឪពុកម្តាយខ្លួន ក៏នឹងមានការពិបាកក្នុងការជឿថា ព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់គាត់ និងយកចិត្តទុកដាក់លើគាត់ ក្នុងបទពិសោធន៍ទាំងអស់ក្នុងជីវិតនេះ។ ជាការដែលគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ ដែលយើងធ្លាប់ឃើញបញ្ហានេះក្នុងជីវិតមនុស្សជាច្រើននាក់ ដែលមានឪពុកម្តាយ (ឬក៏តែឪពុក ឬតែម្តាយ) មិនអាចទុកចិត្តលើបាន ឬធ្វើឲ្យកូនខកចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។ រឿងនេះធ្វើឲ្យពួកគាត់ពិតជាពិបាកជឿថា ព្រះជាម្ចាស់នឹងមើលថែពួកគាត់។

> **ឧទាហរណ៍៖** កូនៗរៀនបានមេរៀនច្រើនយ៉ាងចេញពីការសង្កេតមើលឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន។ ពួកគេឃើញទង្វើរបស់ឪពុកម្តាយ ហើយធ្វើតាមគំរូនោះ។ នៅប្រទេសស្រីលង្កា ឪពុកម្តាយច្រើនតែកុហកកូនៗរបស់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យរួចខ្លួនមួយគ្រាៗ។ ពួកគាត់បញ្ចេះកូនៗឲ្យប្រាប់ដល់ភ្ញៀវ ដែលពួកគាត់មិនចង់ឲ្យមកលេងថា ខ្លួនមិននៅផ្ទះទេ។ ឬឪពុកម្តាយនិយាយថា «នឹងមានឆ្កែចចកមកខាំ បើកូនមិនឈប់យំ»។ នៅពេលដែលឪពុកចាកចេញពីផ្ទះធ្វើដំណើរទៅឆ្ងាយ ហើយកូនតូចនោះយំដោយព្រោះឪពុកចាកចេញ ដូច្នេះដើម្បីឲ្យកូនតូចឈប់យំ ម្តាយក៏ប្រាប់កូននោះថា ឪពុកទៅផ្សារ ទិញនំឲ្យកូន ហើយគាត់នឹងមកវិញឆាប់ៗនេះ។ មិនយូរមិនឆាប់ កូននោះក៏ឃើញថា ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ (ទោះបើជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានជំនឿរឹងមាំក៏ដោយ) ក៏កុហកជាញឹកញាប់ ដើម្បីទទួលបានការសម្រេចផ្សេងៗដែរ ហើយកូននោះក៏បានសន្មតថា វាជារឿងធម្មតាទេដែលគ្រីស្ទបរិស័ទកុហក។

ក្រមសីលធម៌របស់គ្រីស្ទបរិស័ទមានភាពខុសគ្នា ពីក្រមសីលធម៌ដែលមានមនុស្សជាច្រើនដើរតាមនៅក្នុងវប្បធម៌ដែលយើងកំពុងរស់នៅនេះ។ កូនៗយើងនឹងទទួលបានការជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងពីក្រមសីលធម៌នោះ ក្នុងការរស់នៅតាមរយៈទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួន និងតាមរយៈបណ្តាញសង្គមរបស់ពួកគាត់។ គំនិតទូទៅគឺថា ការរស់នៅដោយគ្រាប់តាមគោលការណ៍នៃជំនឿព្រះគ្រីស្ទមិនអាចធ្វើបានទេក្នុងពិភពលោកនេះ។ ឪពុកម្តាយអាចបង្ហាញថា គំនិតនេះខុសហើយ គឺរស់នៅតាមគោលការណ៍នៃជំនឿរបស់យើងវិញ។ ឬក៏ផ្ទុយទៅវិញ ឪពុកម្តាយអាចបង្ហាញគំរូមិនល្អរបស់ពួកគាត់ទៅកាន់កូនៗថា ការធ្វើតាមគោលការណ៍នៃជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ពិតជាមិនអាចធ្វើតាមបានមែន។

> **ឧទាហរណ៍នៃការធ្វើតាមគំរូអាក្រក់៖** មានគ្រួសារមួយនៅប្រទេសឥណ្ឌាបានធ្វើដំណើរផ្លូវឆ្ងាយតាមរថភ្លើង ហើយឪពុកទទួលបានកៅអីដ៏ល្អៗដោយគាត់បានសូកសំណូក។ នៅពេលកូនប្រុសគាត់បានសួរអំពីការនេះ ឪពុកក៏បានឆ្លើយថា «នរណាៗក៏ធ្វើអញ្ចឹងដែរ!»។ លុះដល់ពេលកូនប្រុសនោះត្រូវចូលរៀននៅសកលវិទ្យាល័យដែលមានឈ្មោះល្បីមួយ ឪពុកគាត់ក៏

បានសូកសំណូកម្តងទៀត។ នៅពេលកូនប្រុសនោះបានសួរសំណួរអំពីការនេះ នោះឪពុកក៏ឆ្លើយថា «នរណាៗក៏ធ្វើអញ្ចឹងដែរ!»។ ក្រោយមក ឪពុកម្តាយមានការភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំងនៅពេលសកលវិទ្យាល័យបញ្ឈប់កូនប្រុសនោះ ដោយឃើញថា គាត់លួចចម្លងពេលប្រឡង។ នៅពេលឪពុកម្តាយសួរ «កូនអើយ! ហេតុអ្វីបានកូនធ្វើដូចនោះ?» កូនក៏បានឆ្លើយថា «នរណាៗក៏ធ្វើអញ្ចឹងដែរ!»។

២. នៅពេលដែលឪពុកម្តាយមិនបានផ្តល់នូវគំរូល្អ

កូនៗអាចបដិសេធជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅពេលដែលពួកគាត់ឃើញ ឪពុកម្តាយដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទមិនធ្វើតាមគោលការណ៍នៃជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ នេះគឺជារឿងដ៏ធ្ងន់ធ្ងរណាស់! ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា «បើគេយកថ្មត្បាល់កិនយ៉ាងធំ ទៅចងកអ្នកនោះ ទម្លាក់ចុះទៅក្នុងសមុទ្រ នោះមានប្រយោជន៍ដល់អ្នកនោះជាជាងទុកឲ្យនៅធ្វើហេតុនាំឲ្យកូនតូចណាមួយនេះរវាតចិត្តវិញ» (លូកា ១៧:២)។

ក. តើអ្នកជាអ្នកដើរតាមព្រះយេស៊ូវពិត ឬគ្រាន់តែកាន់ខាង«វប្បធម៌គ្រីស្ទសាសនា»? កូនៗមួយចំនួនដែលឃើញឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទសកម្ម បំពានគោលការណ៍ចម្បងរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ កូននោះបានក្លាយជា «គ្រីស្ទបរិស័ទតាមវប្បធម៌»។ អ្នកទាំងនេះគឺជាអ្នកដែលចាត់ទុកជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទថា ជាផ្នែកមួយនៃអត្តសញ្ញាណនៅក្នុងសង្គមរបស់ខ្លួន ហើយថា ក្រុមជំនុំគឺជាកន្លែងដែលបណ្តុះបណ្តាលឲ្យមានអត្តសញ្ញាណនោះ។ ចំពោះពួកគាត់ ក្រុមជំនុំសំខាន់ណាស់។ ពួកគាត់ចូលរួមជាមួយក្រុមជំនុំ ហើយទំនងជាអាចមានតួនាទីណាមួយនៅក្នុងក្រុមជំនុំដែរ។ ប៉ុន្តែ ដូចឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន ពួកគាត់មិនបានដើរតាមគោលការណ៍ដែលព្រះគម្ពីរបានបង្រៀននោះទេ។ នេះគឺជាស្ថានភាពមួយដែលមានគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ ក្រុមជំនុំមានផលប៉ះពាល់មិនល្អ នៅពេលសមាជិកដែលមានឥទ្ធិពលមិនគ្រាប់តាមគោលការណ៍ដែលជាគន្លឹះមូលដ្ឋាននៃជីវិតនៅក្នុងក្រុមជំនុំនោះ។ វាក៏ជាគ្រោះថ្នាក់មួយយ៉ាងខ្លាំងសម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទតាមវប្បធម៌ទាំងនោះដែរ។ ដោយសារគេជាសមាជិកក្នុងក្រុមជំនុំ ពួកគាត់ស្គាល់ពីគោលការណ៍នៃជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែពួកគាត់មិនគ្រាប់តាមគោលការណ៍ទាំងនោះ។ ព្រះយេស៊ូវបានពណ៌នាអំពីវាសនារបស់មនុស្សទាំងនេះ នៅក្នុងពាក្យពេចន៍ដែលគួរឲ្យភ័យខ្លាចដូចនេះ៖ «អ្នកបម្រើណាដែលស្គាល់ចិត្តចៅហ្វាយ តែមិនបានរៀបចំ ឬធ្វើតាមចិត្តលោកសោះ នោះនឹងត្រូវរំពាត់ជាយ៉ាងច្រើន ឯអ្នកណាដែលមិនបានស្គាល់ តែបានប្រព្រឹត្តគួរនឹងត្រូវរំពាត់ នោះនឹងត្រូវវាយតិចវិញ ឯអស់អ្នកណាដែលគេប្រគល់ទុកជាច្រើនឲ្យ នោះគេនឹងទារជាច្រើនពីអ្នកនោះវិញ គេនឹងសូមលើសទៅទៀត ពីអ្នកណាដែលគេបានផ្ញើទុកជាច្រើនផង» (លូកា ១២:៤៧-៤៨)។

ខ. តើអ្នកសុខចិត្តប្រែចិត្តពីការធ្វើជាគ្រីបរិស័ទតាមតែទម្លាប់ដែរឬទេ? ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ការពិតគឺថា យើងទាំងអស់គ្នាខ្វះមិនដល់គោលការណ៍របស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ កណ្ឌគម្ពីរ យ៉ាកុប ៣:២ បានសំដៅទៅកាន់គ្រូៗ ដោយបានលើកឡើងថា «ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នាក៏ជំពប់ជាញយៗដែរ»។ យើងអាចមានការគេចចេញពីការខូចខាតជាច្រើននៃកំហុសទាំងនេះបាន ប្រសិនបើយើងទទួលស្គាល់ថា យើងបានធ្វើខុស ហើយសុំទោសសមាជិកគ្រួសាររបស់យើងពីការធ្វើជាគ្រីស្ទបរិស័ទតែតាមវប្បធម៌។ យើងបានរៀបរាប់អំពីការនេះនៅក្នុងមេរៀនមុនរួចហើយ។ យើងបានលើកឡើងថា នៅពេលដែលសមាជិកគ្រួសារ ជាពិសេសឪពុក ឬម្ដាយបានធ្វើខុស នោះមានពពកដ៏ក្រាស់នៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគាត់។ អ្នកដទៃនៅក្នុងគ្រួសារមានការខកចិត្តខឹងសម្បារ មិនសប្បាយចិត្ត ឬក៏មិនមានភាពងាយស្រួលអំពីអាកប្បកិរិយាចំពោះអ្នកដែលបានធ្វើខុសនោះ។ នៅពេលដែលកូនៗពេញវ័យ ហើយចាប់ផ្ដើមសួរនាំអំពីអ្វីដែលស្ដាប់ទៅហាក់បីដូចជាមិនប្រាកដប្រជា នោះពួកគាត់ទំនងជាសួរអំពីភាពពិតនៃជំនឿរបស់ឪពុក ឬក៏ម្ដាយដែលអះអាងថា ខ្លួនជាគ្រីស្ទបរិស័ទ ប៉ុន្តែបដិសេធមិនទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ជាការពិតណាស់ ការទទួលស្គាល់អំពើបាប គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះមួយនៃការអនុវត្តន៍ នៅក្នុងជីវិតគ្រីស្ទបរិស័ទ។ នៅពេលដែលសមាជិកនៅក្នុងគ្រួសារសារភាពថា គាត់បានធ្វើខុស ហើយសូមអភ័យទោស នោះដុំពពកនោះក៏បានស្រឡះឡើងវិញ។

គ. តើអ្នកមិនព្រមសុំទោសឬ? កាលកូនៗយើងនៅតូចនៅឡើយ បើយើងស្ថិតនៅក្រោមសម្ពាធជាច្រើនពីកន្លែងធ្វើការ នោះមានពេលខ្លះ យើងងាយខឹងចំពោះកូនៗដោយមិនសមហេតុផល។ នៅពេលដែលយើងបានធ្វើដូចនេះ យើងដឹងថា យើងត្រូវតែទៅសុំទោសពួកគាត់។ ប៉ុន្តែ យើងតែងតែរកលេសជាច្រើនក្នុងការគេចពីការបន្ទាបខ្លួនមួយនេះ! បាទការសុំទោសកូនជាការបន្ទាបខ្លួយ៉ាងខ្លាំងចំពោះឪពុកម្ដាយ ប៉ុន្តែពួកគាត់ទទួលបានការគោរពពីកូនៗ នៅពេលដែលពួកគាត់ធ្វើដូចនោះ។ ជាលទ្ធផលផ្ទុយទៅវិញ ពួកគាត់នឹងបាត់បង់អំណាចខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ ប្រសិនបើពួកគាត់បដិសេធមិនទទួលស្គាល់ថា ខ្លួនបានធ្វើខុស។ ទំនងពួកគាត់អាចនៅមានសន្តិភាពខាងក្រៅបាន ដោយកូនៗបង្ហាញការគោរពដល់ពួកគាត់ ដោយសារកូនៗត្រូវធ្វើបែបនោះ។ ប៉ុន្តែ ពួកគាត់បានបាត់បង់ភាពដែលគួរឲ្យទុកចិត្តបាន។

នៅពេលឪពុកម្ដាយ ដែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទ សុំទោសប្ដី ឬប្រពន្ធ ឬក៏កូនៗរបស់ខ្លួន នោះពួកគាត់កំពុងបង្រៀនដល់កូនៗថា យើងត្រូវប្រឈមមុខចំពោះអំពើបាប ដោយចិត្តស្មោះត្រង់ និងមានទំនួលខុសត្រូវ។ ឪពុកម្ដាយក៏លើកតម្កើងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ ដោយបដិសេធមិនទទួលស្គាល់នូវអាកប្បកិរិយាមិនបរិសុទ្ធរបស់ខ្លួន។ ដូចនេះ ការសុំទោសគួរតែជាការអនុវត្តមួយឲ្យបានទៀងទាត់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

៤. ការណែនាំតាមរយៈការបង្រៀន

ក. ឪពុកម្តាយគឺជាគ្រូដ៏សំខាន់បំផុតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចំពោះកូន។ ខគម្ពីរដ៏សំខាន់បំផុតមួយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលនិយាយអំពីការឆ្លើយតបទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ គឺនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថាជំពូកទី៤។ មានចំណុចមួយចំនួននៅទីនោះ ដែលបង្ហាញអំពីអ្វីដែលមនុស្សយើងត្រូវធ្វើជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល។ នៅចំចំណុចកណ្តាលនៃបទគម្ពីរនេះ មានការណែនាំពីរយ៉ាងអំពីការដែលឪពុកម្តាយបង្រៀនព្រះបន្ទូល និងកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់កូនៗរបស់ពួកគាត់៖

> **ចោទិយកថា ៤:៩** បានចែងថា «ត្រូវឲ្យឯងប្រាប់ពីការទាំងនោះ[ការអស្ចារ្យ]ដល់កូនចៅឯងឲ្យដឹងតរៀងទៅវិញ»។
>
> **ចោទិយកថា ៤:១០** លោក ម៉ូសេ បានលើកឡើងនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយបានលើកឡើងថា «ចូរប្រមូលពួកបណ្តាជនមកឯអញ នោះអញនឹងឲ្យគេឮអស់ទាំងពាក្យរបស់អញ ដើម្បីឲ្យគេរៀនឲ្យចេះកោតខ្លាចដល់អញ នៅគ្រប់១ជីវិតដែលគេរស់នៅលើផែនដី ហើយឲ្យគេបានបង្រៀនដល់កូនចៅគេថែមទៀត»។

ព្រះបន្ទូលនេះបានបង្ហាញថា ឪពុកម្តាយត្រូវបង្រៀនអំពីកិច្ចការ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទៅកាន់កូនៗរបស់ខ្លួន។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ឪពុកម្តាយគឺជាគ្រូបង្រៀនព្រះបន្ទូលដ៏សំខាន់បំផុតសម្រាប់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពួកគាត់ឮព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីឲ្យពួកគាត់អាចរៀនចេះកោតខ្លាចព្រះអង្គ ព្រមទាំងបង្រៀនទៅកាន់កូនៗរបស់ពួកគាត់ផងដែរ។

ខ. កូនៗត្រូវការទាំងការបង្រៀនខគម្ពីរ និងការអនុវត្តន៍បទគម្ពីរ។ កណ្ឌគម្ពីរ សុភាសិត ១:៨ បានផ្តល់ជាការសង្ខេបដ៏ល្អអំពីឥទ្ធិពលរបស់ឪពុកម្តាយទៅលើកូនៗពួកគាត់៖ «នែ កូនអើយ ចូរស្តាប់ពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុកចុះ កុំឲ្យកូនបោះបង់ចោលសេចក្តីដំបូន្មានរបស់ម្តាយឯងឡើយ»។ វាជារឿងសំខាន់ត្រង់ថា ពាក្យដែលគេបានបកប្រែមកថា «សេចក្តីទូន្មាន» គឺជាពាក្យ តូរ៉ា (Torah) ដែលជាឈ្មោះកណ្ឌគម្ពីរប្រាំដំបូងរបស់ជនជាតិអីស្រាអែល។ នៅតូរ៉ា មានអត្ថន័យថា ការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ។ ពាក្យដែលបានប្រើប្រាស់សម្រាប់តួនាទីរបស់ឪពុក ដែលគេបានបកប្រែថា «ប្រៀនប្រដៅ» មានអត្ថន័យថា «ការដាក់ពិន័យ ការកែតម្រង់ ការបង្ហាត់បង្រៀន ការរំឭកដាស់តឿន និងការព្រមាន» ដែលសង្កត់ធ្ងន់លើការអនុវត្តន៍តាមបទគម្ពីរ។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយបានថា កូនៗត្រូវការទាំងពីរ គឺការទទួលបានសេចក្តីបង្រៀនដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និងជាការអនុវត្តន៍នៅក្នុងជីវិតរស់នៅពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃផងដែរ។ ជាទូទៅ ម្តាយគឺជាអ្នកដែលរកពេលរៀបចំ

ការបង្រៀនបែបតាមប្រព័ន្ធ ហើយឪពុកគឺជាអ្នកដែលមានភាពប៉ិនប្រសប់ក្នុងការអនុវត្តសេចក្ដីពិតនៅក្នុងបទគម្ពីរនៅក្នុងបញ្ហាដែលកូនៗជួបប្រទះ នៅក្នុងជីវិតនេះផងដែរ។ ពិតណាស់ តួនាទីទាំងពីរនេះអាចមានការផ្លាស់ប្ដូរគ្នាបាន។ ប៉ុន្តែ យើងក៏ត្រូវតែចងចាំថា ឪពុកក៏មានតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការបង្រៀនកូនៗរបស់ខ្លួនដែរ។ កណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតចង្អុលបង្ហាញអំពីការនេះជាញឹកញាប់ (ឧទាហរណ៍នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ សុភាសិត ១:៨; ៤:១; ៦:២០; ១៣:១; ១៥:៥)។

សេចក្ដីសន្និដ្ឋាន៖ ចូរបង្រៀនកូនរបស់អ្នកគ្រប់ពេលវេលា គ្រប់កាលៈទេសៈ

អត្ថបទគំរូអំពីការបង្រៀនព្រះបន្ទូលទៅកាន់កូនៗគឺនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ចោទិយកថា ៦:៦-៩៖

> «សេចក្ដីទាំងនេះដែលអញបង្គាប់ដល់ឯងនៅថ្ងៃនេះ នោះត្រូវនៅជាប់ក្នុងចិត្តឯងចុះ ត្រូវឲ្យប្រិតប្រៀនសេចក្ដីទាំងនេះដល់កូនចៅឯង ព្រមទាំងនិយាយដំណាល ក្នុងកាលដែលអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះ ហើយដើរតាមផ្លូវ ក្នុងកាលដែលដេក ហើយក្រោកឡើងផង ត្រូវចងសេចក្ដីទាំងនេះជាប់នៅដៃឯងទុកជាទីសម្គាល់ ហើយត្រូវធ្វើជាស្លាកនៅកណ្ដាលថ្ងាសឯងផង ក៏ត្រូវកត់នៅក្របទ្វារផ្ទះ ឯង ហើយនៅទ្វារកំផែងរបស់ឯងផង»។

គ្រប់ឃ្លានីមួយៗនៅក្នុងអត្ថបទនេះមានការបញ្ជាក់គាំទ្រសំខាន់ៗដែលយើងនឹងពិចារណា នៅមេរៀនបន្ទាប់។

មេរៀនទី២៤

ចូរបង្រៀនកូនរបស់អ្នកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់
ភាគ២

ចោទិយកថា ៦:៧ ត្រូវឲ្យប្រិតប្រៀនសេចក្ដីទាំងនេះដល់កូនចៅឯង

(ដកស្រង់ពីទំព័រ ២៩៥ ដល់ ៣០៩ នៃ ជីវិតគ្រួសាររបស់អ្នកដឹកនាំគ្រីស្ទបរិស័ទ ដោយ Ajith Fernando)

សេចក្ដីផ្ដើម៖ *នៅក្នុងមេរៀនមុន យើងបានរៀនពីសារៈសំខាន់នៃឪពុកម្ដាយ «ជាគំរូដល់ពួកអ្នកជឿ ដោយពាក្យសំដី កិរិយាប្រព្រឹត្ត សេចក្ដីស្រឡាញ់ សេចក្ដីជំនឿ និងសេចក្ដីបរិសុទ្ធ (១ធីម៉ូថេ ៤:១២)។ ពាក្យដែលថា «ចូរធ្វើដូចខ្ញុំនិយាយ កុំធ្វើដូចខ្ញុំធ្វើ» មិននាំមានលទ្ធផលនៃកូនៗដែលកោតខ្លាចព្រះឡើយ។*

នៅក្នុងមេរៀននេះ យើងនឹងរៀនពីលោកម៉ូសេនៅចោទិយកថា ជំពូក ៦ អំពីរបៀបដែលឪពុកម្ដាយចង្អុលបង្ហាញអំពីព្រះជាម្ចាស់ដល់កូនៗនៅគ្រប់កាលៈទេសៈនៃជីវិត។

១. ចូរបង្រៀនព្រះបន្ទូល

ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យឪពុកម្ដាយ «ប្រិតប្រៀន សេចក្ដីទាំងនេះ[ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់]ដល់កូនចៅឯង» (ចោទិយកថា ៦:៧ក)។ នៅក្នុងភាសាហេព្រើរ ពាក្យ «ប្រិតប្រៀន» គឺជាពាក្យតែមួយដែលមានន័យថា «និយាយម្ដងហើយម្ដងទៀត»។

> **ឧទាហរណ៍នៃរបៀបដែលលោកិយប្រើពាក្យដដែលៗ។** ឧស្សាហកម្មផ្សាយពាណិជ្ជកម្មបានយល់អំពីចំណុចសំខាន់នៃការលើកឡើងម្ដងហើយម្ដងទៀត ក្នុងការជួយឲ្យកូនៗមិនភ្លេចសារណាមួយ។ កាសែតប្រវត្តិហ៊ូស្តុន (The Houston Chronicle) បានលើកឡើងថា «អ្នកស្រាវជ្រាវនៅក្រុង សាន់ឌីអាហ្គោ (San Diego) បានតាមដានការមើលទូរទស្សន៍៩៥ម៉ោងនៃការផ្សាយទូរទស្សន៍ដល់កុមារ។ ការស្រាវជ្រាវអស់រយៈពេលពីរខែបានបើកបង្ហាញថា ក្នុងរយៈពេលមួយម៉ោង ក្មេងៗបានមើលពាណិជ្ជកម្ម២១ដង»។ នេះគឺជាករណីនៃការបង្រៀនជាប់លាប់ និងម្ដងហើយម្ដងទៀត។

ក. សារៈសំខាន់នៃការដែលម្តាយបង្រៀនព្រះគម្ពីរដល់កូនរបស់គាត់។ *លោកគ្រូគង្វាល Ajith Fernando ដែលជាអ្នកនិពន្ធសៀវភៅដែលយើងកំពុងប្រើនេះ* គឺជាគ្រូបង្រៀនព្រះគម្ពីរដ៏ល្បីម្នាក់។ *ប៉ុន្តែនេះគឺជាអ្វីដែលគាត់បាននិយាយអំពីឥទ្ធិពលនៃការបង្រៀនរបស់ម្តាយគាត់៖* «ទាក់ទងទៅនឹងសាច់រឿងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និងអាកប្បកិរិយារបស់ខ្ញុំចំពោះព្រះគម្ពីរ គ្រូដែលមានឥទ្ធិពលខ្លាំងជាងគេបំផុតនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្ញុំ គឺម្តាយរបស់ខ្ញុំ។ គាត់តែងតែដាស់កូនៗរបស់គាត់ស្ទើរតែរាល់ព្រឹក ឲ្យយើងជុំគ្នា ហើយរៀនព្រះគម្ពីរជាមួយគ្នា។ គាត់បានបង្រៀនគ្រប់ខទាំងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី»។

ពីមុនអ្នកម្តាយរបស់លោកគ្រូអាជីតគឺជាអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាម្នាក់ ហើយគាត់បានទទួលជឿព្រះគ្រីស្ទនៅពេលគាត់មានវ័យជំទង់។ គាត់មិនដែលបានចូលរៀនអំពីរបៀបសិក្សាព្រះគម្ពីរទេ។ ប៉ុន្តែ គាត់ស្គាល់ព្រះបន្ទូល ហើយគាត់បានបង្រៀនដល់កូនដែរ។ កូនៗទាំងប្រាំរបស់គាត់ គឺជាគ្រីស្ទបរិស័ទដែលមានការប្តេជ្ញាចិត្តក្នុងការបម្រើព្រះជាម្ចាស់ ខ្លះស្ម័គ្រចិត្ត ឬក៏ខ្លះទៀតពេញម៉ោងខ្លះដែរ។ ដោយត្រាប់តាមគំរូរបស់គាត់ ប្រពន្ធរបស់លោកគ្រូអាជីត ក៏បានបង្រៀនព្រះគម្ពីរដល់កូនៗរបស់គាត់ដែរ។ ជាដំបូង គាត់បានប្រើប្រាស់សៀវភៅ «ព្រះគម្ពីររូបភាព»។ គាត់បានអានសៀវភៅនេះទាំងមូលជាមួយកូនៗម្នាក់ឲ្យបានពីរដង។ ហើយនៅពេលកូនៗចេះអាន ពួកគាត់បានអានសៀវភៅនោះដោយផ្ទាល់ដែរ។ លោកគ្រូអាជីតនិយាយថា គាត់ចាត់ទុកឥទ្ធិពលប្រពន្ធរបស់គាត់ទៅលើកូនៗគាត់ថា ជាកត្តាដ៏សំខាន់បំផុតសម្រាប់មនុស្ស ក្នុងការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ពួកគាត់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ និងចំពោះព័ន្ធកិច្ចរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។

ខ. ចូរនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរហូត។ សេចក្តីបង្គាប់បន្ទាប់នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថាជំពូក៦ គឺការលើកឡើងអំពីការនិយាយអំពីព្រះបន្ទូល «ព្រមទាំងនិយាយដំណាល [ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ] ក្នុងកាលដែលអង្គុយនៅក្នុងផ្ទះ ហើយដើរតាមផ្លូវ ក្នុងកាលដែលដេក ហើយក្រោកឡើងផង» (៦:៧ខ)។ រូបភាពនៅត្រង់នេះ គឺអំពីការដំណាលឥតឈប់ឈរនៅក្នុងជីវិតរបស់កូនៗយើង៖

> ***«នៅក្នុងផ្ទះ»*** មានការលើកឡើងអំពីទិដ្ឋភាពផ្សេងៗគ្នានៃជីវិតនៅក្នុងគ្រួសារ។ ឪពុកម្តាយត្រូវតែនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលនៅពេលពួកគាត់ «អង្គុយ នៅក្នុងផ្ទះ [របស់ពួកគាត់]»។ ពេលញ៉ាំអាហារនៅផ្ទះគឺជាពេលល្អសម្រាប់ការសន្ទនាដូចនោះ។ ជាទូទៅ មានបរិយាកាសកក់ក្តៅនៅពេលបរិភោគអាហារ ដែលនោះគឺជាពេលវេលាដ៏ស័ក្តិសមក្នុងការបង្កើតការពិភាក្សាដូចនេះ។ ពេលវេលាដ៏សប្បាយៗបំផុតមួយចំនួននៅក្នុងជីវិតគ្រួសារ គឺនៅពេលដែលពួកគាត់នៅញ៉ាំបាយជុំគ្នា នៅពេលដែលពួកគាត់និយាយអំពីរឿងសំខាន់ៗនៅក្នុងជីវិត។

«ដើរតាមផ្លូវ» ជាបន្ទាប់ ព្រះជាម្ចាស់ក៏បង្គាប់ឲ្យឪពុកម្ដាយបង្រៀនកូនៗរបស់ខ្លួនអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅពេល «[ពួកគាត់] ដើរតាមផ្លូវ» ដែរ។ នៅក្នុងវប្បធម៌ជាច្រើនក្នុងពេលសព្វថ្ងៃនេះ ឃ្លា «[ការ] ដើរតាមផ្លូវ» អាចប្ដូរទៅជា «[ការ] បើកបរលក្ខណៈជាគ្រួសារ» វិញក៏បាន។ ពេលវេលាក្នុងការធ្វើដំណើរផ្ដល់ឱកាសល្អសម្រាប់ការសន្ទនាយ៉ាងរស់រវើក។

«ក្នុងកាលដែលដេក ហើយក្រោកឡើង» ជាចុងក្រោយ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់ឲ្យឪពុកម្ដាយនិយាយអំពីព្រះបន្ទូល «ក្នុងកាលដែល [ពួកគេ] ដេក ហើយ [ពួកគេ] ក្រោកឡើងផង»។ ពួកគាត់ត្រូវតែជួយកូនៗឲ្យចេះគិតអំពីព្រះជាម្ចាស់នៅពេលពួកគេក្រោកឡើង និងចូលគេងវិញ។ ការនោះនឹងជួយពួកគាត់ឲ្យចេះកោតខ្លាចព្រះពេញមួយថ្ងៃនោះ។ តាមរយៈការធ្វើបែបនេះ យើងទទួលស្គាល់ថាគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិត គឺស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយថាព្រះអង្គគង់នៅជាមួយនឹងយើងដែរ។ ដូច្នេះ យើងមិនចាំបាច់ភ័យខ្លាចទេ ពីព្រោះព្រះជាម្ចាស់នឹងមើលថែយើង។ ជារឿយៗយើងមិនស្ដាប់បង្គាប់ដោយសារយើងបាត់ទំនុកចិត្ត មិនជឿថាព្រះជាម្ចាស់នឹងមើលថែយើងនៅក្នុងបញ្ហាណាមួយ។ សារពីពិភពលោកនេះបានយកឈ្នះលើឥទ្ធិពលនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ របៀបដ៏ល្អបំផុតមួយក្នុងការទប់ទល់ការនេះ គឺត្រូវនៅឲ្យជាប់លាប់ជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល។ នៅក្នុងសម័យកាលព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មនុស្សម្នាមិនបានទទួលសារដែលទាស់នឹងព្រះគម្ពីរ មួយហើយមួយទៀតៗ ដូចសព្វថ្ងៃនេះទេ។ ដូច្នេះពួកគាត់មានពេលវេលាច្រើនក្នុងការចំណាយពេលពិភាក្សាអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ជាងពេលសព្វថ្ងៃនេះ។ ដោយសារសព្វថ្ងៃនេះយើងមានធនធានច្រើននោះយើងក៏ចំណាយពេលជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលច្រើនជាងអ្នកនៅសម័យកាលព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដើម្បីប្រឆាំងនឹងសារដែលទាស់ប្រឆាំងនឹងគោលជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទ ដែលយើងប្រឈមមុខជាមួយ! ពិតណាស់ នេះគឺជាចំណុចដែលតម្រូវឲ្យមានការផ្ដោតអារម្មណ៍លើភ្លាមៗ។

គ. ចូរពិភាក្សាព្រះបន្ទូលនៅក្នុងការសន្ទនាធម្មតាៗជាប្រចាំថ្ងៃ។ ការនេះអាចកើតឡើងតាមរយៈអ្វីដែលយើងហៅថា «ទីបន្ទាល់អំពីព្រះបន្ទូល» ដែលពេលនោះ គឺជាពេលយើងនិយាយអំពី អ្វីដែលយើងបានរៀនក្នុងព្រះគម្ពីរ ទំនងជាអ្វីដែលយើងរៀនបានតាមរយៈការចំណាយពេលផ្ទាល់ខ្លួនជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ឬក៏តាមរយៈព្រះបន្ទូលដែលយើងឮជាដើម។ បន្ទាប់មក យើងក៏អាចពិភាក្សាអំពីបទគម្ពីរដែលយើងពិបាកយល់ផងដែរ។ យើងក៏អាចចែកចាយអំពីបញ្ហាពិបាកៗដែលយើងបានជួបប្រទះ ហើយមើលថាតើព្រះបន្ទូលមានចែងយ៉ាងដូចម្ដេចអំពីបញ្ហាទាំងនោះ។ នៅពេលយើងមើលកុន កម្មវិធីនៅលើទូរទស្សន៍ ឬក៏ពាណិជ្ជកម្មណាមួយ យើងអាចវាយតម្លៃដោយប្រើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យចេញពីព្រះបន្ទូលដែលជាគោលរបស់យើង។

ដោយសារយើងព្យាយាមយកព្រះបន្ទូលជាអ្នកដឹកនាំក្នុងគ្រប់អ្វីដែលយើងធ្វើ នោះយើងពិភាក្សាអំពីអ្វីដែលព្រះបន្ទូលមានចែងទាក់ទងនឹងស្ថានភាពនីមួយៗ ដែលយើងកំពុងជួបប្រទះ។ ការនេះសំខាន់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់កុមារ ដែលជួបប្រទះសារនៃគោលគំនិតជាច្រើនពីអ្នកជំទាស់នឹងគ្រីស្ទបរិស័ទតាមរយៈបណ្តាញសង្គម និងតាមរយៈទំនាក់ទំនងជាប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគាត់។ ពួកគាត់ទទួលសារដែលប្រាប់ថា វាមិនអីទេក្នុងការមានភាពអាត្មានិយម ព្រមទាំងធ្វើឲ្យអ្នកដទៃឈឺចាប់។ វាមិនជាអ្វីនោះទេ ក្នុងការកុហក។ វាមិនជាអ្វីទេក្នុងការសូកសំណូក។ វាមិនជាអ្វីទេក្នុងការស្អប់ជាតិសាសន៍ដទៃ។ វាមិនអីទេក្នុងការសប្បាយនឹងការរួមដំណេកក្រៅចំណងអាពាហ៍ពិពាហ៍។ ហើយវាមិនជាអ្វីទេក្នុងការដេញតាមសុភមង្គលតាមរយៈរបស់មានមានតម្លៃ និងវណ្ណៈខ្ពស់។ ការទាំងនេះបានបង្ហាញពីបញ្ហាប្រឈមយ៉ាងធំសម្រាប់ឪពុកម្តាយ។ ដូចដែលខ្ញុំបានលើកឡើងក្នុងជំពូកមុននេះ ឪពុកម្តាយត្រូវតែសិក្សាអំពីបញ្ហាដែលកូនៗរបស់ខ្លួនកំពុងតែជួបប្រទះ ដើម្បីអាចផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវការដឹកនាំដោយព្រះបន្ទូល អំពីរបៀបនៃការឆ្លើយតប។

ឃ. ឪពុកម្តាយត្រូវចំណាយពេលជារៀងរាល់ថ្ងៃ និយាយជាមួយកូនៗរបស់ពួកគេ ជាធម្មតានៅពេលអាហារ។ ជាការគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ សព្វថ្ងៃនេះ គេមិនឲ្យតម្លៃលើការពិភាក្សានៅក្នុងគ្រួសារប៉ុន្មានទេ។ ទោះបីគ្រួសារកំពុងហូបបាយជុំគ្នា ក៏មើលទូរស័ព្ទជាជាងនិយាយគ្នាដែរ!។ ជារឿយៗ នៅពេលគ្រួសារចេញទៅញ៉ាំអាហារនៅភោជនីយដ្ឋាន នោះកូនៗ ហើយពេលខ្លះទៀតឪពុកម្តាយក៏បានចំណាយពេលលេងទូរស័ព្ទរបស់ខ្លួនផងដែរ។

៣. ចូរឲ្យតម្លៃលើព្រះបន្ទូល

ក. ចូររៀបរាប់ប្រាប់កូនៗអំពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ ជាការបន្ថែមលើប្រធានបទដែលបានលើកឡើងខាងលើ កណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថាជំពូកទី៤ចែងថា វាជាការសំខាន់ណាស់ក្នុងការបង្រៀនកូនៗអំពីកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ សម្រាប់រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះគម្ពីរបានផ្តោតលើចំណុចនេះជាច្រើនលើកច្រើនសារ ជាពិសេសនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថា។ សកម្មភាពមួយក្នុងចំណោមសកម្មភាពជាច្រើនដែលបានលើកឡើងគឺអំពីរបៀបដ៏អស្ចារ្យ ដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ទៅរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ (ខ១០-១៣)។ លោក ម៉ូសេ បានពណ៌នាអំពីរបៀបដែលបណ្តាជន «បានចូលមកឈរនៅជិតជើងភ្នំ ហើយភ្នំក៏ឆេះឡើងជាភ្លើង នាំឲ្យស្រអាប់ពេញផ្ទៃមេឃ ហើយក៏មានពពក និងងងឹតសូន្យសុងផង» (ខ១១)។ បន្ទាប់មក លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា «រួចព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានបន្ទូលមកឯងរាល់គ្នាពីកណ្តាលភ្លើងនោះ ឯងរាល់គ្នាក៏បានឮព្រះសូរសៀងនៃព្រះបន្ទូលនោះ តែមិនឃើញរូបអង្គណាសោះ គ្រាន់តែឮសម្លេងប៉ុណ្ណោះ» (ខ១២)។ មាន

ការលើកឡើងចំនួន១១ដងដែលថា ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលចេញ «ពីកណ្តាលភ្លើង» ក្នុងកណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថា (៤:១២, ១៥, ៣៣, ៣៦; ៥:៤, ២២, ២៣, ២៤, ២៦: ៩:១០; ១០:៤)។ ដោយមានការលើកឡើងផ្ទួនៗបែបនេះ វាបញ្ជាក់ថា ការនេះសំខាន់ណាស់។ នេះមានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានបើកសម្តែងក្នុងរបៀបដែលអស្ចារ្យ ដើម្បីឲ្យពួកបណ្តាជនអាចដឹងថា សេចក្តីពិតដែលទ្រង់កំពុងបើកសម្តែងគឺពិតជាពិសេសទាំងស្រុងមែន។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ព្រឹត្តិការណ៍ជុំវិញការប្រសូត ព្រះជន្ម ការបង្រៀន ការសុគត ការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ និងការយាងទៅឯស្ថានសួគ៌វិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ បង្ហាញអំពីសេចក្តីពិតដ៏ពិសេសនៃពាក្យពេចន៍របស់ពួកសាវ័ក និងអ្នកតំណាងរបស់ពួកគាត់ដែលបាននិពន្ធព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

ខ. ចូរបង្រៀនកូនរបស់អ្នកថា ព្រះគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតទាំងស្រុង និងមានអំណាចនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង។

នៅក្នុងពិភពលោកជំនឿដែលមានសេចក្តីពិតដែលជាការពិតរហូត ដែលដឹកនាំអាកប្បកិរិយារបស់យើង ពេលស្តាប់ទៅហាក់បីដូចជាចម្លែកណាស់ ចំពោះមនុស្សភាគច្រើន។ មនុស្សភាគច្រើនសព្វថ្ងៃនេះជឿថា សេចក្តីពិតដែលមិនផ្លាស់ប្រែ ជាការដែលយើងមិនអាចស្គាល់ទេ ហើយអ្វីដែលជាសេចក្តីពិតសម្រាប់មនុស្សអាចខុសនឹងសេចក្តីពិតរបស់មនុស្សម្នាក់ទៀត។ គេថា ប្រសិនបើមានព្រះពិតតែមួយ នោះយើងមិនអាចស្គាល់ទ្រង់យ៉ាងពេញទីបានឡើយ ទោះបើមានមនុស្សមួយចំនួនទទួលបានបទពិសោធន៍ខ្លះៗ អំពីសេចក្តីពិតនោះអំពីទ្រង់ក៏ដោយ។ ដូច្នេះ វប្បធម៌សព្វថ្ងៃនេះ ទាស់ប្រឆាំងនឹងការយកសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរថាចាំបាច់សម្រាប់ជីវិតរស់នៅ។ មួយទៀត សេចក្តីបង្រៀនជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានភាពផ្ទុយគ្នា ពីអ្វីដែលមនុស្សជាច្រើនមាន។ មនុស្សជាច្រើនបានជំទាស់នឹងគំនិតដែលថា សេចក្តីជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺជាផ្លូវតែមួយគត់សម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ ពួកគាត់មិនចូលចិត្តសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរដែលថា ការរួមដំណេកគួរតែមានព្រំដែនចំពោះបុរស និងស្ត្រីដែលរៀបការហើយតែប៉ុណ្ណោះទេ។ វាជារឿងគួរឲ្យសោកស្តាយណាស់ គ្រីស្ទបរិស័ទវ័យក្មេងជាច្រើននាក់ក៏ហាក់បីដូចជាចុះចូលក្រោមឥទ្ធិពលនៃគំនិតដ៏តានតឹងនេះ។

របៀបមួយដើម្បីគេចពីការរអិលចេញពីសីលធម៌ និងគោលជំនឿដូចនេះ គឺតាមរយៈការបង្រៀនឲ្យយុវជនមានជំនឿរឹងមាំលើអំណាចតែមួយគត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ប្រសិនបើពួកគាត់ដឹងជាក់ថា ព្រះគម្ពីរពិតជាមកពីព្រះជាម្ចាស់ ដែលមានពេញដោយអំណាចព្រះចេស្តាផ្ទាល់មែន ដែលព្រះអង្គ គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃចក្រវាលទាំងមូល នោះពួកគាត់នឹងមានការជំរុញចិត្តខ្លាំងឲ្យស្តាប់បង្គាប់តាមអ្វីដែលមានចែង និងជឿថាអ្វីដែលមានចែងគឺជាតម្រូវការសម្រាប់ពិភពលោកទាំងមូល។ និយាយម្យ៉ាងទៀត ពួកគាត់ត្រូវតែជឿថា ព្រះគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតទាំងស្រុង—ក្នុងន័យដែលថា ព្រះគម្ពីរមានភាពចាំបាច់សម្រាប់គ្រប់គ្នា។ ដូច្នេះ យើងត្រូវតែបង្ហាញកូនៗយើងឲ្យឃើញថា ព្រះគម្ពីរពិតជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ដែលព្រះអង្គបាន

បណ្ដាលឲ្យតែងក្នុងរបៀបដែលមិនមានសៀវភៅណាផ្សេងទៀតបានតែងទេ។ ការនោះនឹងជំរុញឲ្យពួកគាត់ទទួលយកឲ្យអស់ពីចិត្ត។

៤. ចូរប្រាប់រឿងអំពីសេចក្ដីសង្គ្រោះដល់កូនរបស់អ្នកជានិច្ច។

កណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថាជំពូកទី៤ ក៏បានបង្រៀនថា ឪពុកម្ដាយគួរតែប្រាប់កូនៗរបស់ខ្លួន អំពីកិច្ចការដ៏អស្ចារ្យនានារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះយើង និងការដែលទ្រង់សង្គ្រោះពួកគាត់ចេញពីភាពជាទាសករដែរ។ លោក ម៉ូសេ បានមានប្រសាសន៍ថា «ប៉ុន្តែ ត្រូវឲ្យឯងរាល់គ្នាប្រយ័ត្នខ្លួន ហើយរក្សាចិត្តឲ្យមែនទែន ក្រែងភ្លេចអស់ទាំងការដែលភ្នែកឯងបានឃើញ ហើយក្រែងនៅក្នុងជីវិតឯង ការទាំងនោះបានឃ្លាតចេញពីចិត្តឯងទៅ ត្រូវឲ្យឯងប្រាប់ពីការទាំងនោះដល់កូនចៅឯងឲ្យដឹងតរៀងទៅវិញ» (ចោទិយកថា ៤:៩)។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃដំណើររឿងរបស់សាសន៍អីស្រាអែល គឺខុសពីសាសន៍ឯទៀត ហើយវាក៏បានបង្កើតអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគាត់ដែរ។ លោក ម៉ូសេ ក៏បានលើកឡើងបន្តទៀតថា «ឬតើដែលមានព្រះណាប្រថុយទៅយកសាសន៍១សម្រាប់អង្គទ្រង់ ពីកណ្ដាលសាសន៍១ទៀត ដោយសារការល្បងទីសម្គាល់ នឹងការអស្ចារ្យ ដោយចម្បាំង ដោយព្រះហស្តដ៏មានព្រះចេស្តា និងដោយព្រះពាហុលើកសម្រេច ហើយដោយការគួរស្ញែងខ្លាចជាធំ ដូចជាគ្រប់ទាំងការដែលព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃឯង ទ្រង់បានធ្វើ ជាប្រយោជន៍ដល់ឯងនៅស្រុកអេស៊ីព្ទ ឲ្យឯងឃើញផងឬទេ» (ចោទិយកថា ៤:៣៤)។ ការរំដោះពួកគាត់បានកើតឡើង ដោយសារពួកគាត់គឺជារាស្ត្រដែលព្រះអង្គបានជ្រើសរើស ដ្បិតទ្រង់បានមានផែនការសម្រាប់ពួកគាត់។ ការជ្រើសតាំងនេះ គឺជាផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៃអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគាត់។ លោក ម៉ូសេ បានលើកឡើងថា «ទ្រង់បានស្រឡាញ់ពួកឰយុកោឯង បានជាទ្រង់រើសយកពូជគេតៗមក ព្រមទាំងនាំឯងចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមកនៅចំពោះទ្រង់ ដោយព្រះចេស្តាដ៏ជាធំរបស់ទ្រង់ ដើម្បីនឹងបណ្តេញអស់ទាំងសាសន៍ដែលធំហើយពូកែជាងឯង ពីមុខឯងចេញ ឲ្យបាននាំឯងចូលទៅប្រយោជន៍នឹងឲ្យស្រុកគេ ទុកជាមរដកដល់ឯង ដូចជាមានសព្វថ្ងៃនេះ» (ចោទិយកថា ៤:៣៧-៣៨)។

គ្រប់គ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទតែងតែមានដំណើររឿងមួយ ដើម្បីដំណាលប្រាប់អំពីព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលទ្រង់មានសម្រាប់ពួកគាត់។ អ្នកខ្លះអាចឃើញអំពីរបៀបដែលព្រះគុណបានបន្សល់ទុកតាមរយៈកេរ្តិ៍ដំណែលគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទអស់ជាច្រើនតំណ។ ឯអ្នកខ្លះទៀតទើបតែបានរកឃើញព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងពេលថ្មីៗនេះ ក្រោយដែលអ្នកជំនាន់មុនបានរស់នៅក្នុងភាពងងឹត។ ប៉ុន្តែ យើងទាំងអស់គ្នាអាចមានអំណរបាន នៅក្នុងប្រវត្តិនៃព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលមាននៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគាត់។ ឪពុកម្ដាយ

ត្រូវតែប្រាប់ដល់កូនៗរបស់ពួកគេអំពីការនោះ។ អ្នកនិពន្ធកណ្ឌគម្ពីរទំនុកតម្កើងបានលើកឡើងថា «យើងក៏មិនលាក់សេចក្តីទាំងនោះទុកចំពោះកូនចៅរបស់គាត់ដែរ គឺនឹងប្រកាសពីអស់ទាំងសេចក្ដីសរសើរនៃព្រះយេហូវ៉ា ដល់ដំណមនុស្សជាន់ក្រោយឲ្យបានស្តាប់ ព្រមទាំងឥទ្ធានុភាព នឹងការអស្ចារ្យ ដែលទ្រង់បានធ្វើផង» (ទំនុកតម្កើង ៧៨:៤)។ *នៅពេលមានភ្ញៀវគ្រីស្ទបរិស័ទមកលេងផ្ទះ សូមឲ្យគាត់រៀបរាប់ពីប្រវត្តិសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្លួន ដើម្បីឲ្យកូនៗអាចឮពី សេចក្តីមេត្តាករុណា និងព្រះគុណរបស់ព្រះ។*

កូនៗរៀនបានយ៉ាងល្អអំពីសេចក្តីពិតតាមរយៈការប្រាប់រឿង។ ពេលវេលាដ៏សំខាន់នៅក្នុងជីវិតគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទណាមួយ គឺពេលវេលាដែលពួកគាត់រំឭកឡើងវិញ អំពីដំណើររឿងដែលព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើជាមួយសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគាត់ និងជាមួយអ្នកដទៃ។ ដំណើររឿងនៃការកែប្រែចិត្ត ការឆ្លើយតបសំណូមពរអធិស្ឋាន និងបញ្ហាប្រឈមនានាដែលបានយកឈ្នះដោយអំណាចព្រះចេស្តារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ការទាំងនេះនឹងបង្កើតជាផ្នែកមួយនៃដំណើររឿងនៅក្នុងគ្រួសារ។ យើងអាចចែកចាយការនេះបាននៅក្នុងអំឡុងពេលនៃការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់បែបជាគ្រួសារ នៅពេលញ៉ាំបាយ ឬក៏ក្នុងអំឡុងពេលសន្ទនាមុនពេលចូលគេង ឬនៅកន្លែងណាផ្សេងៗទៀតក៏បាន។ ការសន្ទនាអំពីបទពិសោធន៍ដែលគ្រួសារធ្លាប់បានឆ្លងកាត់ក៏អាចក្លាយជាកត្តាកំណត់អត្តសញ្ញាណដ៏សំខាន់មួយនៅក្នុងជីវិតរបស់កូនៗដែរ។ ពួកគាត់គួរដឹងប្រាកដថា «នេះគឺជាប្រវត្តិរបស់យើង។ ការនេះបញ្ជាក់ថា យើងជាអ្នកណា។ ហើយវាពិតជាល្អខ្លាំងណាស់»។ ការនេះនឹងជួយពួកគាត់នៅពេលពួកគាត់ធំធាត់ឡើង ហើយប្រឈមមុខនឹងសេចក្តីល្បួងឲ្យធ្វើនូវអ្វីដែលផ្ទុយគ្នាពីគោលការណ៍ ដែលជាផ្នែកមួយនៃកេរ្តិ៍ដំណែលគ្រីស្ទបរិស័ទនៃគ្រួសាររបស់ខ្លួន។ អំណាចនៃអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគាត់ដែលជាផ្នែកមួយនៃគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទដែលដើរតាមព្រះជាម្ចាស់ នឹងធ្វើឲ្យពួកគាត់មានការញញើតក្នុងការប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងអត្តសញ្ញាណរបស់ខ្លួន។ ជារឿយៗ នៅពេលដែលអ្នកវង្វេងចេញបានត្រឡប់មករកព្រះជាម្ចាស់វិញនោះពួកគាត់តែងតែនិយាយថា ពួកគាត់មិនអាចរុះរើឥទ្ធិពលនៃកេរ្តិ៍ដំណែលជាគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់ខ្លួនបានឡើយ ដែលនោះគឺជាផ្នែកដ៏ធំមួយនៃអត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគាត់។

៥. ចូរប្រើប្រាស់រូបភាព និងកាយវិការ ជាជំនួយក្នុងការបង្រៀន (Visual Aids)

បន្ទាប់ពីបានប្រាប់ឲ្យឪពុកម្តាយបង្រៀនព្រះបន្ទូល និងនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរួចហើយ (ចោទិយកថា ៦:៦-៧) នោះលោក ម៉ូសេ ក៏បានបន្តលើកទឹកចិត្តឲ្យពួកគាត់ប្រើប្រាស់ជំនួយដែលអាចមើលឃើញបានផងដែរ ក្នុងការរំឭកដល់កូនៗ និងក្មេងវ័យជំទង់អំពីសាច់រឿងក្នុងគម្ពីរ។ ដំបូង គាត់និយាយអំពីខ្សែចងដៃ និងខ្សែចងថ្ងាស៖ «ត្រូវចងសេចក្តីទាំងនេះជាប់នៅដៃឯង ទុកជាទីសម្គាល់ ហើយត្រូវធ្វើជាស្លាកនៅកណ្តាលថ្ងាសឯង

ផង» (ខ៨)។ ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានលើកឡើងអំពីអក្សរចារឹកនៅច្រកចូលផ្ទះ និងដីធ្លី៖ «ក៏ត្រូវកត់នៅក្របទ្វារផ្ទះឯង ហើយនៅទ្វារកំផែងរបស់ឯងផង» (ខ៩)។ លោកិយក៏មានទម្លាប់ស្រដៀងនឹងនេះដែរ នៅសម័យបុរាណ។ ប្រទេសជិតខាងរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានប្រើប្រាស់វិធីសាស្ត្រស្រដៀងនឹងនេះ ប៉ុន្តែតាមរបៀបមន្តអាគម ដូចដែលមនុស្សសព្វថ្ងៃនេះប្រើមន្តស្នេហ៍ និងរបស់ស័ក្តិសិទ្ធិជាដើម។ ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រាប់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គឲ្យប្រើប្រាស់វាជាការរំឭកអំពីសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃអត្តសញ្ញាណ និងសេចក្តីតាំងសញ្ញានៃទំនួលខុសត្រូវ ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ព្រះបានប្រើឧបករណ៍ដែលមើលឃើញ ដើម្បីជួយអ៊ីស្រាអែលចងចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ សូម្បីតែតែ អ្វីដែលមានចែងនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរចោទិយកថាជំពូកទី៦ ទាក់ទងនឹងការចងចាំព្រះបន្ទូលនៃក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះក៏បានបង្គាប់ឲ្យអ៊ីស្រាអែលឲ្យប្រើការរំឭកដែលគេអាច ដើម្បីជាជំនួយដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គក្នុងការចងចាំព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់ៗក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលដែរ។ បន្ទាប់ពីបណ្តាជនបានឆ្លងទន្លេយ័រដាន់ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្គាប់លោក យ៉ូស្វេ ឲ្យប្រាប់ដល់បណ្តាជនឲ្យរើសថ្ម១២ដុំចេញពីបាតទន្លេ ហើយលីទៅដាក់នៅកន្លែងដែលពួកគាត់បោះជំរុំនៅថ្ងៃនោះ។ លោក យ៉ូស្វេ មានប្រសាសន៍ថា ថ្មនេះនឹង «ទុកជាទីសម្គាល់នៅក្នុងពួកឯងរាល់គ្នា» (យ៉ូស្វេ ៤:៦ក)។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏លើកឡើងថា «ប្រយោជន៍ដល់ថ្ងៃក្រោយ កាលណាកូនចៅឯងសួរថា ថ្មទាំងនេះមានន័យដូចម្តេច» នោះពួកគេអាចប្រាប់កូនចៅរបស់គេពីដំណើររឿងដែលបានឆ្លងកាត់ទន្លេយ័រដាន់នោះ (យ៉ូស្វេ ៤:៦ខ-៧)។

ព្រះបានប្រើពិធី និងកម្មវិធីបុណ្យនានាដើម្បីជួយអ៊ីស្រាអែលចងចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងរបៀបដូចគ្នានេះដែរ ជាទម្លាប់ក្នុងអំឡុងពេលបុណ្យប្រចាំឆ្នាំរបស់សាសន៍អ៊ីស្រាអែលគឺ ដើម្បីរំឭកដល់ប្រជាជនអំពីផ្នែកសំខាន់ៗនៃព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានប្រារព្ធឡើងនោះ។ លោក អេ. ដិបលយូ. ម៉រតុន (A. W. Morton) បានពន្យល់ថា «តាមរយៈការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីផ្សេងៗនេះ កូនៗអាចរៀនបានអំពីអត្ថន័យនៅក្នុងកម្មវិធីនោះ ហើយនៅក្នុងរបៀបនេះកម្មវិធីបុណ្យទាំងនោះក៏បានក្លាយជាផ្នែកមួយនៃជីវិត ដែលបានបង្កប់ទុកក្នុងជីវិតរបស់ពួកគាត់ដោយមិនដឹងខ្លួន។ កម្មវិធីបុណ្យទាំងនោះ គឺជាឱកាសដ៏ពិសេសសម្រាប់បង្រៀនក្មេងៗអំពីសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យនៃជំនឿរបស់ពួកសាសន៍យូដា។ កម្មវិធីទាំងនេះបានផ្តល់នូវរូបភាពនៃការបង្រៀនដ៏រំភើបរស់រវើក និងគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍»។ ពួកគាត់បរិភោគបន្លែល្វីងក្នុងអំឡុងពេលនៃបុណ្យរំលង ដើម្បីជាការតំណាងឲ្យភាពល្វីងជូរចត់ក្នុងភាពជាទាសករ ដែលព្រះអង្គបានរំដោះពួកគាត់ចេញ (និក្ខមនំ ១:១៤; ១២:៨; ជនគណនា ៩:១១)។ នំបុ័ងឥតដំបែ ជានំបុ័ងដែលត្រូវបានរៀបចំយ៉ាងប្រញាប់ ក៏ពួកគាត់បរិភោគក្នុងថ្ងៃនៃបុណ្យរំលងដែរ ទុកជាការរំឭកដល់បណ្តាជនអំពីការចាកចេញយ៉ាងប្រញាប់ពីស្រុកអេស៊ីព្ទ និងអំពីលក្ខណៈ

នៃការធ្វើដំណើរនៅក្នុងជីវិតរបស់ពួកគាត់ផងដែរ (និក្ខមនំ ១២:១១, ២០, ៣៤, ៣៩)។ តែកម្មវិធីបុណ្យផ្សេងៗវិញ ក៏នៅមានការប្រកបអាហារយ៉ាងពិសេសជាមួយគ្នាផងដែរ។ សព្វថ្ងៃនេះ ការប្រកបអាហារពិសេសនៅក្នុងកម្មវិធីបុណ្យណូអែលក៏អាចរំឭកដល់បណ្ដាជនអំពីដំណឹងល្អនៃអំណរដ៏អស្ចារ្យដែលបានមានតាមរយៈព្រះរាជកំណើតព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដែរ។

ការអនុវត្តន៍ និងសេចក្ដីសន្និដ្ឋាន៖ ចូរបង្រៀនអំពីព្រះដល់កូនរបស់អ្នកជារៀងរាល់ថ្ងៃ!

រាស្ដ្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានខំបង្រៀនបែបជាប្រព័ន្ធ និងការច្នៃប្រឌិតក្នុងការនាំឲ្យកូនៗស្គាល់សេចក្ដីពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។ យើងក៏គួរខំធ្វើដូចនោះដែរ។ ការនេះនឹងជួយពង្រឹងអត្តសញ្ញាណរបស់កូនៗថាពួកគាត់ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងជួយឲ្យសេចក្ដីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានជ្រាបចូលយ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគាត់ដែរ។ ការនេះក៏នឹងជួយឲ្យពួកគាត់កាន់តែមានការពិបាកក្នុងការបន្ដបះបោរទាស់ប្រឆាំងនឹងព្រះជាម្ចាស់ឥតឈប់ឈរ នៅពេលដែលពួកគាត់ធំឡើង។ កណ្ឌគម្ពីរសុភាសិតបានថែងយ៉ាងល្អថា «ចូរបង្ហាត់កូនក្មេង ឲ្យប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវដែលគួរប្រព្រឹត្តនោះវានឹងមិនលះបង់ពីផ្លូវនោះដរាបដល់ចាស់» (សុភាសិត ២២:៦)។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

យើងចង់បញ្ចប់សៀវភៅនេះដោយលើកឡើងនូវការបញ្ជាក់អះអាងមួយចំនួន និងការលើកទឹកចិត្តមួយចំនួន។ ទាំងនេះគឺជាការបញ្ជាក់អះអាងទូទៅ ដែលអាចអនុវត្តបាននៅក្នុងគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិត ប៉ុន្តែវាក៏សមរម្យខ្លាំងដែរចំពោះជីវិតគ្រួសារ។

ការបញ្ជាក់អះអាង៖ ព្រះជាម្ចាស់ធំជាងរាល់ចំណុចពិបាកៗ ដែលយើងប្រឈមមុខក្នុងជីវិតនេះ ដែលមានរួមទាំងចំណុចពិបាកៗនៅក្នុងជីវិតគ្រួសារផងដែរ។
សេចក្តីណែនាំ៖ ដូច្នេះ ចូរជឿលើព្រះចុះ ហើយបដិសេធដោយមិនបោះបង់សេចក្តីសង្ឃឹមចោល ហើយព្យាយាមឲ្យអស់ពីសមត្ថភាពក្នុងការទទួលបានការព្យាបាល និងការដោះស្រាយ។

ការបញ្ជាក់អះអាង៖ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ធំជាងរាល់ចំណុចឈឺចាប់ទាំងអស់ដែលយើងប្រឈមមុខជាមួយ។
សេចក្តីណែនាំ៖ ដូច្នេះ ចូរនៅឲ្យជាប់ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ ហើយទទួលយកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ ដែលព្យាបាល និងផ្តល់កម្លាំងដល់លោកអ្នក ហើយនាំឲ្យជីវិតរបស់លោកអ្នកឲ្យមានអំណរ។

ការបញ្ជាក់អះអាង៖ ផ្លូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាផ្លូវដ៏ល្អបំផុត ក្នុងការធ្វើនូវរាល់គ្រប់អ្វីៗទាំងអស់។
សេចក្តីណែនាំ៖ ដូច្នេះ ចូរសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយព្យាយាមអនុវត្តដោយចេតនានៅក្នុងជីវិតគ្រួសាររបស់លោកអ្នក។

ការបញ្ជាក់អះអាង៖ ព្រះជាម្ចាស់មិនដែលត្រាស់ហៅដោយមិនផ្តល់ឲ្យយើងនូវសមត្ថភាពក្នុងការបំពេញការត្រាស់ហៅនោះទេ។
សេចក្តីណែនាំ៖ ដូច្នេះ ចូរទទួលយកសមត្ថភាពដែលទ្រង់ប្រទានដល់លោកអ្នក តាមរយៈជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់ចុះ។

«ឯព្រះដែលទ្រង់អាចនឹងធ្វើហួសសន្ធឹក លើសជាងអស់ទាំងសេចក្តីដែលយើងសូម ឬគិតក្តី តាមព្រះចេស្តាដែលបណ្តាលក្នុងយើងរាល់គ្នា នោះសូមឲ្យទ្រង់បានសិរីល្អ នៅក្នុងពួកជំនុំ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ រហូតដល់គ្រប់ទាំងដំណមនុស្ស នៅអស់កល្បជានិច្ចរៀងរាបតទៅ។ អាម៉ែន»។
(អេភេសូរ ៣:២០-២១)

ចូរអធិស្ឋានសម្រាប់កូនៗ និងចៅៗ របស់ខ្លួន

ដោយ JD & Kim Crowley

ជំនឿ

- សូមផ្តល់ឲ្យកូន ៗ [និងចៅ ៗ] របស់យើង នូវបំណងប្រាថ្នាចង់ស្គាល់ទ្រង់។
- សូមផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវចិត្តនៃការប្រែចិត្តពីអំពើបាបដែលលួចអំណរពីពួកគាត់។
- សូមទាញឲ្យពួកគាត់មានជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទតាំងពីក្មេងតូច។
- សូមផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវបំណងប្រាថ្នាចង់ទទួលពិធីជ្រមុជទឹកចូលក្នុងក្រុមជំនុំ។
- សូមធ្វើឲ្យពួកគាត់ជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំដ៏រឹងមាំដែលមានអ្នកដឹកនាំស្មោះត្រង់។
- សូមបំពេញពួកគាត់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបង្ហាញផលផ្លែនៃព្រះវិញ្ញាណ។
- សូមប្រទានអំណោយទានខាងវិញ្ញាណឲ្យពួកគាត់ សម្រាប់បម្រើក្នុងក្រុមជំនុំ។
- សូមជួយពួកគាត់ឲ្យស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ជានិច្ច។
- សូមកុំឲ្យពួកគេចេញពីសេចក្តីបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកសាវកឡើយ។
- សូមការពារពួកគាត់ពីគ្រូក្លែងក្លាយ និង សេចក្តីបង្រៀនមិនពិត។
- សូមជួយពួកគាត់ឲ្យប្រកាសដំណឹងល្អដោយរីករាយ ហើយស្រឡាញ់មនុស្សទាំងអស់។
- សូមធ្វើឲ្យពួកគាត់តាំងចិត្តបន្ទាបខ្លួនក្នុងការអធិស្ឋានប្រចាំថ្ងៃ។
- សូមឲ្យពួកគាត់ជួបទ្រង់ជារៀងរាល់ថ្ងៃក្នុងពេលអានព្រះគម្ពីរ។
- សូមបំពេញពួកគាត់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការអត់ធ្មត់ចំពោះអ្នកដទៃ។
- សូមប្រទានព្រះគុណដល់ពួកគាត់ដើម្បីស៊ូទ្រាំនឹងការលំបាកដោយសេចក្តីជំនឿ និងអំណរ។
- សូមជួយពួកគាត់ឲ្យការពារមនសិការរបស់ខ្លួន។
- សូមធ្វើឲ្យពួកគាត់ជាមនុស្សដំណឹងល្អ មនុស្សព្រះគម្ពីរ និងមនុស្សក្រុមជំនុំ។
- សូមឲ្យជីវិតរបស់ពួកគាត់បានដូចជាព្រះអាទិត្យដែលរះកាន់តែខ្លាំងឡើង ៗ រហូតដល់ថ្ងៃត្រង់។ (សុភាសិត ៤:១៨)
- សូមឲ្យពួកគាត់នៅក្នុងចំណោមចៀម មិនមែនចំណោមពពែ នៅថ្ងៃជំនុំជំរះឡើយ។

ប្រាជ្ញា

- សូមជួយពួកគាត់ស្តាប់បង្គាប់ និងគោរពឪពុកម្តាយ។
- សូមផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវដួងចិត្តដែលពោរពេញហូរហៀរដោយការដឹងគុណជានិច្ច។
- សូមធ្វើឲ្យពួកគាត់ជាអ្នកបង្កើតសន្តិភាព។
- សូមផ្តល់ឲ្យពួកគាត់នូវវិជ្ជាជីវៈ ជំនាញ ឬការងារ ដែលផ្គត់ផ្គង់ឲ្យគ្រួសារ និងមានប្រយោជន៍ដល់សង្គម។

• សូមផ្ដល់ឲ្យពួកគាត់នូវអារម្មណ៍នៃគោលបំណង និងសេចក្ដីរីករាយនៅក្នុងការងារជីវិត។
• សូមផ្ដល់ពួកគាត់នូវការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ជំនួសការភ័យខ្លាចមនុស្ស។
• សូមផ្ដល់ការអប់រំល្អដល់ពួកគាត់។
• សូមជួយពួកគាត់ឲ្យមានភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគាត់ និងការងារផ្សេងទៀត។
• សូមផ្ដល់ឲ្យពួកគាត់នូវការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ជំនួសភាពខ្ជិល និងភាពមិនស្មោះត្រង់។

ឥទ្ធិពល និងទំនាក់ទំនង

• សូមឲ្យពួកគាត់យឺតនឹងខឹង ហើយឆាប់នឹងអភ័យទោស។
• សូមផ្ដល់ឲ្យពួកគាត់នូវមិត្តភក្ដិដែលកោតខ្លាចព្រះពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគាត់ ដែលនឹងមានឥទ្ធិពលលើពួកគាត់ឲ្យស្រឡាញ់ព្រះ។
• សូមផ្ដល់ឲ្យពួកគាត់នូវឥទ្ធិពលល្អពី "ពូមីងធម៌" និង "ឪពុកម្ដាយធម៌" ជាពិសេសនៅពេលដែលយើងនៅឆ្ងាយពីគ្នា។
• សូមកុំឲ្យពួកគាត់ឆ្លងកាត់ពេលនៃការបះបោរប្រឆាំងនឹងឪពុកម្ដាយក្នុងវ័យជំទង់។
• សូមជួយពួកគាត់ឲ្យនៅបរិសុទ្ធខាងការរួមភេទ ហើយចូលអាពាហ៍ពិពាហ៍ជាព្រហ្មចារី។
• សូមឲ្យពួកគាត់រៀបការជាមួយតែអ្នកជឿរឹងមាំ។
• សូមសង្គ្រោះ ញែកជាបរិសុទ្ធ ការពារ និងប្រទានពរដល់គូអនាគតរបស់ពួកគាត់។
• សូមដកអំពើផិតក្បត់ និងការលែងលះគ្នា ឲ្យឆ្ងាយពីជីវិតរបស់ពួកគាត់ និងជីវិតរបស់ចៅៗ ជាច្រើនជំនាន់។
• សូមឲ្យពួកគាត់មានកូន ហើយនិងព្រះគុណដើម្បីចិញ្ចឹមកូននោះឡើងដោយសេចក្ដីជំនឿនៃព្រះគ្រីស្ទ។
• ប្រសិនបើពួកគាត់ត្រូវនៅលីវ សូមធ្វើឲ្យពួកគាត់មានផលផ្លែមិនធម្មតាសម្រាប់នគរព្រះ។
• សូមការពារពួកគាត់ពីអ្នកប្រមាញ់ផ្លូវភេទ។
• សូមការពារពួកគាត់ពីចំណង់ផ្លូវភេទខុសឆ្គង។

រាងកាយ

• សូមប្រោស និងការពារពួកគាត់ពីជំងឺ និងគ្រោះថ្នាក់។
• សូមអោយប្រទេសគេមានសន្តិភាពពេញមួយជីវិត។
• សូមផ្ដល់អាហារ សម្លៀកបំពាក់ និងទីជម្រកពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគាត់។